LAUREN GROFF

DESTIN ȘI FURIE

WWW.VIRTUAL-PROJECT.EU

LAUREN GROFF

DESTIN ȘI FURIE

Original: *Fates and Furies* (2015)

Traducere de:
CRISTINA TRIPON
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2008

DESTIN

1.

O burniță deasă cădea din cer, aidoma mișcării bruște a unei perdele. Țipetele pescărușilor conteniră, iar oceanul amuți. Luminile caselor care se oglindeau în apă se estompară, devenind cenușii.

Doi oameni înaintau pe plajă. Ea avea pielea albă și arăta bine în costumul de baie verde, cu toate că era luna mai în Maine și era frig. El era înalt, vioi; în el ardea o flacără făcându-l irezistibil. Numele lor erau Lotto și Mathilde.

Preț de un minut, ei priviră niște creaturi țepoase care se adunaseră într-un ochi de apă și care răscoliră nisipul, făcându-se nevăzute. Apoi, el îi luă capul între mâini și îi sărută buzele palide. Ar fi putut muri de fericire chiar în acea clipă. El își imagină cum apa mării se umflă și se retrage cu ei, purtându-le trupurile peste colții de coral din adâncuri. Dacă ea i-ar fi fost alături, gândi el, ar fi ieșit la suprafață cântând.

Era tânăr, avea douăzeci și doi de ani, și se căsătoriseră în secret în acea dimineață. Având în vedere circumstanțele, putea fi iertată o asemenea extravaganță.

Când el îi simți degetele pe slip, se înfioră. Ea îl împinse, făcându-l să urce cu spatele o dună acoperită cu lujeri de flori de nisip, înspre locul unde movila îi proteja de bătaia vântului, unde era mai cald. Ascunsă de sutienul costumului de baie, pielea de gâscă devenise vineție, iar sfârcurile i se vârâseră înăuntru din cauza frigului. Stăteau în genunchi acum, deși nisipul era aspru și îi rănea. Însă nu avea importanță. Gurile și mâinile lor erau ocupate. El îi trase picioarele peste șoldurile lui, întinzând-o pe jos și acoperind-o cu fierbințeala lui până când ea se opri din tremurat și începu să-și unduiască spatele. Genunchii ei juliți erau îndreptați spre cer.

El își dorea cu ardoare ceva negrăit și puternic: ce anume? Să o sleiască de puteri. Își imagină cum ar fi să trăiască înfășurat în căldura ei pentru totdeauna. Oamenii din viața lui se îndepărtaseră de el unul câte unul, asemenea unor piese de domino; fiecare mișcare o aducea mai aproape, astfel încât să nu îl poată abandona. Își imagina cum și-o vor trage toată viața pe plajă, până când vor deveni unul dintre acele cupluri bătrâne care merg în pas alert dimineața, cu pielea de culoarea nucilor glazurate. Chiar și bătrân, o va conduce în pași de dans la dunele de nisip și se va înfrupta din trupul său, chiar dacă oasele ei vor fi

fragile, şoldurile îi vor fi din plastic, iar genunchii, bionici. Salvamari trândavi îşi vor face apariţia la orizont cu lanternele aprinse, strigând: „Desfrânare! Desfrânare!“ pentru a-i opri. Şi asta, pentru totdeauna.

[Se gândise la un dormitor potrivit, pentru o atmosferă mai solemnă: „închiriase” casa de pe plajă a colegului său de cameră, Samuel, ştiind că acesta ţinea cheia ascunsă sub carapacea caretului din grădină, deoarece, de la vârsta de cincisprezece ani, îşi petrecuse majoritatea verilor acolo. Era o casă în care dominau stofa ecosez, tapetul Liberty şi mobilierul Fiestaware, pe care se aşternuse un strat gros de praf; camera de oaspeţi, brăzdată noaptea de lumina intermitentă a farului: plaja abruptă de jos. Acesta era scenariul pe care Lotto şi-l făcuse pentru prima noapte petrecută alături de această femeie splendidă pe care o transformase, ca prin magie, în soţia lui. Mathilde avusese însă dreptate când îşi dorise consumarea căsătoriei sub cerul liber. Ea avea întotdeauna dreptate, iar el avea să afle acest lucru cât de curând.]

Totul se termină prea repede. Când ea ţipă, pescăruşii ascunşi privirii de dunele de nisip ţâşniră spre norii joşi. Mai târziu, ea avea să îi arate julitura prin care o însemnase o scoică pe cea de-a opta vertebră în timp ce el o penetrase iar şi iar. Stăteau atât de lipiţi unul de celălalt, încât, atunci când izbucniră în râs, hohotul lui se ridică din pântecul ei, iar al ei din gâtlejul lui. El îi sărută pometii, clavicula, încheietura palidă a mâinii, cu venele-i albastre, răsfirate ca nişte rădăcini.

Crezuse că îşi va astâmpăra pofta teribilă, dar se înşelase. Sfârşitul devenea din nou început.

— Soţia mea, spuse el. A mea.

Poate că în loc să o sleiască de puteri, ar fi putut-o înghiţi cu totul.

— Oh? făcu ea. Corect. Doar sunt sclavă. Familia mea regală m-a schimbat pe trei măgari şi o putină cu unt.

— Îmi place putina ta cu unt, spuse el. Acum este putina mea cu unt. Sărată. Cremoasă.

— Încetează, spuse ea.

Zâmbetul timid şi persistent îi dispăru de pe buze, iar el tresări când o văzu foarte aproape, fără el.

— Nimeni nu aparţine nimănui. Am făcut un pas uriaş. E ceva nou.

El o privi cu atenţie, muşcându-i uşor vârful nasului. O iubise cu toată fiinţa în aceste două săptămâni şi i se păruse că vede prin ea, aşa cum vezi printr-o farfurie din sticlă. Însă sticla este casantă, trebuia să aibă grijă.

— Ai dreptate, spuse el căzând pe gânduri.

Nu, se gândea cât de mult aparţineau unul celuilalt. Era sigur de asta.

Între trupurile lor goale era foarte puţin spaţiu liber, doar cât să se strecoare aerul, cât să se răcească broboanele de sudoare. Cu toate acestea, o a treia persoană, căsătoria lor, se furişase între ei.

2.

Urcară malul stâncos către casa pe care o lăsaseră învăluită în lumina amurgului.

O uniune, un mariaj, alcătuită din părți discrete. Lotto era zgomotos și exuberant; Mathilde era tăcută, prudentă. Era ușor să crezi că el era jumătatea mai bună, cea care dădea tonul. Era adevărat că întreaga sa viață îl adusese, încetul cu încetul, alături de Mathilde. Dacă viața nu l-ar fi pregătit pentru momentul în care ea urma să își facă apariția, nu ar mai fi existat ideea de „noi doi".

Burnița se transformă în ploaie. Străbătură în grabă ultima fâșie de plajă.

[Să-i lăsăm acolo, în imaginația noastră: zvelți, tineri, ivindu-se din întuneric și îndreptându-se către căldură, străbătând în fugă nisipul și pietrele. Ne vom întoarce la ei. Pentru moment, el este cel de la care nu ne putem lua privirea. El este cel care strălucește.]

•

Lui Lotto îi plăcea povestea. Spunea mereu că se născuse în „ochiul calm" al uraganului.

[Încă de la început, un simț ciudat al sincronizării.]

Mama lui era frumoasă chiar și pe-atunci, iar tatăl lui trăia încă. Era vară, sfârșitul anilor '60, în Hamlin, Florida. Casa de pe plantație era foarte nouă, încât etichetele nu fuseseră dezlipite de pe mobilă. Obloanele nu fuseseră lăsate, iar la prima furtună dezlănțuită, în casă se produsese un vuiet înspăimântător.

O rază de soare se ivi, preț de o secundă, printre nori. Stropii de ploaie cădeau din portocali. În acel interval, se auzi mugetul fabricii de îmbuteliere peste cele două hectare de pământ necultivat aparținând familiei sale. În hol, cele două servitoare, bucătăreasa, grădinarul și maistrul de la fabrică își țineau urechile lipite de ușa din lemn. De partea cealaltă a ușii, în cameră, Antoinette era îngropată în cearșafuri albe, iar uriașul Gawain îi ținea soției capul plin de sudoare. Mătușa lui Lotto, Sallie, stătea ghemuită pentru a prinde pruncul.

Lotto își făcu apariția: un spiriduș cu membre lungi, cu mâini și labe uriașe și plămâni excesiv de puternici. Gawain îl ridică la lumină, în fața ferestrei. Vântul începuse din nou să bată, iar stejarii îl dirijau cu ramurile lor acoperite de mușchi. Gawain plângea. Era în culmea fericirii.

— Gawain Junior, spuse el.

Însă, la urma urmei, Antoinette fusese cea care dusese tot greul, iar o parte din dragostea pe care o simțea pentru soțul ei se îndrepta acum către fiul său.

— Nu, rosti ea.

Gândul o purtă la întâlnirea ei cu Gawain, la catifeaua maro din sala de cinema și la filmul *Camelot* care rula pe ecran.

— Lancelot, spuse ea.

Bărbații ei aveau să fie niște cavaleri. Nu ducea nici ea lipsă de simțul umorului.

Doctorul sosise înainte ca furtuna să se dezlănțuie din nou, pentru a o coase pe Antoinette. Sallie a șters pielea nou-născutului cu ulei de măsline. Avea impresia că ținea în mâini propria inimă, care bătea.

— Lancelot, șopti ea. Ce nume! O să încasezi bătaie, asta-i sigur. Dar nu te necăji. O să am eu grijă să te cheme Lotto.

Și, pentru că se simțea în largul ei printre hârțoage, ca și șoarecele, care, de altfel, îi semăna, Lotto îi rămăsese numele.

•

Copilașul o solicita extrem de mult. Antoinette își simțea trupul epuizat și sânii de parcă i-ar fi fost mestecați. Alăptarea nu prea dăduse roade. Însă, de îndată ce Lotto începuse să zâmbească, iar ea realizase că era copia ei fidelă, cu gropițe în obrăjori și plin de farmec, îl iertase. Era o ușurare să vadă că îi moștenise frumusețea. Membrii familiei soțului ei nu fuseseră niciodată niște frumuseți, fiind descendenți ai mai multor nații care populau Florida, de la băștinașii Timucus până la spanioli și scoțieni, sclavi refugiați, indieni din tribul Seminole și aventurieri politici; de cele mai multe ori aveau trăsăturile unui *Cracker*[1] ars de soare. Sallie avea fața ascuțită, osoasă. Gawain era păros, mătăhălos și tăcut; prin Hamlin circula o glumă cum că ar fi fost doar pe jumătate om, fiind prăsila unui urs care o pândise pe mama lui când aceasta se ducea la hambar. Antoinette se lăsase vrăjită de firea lui liniștită, însă, la un an de căsnicie, își dăduse seama că se simțea în continuare foarte atrasă de soțul ei, încât atunci când acesta se întorcea acasă seara, ea îl urma îmbrăcată la duș de parcă s-ar fi aflat în transă.

Antoinette crescuse într-o magherniță din New Hampshire împreună cu alte cinci surori mai mici. Iarna, curentul era atât de puternic, încât avea mereu impresia că va muri înainte de a se îmbrăca dimineața. Sertare pline cu nasturi de rezervă și baterii descărcate. Cartofi copți la fiecare masă, șase zile la rând. Obținuse o bursă la Colegiul Smith, însă nu coborâse din tren. O revistă de pe scaunul de lângă ea se deschisese la Florida, copaci încărcați de roade aurii, soare, lux. Căldură. Femei cu niște cozi ca de pește, unduindu-se în nuanțe de verde-pestriț. Era soarta sa. Ea mersese până la capătul liniei și până când i se terminaseră banii, apoi făcuse autostopul până la Weeki Wachee. Când intrase în biroul managerului, acesta îi privise încântat părul lung și roșcat, care îi ajungea până la brâu, formele unduitoare și murmurase un „Da“.

[1] Locuitor din Florida sau Georgia (n.tr.).

Paradoxul de a fi sirenă: cu cât pare mai leneşă, cu atât mai mult trebuie să muncească. Antoinette avea un zâmbet languros şi fermecător. Lamantinii treceau pe lângă ea, iar plăticile o trăgeau de păr. Apa era rece, avea doar douăzeci şi patru de grade, curentul era puternic, iar aerul pătrundea în plămâni doar cât să poţi pluti fără să te scufunzi. Tunelul pe care sirenele trebuiau să îl străbată înot pentru a ajunge la acvariu era întunecos şi lung, iar uneori părul li se prindea de ceva şi rămâneau acolo, împotmolite. Nu putea vedea oamenii din public, însă le simţea privirile prin sticlă. Îşi juca rolul pentru privitorii invizibili; îi făcea să creadă. Uneori, când zâmbea, se gândea la sirene, aşa cum le ştia ea: nu la acea Mică Sirenă prostuţă pe care încerca să o imite, ci la cea care renunţase la vocea, la cântecul, la coada şi la căminul ei pentru a deveni muritoare. La cea care vrăjise prin cântecul ei o corabie plină de marinari, care se izbise de stânci, şi care privise nemiloasă cum aceştia se scufundă în adâncuri.

Mergea şi la bungalouri, atunci când era chemată, firește. Cunoscuse actori ai micului ecran, comedianţi, jucători de baseball, ba odată chiar şi pe cântăreţul acela care îşi legăna şoldurile şi care devenise star de cinema. Toţi îi făcuseră promisiuni, însă niciunul nu se ţinuse de cuvânt. Nu fusese trimis după ea niciun avion particular. Nicio întâlnire faţă în faţă cu vreun regizor. Nu avea să locuiască într-o casă în Beverly Hills. Împlinise treizeci de ani. Treizeci şi doi. Treizeci şi cinci. Nu avea să devină o starletă care suflă în lumânări, asta ştia. Nu o aştepta decât apa rece şi baletul lent.

Apoi, Sallie îşi făcuse apariţia pe platoul unde era amplasat acvariul. Avea şaptesprezece ani şi era arsă de soare. Fugise de acasă pentru a-şi trăi viaţa. Era diferită de fratele ei, care petrecea optsprezece ore pe zi la fabrica de îmbuteliere şi se întorcea acasă ca să doarmă. Însă managerul sirenelor îi rânjise în faţă. Era foarte slabă, încât semăna mai degrabă cu un ţipar decât cu o ondină. Ea îşi încrucişase braţele pe piept şi se aşezase pe jos. Pentru a o determina să se ridice de acolo, managerul îi oferise o slujbă. Sallie se dusese în dreptul acvariului şi rămăsese cu gura căscată în faţa sticlei lucioase. Antoinette tocmai îşi juca rolul, purtând un sutien roşu şi o coadă. Era minunată.

Sallie nu mai avea ochi decât pentru femeia din acvariu, nemaivăzând pe altcineva în jurul ei.

Se făcuse extrem de utilă. Cosea paiete pe cozile de sirenă, învăţase să folosească masca de scafandru pentru a putea curăţa de alge pereţii din sticlă. Într-o bună zi, un an mai târziu, când Antoinette şedea tristă în tunel, încercând să se descotorosească de coada îmbibată în apă, Sallie se apropie încet de ea. Îi întinse o broşură cu noul parc Disney din Orlando.

— Eşti Cenuşăreasa, îi spuse ea în şoaptă.

Antoinette nu se simţise niciodată foarte înţeleasă ca în acel moment.

— Sunt, răspunse ea.

Era. Purta o rochie din satin, cu cercuri pe dedesubt, și o tiară din zirconiu. Avea un apartament lângă o livadă de portocali și o nouă colegă de apartament, pe Sallie. Antoinette stătea la soare pe balcon, într-un costum de baie negru, și se dăduse cu un ruj roșu pe buze când Gawain urcase scările cărând balansoarul familiei.

Umplea cadrul ușii: avea în jur de doi metri și era atât de păros, încât barba i se unea cu perciunii, însă și foarte singur, astfel că femeile îi puteau simți singurătatea atunci când trecea pe lângă ele. Lumea îl credea nepăsător, dar când părinții lui muriseră într-un accident de mașină, când el avea numai douăzeci de ani, lăsându-l doar cu sora lui de șapte ani, fusese singurul care înțelesese valoarea pe care o avea pământul familiei. Își folosise economiile pentru a plăti un avans și pentru a construi o fabrică de îmbuteliere a apei potabile din izvorul familiei. O fi fost vânzarea unui drept dobândit prin naștere în Florida înapoi către proprietarii săi la limita imoralului, însă era modul american de a face bani. Acumulase bogăție, fără a cheltui nimic. Atunci când dorința de a se recăsători pusese stăpânire pe el, construise o casă prevăzută de jur împrejur cu coloane mari și albe în stil corintic. Auzise că soțiile îndrăgeau coloanele mari. Aștepta, însă nu își găsi soție.

Apoi, sora lui îl sunase și îl rugase să îi aducă unele obiecte din casa părintească la noul ei apartament, iar când văzuse formele și pielea albă a lui Antoinette, uitase să mai respire. Putea fi iertată pentru că nu înțelegea ceea ce vedea. Bietul Gawain, cu părul vâlvoi și hainele de lucru murdare. Ea îi zâmbi și se întinse leneș, lăsându-se mângâiată de razele soarelui.

Sallie se uită la prietena ei, apoi la fratele său; simți cum se produce acel „clic“. Ea spuse:

— Gawain, ea este Antoinette. Antoinette, el este fratele meu. Are câteva milioane în bancă.

Antoinette se ridică în picioare, traversă ușor încăperea și își așeză ochelarii de soare pe cap. Gawain se afla suficient de aproape de ea încât să vadă cum i se măresc pupilele și cum imaginea lui se oglindește în ele.

Nunta avu loc în grabă. Colegele-sirene ale lui Antoinette ședeau pe treptele bisericii, cu cozile lor strălucitoare, și aruncau cu mâncare pentru pești în tinerii căsătoriți. Yankeii morocănoși suportau cu greu căldura. Sallie așezase pe tortul miresei o figurină din marțipan care îl înfățișa pe fratele ei ridicând-o într-o mână pe Antoinette, care stătea întinsă pe spate. Era *adagio*, punctul culminant al spectacolului cu sirene. Într-o săptămână de la nuntă, mobila pentru casă era deja comandată, ajutoarele angajate, iar buldozerele săpau pământul pentru piscină. Odată confortul ei asigurat, Antoinette nu mai știa cum să cheltuiască banii; totul era din catalog, pe gustul ei.

Antoinette acceptase confortul ca pe o datorie; nu se aștepta să primească dragoste. Gawain o surprinse însă cu claritatea și blândețea lui, iar ea începu să

se ocupe de el. Când îi rase barba, îi descoperi trăsăturile sensibile și gura frumoasă. Atunci când își punea ochelarii cu rame negre pe care i-i cumpărase ea și se îmbrăca în costumele făcute la comandă, părea cel puțin distins, dacă nu chipeș. El îi zâmbi din partea cealaltă a încăperii, transformat. În acel moment, scânteia din inima ei deveni flacără.

•

Cei trei adulți îl considerau pe Lotto special. Unic.

Gawain își răsfrângea asupra lui toată dragostea pe care o adunase în el atâta vreme. O mogâldeață din carne și oase, plăsmuită din speranță. Deoarece toată viața lui fusese luat drept prost, Gawain își ținea fiul în brațe, simțind greutatea geniului în mâinile sale.

În ceea ce o privea pe Sallie, aceasta se ocupa de gospodărie. Angaja și concedia dădacele pentru că nu îi semănau. Când copilașul începu să mănânce mâncare, ea mesteca bananele și fructele de avocado și i le vâra în gură, de parcă ar fi fost un pui de pasăre.

De îndată ce Lotto începu să îi zâmbească lui Antoinette, aceasta își îndreptă toată energia către el. Punea arii compuse de Beethoven la combina Hi-Fi, dând volumul tare și strigând în gura mare termeni muzicali despre care citise. Lua cursuri prin corespondență despre mobila din perioada colonială, despre mitologia greacă și despre lingvistică și îi citea în întregime eseurile pe care le scria pe aceste teme. Poate că acest copilaș, care ședea în scaunului lui înalt, înțelegea doar 20% din ideile ei, gândi ea, însă nimeni nu știa câte informații putea înregistra creierul unui copil. Dacă devenea un om de seamă, și avea să fie, de asta era convinsă, era mai bine să înceapă de pe atunci să îi șlefuiască măreția.

Capacitatea formidabilă de memorare a lui Lotto se manifestă încă de la doi ani, iar Antoinette fu încântată. [Era un dar cu două tăișuri; îl va ajuta să se descurce în orice situație, dar îl va face să fie leneș.] Într-o seară, înainte de culcare, Sallie îi citi o poezie pentru copii, iar în dimineața următoare el coborî la micul dejun, se așeză pe scaun și începu să o recite. Gawain aplaudă uluit, iar Sallie se șterse la ochi cu o perdea.

— Bravo! spuse Antoinette pe un ton reținut, apoi își luă cana pentru a-și mai pune cafea, încercând să își controleze mâna tremurândă.

Sallie îi citea poezii mai lungi seara; băiatul le spunea pe dinafară dimineața. Înăuntrul lui își făcu loc o siguranță care creștea, acel sentiment că urca o scară invizibilă. Atunci când barcagiii veneau însoțiți de soțiile lor la fermă, pentru a-și petrece weekendurile prelungite, Lotto se furișa la parter și se târa prin întuneric sub masa oaspeților atunci când aceștia luau cina. În acea „scorbura", el vedea picioarele bărbaților ieșind ca niște prelungiri din mocasini și dresurile de culoarea pielii ale femeilor. Ieșea la lumină, strigând triumfător în stilul lui Kipling, „Dacă…", fiind întâmpinat de ovații. Plăcerea de a auzi aplauzele acestor străini era subliniată de zâmbetul schițat al lui Antoinette, care îi spunea

cu blândețe „Du-te la culcare, Lancelot“ în loc să îl laude. Ea observase că băiatul nu se mai străduia atunci când ea îl lăuda. Puritanii înțeleg valoarea gratificării întârziate.

•

În putoarea umedă din centrul Floridei și printre păsările sălbatice, cu picioare lungi, fructele erau culese din copaci, iar Lotto creștea. De când făcuse primii pași, dimineţile şi le petrecuse în compania lui Antoinette, după-amiezile, cutreierând preriile, primăverile răcoroase, prin mlaștinile unde aligatorii îl pândeau din stufăriș. Lotto era un mic adult, care avea darul vorbirii și era mereu vesel. Mama lui îl ținuse acasă încă un an, iar până în clasa întâi, el nu cunoscuse alți copii, deoarece Antoinette se credea prea bună pentru acel orășel; fetele maistrului de la fabrică erau fluşturatice şi neastâmpărate, iar ea ştia ce-ar fi putut ieși din asta, nu, mulțumesc. În casă existau oameni care îl serveau în tăcere: dacă arunca un prosop pe jos, cineva îl ridica de acolo; dacă avea chef să mănânce la ora două dimineața, mâncarea îi era adusă ca prin minune. Toți munceau pentru a-i face pe plac, iar Lotto, neavând alte modele, făcea și el altora pe plac. Îi peria părul lui Antoinette, o lăsa pe Sallie să îl care în brațe chiar dacă era aproape la fel de înalt ca ea, își petrecea toate după-amiezile șezând tăcut lângă Gawain, în biroul acestuia, liniștit de bunătatea calmă a tatălui său, dar și de umorul lui, care, uneori, îi lăsa pe toți cu gura căscată. Tatăl lui era fericit doar la gândul că Lotto exista.

Într-o noapte, pe când avea patru ani, Antoinette îl luă din pat. În bucătărie, ea îi puse cacao într-o cană, însă uită să adauge lichidul. El mâncă pudra de cacao cu furculița, lingând-o liniștit. Stătură pe întuneric. În ultimul an, Antoinette își neglijase cursurile prin corespondență în favoarea unui predicator de la televizor care semăna cu un bust din polistiren pe care îl sculptase un copil și îl pictase cu acuarele. Soția predicatorului era dată mereu cu dermatograf pe la ochi și avea o coafură elaborată pe care Antoinette o copie. Comandase casete cu predicile bărbatului, pe care le asculta lângă piscină la niște căști uriașe conectate la un casetofon. Apoi, completa cecuri cu sume uriașe pe care Sallie le ardea în chiuvetă.

— Dragul meu, îi spuse în șoaptă Antoinette în acea noapte, suntem aici pentru a-ți salva sufletul. Știi ce vor păți necredincioșii, precum tatăl tău și mătușa ta, când va veni Ziua de Apoi?

Nu așteptă răspunsul. Încercase să le arate lumina lui Gawain și lui Sallie. Era disperată să ajungă împreună în Rai, însă cei doi doar zâmbeau timid și se retrăgeau. Ea și cu fiul ei aveau să privească de pe locurile lor din ceruri cum cei doi vor arde în adâncuri pentru totdeauna. Lotto era cel pe care trebuia să îl salveze. Ea aprinse un chibrit și începu să citească Apocalipsa cu voce șoptită și tremurândă. Când chibritul se stinse, ea aprinse altul și continuă să citească. Lotto privea cum flacăra mistuia bețișoarele subțiri. Când focul ajungea aproape

de degetele mamei lui, el îi simțea căldura într-ale sale de parcă el ar fi fost cel care ardea. [Întuneric, trompete, creaturi marine, dragoni, îngeri, călăreți, monștri cu mulți ochi; aveau să-i bântuie visele decenii la rând.] Privi buzele frumoase ale mamei lui mișcându-se și privirea pierdută din ochii ei. Dimineața următoare, se trezi convins că era urmărit și judecat tot timpul. Era la biserică toată ziua. Afișa câte o expresie nevinovată de fiecare dată când avea gânduri necurate. Se prefăcea chiar și atunci când era singur.

•

Lotto ar fi fost vesel, ca orice alt băiat, dacă viața lui ar fi continuat la fel. Încă un copil privilegiat, cu grijile obișnuite copilăriei.

Însă sosi și ziua în care Gawain își luă obișnuita-i pauză de la muncă de la ora trei și jumătate și străbătu peluza verde și lungă înspre casă. Soția lui dormea lângă partea mai adâncă a piscinei, cu gura deschisă și cu palmele în exterior. O acoperi ușor cu un cearșaf, ca să nu o ardă soarele, și îi sărută încheietura mâinii, acolo unde se simțea pulsul. Sallie era în bucătărie și scotea niște fursecuri din cuptor. Gawain ocoli casa, culese o gutuie, începu să mestece fructul acru și se așeză pe pompa de lângă hibiscusul sălbatic, privind înspre aleea din pământ până când, în cele din urmă, își făcu apariția băiatul lui pe bicicletă, ușor ca un țânțar, ca o călugăriță, ca o muscă. Era ultima zi din clasa a șaptea. Vara era precum un fluviu mare, care curgea lent și care se desfășura dinaintea lui Lotto. Avea să urmărească reluările unor seriale precum *The Dukes of Hazzard* și *Happy Days*. Putea căuta broaște prin lacuri la miezul nopții. Băiatul umplu de lumină întreaga alee cu veselia lui. Faptul că fiului lui exista îl emoționa pe Gawain, însă făptura lui era un miracol, era mare, amuzant și frumos, varianta mai bună a celor care îl zămisliseră.

Brusc, lumea se concentrase în jurul băiatului său. Era uimitor. Lui Gawain i se părea că totul era foarte clar, încât îi putea zări și ultimul atom.

Când îl văzu pe tatăl său șezând pe vechea pompă, parcă moțăind, Lotto se dădu jos de pe bicicletă. Ciudat. Gawain nu dormea niciodată în timpul zilei. Ședea nemișcat. O ciocănitoare ciugulea o magnolie. O șopârlă trecu în fugă peste piciorul tatălui său. Lotto lăsă bicicleta să cadă pe jos și o luă la fugă înspre el, îi ridică fața în sus și îi strigă numele foarte tare, încât, atunci când își ridică ochii, o văzu pe mama lui fugind, această femeie care nu fugea niciodată, o stafie albă care țipa asemenea unei păsări răpitoare.

Lumea se arătă așa cum era, amenințată de tenebre.

Lotto văzuse căscându-se o prăpastie și înghițind vechea dependință. Peste tot numai prăpăstii.

Străbătea în fugă aleile nisipoase dintre arborii de pecan, simțind o teamă îngrozitoare că pământul se va despica sub picioarele lui, iar el se va prăvăli în beznă. Vechile plăceri își pierduseră culoarea. Aligatorul lung de aproape cinci metri care se ascundea în mlaștină, pentru care furase din congelator pui

înghețați ca să îl hrănească, era acum doar o șopârlă. Fabrica de îmbuteliere, doar o altă mașinărie uriașă.

Orașul o privea pe văduvă cum vomită în azalee și pe fiul ei chipeș cum o bate ușor cu mâna pe spate. Aceeași pometi înalți și păr roșcat-deschis. Frumusețea accentuează durerea, te izbește drept în inimă. Hamlin îi jelea pe văduvă și pe băiatul ei, nu pe uriașul Gawain, fiul său natural.

Însă nu doar durerea o făcea să vomite. Antoinette era din nou însărcinată și i se recomandase să stea la pat. Luni la rând, locuitorii orașului îi urmăriră pe pretendenții care își făceau apariția în mașinile lor luxoase, îmbrăcați la costum și cu serviete, făcând speculații referitoare la cel pe care ea îl va alege. Cine nu ar fi vrut să se căsătorească cu o văduvă foarte bogată și foarte singură?

Lotto simțea că se scufundă. Încercă să termine mai repede școala, însă profesorii erau obișnuiți ca el să fie un elev eminent și nu se conformară. Încercă să îi țină companie mamei lui și să urmărească programele religioase pe care le asculta și ea, ținându-i mâna umflată într-a lui, însă nu mai simțea în el prezența lui Dumnezeu. Reținea doar noțiunile elementare: poveștile, rigiditatea morală, obsesia pentru puritate.

Antoinette îi săruta palma și îl lăsa să plece, rămânând liniștită în patul ei, ca o morsă. Devenise impasibilă. Privea totul cu o detașare extraordinară. Devenise din ce în ce mai rotundă. În cele din urmă, ea se desfăcu asemenea unui fruct copt. Pe lume veni micuța și țâfnoasa Rachel.

Când Rachel se trezea noaptea, Lotto ajungea la ea primul, se așeza în balansoar și se legăna în timp ce îi dădea să bea laptele. Sora lui îl epuizase în primul an, căci era mereu flămândă și trebuia să o hrănească.

Fața i se umpluse de acnee, coșuri purulente și dureroase sub piele; nu mai era același băiat frumos. Nu avea, oricum, importanță. Fetele se înghesuiau să îl sărute și așa, fie pentru că îl compătimeau, fie pentru că era bogat. În săruturile moi și umede ale fetelor, cu gust de gumă cu struguri, el reușea să risipească groaza care se cuibărise în el. Se săruta în sălile de recreere, seara prin parcuri. Pedala în întunericul Floridei, forțându-și picioarele cât putea de tare, de parcă ar fi vrut să scape de tristețe, însă tristețea era mai vicleană și reușea să pună stăpânire pe el cu ușurință.

La un an și o zi după moartea lui Gawain, Lotto, în vârstă de paisprezece ani, intră în bucătărie la ivitul zorilor. Avea de gând să ia niște ouă fierte pe care să le mănânce în timp ce se îndrepta cu bicicleta înspre oraș, unde îl aștepta Trixie Dean, deoarece părinții ei erau plecați din oraș în acel weekend. În buzunar avea un flacon de WD-40. Băieții de la școală îi spuseseră că lubrifiantul era important.

Din întuneric se auzi vocea mamei lui.

— Dragul meu, am vești.

El tresări și aprinse lumina. O văzu șezând la capătul îndepărtat al mesei, îmbrăcată într-un costum negru, cu părul prins sus, ca o coroană de flăcări.

Biata Muvva, gândi el. Nearanjată. Foarte grasă. Credea că analgezicele pe care le lua de când o născuse pe Rachel erau secretul ei. Se înșela.

Câteva ore mai târziu, Lotto stătea pe plajă, clipind. Bărbații cu servietele nu fuseseră pețitori, ci avocați. Totul era pierdut. Servitorii dispăruseră. Cine avea să facă toată munca? Ferma, copilăria lui, fabrica de îmbuteliere, piscina, Hamlin, unde strămoșii lui trăiseră mereu, toate dispăruseră. Fantoma tatălui său dispăruse și ea, în schimbul unei sume nesimțite de bani. Crescent Beach era o zonă frumoasă, însă casa era micuță, roz, așezată pe picioroange deasupra dunelor de nisip asemenea unei cutii de Lego pe niște țăruși. Jos, un amestec de palmieri și pelicani care croncăneau în bătaia vântului fierbinte și sărat. Era o plajă pe care puteai să intri cu mașina. Deși ascunse de dunele de nisip, camionetele care scoteau sunete metalice puteau fi auzite din casă.

— Asta? spuse el. Ai fi putut cumpăra kilometri de plajă, Muvva. De ce-ai luat cutia asta împuțită? De ce aici?

— E ieftin. Executare silită. Banii aceia nu sunt ai mei, dragul meu, răspunse mama lui. Sunt ai tăi și ai surorii tale. Sunt toți într-un cont fiduciar.

Afișă un zâmbet încurcat.

Ce-i păsa lui de bani? Îi ura. [Toată viața lui evitase să se gândească la bani, lăsând această grijă în seama altora, presupunând că avea suficienți.] Banii nu îl puteau înlocui pe tatăl său, nici pământurile acestuia.

— Trădare, spuse Lotto plângând de ciudă.

Mama lui îi cuprinse fața cu mâinile, încercând să nu îi atingă coșurile.

— Nu, dragul meu, spuse ea.

Zâmbetul îi lumina toată fața.

— Libertate.

•

Lotto era îmbufnat. Ședea singur pe nisip. Împungea cu un băț meduzele moarte. Bea siropuri cu gheață în fața magazinului alimentar de pe șoseaua A1A.

Apoi, se duse să își cumpere un taco de la toneta unde copiii șmecheri își luau prânzul, acești copii de bani gata care purtau tricouri polo, pantaloni scurți în carouri și mocasini, deși era un loc unde fetele intrau în magazine în sutienul de la costumul de baie, iar băieții, la bustul gol, pentru a li se bronza mușchii. La sfârșitul lui iulie, avea deja 1,83 m înălțime și aproape cincisprezece ani. [Era Leu, ceea ce i se potrivea de minune.] Era zvelt, iar părul și-l ținea prins la spate. Fața plină de acnee. Dezorientat, clipind des, pe jumătate orfan; îți venea să îl îmbrățișezi pentru a-l consola. Câteva fete care îl plăceau îl întrebară cum îl cheamă, însă el era prea copleșit pentru a-și arăta interesul, așa că fetele îl lăsară în pace.

Mâncă de unul singur, așezat la o masă de picnic. Pe buze îi rămăsese un fir de coriandru, lucru care îl făcu pe un băiat asiatic spilcuit să izbucnească în râs. Lângă băiatul asiatic ședea o fată cu părul vâlvoi, dată pe la ochi cu dermatograf, cu buze roșii, și care purta în sprânceană un ac de siguranță, iar în nas un smarald fals și strălucitor. Îl privea foarte insistent, încât Lotto simți furnicături în picioare. Fără să-și poată explica acest lucru, el își dădu seama că ea se pricepea la sex. Lângă fată ședea un băiat gras cu ochelari și o privire vicleană, fratele ei geamăn. Pe băiatul asiatic îl chema Michael; fata cu privire intensă era Gwennie, iar dolofanul trebuie că era cel mai important. Îl chema Chollie.

În ziua respectivă mai apăru un Lancelot la toneta unde se vindea taco, însă acestuia i se spunea Lance. Ce coincidență! Lance era sfrijit și palid din cauză că nu mânca suficiente legume, șchiopăta ușor când mergea, purta o pălărie într-o parte și un tricou foarte lung, încât îi acoperea partea din spate a genunchilor. Intră în baie pe ritmuri de beatboxing, iar când reveni aduse și putoarea cu el. Băiatul din spatele lui îi lovi tricoul cu piciorul și din el căzu un rățățel.

Cineva strigă: „Lance s-a căcat pe tricou!“ Strigătele continuară o vreme, până când altcineva își aduse aminte că mai era un Lancelot, unul vulnerabil, nou-venit, cu înfățișare ciudată, iar Lotto fu întrebat: „Bobocule, te-am speriat?” și „Care e numele tău complet, Sir Luvsalo?” El se pleoști. Își lăsă mâncarea acolo și se îndepărtă, târându-și picioarele. Gemenii și Michael îl ajunseră din urmă sub un curmal.

— E un tricou Polo adevărat? întrebă Chollie pipăind mâneca tricoului. Chestiile astea costă optzeci de parai la reducere.

— Choll, interveni Gwennie, încetează odată cu consumerismul ăsta.

Lotto spuse, ridicând din umeri:

— Cred că e un fals; deși, evident, nu era.

Îl priviră îndelung.

— Interesant, spuse Chollie.

— E simpatic, zise Michael.

Se uitară la Gwennie, care îl privea pe Lotto cu ochii foarte strânși, că păreau ca două dungi din rimel.

— Bine, fie, spuse ea oftând. Cred că-l putem păstra.

Când ea zâmbi, în obraz îi apăru o gropiță.

Erau puțin mai mari, treceau în clasa a unsprezecea. Știau lucruri pe care el nu le știa. Viața lui începu să se împartă între plajă, bere și droguri; fura analgezicele mamei sale ca să le împartă celorlalți. În timpul zilei nu simțea foarte tare lipsa tatălui, însă noaptea se trezea în continuare plângând. Veni și ziua lui de naștere, iar când deschise o felicitare, găsi înăuntru alocația săptămânală care, pentru un adolescent de cincisprezece ani, era o tâmpenie. Vara se prelungi în anul școlar, clasa a noua, floare la ureche având în vedere memoria sa. Plaja era singura constantă după ce termina școala și până seara.

— Trage din asta, îi spuseră prietenii. Fumează asta.

El trase, fumă și, pentru un scurt timp, uită.

Dintre cei trei prieteni noi, Gwennie era cea mai interesantă. Ceva nu era în regulă cu ea, deși nimeni nu voia să îi spună ce anume. Traversa patru benzi de circulație; își îndesa în rucsac tuburi cu frișca de la QuichieStop. Se comporta ca o sălbatică față de el, deși gemenii locuiau la o fermă, aveau părinți, iar Gwennie urma trei cursuri de AP în clasa a unsprezecea. Gwennie tânjea după Michael, iar Michael își așeza mâinile pe genunchii lui Lotto atunci când ceilalți nu erau atenți, iar Lotto visa noaptea cum o dezbrăca pe Gwennie și o făcea să tremure de plăcere; odată, într-o seară, târziu, el îi luă mâna rece, iar ea îl lăsă să i-o țină o secundă, înainte ca el să i-o strângă ușor și să-i dea drumul. Uneori, Lotto îi privea pe toți de parcă ar fi planat, ca o pasăre, deasupra lor: alergau unul după celălalt la nesfârșit. Doar morocănosul Chollie se ținea departe, urmărind acea horă nesfârșită și încercând arareori să se prindă și el în joc.

— Știi, îi spuse odată Chollie lui Lotto, nu cred că am avut vreodată un prieten adevărat înainte să te cunosc pe tine.

Se aflau în sala de distracții, se jucau jocuri video și filosofau, Chollie de pe niște casete audio pe care le obținuse de la Crucea Roșie, iar Lotto dintr-un manual de clasa a noua de unde cita fără să înțeleagă cuvintele. Lotto se uită la el și îl văzu pe Pac-Man reflectându-se în broboanele de transpirație de pe fruntea și bărbia lui Chollie. Celălalt băiat își ridică ochelarii pe nas, mutându-și privirea. Lotto avu un moment de tandrețe.

— Și mie îmi place de tine, spuse el, însă nu își dăduse seama de veridicitatea acestor cuvinte până când nu le rostise cu voce tare: Chollie, cu comportamentul lui grosolan, cu caracterul lui rezervat, cu foamea lui nevinovată de bani, îi aducea aminte de tatăl lui.

Lotto duse o viață agitată doar până în octombrie. Se transformase mult în foarte puțin timp.

Însă apăru schimbarea: o după-amiază târzie de sâmbătă. Se aflau pe plajă, de dimineață. Chollie, Gwennie și Michael dormeau pe pătura roșie. Arși de soare, cu pielea sărată de la apa oceanului și cu un gust amar de bere în gură. Fluierari, pelicani și, mai încolo, pe plajă, un pescar care se chinuia să tragă cu undița din apă un pește auriu, lung de aproape o jumătate de metru. Lotto rămase locului privind vreme îndelungată, până când în mintea lui se formă o imagine pe care o văzuse într-o carte: marea roșie, cu o cărare pietruită ieșind în relief, ca limba spiralată a unei păsări colibri. El luă o lopățică pe care un copil o uitase pe plajă și începu să sape. Pielea îi era întinsă, de parcă ar fi purtat un strat de adeziv pentru cauciuc; arsura era gravă, însă, dedesubt, mușchii îndrăgeau mișcarea. Un corp puternic este o minune. Marea șuiera și bolborosea. Încet, se treziră și ceilalți trei. Gwennie se ridică în picioare, purta doar costumul de baie. Doamne, ar fi fost în stare să o lingă din cap până-n picioare. Se uită să vadă ce făcea.

Înțelese. O fată dură, cu *piercing*-uri, tatuaje scrijelite, ca de pușcăriaș, și ochii ei scoși în evidență de dermatograf. Ea îngenunche și începu să împingă nisipul cu antebrațele. Chollie și Michael furară lopeți din camionetele poliției de coastă. Michael scutură în palmă câteva pastile de amfetamină dintr-un flacon pe care îl furase de la mama lui și fiecare linseră câte una. Continuară să sape pe rând, spărgând pastilele între dinți. Patru puști cu probleme, la începutul lui octombrie, în lumina amurgului, care se transforma încet în întuneric. Luna răsări sordidă, lăsând o dâră albă pe luciul apei. Michael adună niște lemne aduse de apă și aprinse focul. Sandviciuri gustoase, mâncate cu mult timp în urmă. Mâini rănite până la sânge și pline de bășici. Nu le păsa. Pentru spațiul interior, unde începea spirala, folosiră un scaun de salvamar, pe care îl răsturnară pe o parte și începură să îl acopere cu nisip pe care îl bătuciră bine. Unul câte unul, începură să își dea cu presupusul, cu voce tare, despre semnificația sculpturii lui Lotto: nautil, mugur de ferigă, galaxie. O ață desprinsă din fus. Forțe ale naturii, perfecte în frumusețea lor, perfect de efemere, își dădură ei cu părerea. El era prea timid pentru a spune „timpul". Se trezise cu gura uscată și cu o dorință de a modela acel beton abstract, de a-și construi noua înțelegere: că așa arăta timpul, în formă de spirală. Îndrăgea inutilitatea oricărui efort, caracterul efemer al muncii. Oceanul agitat, ale cărui valuri le lingeau picioarele. Se împingeau în pereții exteriori ai spiralei, încercând să intre înăuntru. Când apa începu să împrăștie nisipul de pe scaunul salvamarului, lăsând să se vadă albul de schelet de dedesubt, ceva se rupse, iar fragmentele se îndreptară învârtindu-se către viitor. [Acea zi va reveni mereu, influențând totul.]

•

Noaptea următoare, totul luă sfârșit. Deși era întuneric, Chollie, vrând să se dea mare, sărise în picioare de pe același scaun de salvamar. Preț de o secundă, silueta lui se conturase în bătaia lunii, apoi aterizase pe fluierul piciorului, care pârâise înfiorător. Michael îl dusese în grabă la spital, lăsându-i pe Gwennie și pe Lotto singuri pe plajă, în întuneric, în bătaia vântului rece de toamnă. Gwennie îi luase mâna. Lotto simți furnicături sub piele – era momentul lui –, avea să-și piardă virginitatea. Ea se urcase pe bara bicicletei lui și se duseseră la o petrecere care avea loc într-o casă abandonată din mlaștină. Băuseră bere și priviseră cum adolescenții mai mari se sărutau lângă focul uriaș de tabără până când, în cele din urmă, Gwennie îl trăsese pe Lotto după ea prin casă. Votive pe pervazuri, saltele gemeau de membre, fese, mâini. [Desfrâu! Vechea poveste, reînnoită de carnea proaspătă.] Gwennie deschisese o fereastră și se furișaseră prin ea, urcând și așezându-se pe acoperișul verandei. Oare plângea? Fardul ei de pleoape îi arunca umbre întunecate pe obraji. Începuse să îl sărute, iar el, care nu se mai sărutase cu o fată de când se mutase pe plajă, simțise din nou acea fierbințeală care începea să îi clocotească în vene. Petrecerea era zgomotoasă. Ea îl întinsese pe hârtia gudronată, iar el îi privise chipul în bătaia lunii când ea își ridicase fusta și

își trăsese chiloții într-o parte. Lotto, care era mereu pregătit, care era pregătit pentru cea mai abstractă imagine a unei fete – urmele lăsate de fluierari pe nisip semănau cu organele genitale feminine, bidoanele de lapte semănau cu niște sâni –, nu era însă pregătit pentru un început brusc. N-avea importanță. Gwennie îi vârâse mădularul în ea, deși nu era umedă. El închisese ochii și se gândise la mango, la jumătăți de papaya, la tarte cu fructe, dulci și zemoase, apoi începuse să se miște, scoțând gemete și simțind cum întregul trup i se îndulcește. Gwennie îl privise zâmbind și mușcându-și buzele, apoi închisese ochii și se îndepărtase de el, însă, cu cât se îndepărta mai mult, cu atât mai mult încerca Lotto să se apropie de ea, de parcă ar fi urmărit o nimfa prin desiș. Amintindu-și de revistele pornografice la care se uita pe ascuns, el o întorsese astfel încât să ajungă în patru labe, iar ea izbucnise în râs privindu-l peste umăr. El închisese ochii și o penetrase, văzând cum ea își arcuiește spatele ca o pisică. El își vârâse degetele în părul ei și atunci observase flăcările care ieșeau prin geamuri. Însă nu se putea opri. Nici gând. Spera ca totul să reziste până când va termina el. Era glorios, iar el era făcut pentru asta. Casa trosnea din toate încheieturile și emana o căldură solară, iar Gwennie se zvârcolea sub el, și un-doi-trei, el își dădu drumul în ea.

Apoi, începuse să-i strige în ureche că trebuiau să plece repede de-acolo. Fără să își mai aranjeze hainele, se apropie de marginea acoperișului și sări în sagotierii de jos. Când Gwennie îl urmă, fusta ei se ridică asemenea unei lalele. Când ieșiră târâș din tufișuri, mădularul îi atârna prin șlițul desfăcut. Fură întâmpinați de pompieri, care începură să aplaude batjocoritor.

— Bravo, Romeo! rosti unul dintre ei.

— Lancelot, îl corectă el în șoaptă.

— Eu sunt Don Juan, spusese un polițist, punându-i cătușele lui Lotto, apoi lui Gwennie.

Drumul fusese scurt. Ea nu se uitase la el, iar el nu avea să o mai vadă vreodată.

Apoi, mai era celula, cu WC-ul infect într-un colț, Lotto care bâjbâia după ceva ascuțit pe care să îl folosească pe post de șiș, becul care se spărsese într-o ploaie de sticlă în zorii zilei.

•

Acasă. Fața sumbră a lui Sallie, Rachel care se odihnea la pieptul lui Lotto, sugându-și degetul mare. Avea doar un an și era deja stăpânită de anxietate. Se luase o hotărâre: trebuiau să îl facă să rupă legătura cu delincvenții aceia. Antoinette închise ușa în urma ei, își pocni degetele și luă telefonul. Banii făceau să se învârtă toate rotițele. Totul fu rezolvat până după-amiază. Seara, el traversa o pasarelă în drum spre avion. Aruncă o privire înapoi. Sallie o ținea pe Rachel în brațe, erau amândouă plânse. Antoinette stătea cu mâinile în șolduri. Avea o expresie ciudată întipărită pe față. *O fi furioasă,* gândi el. [Se înșela.]

Trapa se închise în urma lui, ferindu-l de păcate.

El nu avea să își amintească niciodată călătoria înspre nord, doar șocul pe care îl simțise. Se trezise dimineața în bătaia razelor soarelui din Florida și se dusese la culcare, în aceeași zi, în frigul și întunecimea din New Hampshire. Era într-un dormitor de cămin care mirosea a picioare nespălate. Simțea o foame puternică în măruntaie.

În seara aceea, în timp ce lua cina în sala de mese, simți cum i se lipește de frunte o bucată de plăcintă cu dovleac. Își ridică privirea și îi văzu pe băieții care râdeau pe seama lui. Cineva strigă: „Au, biata plăcintă cu dovleac!" Altcineva spuse: „Biata Plăcintă de Florida", iar altcineva zise: „Țărănoiul". Deoarece acest cuvânt stârni cele mai multe râsete, așa îi rămase porecla. El, care se plimbase toată viața prin căldura sufocantă oriunde avusese chef, ca și când ar fi deținut locul respectiv [și chiar îl deținuse], mergea cu pași grăbiți pe pământul rece și tare și cu fruntea plecată. „Țărănoiul" era considerat un provincial de către acești băieți din Boston și din New York. Bucuria copilăriei dispăruse, era prea înalt, prea slab. Un sudist, deci inferior. Bogăția lui, care îl evidențiase odinioară, trecea neobservată printre cei avuți.

Se trezi înainte să se facă ziuă și rămase, tremurând, pe marginea patului, privind fereastra care începea să se lumineze. „BUUM-buum, BUUM-buum", așa îi făcea inima. Bufetul unde găseai clătite reci și ouă pe jumătate fierte, plimbarea pe pământul înghețat până la capelă.

Suna în fiecare duminică la ora șase după-amiaza, însă Sallie nu era prea vorbăreață, Antoinette nu prea mai ieșea în lume și nu prea avea ce să îi spună în afară de programele pe care le urmărea la televizor, iar Rachel era prea mică să lege propoziții. Convorbirea lui telefonică se termina în cinci minute. Încă o perioadă întunecată de traversat până la următorul telefon. Nimic din New Hampshire nu îi conferea un sentiment de căldură. Până și cerul avea acea răceală de reptilă. Lotto se duse la jacuzziul cu apă caldă de lângă piscină, de îndată ce sala de sport fu deschisă la ora cinci și jumătate dimineața, ca să își scoată răceala din oase. Va pluti în apă, imaginându-și cum prietenii lui fumează încălziți de razele soarelui. Dacă Gwennie ar fi fost lângă el, probabil ar fi epuizat deja toate pozițiile sexuale pe care le cunoștea, chiar și pe cele apocrife. Primea corespondență doar de la Chollie, deși nu erau mai mult decât niște glume scrise pe vederi deocheate.

Lotto se gândea la grinzile sălii de sport, care se aflau la aproape cincisprezece metri înălțime. O săritură în cap în apa mică ar fi pus capăt la tot. Nu, va urca până în observator, își va lega o funie în jurul gâtului și va sări. Nu. Se va furișa în magazie și va lua niște prafuri albe folosite pentru dezinfectarea băilor și le va linge ca pe o înghețată până când își va da afară măruntaiele. Un element dramatic în imaginația lui. Nu avea voie să se întoarcă acasă de Ziua Recunoștinței, de Crăciun.

— Încă sunt pedepsit? întrebă el încercând să își stăpânească vocea tremurândă.

— Of, dragul meu, zise Sallie, nu este o pedeapsă. Mama ta dorește să ai o viață mai bună.

O viață mai bună? Acolo, era „Țărănoiul"; nici măcar nu înjura, astfel încât nu se putea plânge de porecla pe care o primise. Singurătatea pe care o simțea țipa din ce în ce mai tare. Toți băieții făceau sport, iar el era obligat să vâslească alături de cei opt începători. Mâinile îi erau pline de bășici și de bătături.

•

Fu chemat de decan. Auzise că Lancelot era tulburat. Notele lui erau excelente; nu era prost. Era nefericit? Sprâncenele decanului semănau cu niște omizi care mestecau frunzele merilor în timpul nopții. Da, îi răspunse Lotto, era nefericit. Hm, făcu decanul. Lotto era înalt, isteț, bogat. [Alb.] Băieții ca el erau meniți să fie lideri. Poate că dacă și-ar cumpăra săpun pentru față, ar putea urca pe scara ierarhică, îi sugeră decanul. Avea un prieten care îi putea scrie o rețetă; căută un carnețel pe care să noteze numărul de telefon. Lotto zări în sertarul deschis luciul uleios al unui pistol. [Noptiera lui Gawain, toc din piele.] În următoarele zile, Lotto nu se mai gândi la nimic decât la acea armă pe care o zărise preț de o secundă și la greutatea ei în mâinile sale.

•

În februarie, ușa clasei unde se ținea ora de engleză se deschise și își făcu apariția o piticanie cu o pelerină roșie pe umeri. O față buhăită, păr rar și unsuros. Purta tenișI. Piticania își dădu jos pelerina de pe umeri și scrise cu creta pe tablă „Denton Thrasher". Închise ochii și, când îi deschise, fața lui era răvășită de durere. Brațele lui întinse parcă țineau ceva greu.

„Urlați! Urlați! Urlați! zise el în șoaptă. Sunteți din piatră?
De ce n-am glasul vostru, ochii voștri
Să fac de groază bolta să se năruie?
S-a dus… s-a dus de-a pururi… Știu eu bine
Când moare cineva… și ea e moartă…
Vă spun că este moartă… O oglindă!
Pe ea de face abur răsuflarea,
Înseamnă fata tatii că trăiește…"[2]

Tăcere. Niciun sunet. Băieții tăceau.

Înăuntrul lui Lotto apăru o rază de lumină. Iată răspunsul la tot. Puteai să uiți de propria ființă și să te transformi în altcineva. Puteai să faci poate cel mai înspăimântător lucru din lume – să reduci la tăcere o clasă plină de băieți. De la

[2] W. Shakespeare, „Regele Lear", Actul V, scena 3. (n.tr.).

moartea tatălui său, Lotto fusese în derivă. În acel moment însă, agerimea îi reveni.

Bărbatul lăsă să-i scape un oftat și redeveni el însuși.

— Profesorul vostru s-a pricopsit cu nu știu ce boală. Pleurezie. Hidropizie? îl voi înlocui eu. Mă numesc Denton Thrasher. Și-acum, flăcăiandrilor, spuneți-mi, ce citim?

— „Să ucizi o pasăre cântătoare", răspunse în șoaptă Arnold Cabot.

— Să ne ferească Dumnezeu, spuse Denton Thrasher și, luând un coș de gunoi, începu să se plimbe printre rânduri și să arunce cărțile băieților în el. Nu ar trebui să ne batem capul cu muritori mai puțin importanți până nu îl vom înțelege pe Poet. Când voi termina cu voi, Shakespeare o să vă iasă prin toți porii. Și mai numesc asta educație bună! Japonezii vor fi stăpânii noștri peste douăzeci de ani.

Se așeză pe marginea catedrei, punându-și brațele în poală.

— Mai întâi, spuneți-mi care este diferența dintre tragedie și comedie, spuse el.

Francisco Rodriguez răspunse:

— Este ca diferența dintre seriozitate și umor, profunzime și superficialitate.

— Fals, spuse Denton Thrasher. E o capcană. Nu există nicio diferență. E o chestiune de optică. Arta narativă este un peisaj, iar tragedia este comedie, este dramă. Depinde, pur și simplu, de cum percepi lucrurile. Priviți, spuse el imitând o „cutie" cu mâinile pe care începu să o miște prin sala de clasă până când aceasta se opri la Jelly Roll, băiatul cel trist al cărui gât se răsfrângea peste guler.

Denton își înghiți cuvintele și mișcă din nou „cutia", fixând-o pe Samuel Harris, un mulatru aprig și popular, cârmaciul bărcii lui Lotto, și spuse:

— Tragedie.

Băieții izbucniră în râs, Samuel fiind cel mai zgomotos dintre toți; încrederea lui era cam șubredă. Denton Thrasher mișcă acel „cadru" până când acesta încadră fața lui Lotto, iar Lotto îi zări privirea sceptică.

— Comedie, zise el.

Lotto râse împreună cu restul colegilor, nu pentru că fusese ținta unei glume, ci pentru că îi era recunoscător lui Denton Thrasher pentru că îl introducea în lumea teatrului. Era singurul mod în care putea supraviețui pe acest pământ, după cum avea să afle și el, într-un final.

•

În piesa de teatru din primăvară jucă rolul lui Falstaff, însă, după ce își îndepărtă machiajul, starea de nefericire începu să pună din nou stăpânire pe el.

— Bravo! îi spuse Denton Thrasher în clasă când Lotto recită un monolog din „Othello", însă Lotto schiță doar un zâmbet când reveni la locul lui.

La canotaj, echipa lui de începători întrecu o echipă de la universitate, iar el fu promovat pe postul de vâslaș, stabilind ritmul. Cu toate acestea, totul era trist, chiar și atunci când copacii începură să înmugurească și păsările să ciripească.

Sallie îl sună în aprilie. Plângea. Lotto nu se putea întoarce acasă în vacanța de vară.

— Există… pericole, spuse ea, iar el știu că prietenii lui erau încă în zonă.

Și-o imagină pe Sallie văzându-i cum merg pe marginea șoselei și cum virează pentru a-i lovi cu mașina. Of, cât de mult își dorea să o strângă în brațe pe sora lui; creștea și nu avea să își mai aducă aminte de el. Să guste din mâncarea gătită de Sallie. Să adulmece parfumul mamei lui, să o asculte povestindu-i cu vocea ei visătoare despre Moise și despre Iov de parcă ar fi fost niște persoane pe care ea le cunoscuse. „Te rog, te rog", o implorase el spunându-i că nici nu va ieși din casă, însă Sallie îi răspunsese, pentru a-l consola, că vor veni toate trei să îl viziteze în Boston la vară. În mintea lui, Florida strălucea în lumina soarelui. Avea impresia că ar fi orbit dacă s-ar fi uitat la ea. Copilăria lui era învăluită într-o lumină puternică și nu o mai putea vedea.

El închise telefonul, deznădăjduit. Lipsit de prieteni. Abandonat. I se frângea inima de atâta autocompătimire.

Un plan se contură în timpul cinei, după o bătaie cu prăjituri cu cremă de mentă.

Când se lăsă întunericul, iar florile copacilor semănau cu niște molii, Lotto ieși afară.

Biroul decanului se afla în clădirea administrativă; în birou se afla sertarul în care se afla pistolul. Și-l imagină pe decan deschizând ușa biroului dimineața și descoperind scena sângeroasă care îl va face să se cutremure.

Sallie și mama lui vor fi dărâmate de durere. Foarte bine! Voia ca ele să plângă toată viața lor. Voia ca ele să moară de necaz pentru ceea ce îi făcuseră. Se întristă doar atunci când se gândi la sora lui. Vai, dar ea era foarte mică! Nici nu avea să știe ceea ce pierduse.

Clădirea era un monolit întunecat. Norocul era de partea lui. [Măcar atât.] Nu voia să rișteși să aprindă lumina. Pipăi peretele: avizier, cuier, avizier, ușă, perete, ușă, colț. Marginea unui spațiu vast și întunecat care forma un coridor imens. Vedea cu ochii minții, de parcă s-ar fi aflat în plină zi: scările duble și curbate care se aflau la capătul îndepărtat al coridorului. Coridorul de la etajul al doilea era înțesat de tablouri care înfățișau bărbați albi și dolofani. O barcă veche atârna de grinzi. În timpul zilei, lumina trecea dintr-o lucarnă într-alta. În noaptea aceea însă erau niște abisuri întunecate.

Închise ochii. Își va face curaj și va merge până la capăt. Făcu un pas, apoi un altul. Simțindu-se confortabil cu senzația moale a covorului și cu întunecimea care se întindea dinaintea sa, îndrăzni să facă trei pași rapizi.

Fu lovit drept în față.

Căzu în genunchi și începu să umble în patru labe pe covor. Ceva îl lovise drept în nas. Își ridică mâna în aer, dar nu era nimic acolo; ba nu, fu lovit iar și căzu pe spate, simțind cum acel ceva îl domină. Atinse materialul cu mâinile tremurând. Material peste lemn, nu, nu lemn, spumă cu miez de oțel, nu, nu spumă, budincă și o pojghiță aspră? Se lăsă jos. Pipăi pielea. Șireturi? încălțăminte? Fu lovit ușor în dinți.

Se dădu în spate ca un rac, urmărit de un zgomot ascuțit care răzbătea de undeva. O luă la fugă de-a lungul pereților și, după o veșnicie, găsi și întrerupătorul. În lumina dureros de puternică, el se trezi că se uită la barca suspendată de tavan, care acum era răsturnată pe o parte, împodobită cu un foarte hidos ornament de Crăciun. Un băiat. Un băiat mort. Cu fața vânătă. Cu limba scoasă. Ochelarii strâmbi. Îl recunoscu într-o clipită: bietul Jelly Roll, atârnat de vârful bărcii înguste. Se cățărase în ea și își legase frânghia în jurul gâtului, apoi sărise. Cămașa îi era pătată de la cină cu cremă de mentă. Lotto nu reuși să scoată niciun sunet. O luă la fugă.

•

După poliție și salvare, veni și decanul. Îi aduse lui Lotto niște gogoși și o cană de cacao. Își mișca întruna sprâncenele, îngrijorat din cauza proceselor, a sinuciderilor la indigo, a scurgerilor de informații care ar fi putut apărea în presă. Îl lăsă pe Lotto la cămin, însă când stopurile mașinii se pierdură în depărtare, Lotto ieși din nou. Nu suporta să se afle în preajma celorlalți băieți care visau nerăbdători la fete și la stagiile de vară.

Când clopotul capelei bătu ora trei dimineața, el ședea pe scena amfiteatrului.

Șirurile lungi de scaune îi aduceau aminte de trupurile care le ocupaseră. Scoase un joint pe care intenționase să-l fumeze înainte să-și vâre țeava pistolului în gură.

Nimic nu avea logică. În dreapta scenei se auzi un fluierat ușor. Denton Thrasher, fără ochelari și îmbrăcat într-o pijama din stofă ecosez, traversă scena cu o trusă de toaletă în mână.

— Denton? întrebă Lotto.

Bărbatul scrută întunericul, strângându-și trusa la piept.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— Nu, răspunde-mi: Arată-te, spuse Lotto.

Denton își făcu apariția din spatele scenei.

— Oh, Lancelot. M-ai speriat îngrozitor.

Tuși, apoi adăugă:

— Oare simt mirosul înecăcios al fumului de canabis?

Lotto îi întinse jointul, iar Denton trase cu poftă din el.

— Ce cauți aici în pijama? îl întrebă Lotto.

— Întrebarea este ce cauți tu aici, dragul meu.

Se așeză lângă Lotto, apoi continuă cu un rânjet:

— Sau mă căutai pe mine?

— Nu, răspunse Lotto.

— Oh, făcu Denton.

— Dar, iată-te, spuse Lotto.

După ce terminară țigara, Denton spuse:

— Economisesc bani. Dorm în garderobă. Sunt sărac lipit pământului. Nu-i chiar așa de rău. Nu sunt ploșnițe. Plus că îmi place sunetul clopoțelului.

Drept răspuns, clopotul bătu ora trei și jumătate. Izbucniră în râs.

Lotto spuse:

— Am descoperit trupului unui băiat care s-a spânzurat aseară. S-a spânzurat. S-a spânzurat.

Denton încremeni.

— Of, copile! spuse el.

— Nu pot să spun că l-am cunoscut. I se spunea Jelly Roll.

— Harold, zise Denton. Băiatul acela. Am încercat să îl fac să-mi vorbească, dar era foarte trist. Băieții se comportau îngrozitor cu el. Ca niște sălbatici. Oh, nu tu, Lotto. Nu la tine mă refer. Îmi pare foarte rău că tu ai fost cel care l-a găsit.

Lotto simți cum ceva îi urcă în gât și se văzu atârnând de rama bărcii până când ușa fu deschisă și lumina, aprinsă. Își dădu seama că dacă s-ar fi furișat la etaj, și ar fi găsit descuiată ușa biroului decanului, și ar fi tras sertarul, și ar fi simțit greutatea pistolului în mâinile sale, acel ceva din lăuntrul lui l-ar fi oprit. Povestea nu s-ar fi terminat niciodată astfel. [Adevărat. Nu sosise vremea lui.]

Denton Thrasher îl îmbrățișă pe Lotto și îi șterse fața cu poala pijamalei, lăsând să i se vadă burta albă și păroasă. Legănat pe marginea scenei, Lotto simți miros de *hamamelis,* de apă de gură și de pijama purtată de prea multe ori înainte de a fi spălată.

•

Acest copil, Lancelot, din poala lui Denton. Foarte tânăr, plângând foarte amarnic, încât ți se rupea inima. Acest lucru îl înspăimântă pe Denton. Era ora patru. Drăguțul de Lancelot, cu adevărat talentat, însă era puțin cam mult, cu toate că Denton vedea în el acea scânteie rară. Înfățișarea lui era promițătoare, cu toate că îți lăsa impresia că fusese privat de o promisiune importantă care fugise, lăsând în urma ei o epavă, lucru ciudat, având în vedere faptul că băiatul nu avea mai mult de cincisprezece ani. Ei bine, poate că avea să își recapete frumusețea. În zece ani se putea transforma într-un bărbat chipeș și fermecător, lăsând în urmă acel trup mătăhălos și stângaci: pe scenă avea deja aerul unui mare actor. Dar vai, Denton știa că lumea era plină de actori. Isuse, clopotul bătea ora patru și jumătatea, iar el simțea că-și pierde mințile. Denton nu mai reușea să facă față tristeții. Era prea slab. [Suferința este pentru cei puternici, care se alimentează cu ea pentru a merge mai departe.] „Voi rămâne aici pentru totdeauna, cu băiatul

acesta pe capul meu“, gândi el. Nu îi veni în minte decât un singur lucru care l-ar fi putut face să se oprească din plâns și, cuprins de panică, îl ridică pe băiat, îi scotoci prin poală și îi scoase, prin șlițul blugilor, „viermele” surprinzător de palid, care începu să crească surprinzător de mult în gura lui, Slavă cerului, iar asta îl opri din plâns. Un mădular tânăr! Care pulsa a tinerețe. O, această carne tare se înmuia acum, de parcă s-ar fi dezghețat și ar fi lăsat în locul ei doar rouă. Denton Thrasher se șterse la gură și se ridică în picioare. Ce făcuse? Ochii băiatului se întunecară.

— Mă duc la culcare, zise el în șoaptă și o luă la fugă de-a lungul culoarului, ieșind afară pe ușă.

„Rușinos”, gândi Denton. Era o tragedie că trebuia să fugă în toiul nopții. Se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

— Fiți binecuvântați, zise el în fața amfiteatrului gol, apoi se îndreptă spre garderobă pentru a-și împacheta lucrurile.

•

Samuel Harris, care se trezise dis-de-dimineață pentru a se pregăti de canotaj, privea afară pe fereastră când îl văzu pe bietul „Țărănoi” traversând în fugă curtea întunecată, plângând. De când sosise în toamnă, pe la jumătatea semestrului, băiatul străin fusese foarte deprimat, încât, practic, radia tristețe. Samuel era cârmaciul bărcii în care vâslea „Țărănoiul”, deci era în fiecare zi lângă el și, în ciuda faptului că băiatul era un soi de paria, Samuel își făcea griji în privința lui. La 1,90 m înălțime și o greutate de 68 de kilograme, avea o înfățișare crispată, cu obrajii ca niște mușchi de vită bătuți. Era limpede că avea să-și facă rău. Când îl auzi pe Lotto urcând scările în grabă, Samuel deschise ușa și îl trase în camera sa. Îi oferi niște fursecuri de ovăz pe care i le trimisese mama lui și, astfel, află toată povestea. Vai, Doamne, Rolly Jelly! Lotto îi povesti cum după ce poliția plecase, șezuse în amfiteatru ore în șir pentru a se liniști. Păru că mai vrea să adauge ceva, dar se răzgândi. Samuel căzu pe gânduri. Se întrebă cum ar proceda tată său, senatorul, și afișă o mină serioasă. Își așeză mâna pe umărul lui Lotto și îl bătu ușor, pentru a-l liniști. Parcă ar fi traversat un pod cu o secundă înainte ca acesta să se prăbușească.

Vreme de o lună, Samuel îl privi pe Lotto cum se târăște prin campus. În vacanță, Samuel îl duse pe celălalt băiat la casa lui de vară din Maine. Acolo, împreună cu tatăl senator și mama aristocrată a lui Samuel, debutanta Atlantei în înalta societate, Lotto se bucură de călătorii cu barca, petreceri și prieteni îmbrăcați în tricotaje marca Lilly Pulitzer și Brooks Brothers, șampanie, plăcinte care erau puse la răcit pe pervazuri, labradori. Mama lui Samuel îi aduse săpun de față și haine curate, îl făcu să mănânce și să stea cu spatele drept. Avu succes la o vară de patruzeci de ani a lui Samuel, care îl încolți în hangarul pentru bărci; spre încântarea lui, Lotto află că pielea bronzată avea același gust ca și cea albă. La începutul anului doi, Lotto se întorsese foarte bronzat, încât abia i se mai

observau cicatricele lăsate de coșuri pe obraji. Era mai blond, mai degajat. Zâmbea, glumea, învăță să fie mai expansiv atât pe scenă, cât și în afara ei. Nu înjura niciodată, demonstrând astfel că era un tip de treabă. Prietenul lui Samuel devenise mai popular chiar decât Samuel, el care era de încredere, care avea ochi căprui, strălucitori, însă era prea târziu ca să își mai bată capul cu asta. De fiecare dată când îl privea pe prietenul lui, în toți acești ani în care prietenia lor se dezvoltase, Samuel își dădea seama de capodopera sa, de faptul că îl readusese pe Lotto la viață.

•

Apoi, chiar înainte de Ziua Recunoștinței, în anul doi de facultate, pe când se întorcea în camera lui de la cursul de matematică, Lotto îl găsi pe Chollie, unsuros și împuțit, prăbușit pe coridor în fața ușii lui.

— Gwennie, spuse Chollie gemând și făcându-se ghem.

Lotto îl trase în camera lui. Auzi o poveste încurcată; Gwennie luase o supradoză. Nu ar fi trebuit să moară, periculoasa Gwennie, cea plină de viață. Însă murise. Chollie fusese cel care o găsise și o luase la fugă. Nu avea la cine să apeleze în afară de Lotto. Linoleumul bej de pe jos se transformă într-un ocean care se izbea întruna de picioarele lui Lotto. Acesta se așeză. Lucrurile se derulau cu mare repeziciune. Acum două minute fusese doar un puștan care se gândea la sistemul Nintendo și pe care îl preocupau asimptotele și sinusurile. Acum, era adult, cu o povară pe umeri. Mai târziu, după ce băieții se liniștiră și ieșiră în micul orășel să mănânce o pizza, Lotto îi spuse lui Chollie ceea ce dorise să îi spună lui Gwennie în noaptea în care avusese loc incendiul: „Voi avea grijă de tine“. Se simțea curajos. Lotto îl lăsă pe Chollie să doarmă în patul lui tot restul semestrului; nu îl deranja să doarmă pe jos. [În timpul liceului și al facultății, Chollie lua banii pe care i-i dădea Lotto, dispărea în lume, apoi se întorcea la un moment dat. Participa la toate orele la care putea; nu avea diplomă, însă învață mai mult decât suficient. Ceilalți nu îl pârâră pe Lotto doar pentru că îl îndrăgeau, nu pentru că le-ar fi păsat de Chollie, căci era o persoană pe care doar Lotto o agrea.]

Lotto aflase că lumea era instabilă. Puteai fi scos din joc dintr-o greșeală. Dacă unul murea, trăia celălalt!

Astfel începu epoca femeilor. Ieșiri în oraș, tricouri polo transpirate prin cluburile de noapte, linii de cocaină pe măsuțele de prin secolul XX, părinți plecați din oraș. „E în regulă, frate, nu te impacienta, menajerei nu-i pasă“. Un *menaj à trois* cu două fete în baia cuiva.

— Ai putea veni acasă vara asta, îi spuse Antoinette.

— Aha, acum vrei să vin, îi răspunse, sarcastic, Lotto, refuzând.

Cu fiica directorului pe terenul de *lacrosse*. Din nou, în Maine, cu verișoara de patruzeci și unu de ani, într-un motel jerpelit, cu fata din vecini, în hamac, cu o turistă, înotând noaptea până la barcă. Samuel care își dădea ochii peste cap de

ciudă. Mașina Volvo combi cumpărată din alocația generoasă a lui Lotto. Șapte centimetri și jumătate până în septembrie, 1,92 m. Othello și o Desdemona din oraș, șaptesprezece ani, rasă acolo jos ca o fată înainte de pubertate, descoperi Lotto. Primăvara, vara, în Maine; toamna, liderul regatei Charles, clasată pe locul al optulea. Ziua Recunoștinței acasă la Samuel, în New York. De Crăciun, Sallie îi duse pe el și pe Rachel în Montreal.

— Fără Muvva? întrebă el încercând să nu-și arate întristarea.

Sallie se îmbujoră.

— Îi e rușine de cum arată, răspunse ea cu blândețe. Acum e grasă, drăguțule. Nu mai iese din casă.

Admis mai devreme la Vassar, singura școală la care își depusese dosarul, prea plin de încredere; acolo se petrecea din greu, fără oprire, era singurul motiv pentru alegerea sa. Sărbători într-o baie pentru handicapați, împreună cu sora de cincisprezece ani a lui Samuel care venise în vizită în acel weekend. Samuel nu trebuia să afle niciodată. O privire tăioasă. Da' ce, eu sunt mai prost? Surpriză! Și Samuel alesese Vassar, deși fusese admis peste tot pe unde se înscrisese, însă ar fi preferat să moară decât să rateze toată distracția de care avea parte Lotto. La absolvire veniră doar Sallie și Rachel, care avea patru ani și care nu mai voia să coboare din brațele lui. Fără Muvva. Ca să își alunge întristarea, Lotto și-o imagină pe mama lui ca fiind sirena de odinioară, nu femeia obeză care o înghițise. Când se duse în Maine, vara de patruzeci și trei de ani a lui Samuel era în Elveția, din păcate. Sora lui Samuel, într-un costum de baie portocaliu și cu un iubit cu părul vâlvoi ținându-se după ea, Slavă cerului! Doar o singură fată toată vara, era balerină: Doamne, ce făcea fata aceea cu picioarele! Campionat de crochet. Artificii. Butoiaș cu bere pe plajă. Regată.

Apoi, veni ultima săptămână din vară. Părinții lui Samuel devenind melancolici în timp ce încercau să scoată de sub masă noul cățeluș labrador.

— Băieții noștri cresc, spuse mama în timp ce mâncau homari la restaurant.

Băieții, considerându-se adulți în toți acești patru ani, fură drăguți cu ea și își păstrară mina serioasă.

De la campusul aglomerat al școlii pregătitoare particulare la universul fascinant al facultății. Băi mixte: sâni acoperiți de clăbuci. Cantină: fetele care lingeau înghețata la cornet. După două luni, Lotto fu poreclit „Cel mai mare porc". *Hoagmeister.* Nu era adevărat că nu avea niciun standard, ci, pur și simplu, era atras de toate femeile. Lobii urechilor ca niște drupe. Moliciune aurie. Astfel de lucruri umbreau restul mai puțin savuros. Lotto își imagină cum ar fi viața lui dacă și-ar închina-o sexului. Ar muri ca un faun de demult, cu o casă plină de nimfe cu piele fină care l-ar duce țopăind până la mormânt. Dacă cele mai mari talente ale lui erau cele pe care le folosea în așternut? [O amăgire! Bărbații înalți au membrele foarte lungi, încât acestea nu permit inimii să

pompeze sânge și în membrele mai mici. Îi făcea pe ceilalți să creadă că era mai bun decât în realitate.]

Colegilor lui de cameră nu le venea să creadă câte fete le mărșăluiau pe sub nas. Studente cu cercei în sfârcuri; orășence cu blugi prespălați; studentă în neuroștiințe, cochetă, ochelari cu lentile groase, care era specializată în poziția „reverse cowgirl. Colegii de cameră îi priveau cum traversează camera de zi, iar când Lotto și fata dispăreau în camera lui, scoteau caietul în care țineau o clasificare.

Australianopithecus: australiancă, cu păr lălâi, ulterior faimoasă violonistă de jazz.

Virago stridentica: punkistă de sex ambiguu pe care Lotto o agățase în oraș.

Sirena ungulatica: șefă de promoție, ten catifelat, completat de un trup de o sută patruzeci de kilograme.

Fetele nu aveau cum să afle. Colegii lui de cameră nu o vedeau ca pe o cruzime, însă, peste două luni, când îi arătară caietul lui Lotto, acesta se înfurie. Începu să răcnească și să îi facă misogini. Ei ridicară nepăsători din umeri. Femeile care și-o puneau meritau să fie admonestate. Lotto făcea tot ceea ce făceau bărbații adevărați. Nu ei inventaseră regulile.

Lotto nu îi aducea niciodată acasă pe bărbați. Nu voia să fie catalogați în vreun caiet. Aceștia rămaseră nevăzuți, ca niște fantome ale foamei de plăcere din patul lui.

•

Era ultima seară de reprezentație la facultate a piesei în care juca Lotto. „Hamlet". Amatorii de teatru care sosiră după ultimul gong erau uzi până la piele; norii care atârnaseră grei deasupra văii toată ziua se rupseseră. Ophelia fu jucată în pielea goală, iar venele albăstrii care îi brăzdau sânii te duceau cu gândul la brânza Stilton. Hamlet era Lotto și viceversa. La fiecare reprezentație primea ovații.

El își întinse gâtul prin întuneric și inspiră adânc. Cineva oftă, altcineva aprinse o țigară. Foșnete în hambar în amurg. Șușoteli. *Da, am primit un post la bancă… Ea stătea la balcon, imitându-i ostentativ sughițul în timp ce îl întâmpina amical… Baftă. Baftă multă!*

Tăcere. Cortina se ridică. Paznicii ies.

— Cine-i acolo?

Înăuntrul lui Lotto se declanșă ceva, iar viața lui se risipi. Ușurare.

Lotto rămase să privească din culise în timp ce Hamlet păși pe scenă.

Își reveni când dublura lui, plină de sudoare, făcu o plecăciune, iar aplauzele se intensificară, transformându-se în ovații. Profesorul Murgatroyd în primul rând, strigând cu o voce afectată și accent victorian: „Bravo, bravo". Brațe de flori. Fetele cu care se culcase îl îmbrățișară pe rând, lăsându-i dâre lipicioase de luciu de buze pe limbă. Cine-i asta? Bridget cea cu față de cocker spaniel îl

îmbrățișă strâns. Fuseseră împreună de vreo două ori? [Opt.] Auzise că se dădea drept iubita lui, biata fată.

— Ne vedem la petrecere, îi spuse el pe un ton blând, desprinzându-se din îmbrățișarea ei. Publicul se făcu nevăzut în ploaie. Ophelia îl strânse de braț. Se vedeau mai târziu? El se bucurase din plin de cele două dăți când se întâlniseră în baia pentru persoane cu dizabilități în timpul repetițiilor. Se vor vedea mai târziu, murmură el, iar „fata cea nebună" se îndepărtă.

El se închise în baie. Clădirea se goli, ușile de la intrare fură încuiate. Când ieși, cineva măturase deja în cabina actorilor. Peste tot domnea întunericul. Începu să se demachieze încet, privindu-se în lumina slabă. Își aplică din nou pe față fond de ten, care îi ascundea gropile din obraji, fără să șteargă dermatograful care îi scotea în evidență albastrul ochilor. Era bine să fii ultima persoană care părăsea acel loc sfânt. Oriunde altundeva, ura să rămână singur. Însă, în acea seară, ultimul moment glorios al tinereții lui, tot ceea ce trăise până atunci îl împlinea: căldura din îndepărtata Floridă, durerea provocată de pierderea tatălui său, încrederea oarbă a mamei sale în el, Dumnezeu care veghea, trupurile superbe în care se pierduse pentru o vreme. Lăsă totul să treacă peste el precum valurile. Acea flacără interioară îl însoți prin întuneric și prin ploaie până la petrecere, care era foarte zgomotoasă, încât o auzi de la o jumătate de kilometru depărtare. Intră în aplauze, iar cineva îi puse o sticlă de bere în mână. După câteva minute sau, poate, o eternitate, el ședea pe pervazul unei ferestre în timp ce petrecerea era în toi.

Siluetele copacilor semănau cu niște descărcări neuronale. Campusul era învăluit în ambră.

La picioarele lui, petrecăreții se dezlănțuiau după ultima modă de la începutul anilor '90: tricouri cu vedere la buric, *pierceing*-uri și șepci de baseball care ascundeau începuturile de chelie, albul dinților în întuneric, ruj maro și contur de buze maro, cercei în cartilajul urechii și ghete de motociclist, boxeri la vedere și fese scuturate, Salt-N-Pepa, mătreață fosforescentă, urme de deodorant și pometi conturați pentru a luci.

Cumva, se trezi cu o carafa de apă goală în mână. Se auziră strigăte: „Trăiască stăpânul apei!" Vai: era de rău! Prietenii aflaseră de unde avea bani. Îi ascunsese, conducea un Volvo uzat de ochii lumii. Descoperi că era la bustul gol, etalându-și mușchii. Era conștient de cum era văzut din toate colțurile încăperii; chiar dacă acea carafa îi știrbea din demnitate, îi reda voioșia. Își umflă pieptul. În mână ținea o sticlă de gin, iar prietenii lui începură să aclame: „Lotto! Lotto! Lotto!" când o duse la gură și bău cu nesaț din ea. Știa că, până dimineață, băutura îi va afecta creierul și că îi va fi greu să-și exprime gândurile.

— Se apropie sfârșitul lumii! răcni el. De ce să nu ne-o tragem?

Dansatorii de la picioarele lui aclamară.

El își ridică brațele. [Acea privire fatală în sus.]

Ea își făcu brusc apariția în pragul ușii.

Înaltă, zveltă, părul ei ud transformând lumina de pe coridor într-o aură, o mare de trupuri jos, în fața ei. Ea se uita la el, deși el nu îi putea vedea chipul.

Ea își mișcă într-o parte capul, profil puternic și luminos. Pomeți înalți, buze voluptoase. Urechi micuțe. Era udă leoarcă, deoarece umblase prin ploaie. O iubea mai ales pentru acea imagine uluitoare pe care i-o oferea dincolo de toată acea agitație și dans.

O mai văzuse și înainte, știa cine era. Mathilde și nu-mai- știu-cum. O frumusețe ca a ei arunca licăriri chiar și pe zidurile din partea cealaltă a campusului și lumina tot ceea ce atingea. Până în acel moment, fusese deasupra lui Lotto – deasupra tuturor celor din campus – aproape că se transformase într-un personaj mitologic. Fără prieteni. De gheață. Își petrecea sfârșiturile de săptămână în oraș; era manechin, așa se explicau hainele elegante. Nu participa niciodată la petreceri. Maiestoasă, cu o atitudine stilată. Da – Mathilde Yoder. Succesul lui însă îl pregătise pentru ea în acea seară. Venise acolo pentru el.

În spatele său, în furtuna dezlănțuită, sau să fi fost înăuntrul lui, se auzi un sfârâit. El sări în mulțime, lovindu-l pe Samuel cu genunchiul în ochi și doborând la pământ o fată mărunțică.

Lotto își croi drum prin mulțime, traversând ringul de dans și îndreptându-se către Mathilde. Ea avea 1,82 m dacă purta doar șosete. Dacă purta tocuri, ochii ei îi ajungeau lui până la buze. Își ridică privirea, indiferentă, către el. El îi iubea deja râsul înăbușit, pe care nimeni nu avea să îl audă.

El simți încărcătura dramatică a situației, precum și privirile celor care admirau cât de bine se potriveau.

Brusc, el se simți ca nou. Trecutul său dispăruse. Se lăsă în genunchi și, luându-i mâinile Mathildei, i le lipi de pieptul lui, în dreptul inimii. Strigă:

— Căsătorește-te cu mine!

Ea își lăsă capul pe spate, dezvelindu-și gâtul alb și lung, râse și spuse ceva cu vocea înăbușită. Lui Lotto i se păru că citește pe buzele ei minunate un: „Da“. Avea să povestească această scenă de zeci de ori, amintind de lumina difuză, de dragostea la prima vedere. Toți prietenii lor, de-a lungul anilor, aplecându-se ușor în față, niște romantici nedeclarați, și zâmbind. Mathilde, care îl privea din capătul celălalt al mesei, fără a i se putea citi ceva pe chip. De fiecare dată când el povestea, spunea că ea răspunsese: „Sigur”.

Sigur. Da. O ușă se închise în urma lui. O alta, mai bună, se deschise larg.

3.

O chestiune de optică. Din locul unde se află soarele, umanitatea este doar o abstracție. Pământul, un simplu punct luminos care se învârte. Dacă te apropii, orașul este o pată de lumină printre alte pete; venind și mai aproape, luminile din clădiri pâlpâie, separându-le ușor. Zorii zilei care pătrund prin fereastră dezvăluie trupuri, toate la fel. Doar dacă te concentrezi observi detaliile: alunița de lângă nară, un dinte lipit pe o buză uscată în timpul somnului, pielea fină de la axilă.

Lotto turnă lapte în cafea și își trezi soția. O melodie răsuna din casetofon, ouăle erau prăjite, vasele erau spălate, iar pardoseala, măturată. Berea și gheața fuseseră aduse înăuntru, gustările fuseseră pregătite. După-amiază, totul strălucea, totul era pregătit.

— N-a venit încă nimeni. Am putea… Lotto îi șopti la ureche Mathildei.

Îi îndepărtă părul lung de pe ceafa și îi sărută o vertebră. Gâtul acela era al lui, aparținea soției care era a lui, strălucitoare, în brațele lui.

Dragostea care se aprinsese ca o flacără în trupurile lor se răsfrânsese din abundență peste tot. Erau împreună de cinci săptămâni. Prima săptămână fusese fără sex, Mathilda îl tachinase. Apoi venise weekendul în care plecaseră cu cortul și prima noapte de amor, oarecum stingher; a doua zi, când el ieșise să se ușureze și își văzuse mădularul pătat de sânge, știuse că ea nu voise să i se ofere pentru că era virgină. Se întorsese către ea, privind-o în lumina cea nouă, în timp ce își spăla fața cu apa rece din pârâu. Când îi văzuse obrajii îmbujorați, el își dăduse seama că ea era cea mai pură persoană pe care o cunoscuse vreodată, el, care fusese privat de puritate. Știuse atunci că vor fugi împreună, că vor absolvi facultatea, că se vor muta în oraș și că vor fi fericiți împreună acolo. Și erau fericiți, deși abia se cunoșteau. Cu o zi înainte, el aflase că ea era alergică la sushi. În acea dimineață, în timp ce vorbea la telefon cu mătușa lui, el o urmărise pe Mathilde ștergându-se cu prosopul după ce ieșise de la duș și își dăduse seama că ea nu avea familie. Puținele lucruri pe care i le povestise despre copilăria ei erau umbrite de abuzuri. Își și imagina: sărăcie, o rulotă dărăpănată, dușmănie – ea dăduse de înțeles altceva mai rău – un unchi. Cea mai vie amintire legată de copilăria ei era televizorul, care mergea întruna. Salvarea ei venise odată cu școala, cu bursa, cu meseria de manechin din care obținea niște bani de buzunar. Începuseră să își împărtășească povești intime. Cum, atunci când era mică și ducea o viață izolată la țară, ea se simțise foarte singură, încât nu dezlipise timp de o săptămână lipitoarea care i se prinsese de interiorul coapsei. Cum devenise manechin datorită unui bărbat care semăna cu un gargui, pe care îl cunoscuse în tren. Trebuie să fi avut o voință de fier pentru a-și uita trecutul trist și sumbru. Acum nu îl avea decât pe el. El se simțea mișcat să știe că însemna totul pentru

ea. Nu avea să-i ceară nimic din ceea ce ea nu era dispusă să îi ofere de bunăvoie.

Afară, începea o nouă zi de iunie în New York. În scurt timp va începe petrecerea, iar colegii și prietenii lor vor veni să îi felicite pentru noua casă, deși în apartament se simțea deja căldura verii. Pentru moment, ei se aflau în siguranță înăuntru.

— E ora șase. I-am invitat la cinci și jumătate. Nu putem, spuse Mathilde.

Însă el nu o asculta, își vârâse mâna pe sub fusta ei cu imprimeu de păun și pe sub banda chiloților din bumbac, care erau umezi în zona inghinală. Erau căsătoriți. Avea tot dreptul. Ea își lipi bazinul de el și își așeză palmele de o parte și de alta a oglinzii lungi și ieftine care, împreună cu salteaua și cu geamantanele clădite unele peste altele, pline de haine, alcătuiau dormitorul lor. O rază de lumină care pătrundea prin luminator mângâia pardoseala curată din pin.

Îi trase chiloții până la genunchi și spuse:

— Doar una mică.

Era discutabil. El privi în oglindă când ea închise ochii și roșeața îi apăru în obraji, pe buze, în scobitura gâtului. Picioarele ei erau umede în spate și tremurau lipite de genunchii lui.

Lotto simți cum îl inundă dorința. Pentru ce? Pentru tot. Pentru apartamentul din West Village cu grădina sa perfectă, îngrijită de englezoaica bătrână care locuia la etaj, ale cărei coapse grase, chiar și acum, semănau cu crinii tigrați din fereastră. Un apartament cu un dormitor, dar imens, la subsol, dar cu o chirie fixă. Prin fereastra bucătăriei sau a băii, vedeau picioarele trecătorilor, umflate sau cu tatuaje pe glezne; însă se simțeau în siguranță acolo, protejați de calamități, de uragane și de bombe, de pământ și de straturile de asfalt. După ce dusese vreme îndelungată o viață de nomad, el prinsese rădăcini în acel loc, în soția sa, cu trăsăturile ei fine și ochi melancolici, ca de pisică, cu pistrui și un corp zvelt și unduitor, care te îmbia la cele interzise. Ce lucruri îngrozitoare îi spusese mama lui când o sunase pentru a o anunța că se însurase. Lucruri oribile. Se întuneca la față doar gândindu-se la ele. Însă în acea zi i se părea că întreg orașul era ca o carte deschisă; era începutul anilor ’90; fetele își dădeau cu luciu pe pomeți; hainele erau cusute cu fire argintii; totul promitea sex, bogăție. Lotto avea să profite din plin de toate. Numai frumusețe și abundență. Era Lancelot Satterwhite. Soarele strălucea înăuntrul lui. Acum i-o trăgea acelui tot splendid.

Propria reflexie îl privea din spatele feței îmbujorate a Mathildei, care gâfâia. Soția lui, un iepure prins în capcană. Pulsul și zvâcnirile ei. Ea își îndoi brațele, păli la față și se izbi de oglinda care crăpă, despicându-le capetele în jumătăți inegale.

Soneria scoase un sunet lung, ca un ciripit.

— Imediat! strigă Lotto.

Pe hol, Chollie săltă în braţe enorma statuetă Buddha din alamă pe care o găsise la gunoi în drum spre apartament şi zise:

— Pun pariu pe o sută de parai că şi-o trag.

— Porcule, spuse Danica.

De la absolvire, aceasta slăbise multe kilograme. Semăna cu un mănunchi de beţe înfăşurate în tifon. Avea de gând să le spună lui Lotto şi Mathildei, de îndată ce aceştia vor deschide uşa – dacă o vor deschide vreodată –, că ea şi Chollie nu veniseră împreună, că se întâlniseră pe trotuar în faţa clădirii şi că prefera să moară, la propriu, decât să stea singură în acelaşi loc cu trolul acela. Ochelarii lui stăteau pe podul nasului. Gura lui spurcată, care semăna cu un cioc de cioară, cârâia aceeaşi melodie nesuferită. Îl urâse când venise în vizită la Lotto la şcoală şi când vizitele lui se prelungiseră cu lunile, până când lumea îl luase drept student, deşi nu era. Era un absolvent de liceu pe care Lotto îl cunoscuse în copilărie. Acum, îl ura şi mai mult. Grăsan prefăcut.

— Puţi a gunoi, îi spuse ea.

— Am scormonit prin gunoi, spuse el, ridicând victorios statueta Buddha. Şi eu mi-aş trage-o tot timpul dacă aş fi în locul lor. Mathilda arată ciudat, dar i-aş pune-o. Lotto a avut parte din plin de sex. Cred că a devenit expert.

— Zău? înseamnă că e un stricat, spuse Danica. Scapă ieftin datorită felului în care te priveşte. Dacă ar fi chipeş, nu ar fi la fel de „mortal", însă dacă stai cinci minute în aceeaşi încăpere cu el, îţi vine să te dezbraci. Plus că e băiat. Dacă o fată şi-ar face de cap ca Lotto, parc-ar fi ciumată. Toată lumea o va ocoli. Însă un tip şi-o poate vârî într-un milion de locuri şi toată lumea zice că face tot ce fac bărbaţii.

Danica apăsă pe butonul soneriei de mai multe ori. Continuă în şoaptă:

— Oricum, nu le dau mai mult de un an. Cine se căsătoreşte la douăzeci şi doi de ani? Minerii. Fermierii. Nu noi. Lotto o să şi-o tragă cu femeia înspăimântătoare de la etaj în maximum opt luni. Şi cu vreo regizoare la menopauză care o să-i dea rolul lui Lear. Şi cu oricine îi va ieşi în cale. Iar Mathilda va divorţa repede şi se va căsători cu vreun prinţ din Transilvania sau ceva de genul ăsta.

Izbucniră în râs. Danica sună la sonerie „SOS" în codul Morse.

— Accept pariul, spuse Chollie. Lotto nu o va înşela. Îl cunosc de când avea paisprezece ani. O fi el arogant, dar e fidel.

— Pe un milion de parai, spuse Danica.

Chollie aşeză statueta jos şi bătură palma. Uşa se deschise larg şi în prag îşi făcu apariţia Lotto, cu pielea lucioasă şi broboane de sudoare la tâmple. Prin camera de zi goală, ei o zăriră pentru o clipă pe Mathilde, când aceasta închise uşa de la baie în urma sa, asemenea unui fluture Morpho care îşi adună aripile albastre. Danica se abţinu cu greu să nu îi lingă obrazul lui Lotto atunci când îl

pupă. Era sărat și foarte gustos, ca un covrig moale și fierbinte. Dumnezeule! Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru el.

— Bine-ați venit! îmi vine să plâng, îmi vine să râd, mă simt ușurat, dar și copleșit. Bine-ați venit! zise Lotto.

Vai, Doamne! Aveau foarte puține lucruri. Rafturi din blocuri de zgură și placaj, canapeaua din camera de zi de la cămin, masă și scaune șubrede, de exterior. Cu toate acestea, câtă fericire le aducea acel loc! Danica simți o undă de invidie.

— Spartan, spuse Chollie ridicând statueta lui Buddha și așezând-o pe polița aflată deasupra șemineului, de unde trona peste încăperea albă.

Chollie frecă burta statuetei, apoi se duse în bucătărie, își turnă din abundență săpun de vase și se spălă cu apă, pentru a înlătura putoarea de gunoi. De acolo văzu sosind valul de fandosiți, de prefăcuți și de hipsteri petrecăreți cu care fusese nevoit să se mulțumească de când Lotto plecase la internat, apoi la facultate; când Chollie rămăsese singur, prietenul lui îl luase la el. Tipul acela îngrozitor, Samuel, care se dădea drept cel mai bun prieten al lui Lotto. Fals. Oricât de mult îl insulta Chollie, Samuel rămânea impasibil: Chollie știa că era inferior, prea era un „neică nimeni" pentru ca Samuel să își bată capul cu el. Lotto era mai înalt decât toți și răspândea veselie și căldură, iar toți cei care intrau în contact cu el clipeau, vrăjiți de zâmbetul lui. Băieții îi aduseseră plante păianjen în ghivece din teracotă, cutii cu bere, cărți, sticle cu vin. Tineri cu slujbe bine plătite, imitând obiceiurile părinților lor. Peste douăzeci de ani, vor avea case la țară și copii cu nume simandicoase, inspirate din literatură, și lecții de tenis, și mașini urâte, și legături amoroase cu stagiare tinere și sexy. Niște uragane gălăgioase și distructive, goale pe dinăuntru.

Peste douăzeci de ani, își zise Chollie, *vă voi cumpăra pe toți.* Pufni. Își reprimă sentimentele.

Mathilde stătea lângă frigider și privea încruntată balta de apă de la picioarele lui Chollie și urmele de apă de pe pantalonii lui scurți, kaki. Pe bărbie avea o mică zgârietură, de culoarea zmeurei, pe care nu reușise să o ascundă cu fondul de ten.

— Salut, morocănoaso! spuse el.

— Salut, acritură! zise ea.

— Îl săruți pe prietenul meu cu gura ta spurcată? întrebă el.

Ea nu îi răspunse, ci deschise frigiderul și scoase un bol cu humus și două beri, întinzându-i una. El simți mirosul de rozmarin din părul ei blond și mătăsos, de săpun Ivory și mirosul inconfundabil de sex. Deci, avusese dreptate.

— Socializează, îi spuse ea îndepărtându-se de el, și ai grijă să nu primești vreun pumn în față, Chollie.

— Să risc să distrug perfecțiunea asta? zise el arătând către fața lui. Niciodată.

Trupurile se mișcau de colo colo în acel spațiu clocotitor, ca niște pești în acvariu. Câteva fete se adunaseră în dormitor, admirând rândurile de irișI așezați în fereastra de deasupra capetelor lor.

— Cum de își permit așa ceva? întrebă în șoaptă Natalie.

Avusese multe emoții în privința acestei vizite – Lotto și Mathilde fiind fermecători –, încât băuse câteva pahare înainte să iasă din casă, iar acum era destul de amețită.

— E închiriat, răspunse o fată în fustă mini din piele, care căuta din priviri pe cineva să o salveze.

Celelalte fete se făcuseră nevăzute atunci când Natalie li se alăturase; era una dintre acele persoane pe care te bucurai să le vezi atunci când erai puțin amețit, la o petrecere din facultate, însă acum era vorba despre lumea reală, iar ea se plângea întruna de bani. Era obositor. Niciuna nu stătea bine cu banii, era și normal după ce absolveai facultatea, revino-ți. Fata în fustă mini se legă de o pistruiată care trecu pe-acolo. La un moment dat, toate trei se culcaseră cu Lotto. Și fiecare crezuse în sinea ei că pe ea o plăcea Lotto cel mai mult.

— Mda, zise Natalie. Dar Mathilde nici măcar nu are o slujbă. Aș înțelege dacă ar fi în continuare manechin, dar acum, având un soț, a renunțat, bla, bla. Eu nu aș renunța la meseria de manechin dacă mi-ar cere cineva. Lotto e actor și, chiar dacă e nemaipomenit, nu cred că va ajunge să joace alături de Tom Cruise în vreun film. Și tenul lui e îngrozitor. Fără supărare! Joacă extraordinar, desigur, dar ar face față cu greu problemelor financiare chiar și ca actor al uniunii „Equity“, dar nici măcar asta nu este.

Cele două o priviră pe Natalie de parcă s-ar fi aflat undeva departe și, văzându-i ochii bulbucați și mustața neepilată, oftară.

— Nu știți? întrebă „Fusta mini“. Lotto a moștenit o avere. Îmbutelierea apei. Cunoașteți apa Hamlin Springs? E a familiei lui. Cred că mama lui deține toată Florida. E miliardară. Și-ar fi putut cumpăra un apartament cu trei dormitoare și cu portar, în Upper East Side, doar cu mărunțișul din buzunar.

— De fapt, e o dovadă de modestie că au ales să trăiască astfel, zise „Pistruiata”. El e nemaipomenit.

— Ea, pe de altă parte… zise Natalie coborând tonul.

Celelalte se apropiară cu un pas și își aplecară capetele ca să asculte. Sfânta bârfă.

— Mathilde este o enigmă învăluită în mister, din cap până în vârful picioarelor. N-a avut deloc prieteni în facultate. Toată lumea are prieteni în facultate. De unde vine? Nimeni nu știe.

— Știu, zise „Fusta mini”. Ea este foarte liniștită și tăcută, o Crăiasă a Zăpezii. Lotto e cel zgomotos. Cald, sexy. Sunt complet diferiți.

— Eu nu înțeleg, pe bune, zise „Pistruiata”.

— Deh, e prima căsătorie, spuse „Fusta mini”.

— Și ghici cine va fi acolo când se va destrăma totul! zise „Pistruiata”.

Începură să râdă.

Ei bine, gândi Natalie, *totul e limpede acum.* Apartamentul, felul cum Lotto și Mathilde își urmau cursul vieții împreună. Curajul de a proclama o profesie creativă, narcisismul. Cândva, Natalie își dorise să devină sculptor și fusese chiar pricepută. Sudase o spirală de ADN din oțel inoxidabil, înaltă de aproape trei metri, care ședea în aripa liceului destinată departamentului științific. Visase să construiască structuri mobile gigantice, cum ar fi giroscoapele și moriștile, pe care să le învârtă vântul. Părinții ei avuseseră însă dreptate când îi spuseseră să își găsească o slujbă. Studiase economia și spaniola la Vassar, ceea ce era logic, însă fusese nevoită să închirieze o debara din Queens, care mirosea a naftalină, până când își termina stagiul. Avea o gaură în pantofii cu toc, singura pereche pe care o avea, pe care trebuia să o repare în fiecare seară cu superglue. Un chin, viața asta. Nu era ceea ce i se promisese. Acea existență era expusă în broșurile la care se uita ca la o revistă porno, cocoțată în patul ei din suburbie, înainte de a se înscrie: intrai la Vassar, îți promiteau cu zâmbetul pe buze acei studenți frumoși, și viața ta avea să fie numai miere. În schimb, acest apartament întunecos reprezenta viața pe care avea să o trăiască în curând.

Prin ușa camerei de zi, ea îl văzu pe Lotto râzând la gluma făcută de Samuel Harris, fiul celui mai dubios senator din D.C. Senatorul era genul de persoană care, după ce depusese toate eforturile să reușească o căsătorie surprinzătoare, voia să se asigure că nimeni nu are posibilitatea de a alege pentru sine. Era împotriva imigrării, împotriva femeilor, împotriva homosexualilor, și acesta era doar începutul. Spre lauda lui, Samuel înființase partidul liberalilor din campus, însă atât Lotto, cât și Samuel împrumutaseră din superioritatea aristocrată a mamei îngâmfate a lui Samuel. Când Natalie și Samuel formaseră, pentru scurt timp, un cuplu, mama lui o făcuse să se simtă ca un rahat pentru că își suflase nasul în șervețelul de masă. Lotto măcar era suficient de drăguț încât să te facă să te simți interesant. Samuel te făcea să te simți, pur și simplu, inferior. Lui Natalie îi venea să îi pocnească pe amândoi în față. Lăsă să-i scape un oftat.

— Apa îmbuteliată dăunează mediului înconjurător, spuse ea, însă celelalte fete dispăruseră și se duseseră să o liniștească pe Bridget, care plângea într-un colț, fiind în continuare îndrăgostită lulea de Lotto.

Pe lângă Mathilde cea înaltă, zveltă și blondă, fata asta era o rușine. Natalie se privi încruntată în oglinda crăpată și văzu doar o față fragmentată cu gura spurcată.

Lotto plutea. Cineva pusese un CD cu trupa En Vogue, în glumă, cu siguranță, însă el adora vocile acestor fete. În apartament era îngrozitor de cald, soarele după-amiezii pătrunzând înăuntru ca privirea unui *voyeur*. Nimic nu mai conta: toți prietenii lui din facultate se reuniseră. El îi privi o clipă, stând în prag cu o bere în mână.

Natalie bea bere din butoiaș, ținută de glezne de tipii de la cafeneaua din colțul străzii. Cămașa îi dezvelea abdomenul moale. Samuel, cu niște cearcăne adânci în jurul ochilor, povestea cu voce tare cum lucrase nouăzeci de ore săptămâna trecută, ocupându-se de investiția sa bancară. Frumoasa Susannah își vâra fața în congelator pentru a se răcori, radiind de fericire datorită rolului pe care îl obținuse într-o reclamă la șampon. El își reprimă invidia. Fata nu știa să joace, însă era proaspătă. Se cuplaseră o dată, în anul trei. Avea gust de frișcă. Secundul lui din echipaj, Arnie, care tocmai terminase o școală de barmani, pregătea cocktailuri Pink Squirrel. Fața lui avea o nuanță portocalie de la loțiunea autobronzantă.

În spatele lui, Lotto auzi o voce pe care nu o recunoștea.

— Care este singurul cuvânt interzis într-o ghicitoare despre șah?

Altcineva ezită, apoi spuse:

— Șah?

Prima persoană rosti:

— Îți amintești seminarul despre Borges din anul întâi!

Lotto chicoti, amuzat de acești „donatori de spermă" aroganți.

Vor organiza o astfel de petrecere în fiecare an, hotărî el. Va fi sărbătoarea lor anuală din iunie: o întrunire a prietenilor, care va tot crește până când vor fi nevoiți să închirieze un hangar pentru avioane în care să încapă toți, să bea, să strige și să danseze până târziu în noapte. Lampioane, creveți gătiți, o trupă de *bluegrass* a copilului cuiva. Atunci când familia ta se debarasează de tine, așa cum făcuse familia lui Lotto, îți creezi propria familie. Această mulțime transpirată era tot ceea ce își dorise vreodată; era apogeul. Doamne, era fericit.

Dar ce se întâmpla? Un jet de apă pătrunse prin ferestrele deschise care dădeau înspre grădină. Bătrâna țipa la ei, ținând furtunul în mână, vocea ei abia auzindu-se din cauza muzicii și a vacarmului de voci. Fetele țipau, iar rochițele de vară li se lipiseră de pielea frumoasă. Fină. Udă. Îi venea să le mănânce pe toate. Se imagină într-o mare de membre și sâni, o gură roșie care aluneca peste a lui – dar, vai, nu putea. Era căsătorit, îi zâmbi soției sale, care traversa repede încăperea înspre femeia grasă care țipa la ei prin fereastră.

— Sălbaticilor! Controlați-vă! Faceți liniște! Sălbaticilor!

Mathilde începu să vorbească pe un ton domol, apoi închise ferestrele. Le deschise pe cele dinspre stradă, ceea ce era, oricum, mai bine, deoarece erau la umbră. Deja începuseră sărutările, unduirile, deși soarele nu apusese încă. Zgomotul se înteți ușor, tonurile erau mai ridicate.

— … punctul culminant al revoluției. Germania de Est și de Vest se vor reuni, va fi o reacție negativă violentă împotriva capitalismului.

— Helene Cixous e sexy. Simone de Beauvoir. Susan Sontag.

— Feministele, *ipso facto*, nu pot fi sexy.

— … ca și condiția profund umană de a fi singur.

— Câtă ironie! Numai tu ai putea spune așa ceva în toiul unei orgii.

Lui Lotto îi tresălta inima; Mathilde se apropia de el într-o fustă albastră, strălucitoare. Parcă plutea. Leul lui rampant azuriu. Părul ei lung se odihnea pe sânul său stâng, ea făcând astfel legătura cu ceea ce se întâmpla bun în lume. El îi întinse mâna, însă ea îl întoarse către ușa de la intrare, în prag stătea o persoană foarte scundă. Surpriză! Era sora lui mai mică, Rachel, cu părul prins în codițe și îmbrăcată în salopetă, care privea înmărmurită și neliniștită scena care se desfășura dinaintea ei: băutura, trupurile unduitoare, fumatul. Avea doar opt ani. De gât îi atârna un ecuson pentru minori neînsoțiți. În spatele ei se aflau un bărbat și o femeie de vârstă mijlocie, care purtau bocanci asortați și care priveau încruntați în cameră.

— Rachel! strigă el ridicând-o cu tot cu rucsac și ducând-o înăuntru.

Prietenii ei se îndepărtară agale. Sărutările încetară, cel puțin în acea încăpere; numai Dumnezeu știa ce se petrecea în dormitor. Mathilde îi scoase rucsacul lui Rachel. Se întâlniseră o singură dată, atunci când mătușa lui Lotto o adusese pe fetiță la festivitatea de absolvire care avusese loc în urmă cu doar câteva săptămâni. Rachel își duse mâna la lănțișorul cu smarald pe care Mathilde, sub impulsul momentului, și-l scosese de la gât în timpul cinei și i-l dăduse ei.

— Ce cauți aici? strigară Lotto și Mathilde încercând să acopere gălăgia.

Rachel se îndepărtă ușor de Mathilde, simțindu-i mirosul specific. Te poți îmbolnăvi de Alzheimer din cauza deodorantului, spunea Mathilde; parfumul îi provoca urticarie. Rachel îi răspunse lui Lotto, cu lacrimi în ochi:

— Lotto, m-ai invitat.

Nu îi spuse nimic despre faptul că așteptase în aeroport timp de trei ore sau despre drumeții amabili, dar sobri, care, văzând-o plângând, se oferiseră să o aducă cu mașina. Lotto își aminti în acel moment că vorbiseră despre o vizită, dar uitase că sora lui mai mică urma să vină în acel weekend, uitase de îndată ce stabilise la telefon acest lucru cu mătușa lui, Sallie, uitase înainte să ajungă în cealaltă cameră pentru a-i spune Mathildei. Îl cuprinse un val de rușine când își imagină teama și tristețea pe care trebuie să le fi simțit sora lui în timp ce îl așteptase singură în aeroport. Of, Doamne! Dacă ar fi înhățat-o vreun om rău? Dacă ea ar fi avut încredere într-o persoană îngrozitoare și nu în acei oameni modești care ședeau lângă butoiașul cu bere, cu baticurile și carabinele lor, amintindu-și, râzând, petrecerile de pomină din tinerețea lor. Dacă ea s-ar fi lăsat pe mâna vreunui pervers? În mintea lui se perindară imagini cu sclavi, Rachel frecând în genunchi pardoseala din bucătărie, închisă într-o ladă sub patul cuiva. Arăta plânsă, ochișorii îi erau roșii. Trebuie să fi fost îngrozitor să străbați atâta drum de la aeroport în compania unor necunoscuți. El speră ca sora lui să nu îi spună Muvvei și că nu își va dezamăgi și mai mult mama decât o făcuse până atunci. Lucrurile pe care ea i le spusese imediat după ce ei se căsătoriseră pe ascuns încă mai mocneau înăuntrul lui.

Rachel stătea însă lipită de el, cuprinzându-l cu brațele de mijloc. Expresia supărată de pe fața Mathildei dispăruse. Nu le merita pe aceste femei din preajma lui, care făceau ca totul să fie bine. [Sau nu.] După ce se sfătuiră în șoaptă, hotărâră următoarele: petrecerea putea continua și în absența lor, însă ei aveau să meargă să ia cina împreună cu Rachel la restaurantul din colț. O vor duce la culcare la ora nouă, vor încuia ușa dormitorului și vor da muzica mai încet; îi vor acorda atenția lor întreg weekendul. Micul dejun târziu, un film, popcorn, vor merge la FAO Schwarz să danseze pe pardoseala în formă de pian.

Rachel își vârî lucrurile în debaraua în care se afla echipamentul pentru camping și pelerinele de ploaie. Când se întoarse, fu imediat acostată de un bărbat scund și brunet – Samuel? — care părea epuizat și care începu să îi vorbească despre slujba lui extrem de importantă de la bancă sau ceva de genul. De parcă ar fi fost foarte greu să încasezi un cec sau să schimbi mărunțiș. Și Rachel putea face lucru acesta și era doar în clasa a treia.

Ea se îndepărtă pe furiș și strecură în buzunarul din spate al fratelui său plicul în care se afla cadoul ei pentru casă nouă. Își imagină cu plăcere expresia de pe chipul lui atunci când îl va deschide: alocația ei pe șase luni, aproape două mii de dolari. Era o alocație demențială pentru un copil de opt ani. Pe ce să îi cheltuiască? Muvva avea să-și iasă din minți, însă lui Rachel i se frângea inima pentru Lotto și pentru Mathilde, deoarece nu îi venea să creadă că li se tăiaseră fondurile după căsătorie. De parcă banii i-ar fi putut opri vreodată: Mathilde și Lotto se potriveau la fel ca furculițele dintr-un sertar. Aveau totuși nevoie de bani. Locuiau într-o văgăună întunecată, fără pic de mobilă. Nu mai văzuse un loc atât de gol. Nu aveau nici măcar televizor, sau un ceainic, sau un covor. Erau săraci. Se furișă din nou între Lotto și Mathilde, îndreptându-și nasul către Lotto, deoarece mirosea a loțiune, în timp ce Mathilde, ei bine, mirosea ca *și* sala de *wrestling* din liceu, unde se antrenau fetele din echipa ei, Girl Scout. Îi era greu să respire. Măcar teama care pusese stăpânire pe Rachel în aeroport se risipise, fiind înlocuită de un val de dragoste. Oamenii de acolo erau foarte sexy, foarte beți. Era șocată de ritmul rapid cu care le ieșeau pe gură cuvintele „la naiba” și „rahat”: Antoinette sădise în copiii ei ideea că înjurăturile le verbalizau imbecilii. Lotto nu va înjura niciodată; el și Mathilde erau adulți cumpătați. Iar ea va fi ca ei, va duce o viață morală, curată, plină de dragoste. Ea privea trupurile unduitoare în amurgul unei zile calde de iunie, băutura și muzica. Tot ceea ce își dorise vreodată în viață: frumusețe, prietenie, fericire.

***

Soarele apusese. Era ora opt și deja se lăsase întunericul.

Liniște. Vreme blândă. Sfârșitul toamnei. Frigul se simțea în aer ca o premoniție.

Susannah intră pe ușa care dădea spre grădină. În apartamentul cu covor nou din iută era liniște. O găsi pe Mathilde singură în bucătărie, stropind oțet peste salata verde.

— Ai auzit? murmură Susannah, însă tăcu atunci când Mathilde se întoarse către ea.

Susannah crezuse mai devreme că, dacă va intra în apartament îmbrăcată în haina ei cea nouă de un galben intens, va fi strălucitoare precum soarele, orbitoare. Acum însă, culoarea se juca împreună cu pistruii maronii de pe fața Mathildei. Avea o coafură asimetrică, părul blond i se oprea în partea dreaptă la linia maxilarului, iar în partea stângă îi ajungea până la guler, scoțându-i în evidență pomeții. Susannah se simțea ușor atrasă. Ciudat. În tot acest timp, Mathilde păruse simplă, umbrită de strălucirea soțului ei, însă acum păreau amândoi la fel. De fapt, Mathilde era fermecătoare.

— Ce să aud? întrebă Mathilde.

— Oh, Mathilde. Îți stă minunat părul, spuse Susannah.

Mathilde își duse o mână la păr și spuse:

— Mulțumesc. Ce să aud?

— Ah, da, spuse Susannah luând cele două sticle de vin pe care Mathilde i le arătă cu bărbia, apoi întrebă, urcând scările din spate în urma Mathildei: O știi pe Kristina din clasa noastră? Cea din grupul vocal Zaftones? Cea cu părul negru. Cred că ea și Lotto…

Susannah se strâmbă, iar Mathilde se opri pe o treaptă, apoi dădu din mână de parcă ar fi vrut să spună: „Ah, da, Lotto și-a tras-o cu toată lumea”, lucru pe care Susannah fu nevoită să îl recunoască. Ieșiră în grădină. Se opriră, admirând peisajul de toamnă. Lotto și Mathilde acoperiseră iarba cu niște cearșafuri cumpărate de la un magazin de vechituri, iar prietenii aranjaseră masa în mijloc. Lumea stătea tolănită în tăcere, cu ochii închiși, bucurându-se de ultimul crâmpei din soarele de toamnă, savurând vinul alb și rece și berea belgiană, așteptând ca primul dintre ei să se ridice și să înceapă să mănânce.

Mathilde așeză bolul cu salată pe masă și spuse:

— Mâncați, copii!

Lotto îi zâmbi și luă o felie de plăcintă cu spanac dintr-o grămadă caldă. Restul, vreo șase, dădură iama în mâncare și începură din nou să sporovăiască.

Susannah se ridică pe vârfuri și îi șopti Mathildei la ureche:

— Kristina s-a sinucis. S-a spânzurat în baie. Din senin, ieri. Nimeni nu știa că era nefericită. Avea un iubit, o slujbă la Sierra Club și un apartament în partea frumoasă a Harlemului. N-are nicio logică.

Mathilde încremeni, iar zâmbetul discret îi dispăru de pe buze. Susannah îngenunche și se servi cu pepene verde, tăind bucățile mari în felii subțiri: mai nou, renunțase la mâncare, deoarece obținuse un rol nou la o televiziune, despre care îi era jenă să vorbească în fața lui Lotto. În primul rând, nu era *Hamlet,* în

care el strălucise în ultimul semestru al facultății. Juca rolul unei adolescente într-o telenovelă, știa că va vinde. Cu toate acestea, era mai mult decât obținuse Lotto de când absolviseră facultatea. Fusese dublură la câteva teatre mici; obținuse un rol mărunt la Teatrul Actorilor din Louisville. Cam atât, timp de un an și jumătate. Lotto se întorsese către ea la sfârșitul piesei *Hamlet,* transpirat din cauza costumului și făcând o plecăciune, iar ea îi strigase din public: „Bravo!“, plină de venerație, deoarece pierduse rolul Ofeliei în fața unei fete cu sâni uriași, care jucase scena lacului cu ei dezgoliți. O curvișteină. Susannah mușcă din pepene și înghiți, simțindu-se totuși, victorioasă. Îl iubea pe Lotto mai mult acum, când era demn de milă.

Mathilde începu să tremure și își înfășură mai strâns jerseul în jurul trupului. O frunză ruginie căzu din arțarul japonez și se implântă în sosul de spanac și anghinare. La umbra copacului era răcoare. În curând avea să vină iarna cea lungă, rece și albă. Ștergerea amintirii din acea noapte din grădină. Ea băgă în priză instalația lungă de Crăciun pe care o așezaseră printre ramurile de deasupra, iar copacul se lumină ca o dendrită. Se postă în spatele soțului ei, deoarece voia să se ascundă, iar spatele lui era foarte frumos, lat și musculos, își odihni fața pe el, simțindu-se mângâiată. Îi ascultă vocea înăbușită prin piept, blândețea accentului lui din sud.

— … doi bătrâni stăteau la taclale pe verandă, spunea Lotto; era o glumă. Vine un câine de vânătoare bătrân, se rotește în praf, se așază și începe să își lângă bijuteriile. Lingea cu poftă și înghițea, adorându-și ciotul rozaliu. Un ruj scos complet din tub. Unul dintre bătrâni îi face cu ochiul prietenului său și îi spune: *Frate, ce mi-ar plăcea să pot face și eu asta.* Iar celălalt îi răspunde: *Ptiu*! *Câinele ăla o să te muște.*

Râseră cu toții, dar nu foarte mult de gluma în sine, ci de felul în care o spusese Lotto, plăcerea lui când o spusese. Mathilde știa că fusese gluma preferată a tatălui lui, că Gawain râdea în pumni și se înroșea la față de fiecare dată când o spunea Lotto. Căldura trupului soțului ei, pe care o simțea prin tricoul lui de culoarea smaraldului, începu să risipească groaza care pusese stăpânire pe Mathilde. În anul întâi de facultate, camera Kristinei fusese pe același palier cu a ei. Mathilde o surprinsese odată plângând la dușurile mixte, îi recunoscuse vocea înaltă și ieșise, alegând să nu îi acorde mângâiere, ci intimitate. Însă, privind înapoi, fusese alegerea greșită. Mathilde simți în stomac un val de furie împotriva Kristinei și respiră în spatele lui Lotto ca să o înăbușe.

Lotto își întinse mâna în spate, după Mathilde, și o prinse în partea laterală cu palma, trăgând-o în brațele lui. Deși îi chiorăia stomacul, el nu putea să ia mai mult de o înghițitură sau două: de o săptămână aștepta un telefon și nu ieșise din apartament de teamă să nu îl rateze. Mathilde propusese această masă în aer liber ca să îi mai distragă atenția. Rolul era pentru Claudio din piesa *Măsură pentru măsură,* din cadrul festivalului „Shakespeare în parc”, care urma să se țină vara

următoare. Se și vedea într-o jiletcă în fața a mii de spectatori așezați pe scaunele de pe peluză. Liliecii țâșnind prin aer. Amurgul aruncând flăcări rozalii deasupra capetelor. De când absolvise facultatea, muncise mereu, chiar dacă avusese roluri mici. Obținuse capital propriu. Acesta era următorul pas.

Aruncă prin geam o privire în apartament, însă telefonul de pe polița de deasupra șemineului se încăpățâna să nu sune. În spatele lui se afla tabloul pe care Mathilde îl adusese acasă în urmă cu doar câteva luni de la galeria unde lucra de un an. După ce artistul ieșise valvârtej din galerie, izbind pânza de perete și stricându-i șasiul, proprietara acesteia, Ariel, îi spusese să o arunce la gunoi. Mathilde însă luase tabloul stricat, reîntinsese pânza, o înrămase și o agățase în spatele statuetei de alamă a lui Buddha. Era o lucrare abstractă în albastru care îi reamintea lui Lotto de acel moment al fiecărei dimineți dinainte de ivirea zorilor, un spațiu semiobscur, învăluit în ceața dintre lumi. Care era cuvântul? Straniu. Așa cum era însăși Mathilde. Erau zile când se întorcea acasă de la audiții și o găsea șezând pe întuneric și privind fix tabloul, cu un pahar de vin roșu pe care îl legăna între mâini și cu o expresie pierdută întipărită pe față.

— Ar trebui să mă îngrijorez? o întrebase el odată, când se întorsese de la o audiție pentru un spectacol în care nici măcar nu își dorea să joace și o găsise șezând în încăperea învăluită în întuneric.

O sărutase în spatele urechii.

— Nu. Doar că sunt foarte fericită, îi răspunsese ea.

Nu îi spusese că avusese o zi lungă, că așteptase afară în ploaia măruntă timp de două ore, că după ce intrase, în cele din urmă își citise replica și ieșise afară, îl auzise pe regizor spunând: „Magnific. Păcat că e uriaș“. Că impresarul lui nu îl mai suna înapoi. Că, măcar o dată, s-ar fi bucurat de o cină gustoasă. Că, în realitate, nu îl deranja. Dacă ea era fericită, însemna că nu îl va părăsi; și, de-a lungul scurtei lor căsătorii, era evident că el nu o merita. Femeia era o sfântă. Ea economisea, se agita, reușea cumva să plătească facturile chiar dacă el nu aducea nimic în casă. Se așezase lângă ea și rămăseseră acolo până când se întunecase de tot, apoi ea se întorsese cu un foșnet de mătase și îl sărută brusc, iar el o purtă în brațe până în dormitor fără să mai mănânce.

Mathilde duse o bucată de somon la buzele lui Lotto și, deși el nu o voia, ea îl privi cu ochi scânteietori, iar el luă bucata de pe furculiță. El îi sărută vârful nasului pistruiat.

— Grețos! strigă Arnie de pe cearșaful lui.

Își ținea brațul petrecut pe după o țipă tatuată pe care o agățase în barul lui.

— Sunteți căsătoriți de un an. Luna de miere s-a terminat.

— Niciodată, răspunseră la unison Mathilde și Lotto sărutându-se din nou.

— Cum e? întrebă repede Natalie. Să fii căsătorit.

Lotto spuse:

— Un banchet continuu. Mănânci și nu te mai saturi.

Mathilde spuse:

— Kipling a numit-o conversație foarte lungă.

Lotto se uită la soția lui și îi mângâie obrazul.

— Așa este, încuviință el.

Chollie se aplecă înspre Danica, iar aceasta se lăsă ușor pe spate. El îi șopti:

— Îmi ești datoare cu un milion de parai.

— Poftim? izbucni ea.

Tânjea după un copan de pui, însă fusese nevoită să mănânce un maldăr de salată înainte de a-și permite ceva mai gras.

— Anul trecut, la petrecerea lor de casă nouă, spuse Chollie. Am pus pariu pe un milion de parai că vor fi divorțați deja. Ai pierdut.

Ei îi priviră pe Lotto și pe Mathilde, cât erau de frumoși, grădina și lumea care se învârtea.

— Nu știu. Cât la sută o fi doar prefăcătorie? spuse Danica. O fi ceva necurat la mijloc. Probabil că el se preface că este credincios, iar ea se preface că nu îi pasă.

— Ești răutăcioasă, spuse Chollie cu admirație. Ce ai cu Lotto? Ai fost și tu una dintre multele? Celelalte îl iubesc încă. M-am întâlnit din întâmplare cu Bridget, cea care în facultate susținea că e iubita lui, și a izbucnit în lacrimi când a întrebat de el. A fost iubirea vieții ei.

Danica miji ochii și își țuguie buzele. Chollie râse, lăsând să se vadă resturile de lasagna.

— Nu, dimpotrivă, spuse el. Nu s-a dat niciodată la tine.

— Dacă nu taci din gură, o să te trezești cu salată în mutră, spuse ea.

Rămaseră în tăcere multă vreme, mâncând, sau prefăcându-se că mănâncă. Apoi, Danica spuse:

— Bine. Dublu sau nimic. Dar prelungim termenul. Șase ani. Până în 1998. Atunci, vor fi divorțați, iar tu o să-mi plătești două milioane de parai și o să-mi cumpăr un apartament în Paris. *Enfin.*

Chollie clipi, umflându-și pieptul.

— Crezi că o să-ți pot plăti?

— Bineînțeles. Ești genul de pitic alunecos care va face o sută de milioane de dolari până să împlinească treizeci de ani, spuse Danica.

Chollie răspunse:

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Când se făcu suficient de întuneric pentru ca gesturile să mai poată fi distinse, Susannah o ciupi de fund pe Natalie. Își înăbușiră râsetele în pahare. Căzuseră de acord în tăcere: într-o altă seară se vor duce acasă la Susannah. Doar Natalie știa că Susannah primise rolul fiicei răsfățate a unui personaj negativ din telenovelă; doar Natalie știa despre noile sentimente care luaseră naștere între ele. „Cariera mea va lua sfârșit înainte să înceapă dacă se va afla că sunt lesbiană", spusese

Susannah. Deşi lui Natalie nu îi căzuse bine, nu spusese nimic şi o lăsase pe Susannah să se înflăcăreze toată ziua, în timp ce ea şedea tristă la biroul ei şi comercializa produse, umflându-şi contul din bancă cu fiecare secundă care trecea.

Natalie arăta mai bine, îşi zise Lotto urmărind-o cum îşi trece degetele peste ultima prăjitură cu mentă. Îşi decolorase mustaţa, slăbise şi se îmbrăca cu gust. Ea îşi descoperise frumuseţea pe care el o intuise dintotdeauna. El îi zâmbi, iar ea se îmbujoră şi îi zâmbi la rândul ei.

Nu se mai repezeau la mâncare. Deasupra grupului se aşternu tăcerea. Fură împărţite prăjituri cu cremă de caramel. Unii dintre ei urmăriră dâra cremoasă pe care o lăsa în urma lui un avion cu reacţie pe cerul care se întuneca, acesta făcându-se nevăzut dintr-odată, lucru care îi duseră cu gândul pe majoritatea la fata brunetă care nu îi va mai îmbrăţişa niciodată. Mirosea a portocale.

— Am dat peste un băiat care s-a spânzurat la internat, spuse brusc Lotto. S-a spânzurat.

Ei îl priviră cu interes. Era palid, posomorât. Aşteptară să le spună povestea, căci Lotto avea mereu ceva de povestit, însă acesta tăcu. Mathilde îl luă de mână.

— Nu mi-ai spus niciodată, zise ea în şoaptă.

— Am să-ţi povestesc mai târziu, zise el.

Bietul Jelly Roll cel plin de băşici şi atârnând ca o stafie în grădină, fără suflare; Lotto îşi trecu mâna peste faţă, iar imaginea băiatului dispăru.

Cineva zise:

— Priviţi! Luna! Şi iat-o, atârnând acolo, sus, ca o corabie la marginea cerului, umplându-i pe toţi de dorinţă.

Rachel se aşeză lângă fratele ei şi se cuibări lângă trupul lui cald. Se pregătea pentru vacanţa de toamnă, îşi găurise urechile şi îşi purta părul lung în faţă şi ras în spate. O schimbare radicală pentru o fată de zece ani, însă simţise nevoia să facă *orice*, altminteri ar fi arătat ca o fetiţă de şase ani cu mâini tremurătoare. Din câte observase ea în grupul ei, era mai bine să treci drept ciudată decât adorabilă. [Deşteaptă fată. Da.] Intrase, pur şi simplu, înăuntru şi vârâse un plic cu alocaţia ei strânsă în ultimul an în sertarul cu lenjerie intimă a Mathildei, afundându-şi mâinile în mătase; nu îi scăpase lui Rachel faptul că dulapurile fratelui ei erau goale, că Mathilde o sunase pe Sallie luna trecută şi că aceasta le trimisese bani. Acum privea înspre fereastra de la primul etaj, unde văzuse un colţ al perdelei mişcându-se, o jumătate de pumn, un ochi. Rachel îşi imagină interiorul cu tavanul tapetat. Pisici schiloade, pisici-ciclop, pisici cu un ciot pe post de coadă, pisici cu pernuţele labelor umflate şi atinse de artrită. Mirosul urât al unguentului pentru încheieturi. Bolul cu supă încălzită în cuptorul cu microunde. Bătrâna tristă din interior. Muvva se îndrepta cu repeziciune către acelaşi destin; căsuţa roz de pe plajă era un mormânt plin cu figurine şi cretoane. Muvva iubea sunetul mării, îi spusese ea lui Rachel, însă Rachel nu o văzuse niciodată ieşind pe plajă.

Stătea închisă în micul ei acvariu roz, ca un pește fraier care dădea târcoale peretelui de sticlă. Biata Muvva.

Eu nu voi fi niciodată bătrână, își promise Rachel. *Nu voi fi niciodată tristă. Voi înghiți o capsulă cu cianură și mă voi sinucide ca prietena aceea a lui Lotto pe care o plâng toți. Viața nu merită trăită decât dacă ești tânăr și înconjurat de oameni tineri într-o grădină frumoasă și rece, unde poți simți parfum de pământ, de flori și de frunze ruginii, luminată de un șirag de luminițe și ascultând orașul tăcut în ultima noapte a anului.*

Pisica vărgată a bătrânei privea de sub florile de Brugmansia care începeau să se veștejească. Era derutant să vezi toți acei oameni care stăteau tolăniți în jurul mâncării asemenea unor pisici uriașe, ghiftuite de atâta vânat. Își dorea foarte mult să se furișeze înăuntru și să cerceteze, însă erau prea multe, și erau imprevizibile. Apoi, dintr-odată, oamenii se ridicară în picioare, țipând, începând să adune lucrurile, agitându-se de colo-colo. Pisica se sperie când ei se speriară, deoarece ea mirosise ploaia cu mult înainte să o audă. O lingură căzu din bolul cu salată de pătrunjel, se roti în praf și fu abandonată acolo, mânjită de noroiul format din primii stropi de ploaie. Oamenii dispărură. O mână ieși prin fereastra subsolului și scoase din priză ghirlandele luminoase. Cablul galben se zvârcoli prin întuneric, spre fereastră, ca un șarpe, iar pisica își dori să îl urmărească, însă acesta dispăru, iar fereastra se închise. Pisica lovi ușor cu lăbuța un strop mare de pe marginea unei frunze, apoi traversă în fugă curtea și intră în casă.

•

Ușa apartamentului se deschise; spiridușul țopăi înăuntru. Era ora nouă seara și neobișnuit de rece pentru acel anotimp, în urma spiridușului își făcură apariția Miss Piggy, un schelet și o stafie. Albert Einstein, făcând pasul de dans *moonwalk*. Samuel își făcu apariția purtând un abajur drept pălărie și o cutie din carton pictată astfel încât să semene cu o noptieră, pe care erau lipite o revistă și două ambalaje de prezervativ.

Lotto, care purta o togă, iar pe cap, o cunună de lauri, își așeză berea pe masa lui Samuel, spunând:

— Salut! Ești o noptieră. O aventură de-o noapte. Ha, ha.

O regină a balului ucisă trecu pe lângă ei cu un foșnet, bombănind:

— Ai vrea tu.

— Cred că e fosta mea iubită, zise Samuel rânjind și se duse la frigider să-și ia o bere.

— De când ninge de Halloween? Încălzirea globală, zise Luanne scuturându-și ghetele pe covorașul din trestie.

Era prietena Mathildei de la galeria unde lucrau împreună. Era machiată cu îndemânare, înfățișând-o pe Dora Maar a lui Picasso, cea care în loc de obraz avea un măr mușcat. Îl sărută pe Lotto îndelung, apoi spuse:

— Oh, ave, Cezar!

El râse zgomotos, desprinzându-se de ea. Luanne putea crea probleme. De cele mai multe ori, Mathilde venea acasă și îi povestea cum aceasta încerca să îl seducă pe șeful lor, un bărbat cu ochi bulbucați și sprâncene groase, pe care îl chema Ariel. „De ce? o întrebase Lotto. E frumoasă. E tânără. Merită ceva mai bun.“ Mathilde îi aruncase o privire și spusese: „Iubitule, e bogat“, bineînțeles că asta explica totul. Lotto și Luanne se apropiară împreună de Mathilde, care arăta splendid în costumul Cleopatrei și care mânca o brioșă lângă statueta uriașă a lui Buddha de pe polița șemineului, decorată cu ochelari de soare și ghirlande. Lotto își lăsă pe spate soția și îi linse firimiturile de pe buze, iar ea râse.

— Bleah! făcu Luanne. Cred că glumiți.

Se duse în bucătărie, se servi cu băutură din frigider, sorbi iritată și se strâmbă. Măsurase starea de spirit proastă a lui Lotto după mărimea burții, plus că apartamentul era plin de cărți la mâna a doua; când era indispus, Lotto citea mult. Ciudat, deoarece trecea drept un gogoman uriaș, însă când deschidea gura dădea citate din Wittgenstein. O tulbura acea diferență dintre cine părea a fi și cine era în realitate.

Cineva puse un CD cu Nirvana, iar fetele se ridicară de pe canapeaua din piele pe care Lotto o culesese de pe trotuar, încercară să danseze, însă renunțară și puseră din nou *Thriller*.

Chollie, spiridușul verde, se furișă lângă Lotto și Mathilde. Era amețit bine.

— N-am observat niciodată cât de apropiați îți sunt ochii, Mathilde, iar ai tăi, Lotto, cât sunt de mari.

O împunse pe Mathilde cu două degete, spunându-i:

— Animal de pradă, apoi îl împunse pe Lotto și spuse: Pradă.

— Eu sunt prada, iar Mathilde e animalul de pradă? întrebă Lotto. Ei, hai! Eu sunt prădătorul ei. Prădătorul ei sexual, zise el, și toată lumea oftă.

Luanne îl fixa cu privirea pe Arnie, care se afla în partea opusă a încăperii. Le făcu un semn rapid cu mâna.

— Ia mai tăceți! spuse ea. Ochesc prada.

Mathilde se retrase, oftând.

— Stai. Pe cine? Oh, Arnie, zise Chollie pe un ton disprețuitor. Era dezamăgit? E foarte prost.

— Prost de dă în gropi, spuse Luanne. Exact.

— Arnie? întrebă Lotto. Arnie a studiat neuroștiințele în facultate. Nu-i prost. Doar pentru că n-a fost la Harvard, ca și tine, nu înseamnă că e prost.

— Știu și eu? Poate băutura i-a distrus creierul, observă Luanne. La ultima voastră petrecere l-am auzit spunând că Sting e animalul lui spiritual.

Lotto fluieră cu putere; Arnie, deghizat în Hulk, își ridică privirea din marea de fete pentru care pregătea martini de ciocolată. Își croi drum până la Lotto și îl bătu pe umăr. Atât Chollie, cât și Arnie erau vopsiți cu verde. Puși unul lângă altul, Arnie părea cel mai umflat.

Lotto i se adresă lui Arnie:

— Luanne a spus că se va culca cu tine dacă reușești să dai o definiție satisfăcătoare cuvântului „hermeneutică”, apoi îi conduse pe cei doi în dormitor și închise ușa.

— Dumnezeule! zise Chollie. Îmi vine să mor.

— Încă nu au ieșit din cameră, zise Lotto. Pe unii, Cupidon îi omoară cu săgețile, altora le întinde o capcană.

— Shakespeare din nou? întrebă Chollie.

— Întotdeauna, răspunse Lotto.

Chollie se îndepărtă împleticindu-se. Lotto rămase singur. Când își ridică privirea, își văzu reflexia în ferestrele întunecate, burta care îi crescuse în timpul verii, când avusese o dispoziție proastă, și tâmplele lucioase de unde îi dispărea părul. La trei ani și jumătate după ce absolvise facultatea, Mathilde era în continuare cea care plătea facturile. Lotto mângâie îngândurat capul lui Buddha, apoi trecu pe lângă un conclav al vrăjitoarelor care stăteau aplecate peste o poză Polaroid cu niște chipuri chemate din întuneric.

Mathilde era întoarsă cu spatele și vorbea în șoaptă cu Susannah. Lotto se furișă mai aproape, știind că vorbește despre el.

— … mai bine. O reclamă la cafea în septembrie. Tatăl și fiul de doi ani au ieșit în zorii zilei cu barca la pescuit. Se pare că băiețelul a căzut în apă, iar Lotto l-a pescuit cu o vâslă și i-a salvat viața. Eroul nostru!

Râseră amândouă, apoi Susannah spuse:

— Știu! *Folgers.* Am văzut reclama. Zori de zi, o cabană în pădure, băiețelul care se îndreaptă către o barcă cu vâsle. Lotto te frapează. Mai ales cu barba aia.

— Vorbește cu toți regizorii pe care îi cunoști, fă-i rost de un rol, spuse Mathilde.

— Ce fel de rol? întrebă Susannah.

— Orice, răspunse Mathilde.

Susannah schiță un zâmbet, apoi spuse:

— Să văd ce pot face.

Ofensat, Lotto se îndepărtă în grabă, înainte ca ele să apuce să îl zărească.

Mathilde nu era niciodată nepoliticoasă, însă personalitatea ei pasiv-agresivă era ca o a doua natură. Dacă nu îi plăcea mâncarea la restaurant, nu se atingea de ea, își ținea privirea plecată și nu spunea nimic până când Lotto era obligat să îi spună chelnerului că mâncarea era fie prea sărată, fie nu era gătită suficient, apoi îl întreba dacă puteau comanda altceva și îi mulțumea. Odată, reușise să facă rost de o invitație la o nuntă care avea loc la Martha’s Vineyard stând lângă mireasă toată seara, o actriță faimoasă de pe Broadway, zâmbindu-i cu blândețe, fără să scoată un cuvânt, până când mireasa îi invită la nuntă. Participaseră, dansaseră; el fermecase un producător cu șarmul lui și fusese sunat pentru o repunere în scenă a piesei *My Fair Lady,* deși nu avea o voce extraordinară. Nu obținuse

rolul; îi trimiseseră actriței un set frumos de linguriță din argint pentru grepfrut pe care îl cumpăraseră de la un magazin de chilipiruri și pe care le lustruiseră ca să pară scumpe.

În fața lui Lotto apăru o imagine în care el stătea atârnat de sute de sfori strălucitoare prinse de degetele de la mâini, de pleoape, de degetele de la picioare, de mușchii gurii. Toate sforile erau legate de degetul arătător al Mathildei. Ea îl mișca foarte ușor, făcându-l să danseze.

Spiridușul Chollie veni lângă Mathilde și îl priviră împreună pe Lotto, care se afla în mijlocul unui grup de băieți, în partea cealaltă a încăperii: ținea între două degete o sticlă de coniac, iar cununa de lauri aurii îi căzuse pe ceafă.

— Ce te frământă? zise Chollie. Pari îngândurată.

Mathilde oftă, apoi spuse:

— Ceva nu e în regulă cu el.

— Eu cred că n-are nimic, spuse Chollie. Trebuie să ne facem griji doar atunci când este foarte vesel, sau foarte trist. Și-a revenit de astă-vară.

Tăcu și se uită la Lotto.

— Măcar i-a mai scăzut burta.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse ea. Toată vara mi-a fost teamă că se va arunca în fața trenului. Trebuie să obțină un rol. Sunt zile când nu iese deloc din apartament.

Femeia se cutremură.

— În fine. Cum merge treaba cu mașinile la mâna a doua?

— Am demisionat, răspunse Chollie. Acum lucrez în domeniul imobiliarelor. În cincisprezece ani, voi deține jumătate din Manhattan.

— Sigur, spuse Mathilde; apoi, brusc: Plec de la galerie.

Tresăriră amândoi.

— OK, spuse Chollie, și cine îl va întreține pe geniu?

— Voi munci. Am obținut o slujbă într-o firmă care se lansează pe internet. Un site de matrimoniale. Încep peste o săptămână. N-am spus nimănui încă, nici Luannei, nici lui Ariel, nici lui Lotto. Pur și simplu, am nevoie de o schimbare. Am crezut că voi avea un viitor în artă. M-am înșelat.

— O să-l ai cu internetul?

— Viitorul nostru, al tuturor, se află pe internet, spuse ea.

Zâmbiră cu paharele de băutură la gură.

— De ce-mi spui mie toate astea? întrebă Chollie după o vreme. Vreau să spun că sunt un confident cam ciudat. Știi?

— Nu știu, răspunse Mathilde. Nu-mi dau seama dacă ești de soi bun sau rău. Însă simt că aș putea să-ți spun chiar acum toate secretele mele, iar tu vei păstra tăcerea până când vei găsi momentul potrivit să le spui mai departe.

Chollie era tăcut, vigilent.

— Spune-mi toate secretele tale, zise el.

— N-ai tu norocul ăsta, răspunse ea.

Îl lăsă singur pe Chollie, apoi se duse la soțul ei și îi șopti ceva la ureche. Lotto făcu ochii mari și își reprimă un zâmbet, însă nu o urmări cu privirea pe soția lui, care îi ocoli pe petrecăreți și ieși pe ușa de la intrare a apartamentului. Însă, înainte, învârti întrerupătorul și micșoră lumina în încăpere, astfel încât singura sursă de lumină provenea de la lumânările aflate în dovlecii sculptați.

După un minut, Lotto ieși pe ușă cu o nonșalanță ostentativă.

Urcă scările și o găsi pe Mathilde în fața ușii bătrânei. Jos, petrecerea era în toi; când se aflase înăuntru, nu își dăduse seama că se auzea foarte tare. Se întrebă de ce bătrâna nu chemase încă poliția, așa cum făcea de obicei. Poate pentru că nu era încă ora zece. Se simți un curent de aer rece când ușa de la intrare se deschise și un grup de clovni coborî tropăind scările care duceau la apartamentul lor. Fesele goale ale lui Lotto se făcură piele de găină. Ușa de la intrare se închise însă din nou, iar cea a apartamentului lor se deschise, înghițindu-i pe clovni. El îi scoase Mathildei sânul stâng din sutienul fără bretele și o sărută în scobitura gâtului.

O întoarse, lipind-o cu fața de ușă, ea se împotrivi, aruncându-i priviri scânteietoare, iar el acceptă poziția misionarului în picioare. Nu era la fel de excitant, însă era tot o rugăciune adusă zeilor dragostei.

În apartamentul de la etaj, Bette mânca singură un sandvici cu ou ochi moale, ținută trează de petrecerea de jos. Auzi un scârțâit pe scări, iar Bette se înfioră la gândul că ar putea fi un hoț. În suportul cu ferigi, ținea ascuns un pistol mic. Lăsă sandviciul din mână și își lipi urechea de ușă. Se auzi un alt scârțâit, un murmur. Niște neastâmpărați de la școala pregătitoare. Cu siguranță! Asta era. Trecuse mult timp de când Hugh al ei nu mai era, însă cele întâmplate între ei îi rămăseseră ca o amintire proaspătă. Parcă se întâmplase ieri, toată acea bucurie trupească. Începuseră foarte tineri, încât nici nu știau ce făceau, însă nu renunțaseră. Când ajunseseră suficient de maturi, se căsătoriseră. Nu era cel mai rău lucru să îți clădești căsătoria pe baza acestui deliciu. Primii ani fuseseră un delir, iar ultimii, numai fericire.

Fata de pe palier gemu înfundat. Băiatul bolborosea ceva, însă nu suficient de clar încât Bette să poată înțelege cuvintele. Gemetele fetei se întețiră, apoi deveniră înăbușite, de parcă și-ar fi înfipt dinții în ceva – în umărul lui? Ușa zăngănea cu putere. Bette se împinse în lemnul care tremura [trecuse mult timp de când nu o mai atinsese nimeni; când mersese la aprozar îi întinse vânzătorului mărunțișul în palmă, astfel încât el să îi atingă mâna cu degetele lui]. Foarte sportivi. O făcură pe Bette să se gândească la adăpostul maimuțelor de la grădina zoologică pe care o vizitase într-o zi de duminică, atunci când maimuțele capucin își făceau de cap, vesele.

Un strigăt înăbușit, iar Bette îi șopti pisicii care i se freca de glezne:

— Ne dați ori nu ne dați, fetițo. Chiar așa.

Afară, pe palier, creaturile acelea prostuțe gâfâiau și se foiau. Oh, știa cine erau, acel uriaș cu înfățișare ciudată care locuia la parter și soția lui înaltă și simplă, care se va preface că nu s-a întâmplat nimic atunci când se vor întâlni, ca să scape de o situație stânjenitoare. Apoi, zgomot de pași care coborau, se îndepărtau, muzică puternică, apoi înăbușită când ușa lor se închise și Bette rămase din nou singură. Și-acum, un pahar de scotch și la culcare, ca o fetiță cuminte ce ești.

•

Era ora zece, iar Mathilde stătea în genunchi și aduna cioburile al nu știu câtelea pahar de vin spart de când se mutaseră în acel apartament întunecos, în urmă cu cinci ani. După atâta timp, tot o magherniță rămăsese. Într-o bună zi, când Lotto va obține un rol, își vor permite altceva mai bun. Of, era frântă! Nici nu se mai obosise să își pună lentilele de contact în acea seară, iar lentilele ochelarilor îi erau pline de amprente. Își dorea ca toată lumea să plece acasă.

Îl auzi pe Lotto spunând de pe canapea:

— O încercare de a mai înveseli locul. Măcar nu este la fel de țipător ca galbenul-lămâie.

Rachel mângâie peretele proaspăt zugrăvit. Murmură:

— Ce reprezintă culoarea asta? Sinucidere în zori? Biserica, într-o după-amiază de iarnă? Este cea mai închisă nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată.

Părea mai agitată decât de obicei; când o mașină dădu rateu afară, pe stradă, ea scăpă paharul din mână.

— Te rog, lasă-mă să adun eu cioburile, îi spuse ea Mathildei rușinată. Sunt foarte neîndemânatică.

— Mă ocup eu. Te înțeleg în ceea ce privește noua culoare, să știi. Mie-mi place la nebunie, strigă Mathilde aruncând cioburile la gunoi, însă o picătură de sânge căzu peste grămadă – se tăiase la degetul arătător fără să simtă. La naiba, zise ea în șoaptă.

— Și mie-mi place, zise Luanne.

Se împlinise ca aluatul în ultimul an.

— Adică, e un fundal frumos pentru tabloul acela furat.

— Nu mai spune asta, zise Mathilde. Ptiney l-a distrus, Ariel mi-a spus să îl arunc, iar eu m-am conformat. Că l-am luat din gunoi mai târziu, asta e altceva.

Luanne ridică din umeri, afișând un zâmbet forțat.

— Cu tot respectul, interveni Chollie, aceasta este cea mai nasoală dintre toate petrecerile. Vorbim despre pereți. Susannah și Natalie se sărută, iar Danica a adormit pe covor. Ce v-a apucat să organizați o petrecere cu degustare de vin? Ce știu ăștia de douăzeci și ceva de ani despre vinuri? Am fost la petreceri mai bune în liceu.

Lotto zâmbi, de parcă ar fi fost dimineață. Ceilalți se treziră din amorțeală.

— Eram neastâmpărați, rosti Lotto.

Se întoarse către ceilalți și spuse:

— Locuiam în Crescent Beach doar de câteva luni când Chollie m-a dus la rele, iar mama m-a trimis la internat. A fost însă cea mai frumoasă perioadă. Rămâneam treji aproape în fiecare noapte. Nici nu vă pot spune câte droguri am luat. Choll, îți mai amintești petrecerea aceea din casa veche și abandonată de lângă mlaștină? I-o trăgeam unei fete pe acoperiș când casa a fost cuprinsă de flăcări, așa că am grăbit lucrurile și m-am dat jos de pe ea, am sărit de la al doilea etaj direct în tufișuri și când am ieșit în patru labe de-acolo, mădularul îmi atârna prin fermoarul deschis. Pompierii m-au aplaudat.

Ceilalți începură să râdă, iar Lotto adăugă:

— Aceea a fost ultima noapte pe care am petrecut-o în Florida. Mama m-a trimis de-acasă a doua zi. A promis conducerii școlii o donație importantă, la naiba cu criteriile de admitere. De atunci, nu m-am mai întors acasă.

Chollie se înecă și tuși. Ceilalți se uitară la el.

— Sora mea geamănă, spuse el. Ei i-o trăgeai.

— La naiba, spuse Lotto. Îmi pare rău, Choll. Sunt un ticălos.

Chollie inspiră adânc, apoi expiră.

— În seara aceea mi-am rupt ligamentul în timp ce petreceam pe plajă. Eram în sala de operație când s-au întâmplat toate astea.

O tăcere lungă.

— Mă simt foarte prost, spuse Lotto.

— Nu-ți bate capul, a zis Chollie. Se regulase deja cu toată echipa de fotbal.

Partenera lui Chollie scoase un sunet ascuțit. Era un manechin flușturatic dintr-o țară a Uniunii Sovietice a cărei frumusețe, Lotto trebuia să recunoască, o punea și pe Mathilde în umbră. [Nu era greu, mai nou.] Lotto se uită la soția lui care se afla în bucătărie. Cât de neîngrijită era, cu părul murdar, cu ochelarii pe nas și cu o bluză de trening pe ea. Nu ar fi trebuit să insiste să organizeze această adunare, însă își făcuse griji în privința ei; săptămâni la rând fusese tăcută, abătută. Ceva nu era în regulă. Nimic din ce spunea el nu îi convenea, nu îi plăcea nicio glumă a lui. Era din cauza slujbei? o întrebase el în cele din urmă. Dacă era foarte nefericită, ar trebui să se liniștească, iar ei ar trebui să își întemeieze o familie. Dacă îi ofereau lui Antoinette un nepot, cu siguranță avea să îi repună în drepturi. Atunci vor avea suficienți bani pentru ca Mathilde să se relaxeze puțin și să se gândească la ce voia să facă, cu adevărat, în viață. I se părea că era o artistă care nu își găsea locul, încercând neîncetat una sau alta, fără a găsi o cale de a-și exprima dorința. Poate un copil avea să o ajute. Însă: „Of, Dumnezeule, Lotto, taci, te rog, nu mai vorbi, nu mai vorbi întruna, nu mai aminti de copii", îi spusese ea printre dinți; și, într-adevăr, erau încă prea tineri, prea puțini dintre prietenii lor făcuseră copii, cel puțin intenționat, prin urmare, el renunțase la acest subiect și încercase să îi distragă atenția cu băutură și casete

video. Crezuse că o petrecere cu degustare de vin ar mai înveseli-o, însă era limpede că tot ceea ce își dorea ea era să se întindă pe salteaua lor nouă, în dormitorul lor cu draperii brodate și să zacă acolo. Insistase prea mult cu această petrecere.

Starea de panică se intensifică. Dar dacă se pregătea să îl părăsească, dacă indispoziția ei nu avea legătură cu ea, ci mai degrabă cu el? Știa că o dezamăgise; dacă ea era conștientă că merita ceva mai bun? El își desfăcu brațele pentru a o îmbrățișa, mai mult ca să se consoleze pe sine, însă ea îi dădu bucata de prosop din hârtie ca să îi bandajeze degetul care sângera.

— Nu știu ce să zic. Mie mi se pare amuzant, spuse Rachel.

Loiala Rachel cu fețișoara ei aspră și ochi flămânzi. Venise de la internat pentru a-și petrece weekendul în oraș. Avea doar paisprezece ani și era deja blazată. Lotto observă că unghiile îi erau roase până la carne. Va trebui să o întrebe pe Sallie dacă era ceva în neregulă că ea despre care trebuia să știe și el.

— Învăț multe. Cu siguranță întrece orice petrecere în pijamale de la internat, spuse ea.

— Îmi imaginez. O sticlă de rachiu de mentă. *The Breakfast Club* pe casetă video. Cineva care va plânge în baie toată noaptea. Ceasul care bate miezul nopții. Un joc de „învârte sticla" între fete. Rachel a mea care citește o carte într-un colț, îmbrăcată în pijamaua ei cu homari, judecându-le pe toate ca o mică regină, spuse Lotto. Consemnările din jurnalul ei vor fi devastatoare.

Rachel spuse:

— Dezamăgitor, trivial și de prost gust. Bravo!

Ceilalți chicotiră, iar acel nor de disperare care plana deasupra încăperii se risipi ușor. Acesta era efectul provocat de Rachel, nu era un cadou scump, dar era bine.

Luanne întrerupse tăcerea care se așternu din nou.

— Există, firește, etica profesională care ar fi trebuit să te împiedice să iei tabloul, Mathilde.

— Ce naiba, spuse Mathilde. Ar fi fost mai bine dacă altcineva ar fi scormonit prin gunoi? Poate tu? Care-i treaba, Luanne? Ești invidioasă?

Luanne se strâmbă. Bineînțeles că era invidioasă. Luannei trebuie să îi fi fost foarte greu, gândi Lotto, când Mathilde lucrase la galerie. Mathilde era mâna dreaptă. Era informată, deșteaptă, grațioasă. Era, cu siguranță, preferata lui Ariel. Toată lumea o prefera pe Mathilde.

— Ha, făcu Luanne. Nu mai pot de râs. Invidioasă, pe tine?

— Încetează, te rog, spuse Chollie. Dacă ar fi fost un Picasso, toată lumea ar fi felicitat-o pe Mathilde pentru inspirația ei. Ești de-a dreptul nesimțită.

— Mă faci pe mine nesimțită? Nici măcar nu știu cine ești, spuse Luanne.

— Ne-am întâlnit de nenumărate ori. Spui asta de fiecare dată, îi răspunse Chollie.

Danica urmărea disputa de parcă ar fi fost un meci de ping-pong. Slăbise și mai mult; brațele și obrajii îi erau pufoși și acoperiți de o blană ciudată. Râdea.

— Nu vă mai certați, vă rog, spuse Rachel pe un ton blând.

— Nici nu știu de ce-am venit la petrecerea voastră idioată, spuse Luanne ridicându-se în picioare.

Începu să plângă de nervoasă de era.

— Ești o prefăcută, Mathilde. Știi tu la ce mă refer.

Se întoarse către Lotto și îi spuse plină de venin:

— Nu tu, Lotto. Tu ești un Bambi nenorocit. Toată lumea în afară de tine și-a dat seama până acum că nu ești suficient de talentat pentru scenă. Dar nimeni nu vrea să ți-o spună, ca să nu te rănească. Mai ales soția ta, care te dădăcește ca pe un plod nenorocit.

Lotto sări din scaun foarte iute, încât simți că amețește.

— Taci din gură, Luanne! Soția mea este cea mai bună ființă de pe planeta asta și tu știi treaba asta.

Rachel spuse:

— Lotto!

Mathilde rosti încet:

— Lotto, încetează.

Natalie și Susannah strigară într-un glas:

— Hei!

Numai Chollie izbucni în hohote de râs. Olga, de care uitaseră cu toții, se trase lângă el și îi trase un pumn zdravăn în umăr, apoi se ridică în picioare și traversă încăperea pe tocurile sale înalte, deschise larg ușa apartamentului și strigă:

— Sunteți niște monștri cu toții!

Ieși valvârtej în stradă. Vântul rece mătură scările de la intrare, pudrându-le cu fulgi de zăpadă.

Preț de câteva clipe, tăcere. Apoi, Mathilde spuse:

— Du-te după ea, Chollie.

— Nu, răspunse el. N-o s-ajungă departe fără haină.

— Sunt minus zece grade afară, tâmpitule, interveni Danica aruncându-i în față lui Chollie blana artificială a Olgăi.

El se ridică în picioare bombănind și ieși, trântind ambele uși în urma lui. Mathilde se ridică și luă tabloul de pe perete, pe deasupra strălucirii de alamă a statuetei lui Buddha, și i-l dădu Luannei.

Luanne se uită la tabloul pe care îl ținea în mâini, apoi spuse:

— Nu îl pot accepta.

Ceilalți din încăpere aveau impresia că se ducea o luptă crâncenă în tăcere.

Mathilde se așeză, își încrucișă brațele pe piept și închise ochii. Luanne rezemă tabloul de genunchii Mathildei. Ieși din apartament și ușa se închise în

urma sa pentru totdeauna. Încăperea părea mai luminoasă în absența ei; până și luminile din tavan păreau mai calde.

Prietenii plecară, rând pe rând. Rachel se închise în baie și se auzi apa curgând în cadă.

Când rămaseră singuri, Mathilde îngenunche în fața lui Lotto, își scoase ochelarii și își îngropă fața în pieptul lui. El o îmbrățișă neputincios și încercă să o liniștească. Conflictul îi provoca greață. Nu îl suporta. Umerii fini ai soției lui tremurau. Însă când ea își ridică în cele din urmă capul, el tresări; fața ei era roșie și umflată, însă râdea. Râdea? Lotto îi sărută pungile negre de sub ochi, pistruii de pe pielea ei palidă. Simțea o teamă amețitoare.

— Ai făcut-o nesimțită pe Luanne, spuse ea. Tu! Domnule Geniu. Ai intervenit ca să salvezi situația. Ha!

Minunată fată. El observă, plin de speranță, că ea va depăși această perioadă de durere și jale foarte groaznică, încât nu o putea împărtăși cu el. Va fi din nou ea însăși. Îl va iubi din nou. Nu va pleca. Și, în fiecare loc unde vor locui de atunci înainte, acel tablou va marca atmosfera prin albastrul său. Va fi ca o mărturie. Căsătoria lor se adunase de pe jos, se întinsese și îi privea cu mâinile în șolduri. Mathilde se întorcea la Lotto. Aleluia!

•

— Aleluia! spuse Chollie dând pe spate un pahar de lichior cu ouă, care conținea mai mult lichior decât ou.

Era ora unsprezece.

— Isus s-a născut.

El și Lotto concurau, în tăcere, așteptând să vadă care se va îmbăta mai tare. Lotto o ascundea mai bine, părând treaz, însă încăperea se învârtea cu el dacă nu clipea.

Afară era beznă. Felinarele semănau cu niște acadele din zăpadă strălucitoare.

Mătușa Sallie trăncănise ore în șir fără să se oprească, iar acum spunea:

— … firește că nu știu nimic, că nu sunt așa sofisticată ca voi, artiștii, și nici nu pot să-ți spun ce să faci, Lotto, băiatul meu, dar, dacă aș fi în locul tău, ceea ce nu sunt, știu, dar dacă aș fi în locul tău, aș spune că am dat din mine tot ce-a fost mai bun, aș fi mândră de cele trei-patru piese în care am jucat în acești ultimi ani și aș spune, ei bine, nu putem fi toți Richard Burton, și poate că ar trebui să fac altceva cu viața mea. De pildă, să mă ocup de contul de economii. Să intru din nou în grațiile lui Antoinette. Să devin din nou moștenitor. Doar știi că inima ei bolnavă suferă. Tu și Rachel veți moșteni o avere considerabilă după moartea ei, ferească Dumnezeu ca asta să se întâmple prea curând.

Îi aruncă o privire vicleană lui Lotto peste ciocul ei de canar.

Buddha râdea în tăcere de pe polița șemineului. În jurul lui, o abundență de Crăciunițe. Dedesubt, focul pe care Lotto îndrăznise să îl facă, aprinzând niște

vreascuri adunate din parc. Mai târziu, se va aprinde coşul, vântul va vui ca un tren de marfa, iar maşinile de pompieri vor sosi în toiul nopţii.

— Mă chinui, spuse Lotto. Poate. Dar, ce să zic, m-am născut bogat, alb şi bărbat. Cum ar fi dacă nu m-aş chinui puţin? Fac ceea ce-mi place. Asta nu e egal cu zero.

Părea un răspuns automat, chiar şi pentru urechile lui. *Joci prost, Lotto.* [Îşi ieşise oricum puţin din mână, nu?] Inima lui nu mai lupta.

— Oricum, ce înseamnă succesul? întrebă Rachel. Eu zic că înseamnă să poţi lucra la orice oră te trezeşti. Lotto a avut constant de lucru în toţi aceşti ani.

— Te iubesc, îi spuse Lotto surorii lui.

Era la liceu şi la fel de slabă ca şi Sallie. Moştenise gena familiei Satterwhite, era brunetă, păroasă şi urâtă; prietenilor ei nu le venea să creadă că Lotto şi ea erau fraţi. Numai Lotto o vedea splendidă, minunată. Faţa ei suptă îi amintea de sculpturile lui Giacometti. Zâmbea foarte rar. El o trase mai aproape şi o pupă pe obraz, simţind cât de încordată era în interior.

— Succesul înseamnă bani, spuse Chollie. Logic.

— Succesul, spuse Sallie, înseamnă să-ţi găseşti măreţia, drăguţii mei. Lotto, tu te-ai născut cu ea. Mi-am dat seama de cum ai ieşit ţipând din pântecul lui Antoinette. Ochiul uraganului. Tu nu vrei să îţi înţelegi măreţia. Gawain mi-a spus că el a crezut mereu că tu vei deveni preşedintele Statelor Unite ale Americii sau astronaut. Ceva mult mai mare. Îţi stă scris în stele.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit pe tine şi pe stelele tale, spuse Lotto.

— Păi, l-ai dezamăgit şi pe regretatul nostru tată, spuse Rachel râzând.

— Pentru regretatul nostru tată! rosti Lotto.

Ridică paharul către sora lui şi îşi înecă amarul. Nu era vina ei; nu îl cunoscuse niciodată pe Gawain, nu înţelegea durerea pe care o trezise.

Mathilde îşi făcu apariţia în prag, cu o tavă în mână. Arăta splendid în rochia argintie şi cu părul blond-platinat, împletit ciudat: se emancipase de când fusese promovată, în urmă cu şase luni. Lotto îşi dorea să o ducă în dormitor şi să iniţieze un act viguros care să îl scape de frustrare.

„Salvează-mă“, mimă el, însă soţia lui nu era atentă.

— Sunt îngrijorată.

Mathilde aşeză tava pe hiatul din bucătărie şi se întoarse către ei.

— Am lăsat asta sus, azi-dimineaţă, pentru Bettie. E ora unsprezece, iar ea nu s-a atins de mâncare. Aţi văzut-o careva zilele astea?

Tăcere, se auzea doar ticăitul ceasului familiei pe care Sallie îl adusese în bagajul de mână. Îşi ridicară privirea înspre cer, de parcă ar fi încercat să vadă prin straturile de tencuială, prin podea şi prin covor în apartamentul rece şi întunecat [şi cufundat în tăcere, cu excepţia huruitului frigiderului, o umflătură mare pe pat, singura creatură vie fiind pisica ce se freca de fereastră.]

— M, spuse Lotto. E Crăciunul. Poate că a plecat ieri în vizită la vreo rudă și a uitat să ne spună. Nimeni nu este singur de Crăciun.

— Muvva este, spuse Rachel. Muvva stă singură în căsuța ei plină de igrasie de pe plajă și urmărește balenele cu binoclul.

— Prostii! Mama voastră a avut de ales și a preferat agorafobia în loc să petreacă ziua de naștere a Mântuitorului alături de copiii ei. Știu că e o boală, credeți-mă. Trăiesc cu ea în fiecare zi. Nu știu de ce îi cumpăr bilet în fiecare an. Anul acesta chiar și-a făcut bagajele. Și-a luat haina, s-a parfumat. Apoi, s-a așezat pe canapea. A spus că preferă să organizeze cutiile cu poze din baia de serviciu. A ales, doar e femeie în toată firea. Nu o putem compătimi, spuse mătușa Sallie, însă buzele ei țuguiate dezmințeau aceste cuvinte.

Lotto se simți ușurat. Împunsăturile ei din acea seară izvorau din propria-i vină.

— Eu nu regret, spuse Rachel, dar și fața ei era trasă.

— Eu, da, zise repede Lotto. N-am mai văzut-o pe mama de mult timp. Eu regret foarte mult.

Chollie lăsă să-i scape un oftat sarcastic. Sallie îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Păi, ați putea merge s-o vedeți, spuse Sallie. Știu că v-a dezmoștenit, însă tot ceea ce trebuie să faceți este să stați cinci minute cu ea și o să vă iubească pe amândoi. Asta vă pot promite. Vă pot ajuta.

Lotto dădu să vorbească, însă nu avea vorbe frumoase despre mama lui, nu erau în spiritul Crăciunului. Prin urmare, preferă să tacă și să își înghită cuvintele.

Mathilde așeză hotărâtă o sticlă de vin pe masă.

— Uite care-i treaba. Antoinette nu a fost niciodată în acest apartament. Pe mine nu m-a văzut niciodată. A ales să fie supărată și să rămână supărată. Nu ar trebui să regretăm alegerile ei.

Lotto observă că mâinile ei tremurau; era furioasă, realiză el. Iubea rarele momente în care ea își pierdea cumpătul; cum fierbea pe dinăuntru. Era adevărat că latura perversă a lui Lotto voia să le încuie în aceeași cameră pe Mathilde și pe mama lui și să le lase să se păruiască. Dar nu i-ar fi făcut una ca asta Mathildei; era mult prea drăgălașă ca să stea și un minut lângă mama lui și să iasă mutilată. Ea stinse lumina, iar bradul de Crăciun, cu ghirlandele sale de lumini și țurțurii din sticlă, deveni vedeta încăperii. O trase la el în brațe.

— Respiră, îi șopti Lotto în păr.

Bradul strălucitor o făcu pe Rachel să clipească.

Știa că Sallie rostise adevărul crunt. În ultimul an, devenise foarte limpede că nu mai putea conta pe șarmul lui, care începea să dispară treptat; îl încercase în repetate rânduri pe barmanițele din cafenele, în timpul audițiilor și pe oamenii care citeau în metrou, însă, în afară de amabilitatea oferită oricărui tânăr

atrăgător, șarmul lui nu mai funcționa. Mai nou, oamenii își puteau lua privirea de la el. Multă vreme crezuse că șarmul lui era ca un întrerupător, îl putea activa când dorea. Însă își pierduse șarmul, talismanul norocos, strălucirea. Cuvintele nu îi mai veneau foarte ușor. Nu își amintea o seară în care să nu fi adormit beat.

El deschise gura și începu să cânte. *Jingle Bells,* un cântec pe care îl ura. Oricum, nu fusese niciodată cine știe ce tenor. Dar ce putea face altceva decât să cânte în fața consternării – imaginea mamei lui grase, stând singură lângă un palmier impunător plin de becuri colorate? Ceilalți începură și ei să cânte, ca prin minune, toți, în afară de Mathilde, care era încă încordată din cauza furiei, deși începuse să se mai relaxeze și să zâmbească ușor. Începu și ea să cânte, într-un final.

Sallie îi aruncă o privirea tăioasă lui Lotto. Băiatul ei. Inimă din inima ei. Era perspicace, știa că Rachel, fiind mai morală, mai amabilă, mai umilă, merita afecțiunea ei mai mult decât Lotto. Sallie se ruga însă pentru el. Îi fusese greu în toți acești ani cât fusese departe de el. [... *pe-o sanie ușor*...] Își amintea acum Crăciunul dinainte să termine facultatea, înainte s-o cunoască pe Mathilde, când el se întâlnise cu Sallie și cu Rachel în Boston, unde stătea la un hotel vechi, și cum rămăseseră înzăpeziți sub un metru de pudră, ca și când ar fi fost blocați într-un vis. Rezolvase să ia cina cu o fată la o altă masă. Era la fel de abil ca mama lui în tinerețe, și foarte încântător, încât o uluise pe Sallie. Antoinette, unduindu-se, păruse, pentru o clipă, că se suprapune fiului ei. Mai târziu, Sallie așteptase până la miezul nopții lângă fereastra în formă de romb de la capătul coridorului, unde se aflau camerele lor. Zăpada densă se așternea peste parcul Common care se zărea în spatele ei. [... *peste alb covor*...] La capătul celălalt al coridorului, parcă în miniatură, trei cameriste cu cărucioarele lor, râzând și îndemnându-se una pe cealaltă să tacă. În cele din urmă, ușa de la camera băiatului ei se deschisese, iar el ieșise dezbrăcat, doar cu o pereche de pantaloni scurți pe el. Ce spate frumos și zvelt avea, ca al mamei lui, în vremea când și ea fusese slabă. În jurul gâtului avea un prosop; mergea la piscină. Păcatul pe care el intenționa să îl comită era foarte dureros de evident, încât Sallie simțise cum îi ardeau obrajii când își imaginase urmele de faianță de pe fesele fetei, genunchii lui Lotto juliți până dimineața. Unde învățase să fie foarte încrezător în el, se întrebase ea, în timp ce el devenea din ce în ce mai mic pe măsură ce se apropia de cameriste. El spusese ceva și toate trei chicotiseră. Una dintre ele îl lovise ușor cu o cârpă, iar o alta îi trimisese bezele. [… *râdem, ha, ha, ha*!] El le prinsese. Râsul lui își găsise ecoul până la Sallie. Cât de obișnuit devenea, își zicea ea. Se transforma într-o persoană banală. Dacă nu avea grijă, vreo fată drăguță avea să se lipească de el, iar Lotto urma să se trezească într-o căsătorie și cu o slujbă de trepăduș bine plătit, o familie, felicitări de Crăciun, o casă pe plajă, un ramolit de vârstă mijlocie, nepoți, prea mulți bani, plictiseală, moartea. Asta își imagina Sallie. Va deveni credincios și conservator la o vârstă înaintată,

orb la privilegiul său. Când Sallie se oprise din plâns, se trezise singură. Simțea la gât aerul rece care pătrundea prin fereastră. De o parte și de alta, rândurile de uși se întindeau la nesfârșit, micșorându-se din ce în ce mai mult până când se făceau nevăzute la capătul celălalt al coridorului, [*... să râzi, să cânți voios pe drum...*] Dar, slavă Cerului! Apăruse Mathilde; și, deși părea a fi aceeași fată drăguță de care se temuse Sallie, nu era. Sallie zărise scânteia din ea. Mathilde îl putea scăpa pe Lotto de starea lui de lenevie, crezuse Sallie, dar iată-i, un an mai târziu, iar el tot o persoană obișnuită rămăsese. Colinda i se opri în gât.

Un trecător care înainta grăbit pe trotuarul alunecos aruncă o privire înăuntru. Când văzu un cerc de oameni care cântau scăldați în lumina albă a bradului, inima lui tresăltă, iar acea imagine îi rămase în minte; îl însoți chiar și atunci când ajunse acasă la copiii lui, care dormeau deja în paturile lor, și la soția sa care se chinuia să asambleze tricicleta fără șurubelnița pe care el se dusese să o împrumute. Această imagine îl însoțise mult timp după ce copiii lui despachetaseră nerăbdători cadourile și își abandonaseră jucăriile într-un maldăr de hârtie și deveniseră prea mari pentru ele și părăsiseră casa părintească și copilăria, astfel încât el și soția lui se uitaseră uluiți unul la altul, neînțelegând cum de trecuse totul cu atâta repeziciune. În toți acești ani, colindătorii învăluiți în lumina slabă din apartamentul de la subsol rămăseseră vii în memoria lui, deoarece reprezentau imaginea fericirii.

•

Era aproape miezul nopții, iar Rachel nu reușea să înțeleagă ce era cu tavanul. Ce nebunie o făcuse pe Mathilde să îl zugrăvească în auriu! Trupurile lor se reflectau ca niște planete în strălucirea de deasupra. Într-adevăr, conferea încăperii un alt aer, strălucind elegant în contrast cu pereții întunecați. În această ultimă zi geroasă din an, o mână parcă îndepărtase acoperișul așa cum ai îndepărta capacul de pe o conservă cu sardine, iar ei rămăseseră sub soarele strălucitor de august.

Era incredibil că acesta era același spațiu alb și gol în care intrase în ziua în care avusese loc petrecerea de casă nouă în urmă cu șapte ani, cu trupurile înfierbântate și miros de bere, cu atmosfera înăbușitoare și grădina strălucind sub soarele începutului de vară, ale cărui raze pătrundeau prin ferestre. Acum, țurțurii luceau sub lumina felinarelor de pe stradă. În jurul statuetei lui Buddha erau orhidee, în colțuri – ghivece cu „planta banilor”, scaune Ludovic al XIV-lea îmbrăcate în tapițerie franțuzească. Era elegant, împopoțonat, prea frumos. O cușcă poleită, își zise Rachel. Mathilde îl repezise pe Lotto toată seara. Nu mai zâmbea când îl privea. Lui Rachel îi era teamă că Mathilde, pe care o îndrăgea foarte mult, va pleca fără să privească în urmă. Bietul Lotto. Bieții de ei, de toți, dacă Mathilde îl părăsea.

Noua iubită a lui Rachel, Elizabeth, o fată cu părul și pielea foarte deschise la culoare, încât părea creată din hârtie, o simți pe Rachel încordându-se și o strânse

ușor de umăr. Rachel se detensionă. Inspiră adânc și o sărută timid pe Elizabeth pe gât.

Afară, o pisică traversă repede trotuarul. Nu putea fi pisica vărgată a bătrânei de la etaj. Pisica era bătrână când Lotto și Mathilde se mutaseră în acel apartament; Crăciunul trecut, aceasta murise de foame trei zile, până când Lotto și Mathilde sunaseră la proprietarul clădirii, plecat în Insulele Virgine Britanice, și puseseră pe cineva să investigheze. Biata Bette, moartă și putrezită. Lotto fusese nevoit să o lase pe Mathilde, care era isterică, acasă la Samuel timp de o săptămână, pentru a se liniști în timp ce agenții de la deratizare își făceau treaba. Era ciudat să o vezi pe Mathilde cea stăpână pe sine pierzându-se cu firea; acest lucru o făcea pe Rachel să și-o imagineze pe acea fetiță slăbuță și cu ochii mari care fusese odinioară, o făcea pe Rachel să o îndrăgească și mai mult. Acum, la etaj locuia un cuplu tânăr cu un nou-născut, motiv pentru care acea petrecere de Anul Nou era restrânsă. Din câte se pare, nou-născuții nu prea agreează zgomotul.

— Ăștia care se înmulțesc, spuse din senin Mathilde.

Mathilde citea gândurile. Râse când văzu expresia uluită de pe fața lui Rachel, apoi se duse în bucătărie și începu să toarne șampanie în paharele de pe tava argintie. Lotto se gândea la nou-născutul de deasupra și la cum ar arăta Mathilde însărcinată, suplă din spate, însă din profil, de parcă ar fi înghițit un bostan. Râse la acest gând. Cu breteaua sutienului desfăcută, cu sântul dând pe dinafară, suficient de plin pentru gura lui flămândă. Zile nesfârșite de piele curată și caldă și lapte; asta își dorea cu adevărat.

Chollie, Danica, Susannah și Samuel ședeau tăcuți, palizi la față, afișând un aer serios. Veniseră neînsoțiți la petrecere; noul an adusese despărțiri. Samuel era slab și avea riduri în jurul gurii. Era pentru prima oară când ieșise din casă de când se operase de cancer testicular. Pentru prima oară părea că se micșorase.

— Apropo de ăștia care se înmulțesc, săptămâna trecută am văzut-o pe fata aia cu care umblai tu în facultate, Lotto. Cum o chema? Bridget.

Susannah spuse:

— Cu un tip de la secția de oncologie pediatrică. Era foarte însărcinată. Umflată ca o căpușă. Părea fericită.

— N-am avut alte iubite în facultate, spuse Lotto. Doar pe Mathilde. Vreme de două săptămâni. Apoi ne-am căsătorit.

— N-ai avut iubite, doar te-ai regulat cu toate fetele din Hudson Valley, zise Samuel râzând.

Își pierduse tot părul din cauza chimioterapiei; fără cârlionți aducea cu un dihor.

— Îmi pare rău, Rachel, dar fratele tău a fost o curvă.

— Da, da, am auzit, răspunse Rachel. Dacă-mi amintesc bine, fata aia, Bridget, obișnuia să vină la petreceri când v-ați mutat aici. Era foarte

plictisitoare. Înghesuiai o grămadă de oameni în camera asta. Mi-e dor de acele vremuri.

Își făcură apariția fantomele petrecerilor, fantomele lor de când erau tineri și prea prostuți să înțeleagă că erau în extaz.

Ce s-a întâmplat cu toți acești prieteni ai noștri? se întrebă Lotto. Cei care păruseră a fi extrem de importanți dispăruseră. Prinți tocilari cu gemenii lor în cărucioare, Parke Slope și bere locală. Arnie, care deținea un imperiu format din baruri, care le-o trăgea în continuare fetelor cu lobul urechii găurit și tatuaje. Nathalie, care era acum director financiar-contabil la un distribuitor de servicii de internet în San Francisco. Alte sute dispăruseră. Prietenii se împuținaseră. Cei care rămăseseră erau nucleul.

— Nu știu, zise încet Susannah. Mie-mi place să locuiesc singură.

Era în continuare adolescenta din telenovelă. Jucase rolul adolescentei până când scenariștii o „uciseseră", iar de atunci jucase roluri de mamă și de soție. Femeile din narațiuni erau mereu definite de relațiile lor.

— Eu mă întristez când dorm singură, spuse Danica. Mai că îmi vine să cumpăr o păpușă gonflabilă numai ca să am lângă cine mă trezi dimineața.

— Ieși cu un manechin. E același lucru, spuse Chollie.

— Nu-mi place fața ta, Chollie, spuse Danica abținându-se să nu râdă.

— Bla, bla, spuse Chollie. Mereu aceeași poantă. Amândouă știți adevărul.

— Mai puțin de un minut până va cădea sfera, anunță Mathilde aducând tava cu șampania.

— Bietul Samuel cu un singur testicul, spuse Lotto. A dat pe gât câteva pahare de coniac după cină și nu și-a revenit încă.

— „Un singur ciucure"? sugeră Chollie fără să pară răutăcios.

Era pentru prima oară.

— Incompletul Sam, zise Mathilde lovindu-l ușor cu piciorul pe Lotto, care stătea întins pe canapea.

El se ridică în șezut, căscând. Își desfăcuse nasturii de la pantaloni. Treizeci de ani, tinerețea lui era pe terminate. Simțind că îl cuprinde din nou tristețea, zise:

— Gata, fraților. Acesta este ultimul an al umanității. Anul Nou viitor va fi anul 2000. Avioanele se vor prăbuși de pe cer, computerele vor exploda, iar centralele nucleare vor înceta să mai funcționeze și vom vedea cu toții o mare explozie, iar apoi acea lumină puternică ce ne va învălui pe toți. Gata. Experimentul pe oameni, *finito*. Să trăim clipa, zic! E ultimul an din viața noastră!

Glumea; credea ceea ce spunea. Se gândea la cum lumea fără oameni ar fi mai strălucitoare, mai verde, colcăind de vietăți ciudate, șobolani cu degete opozabile, maimuțe cu ochelari, pești mutanți care construiesc palate pe sub apă. Cum, în marea orânduire a lucrurilor, ar fi fost mai bine fără prezența oamenilor.

Gândul îl purtă la chipul tânăr al mamei lui, plin de smerenie, luminat de flacăra jucăușă a lumânării.

— „Și am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare“, zise Lotto în șoaptă, iar când prietenii lui îl priviră și văzură ceva îngrozitor, își luară privirile de la el.

Rachel simțea că i se frânge inima văzându-l. Întreaga ei familie îi frângea inima. Muvva afundându-se în singurătate, în nefericire. Sallie, cea cu față de câine, care slugărea. Lotto, a cărui mândrie nu o putea înțelege; numai un copil putea rămâne supărat atâta vreme, numai un copil nu ar ierta pentru a îndrepta lucrurile. Mathilde văzu mila care se reflecta în ochii lui Rachel și clătină ușor din cap: *Nu. El va vedea.*

— Treizeci de secunde, spuse Mathilde.

Din difuzoarele computerului răsuna vocea lui Prince, desigur.

Chollie se aplecă înspre Danica, țintind înspre sărutul de la miezul nopții. Pitic oribil. Ce greșeală că îl lăsase să o pipăie în taxi când se întorseseră într-o noapte din Hamptons, vara trecută. Ce-o fi fost în capul ei? Nu avea iubit atunci, dar oricum.

— Nici să nu te gândești, spuse ea, însă el o întrerupse.

— … îmi ești datoare cu două milioane de dolari, spuse el.

— Poftim? făcu ea.

El îi spuse rânjind:

— Mai sunt douăzeci și ceva de secunde până intrăm în anul 1999. Ai pus pariu cu mine că vor fi divorțați până în 1998.

— Du-te naibii! spuse ea.

— Du-te tu naibii, datornico, răspunse el.

— Mai este până la sfârșitul anului, spuse ea.

— Douăzeci de secunde, zise Mathilde. La revedere, 1998, an tulbure care ai trecut greu.

— Nu există lucruri bune sau rele, doar gândirea noastră le face așa, spuse Lotto foarte amețit de la băutură.

— Spui o grămadă de bazaconii, îl admonestă Mathilde.

Lotto tresări, deschise gura, apoi o închise la loc.

— Vezi? bolborosi Danica. Se ceartă. Dacă unul iese valvârtej pe ușă, am câștigat.

Mathilde înșfăcă un pahar de pe tavă și spuse.

— Zece.

Linse șampania care i se vărsase pe mână.

— Te scutesc de datorie dacă ieși cu mine, spuse Chollie.

Danica îi simți respirația fierbinte în ureche.

— Poftim? făcu Danica.

— Eu sunt bogat, tu eşti meschină, zise Chollie. De ce naiba n-am încerca?

— Opt, spuse Mathilde.

— Pentru că te disprețuiesc, spuse Danica.

— Șase, cinci, patru, numărau ceilalți.

Chollie ridică o sprânceană.

— Bine, fie, se învoi oftând Danica.

— Unu! La mulți ani! strigară ei.

Se auziră trei lovituri cu piciorul în podeaua apartamentului de deasupra, copilașul începu să plângă, iar afară, în noaptea cristalină, se auzi ecoul vocilor îndepărtate care strigau același lucru în Times Square, apoi o explozie de artificii pe stradă.

— Un 1999 fericit, iubirea mea, îi spuse Lotto Mathildei.

Trecuse foarte mult timp de când nu se mai sărutaseră așa. Cel puțin o lună. Uitase de pistruii de pe nasul ei frumos. Cum putuse să uite așa ceva? Nu se compara nimic cu a avea o soție care se străduia din răsputeri să distrugă cheful de dragoste. Nu se compara nimic cu visurile năruite și dezamăgirea, gândi el.

Irisurile Mathildei se micșorară când aceasta își lăsă capul pe spate.

— Acesta va fi anul revenirii tale, îi spuse ea. Vei juca Hamlet pe Broadway. Îți vei găsi drumul.

— Ador optimismul tău, spuse el, însă simțea că i se face rău.

Elizabeth și Rachel o pupau pe Susannah pe obraji ca să nu se mai simtă foarte singură. Samuel o sărută și el, îmbujorându-se, însă ea îl îndepărtă râzând.

— M-am stricat, spuse Danica desprinzându-se din sărutul său cu Chollie; părea surprinsă.

Musafirii plecară, doi câte doi, iar Mathilde stinse luminile, căscă și adună farfuriile și paharele pe blatul din bucătărie, ca să le spele dimineața. Lotto o privi cum se dezbracă de rochie în dormitor și se strecoară, doar în chiloții tanga, sub plapuma din puf.

— Îți mai amintești când obișnuiam să facem sex înainte să mergem la culcare în noaptea dintre ani? O binecuvântare trupească pentru anul nou, îi strigă el prin ușa deschisă.

El se gândi să spună mai multe; că poate anul acesta vor face un copil. Lotto putea rămâne acasă pentru a avea grijă de el. Dacă ar fi avut configurația anatomică potrivită, cu siguranță ar fi uitat să-și ia anticoncepționalele și un mic Lotto l-ar fi lovit acum cu călcâiele în măruntaie. Nu era corect ca doar femeile să aibă o astfel de bucurie primordială, iar bărbații, nu.

— Iubitule, făceam sex și în ziua în care se colecta gunoiul și în ziua în care făceam cumpărături, spuse ea.

— Ce s-a schimbat? întrebă el.

— Am îmbătrânit, răspunse ea. Tot o facem mai des decât cei mai mulți dintre prietenii noștri căsătoriți. Nu-i rău de două ori pe săptămână.

— Nu e suficient, zise el încet.

— Am auzit ce-ai spus, remarcă ea. De parcă te-aș fi refuzat vreodată.

El oftă și se pregăti să se ridice în picioare.

— Fie, spuse ea. Dacă vii în pat acum, te las să mi-o tragi. Dar să nu te superi dacă voi adormi.

— Doamne, cât de tentant sună! spuse Lotto, și se lăsă din nou pe canapea, cu sticla în mână, în întuneric.

Ascultă respirația soției sale care se transformă în sforăieli și se întrebă cum ajunsese în acea situație. Beat, simțindu-se singur, doborât de eșecul lui. Triumful îi fusese asigurat. Cumva însă, el își irosise potențialul. Mare păcat. Avea treizeci de ani și era un nimeni. Eșecul te omoară încet. După cum ar fi spus și Sallie, se jertfise deja.

[Poate că îl iubim mai mult așa, umil.]

În seara aceea o înțelese pe mama lui, care alesese să se îngroape de vie în casa ei de pe plajă. Astfel nu mai putea fi rănită de cei pe care i-ar fi întâlnit. Ascultă acel ritm sumbru, din spatele gândurilor sale pe care îl simțise dintotdeauna, de când murise tatăl lui. Eliberare. Un fragment ar fi putut cădea din fuselajul unui avion, țintuindu-l locului. O singură apăsare pe butonul întrerupătorului din creierul său era suficientă ca să îl deconecteze. În sfârșit, ar fi avut parte de o ușurare binecuvântată. Anevrismul era o moștenire genetică. Moartea tatălui său fusese bruscă, la patruzeci și șase de ani, foarte tânăr; tot ce își dorea Lotto era să închidă ochii și să îl găsească pe tatăl său acolo, să își așeze capul pe pieptul lui, să îi simtă mirosul și să îi audă bătăile inimii. Cerea oare prea mult? Avusese un părinte care îl iubise. Mathilde îi oferise suficient de mult, însă el o epuizase. Încrederea ei, altădată înflăcărată, dispăruse. Își întorsese fața de la el pentru că o dezamăgise. Simțea că o pierdea. Dacă o pierdea, dacă ea îl părăsea – cu valiza din piele în mână și cu spatele ei subțire întors către el pentru totdeauna – era ca și mort.

Lotto plângea; își dădea seama după răceala pe care o simțea în obraji. Încercă să nu facă gălăgie. Mathilde avea nevoie de odihnă. Muncise șaisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână, pentru a le asigura masă și casă. El nu adusese nimic în căsătoria lor, doar dezamăgire și haine murdare. Scoase laptopul pe care îl vârâse sub pat atunci când Mathilde îi ordonase să curețe casa înainte să vină musafirii. Voia să navigheze pe internet, unde se aflau celelalte suflete triste din lume, însă se răzgândi și deschise un document gol, închise ochii și se gândi la ceea ce pierduse. Moșia, mama, acea scânteie pe care o aprindea în ceilalți, soția sa. Tatăl lui. Toată lumea îl subestimase pe Gawain pentru că era tăcut și incult, însă doar el înțelesese cât de neprețuită era apa care curgea prin pământul lipsit de valoare al familiei, o captase și o îmbuteliase. Lotto se gândi la fotografiile cu mama lui pe vremea când aceasta era tânără, cândva o sirenă, cu o coadă încolăcită ca șosetele în jurul picioarelor, unduindu-se în izvoarele reci. Își

aminti mâna lui micuță scufundată în izvor, oasele care îi înghețaseră foarte tare, încât îi amorțiseră, cât de mult iubea acea durere.

Durerea! Sulițe ale luminii de dimineață în ochii lui.

Mathilde era învăluită în aura strălucitoare a țurțurilor de la fereastră. Purta un halat lăbărțat. Picioarele îi erau vinețiii din cauza frigului. Și fața ei – ce era? Ceva nu era în regulă. Ochii umflați și roșii. Ce făcuse Lotto? Cu siguranță ceva groaznic. Poate că lăsase filmul porno pe laptop, iar ea îl văzuse când se trezise. Poate un film porno îngrozitor, dintre cele mai rele, poate că îl accesase din curiozitate, deschizând link-uri care îl duseseră la chestii din ce în ce mai rele, până ajunsese la ceva de neiertat. Îl va părăsi. El va fi devastat. Un ratat gras și singur, care nu merita nici măcar să trăiască.

— Nu mă părăsi, spuse el. Îmi voi da toată silința.

Ea își ridică privirea, se ridică în picioare și traversă covorul până la canapea, așezând laptopul pe măsuța de cafea și luându-i capul între mâinile ei reci.

Halatul se deschise, lăsând să i se vadă coapsele, asemănătoare cu cele ale unor îngerași rozalii. Parcă avea aripi.

— Of, Lotto, spuse Mathilde, iar respirația ei care mirosea a cafea se împleti cu a lui, urât mirositoare. El simți cum genele ei îi mângâie tâmplele.

— Iubitule, ai reușit, spuse ea.

— Ce? întrebă el.

— E foarte reușită. Nu știu de ce mă surprinde, doar ești genial. Ai dus o luptă crâncenă mult timp.

— Mulțumesc, spuse el. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu! Cred că este o piesă de teatru intitulată „Izvoarele”. Ai început s-o scrii la ora 1.47 azi noapte. Nu-mi vine să cred că ai terminat-o în cinci ore. Mai e nevoie de actul al treilea. Puțină editare. Am început deja. Nu scrii corect, dar știm asta deja.

Brusc, își aduse aminte că începuse să scrie noaptea trecută. O emoție bine ascunsă, ceva despre tatăl său. Of.

— Talentul tău adevărat se ascundea la vedere în tot acest timp, spuse ea.

Ea îl încălecase și îi dădea blugii jos.

— Talentul meu adevărat se ascundea, zise el încet.

— Geniul tău. Viața ta cea nouă, spuse ea. Te-ai născut să fii scenarist, iubitul meu. Mulțumesc lui Dumnezeu că ne-am dat seama de asta.

— Ne-am dat seama de asta, repetă el.

Era de parcă ar fi ieșit din ceață: un băiat, un bărbat în toată firea. Personaje care erau el, dar nu erau el – Lotto transformat de puterea atotștiutoare. Fu cuprins de un val de energie când le privi dimineața. Aceste siluete erau pline de viață. Brusc, fu nerăbdător să se întoarcă în acea lume, să mai trăiască o vreme în ea.

Însă soția sa spunea:

— Salutare, Sir Lancelot, năzdrăvanule. Ieşi afară la luptă.

Ce mod frumos de a se trezi complet, cu soţia lui care îl călărea, care îi şoptea mădularului său căruia tocmai i se conferise titlul de cavaler, care îl încălzea cu răsuflarea ei, spunându-i că era ce anume? Un geniu. Lotto ştiuse de mult asta înăuntrul lui. Încă de când era băieţel şi striga de pe scaun, făcându-i pe adulţi să se înroşească şi să plângă. Dar cât era de plăcut să primească o astfel de confirmare, într-o astfel de formă! Sub tavanul poleit, sub soţia sa strălucitoare. Prea bine, atunci. Putea fi dramaturg.

El privi cum Lotto de altădată se ridică în picioare, machiat şi purtând pieptar, transpirat, gâfâind, exaltat peste măsură atunci când publicul îl ovaţionează. Se dedublă ca o stafie, făcu o plecăciune studiată şi trecu pentru totdeauna prin uşa închisă a apartamentului.

Nu ar mai fi trebuit să rămână nimic. Şi, cu toate acestea, o urmă din Lotto rămase. Un alt el, unul nou, care se afla sub soţia lui, care îi trăgea capul în sus pe abdomenul lui, care dădea la o parte aţa chiloţilor ei, lăsându-se dus de val. Mâinile lui îi desfăceau halatul, lăsând să i se vadă sânii ca doi copilaşi. Ea îşi ridică uşor bărbia spre trupurile lor care se reflectau uşor unul în celălalt.

Ea spunea:

— Oh, Doamne, bătând cu pumnii în pieptul lui. Acum eşti Lancelot. Nu mai eşti Lotto. Lotto e nume de copil, iar tu nu mai eşti copil. Eşti un dramaturg genial, Lancelot Satterwhite. Vom reuşi.

Dacă asta o va face pe soţia lui să-i zâmbească din nou printre genele-i blonde, sau să îl călărească precum o amazoană, atunci se va schimba. Putea deveni ceea ce îşi dorea ea. Nu mai era un actor ratat, ci un viitor dramaturg. Îl umplu sentimentul că descoperise o fereastră într-o debara întunecată a cărei uşă era încuiată. Şi un soi de durere, o pierdere. Închise ochii pentru a o înlătura şi bâjbâi prin întuneric către ceva ce doar Mathilde vedea limpede.

4.

„IZVOARELE”, 1999

Era în continuare beat.

— Cea mai frumoasă seară din viaţa mea, spuse ea. Nenumărate chemări la rampă. Toţi prietenii mei. Şi uită-te la tine, eşti splendidă. Ovaţii. Off-Broadway. Plimbare înspre casă, stele pe cer!

— Nu-ţi mai găseşti cuvintele, iubitule, spuse Mathilde.

[Greşit. În seara aceea nu îşi pierduse cuvintele. Aprecierile se adunaseră nevăzute în ungherele teatrelor. Acestea priveau, analizau şi hotărau că era bine.]

— Să lăsăm limbajului trupului să vorbească acum, spuse el, iar ea deveni prada intenţiilor lui, însă, când se întoarse din baie, el dormea, gol, deasupra plăpumii, iar ea îl înveli şi îi sărută genele, gustând din gloria lui. Savurând-o. Adormi.

„ÎMPĂRATUL CU UN OCHI", 2000

— Iubitule, piesa asta este despre Erasmus. Nu o poţi intitula „Oneiroi".

— De ce? întrebă Lotto. E un titlu bun.

— Nimeni nu îl va ţine minte. Nimeni nu ştie ce înseamnă. Nici eu nu ştiu ce înseamnă.

— *Oneiroi* sunt fiii lui Nyx. Noaptea. Sunt vise. Fraţii lui Hypnos, ai lui Thanatos şi ai lui Geras: Somnul, Moartea şi Bătrâneţea. Este o piesă de teatru despre visele lui Erasmus. Prinţul umaniştilor! Copilul nelegitim al unui preot catolic, rămas orfan în timpul ciumei din 1483, care iubeşte cu disperare un alt bărbat…

— Am citit piesa, ştiu deja asta…

— Iar cuvântul „Oneiroi" mă face să râd. Erasmus a fost cel care a afirmat: „În ţara orbilor, cel cu un ochi este împărat", împăratul cu un ochi. *Roi d'un oeil.* Oneiroi.

— Oh, făcu ea.

Se încruntă când el vorbi în franceză; ea alesese tripla specializare în facultate: franceza, istoria artei şi clasicii. Dalia violet-închis din fereastra care dădea înspre grădină, soarele de toamnă care strălucea afară. Ea se apropie de el, îşi propti bărbia în umărul lui şi îşi coborî mâinile înspre pantalonii săi.

— Ei bine, e o piesă de teatru sexy, adăugă ea.

— Aşa este, răspunse el. Mâinile tale sunt foarte fine, soţia mea.

— Tocmai dau mâna cu regele tău cu un ochi.

— Oh, iubito, rosti el. Eşti genială. Acesta este un titlu mai potrivit.

— Ştiu, spuse ea. Poţi să îl foloseşti.

— Drăguţ din partea ta, spuse el.

— Doar că nu-mi place cum mă priveşte regele tău. Se uită urât la mine.

— Să i se taie capul! zise el ducând-o în dormitor.

„INSULELE", 2001

— Nu că aş fi de acord cu ei, spuse ea. Doar că ai fost cam îndrăzneţ când ai scris despre trei cameriste din Caraibi în toiul unui viscol în Boston.

El nu își ridică fruntea de pe cot. Ziarele erau împrăștiate prin camera de zi a apartamentului de la etaj pe care îl cumpăraseră. Erau încă prea săraci pentru a-și permite un covor. Strălucirea austeră a podelelor din stejar îi aminteau de ea.

— Am înțeles că Phoebe Delmar urăște tot ce am făcut până acum și ce voi face în continuare, spuse el. Însușire culturală, oricât ar fi de țipătoare. Dar de ce recenzorul de la *Times* a ținut să amintească de averea mamei? Ce legătură are? Sunt convins că împutiții nu își permit căldura, atunci de ce le pasă? Și de ce nu pot scrie despre oameni săraci dacă eu m-am născut într-o familie bogată? Ei nu înțeleg oare ce este ficțiunea?

— Noi ne permitem căldură, spuse ea. Nu și televiziune prin cablu. Dar, în afară de asta, este o recenzie bună.

— Este neclară, mârâi el. Îmi vine să mor.

[Peste o săptămână, avioanele se vor prăbuși la mai puțin de un kilometru depărtare, iar Mathilde, aflată la serviciu, își va scăpa cana pe jos, iar aceasta se va sparge; iar Lotto, aflat acasă, își va lua adidașii și va alerga patruzeci și trei de cvartale înspre nord, unde se află biroul ei, va trece prin ușa automată doar ca să o vadă plecând prin cealaltă ușă din sticlă, paralelă. Se vor uita prin sticlă unul la celălalt, speriați, căci ea se va afla afară, iar el, înăuntru. El va simți o rușine confuză pentru că a intrat în panică, deși sursa sa – chiar acest moment în care panica lui a atins cote maxime – va fi deja uitată.]

— Ce-ți mai place să-ți plângi de milă! spuse ea. Phoebe Delmar va câștiga dacă tu vei muri. Scrie o nouă piesă.

— Despre ce? întrebă el. Am rămas în pană de idei. Terminat la vârsta de treizeci și trei de ani.

— Fă ceea ce știi să faci, spuse ea.

— Nu știu să fac nimic, zise el.

— Pe mine mă știi, spuse ea.

El o privi, cu fața mânjită de cerneala de ziar, și zâmbi.

— Te știu, zise el.

„CASA DIN DUMBRAVĂ”, 2003

ACTUL II, SCENA I

[*Veranda conacului, Olivia în echipament alb de tenis așteptându-l pe Joseph să iasă din casă. Mama lui Joseph șade într-un balansoar cu un pahar de vin alb în mână.]*

LADYBIRD: Vino aici și așază-te. Mă bucur că putem sta de vorbă un minut. Știi, se întâmplă rareori ca Joseph să își aducă prietena acasă. De cele mai multe ori, sărbătorim Ziua Recunoștinței doar noi doi. În familie. Ce-ar fi

să-mi povestești despre tine, draga mea? De unde ești? Cu ce se ocupă părinții tăi?

OLIVIA: De nicăieri. Și cu nimic. Nu am părinți, doamnă Dutton.

LADYBIRD: Prostii! Toți avem părinți. Ai ieșit din capul cuiva? îmi pare rău, dar nu cred că ești Minerva. Nu ți-o fi plăcând de părinții tăi, bunul Dumnezeu știe că nici eu nu-i plac pe ai mei, dar îi ai, cu siguranță.

OLIVIA: Sunt orfană.

LADYBIRD: Orfană. N-a vrut nimeni să te adopte? O frumusețe ca tine? Nu cred una ca asta. Trebuie să fi fost o fată posacă, desigur. Oh, da. Îmi dau seama că ai fost o fată posacă. Dificilă. Prea isteață pentru binele tău.

OLIVIA [*După un lung moment de tăcere*]: Joseph întârzie prea mult.

LADYBIRD: Băiatul e vanitos. Se privește în oglindă și se strâmbă, își admiră coafura frumoasă. [*Râd amândouă.*] Oricum, e limpede că nu vrei să vorbești despre asta. Nici nu te condamn. O rană dureroasă, sunt convinsă, draga mea, mai ales că familia este cel mai important lucru din lume. Cel mai important. Familia este cea care te definește ca individ. Fără familie, ești un nimeni.

[*Olivia tresare și își ridică privirea. Ladybird o privește, cu un zâmbet larg întipărit pe față.*]

OLIVIA: Nu sunt un nimeni.

LADYBIRD: Nu vreau să te jignesc, draga mea, dar mă îndoiesc foarte mult de asta. Ești frumoasă, este adevărat, dar nu prea ai ce să îi oferi unui băiat ca Joey. Și, da, este îndrăgostit, dar el este cam iubăreț. O să-și găsească altă drăguță cât ai clipi. Poți să o iei la sănătoasa. Să nu ne mai pierdem timpul. Lasă-l să-și găsească pe cineva mai potrivit.

OLIVIA [*încet.*]: Potrivit. Vă referiți la o fată dintr-o familie bogată? E ciudat, doamnă Dutton, pentru că eu am familie. E la fel de bogată ca familia regală.

LADYBIRD: Ești cumva o mincinoasă? Pentru că fie minți acum, fie ai mințit când ai spus că ești orfană. Oricum ar fi, n-am crezut niciun cuvânt care ți-a ieșit din gură de când ai venit aici.

JOSEPH [*Iese din casă zâmbind larg, fluierând*.]: Bună, frumoaselor!

OLIVIA: Eu nu mint niciodată, doamnă Dutton. Sufăr de sinceritate patologică. Și-acum, vă rog să mă scuzați, dar plec să joc tenis cu soțiorul meu. [*Rânjește.*]

JOSEPH: Olivia!

LADYBIRD *[Ridicându-se în picioare.]:* Cine? Cine, soțiorul tău? Soțior? Soț? Joseph!

— Atinge unde doare, spuse Mathilde ridicându-și privirea.

În colțurile gurii ei se citea tristețea.

— Într-o bună zi, o vei cunoaște pe mama, zise Lotto. Doar că vreau să te pregătesc. Încă mă întreabă când am de gând să mă însor cu o fată drăguță.

— Au! făcu Mathilde.

Îl privi peste masă, cafeaua și covrigul pe jumătate mâncat.

— Sinceritate patologică?

El se uită la ea. Așteptă.

— În regulă, conchise ea.

„GACY", 2003

— „Ce-o fi fost în mintea tânărului dramaturg Lancelot Satterwhite, al cărui talent real s-a dovedit a fi, până acum, un soi de reinterpretare a experienței sudiste, să scrie o piesă de teatru care să îl glorifice pe John Wayne Gacy, clovnul pedofil, criminal în serie? De parcă dialogul de lemn, groaznicele cântece *a cappella* interpretate de Gacy și scenele sugestive ale crimelor nu ar fi fost suficient de îngrozitoare, publicul pleacă după trei ore punându-și o întrebare copleșitoare: *De ce*? Această piesă nu este doar extrem de proastă, ci și de prost gust. Poate că această piesă reprezintă un salut către superiorii lui Satterwhite sau un soi de tribut adus filmului *Sweeney Todd,* însă, din păcate, Lancelot Satterwhite nu este Stephen Sondheim și nu va fi niciodată", citi Mathilde.

Aruncă ziarul pe jos.

— Ai ghicit. Nenorocita aia de Phoebe Delmar, zise ea.

— Celorlalți le-a plăcut, spuse el. În mod normal, mi-ar fi rușine cu o astfel de recenzie proastă. Dar tipa asta este foarte impertinentă, încât nici măcar nu-mi pasă.

— Eu cred că piesa e amuzantă, spuse Mathilde.

— Chiar este amuzantă, întări Lotto. Publicul a râs în hohote.

— Phoebe Delmar. Cinci piese de teatru, cinci lovituri. Femeia asta habar n-are de nimic, zise Mathilde.

Se priviră zâmbind.

— Scrie o altă piesă, spuse el. Știu.

„CARTEA DE MAGIE", 2005

— Ești un geniu, spuse ea punând manuscrisul jos.

— Atunci, trage-mi-o, spuse el.

— Bucuroasă, zise ea.

Sallie, Rachel și soțul acesteia veniră la premieră. Soț? Un bărbat? Unde era Elizabeth? Mathilde și Lotto se țineau de mână în taxi în timp ce mergeau să servească un mic dejun târziu. Comunicau, nu vorbeau.

Soțul trăncănea ca o veveriță.

— Prostovan vorbăreț, fu declarația ulterioară a Mathildei.

— Șarpe analfabet, fu cea a lui Lotto. Ce-o fi în capul ei? Credeam că e lesbiană. Îmi plăcea de Elizabeth. Avea niște sâni minunați. De ce l-a ales pe drogatul ăsta?

— Dacă are un tatuaj pe gât, nu înseamnă că e drogat, zise Mathilde.

Căzu o clipă pe gânduri.

— Cred.

Povestiră în timp ce serveau niște ouă Benedict. Rachel avusese un an prost după absolvirea facultății. Era foarte plină de energie, încât mâinile ei țâșneau ca niște colibri când înspre farfurie, când înspre tacâmuri, când înspre pahar, când înspre păr, când în poală, fără încetare.

— Nu te căsătorești la douăzeci și trei de ani doar pentru că ai avut un an prost, spuse Lotto.

— Tu de ce te-ai căsătorit la douăzeci și trei de ani, Lotto? îl întrebă Rachel. Spune-mi, te rog.

— *Touché,* murmură Mathilde.

Lotto o privi.

— De fapt, aveam douăzeci și doi de ani, spuse ea.

Oricum, după cum spusese, Rachel avusese un an prost.

Elizabeth se despărțise de ea din cauza a ceva ce făcuse Rachel. Indiferent ce fusese, era suficient de grav încât să o facă pe Rachel să se înroșească la față ca un rac și pentru ca soțul ei să îi strângă genunchiul pe sub masă. Se întorsese acasă, pe plajă, pentru ca Sallie să poată avea grijă de ea. Pete ăsta lucra la *Marineland.*

— Ești om de știință, Pete? întrebă Mathilde.

— Nu, dar hrănesc delfinii, răspunse el.

Pete fusese persoana potrivită la momentul potrivit, spuse Rachel. Avea de gând să urmeze facultatea de drept, și, dacă pe Lotto nu îl deranja, avea să se ocupe ea de fondul fiduciar.

— Și ție ți-a tăiat Muvva rația? întrebă Lotto. Biata doamnă. Să i se nege petrecerea mare și spumoasă la care visase. Nu ar fi știut pe cine să invite și nu ar fi participat oricum, însă s-ar fi delectat făcând planuri. Mâneci bufante pentru tine, Rachel. Un tort cât Chichén Itzá. Fetițe cu flori în crinoline. Toți membrii familiei ei din Nord făcând insolație și înroșindu-se pe dinăuntru de invidie. Nu

m-aș mira să aflu că beneficiarul fondului a devenit vreo organizație schizoidă de salvare a câinilor pit-bull sau ceva de genul.

Se așternu un moment de tăcere. Sallie tresări și începu să-și facă de lucru cu șervețelul.

— Nu mi-a tăiat rația, răspunse repede Rachel.

Tăcere îndelungată. Lotto clipi, încercând să-și alunge lacrimile.

— Dar a trebuit să semnez un contract prenupțial. Mă aleg doar cu două milioane, spuse Pete, afișând o expresie tristă.

Ceilalți își coborâră privirile în băuturile lor Bloody Mary, iar el, înroșindu-se, spuse:

— Dacă se va întâmpla ceva rău. Nu se va întâmpla nimic, iubito.

Rachel încuviință ușor.

El va avea parte de o stare temporară de stânjeneală; peste șase luni, Elizabeth cea cu sâni mari și moi și cu ochelari în formă de ochi de pisică, cu părul și pielea deschise la culoare avea să se întoarcă pentru totdeauna.

La teatru, Lotto le privi pe mătușa și pe sora lui. Se aflau acolo de zece minute, când rimelul începu să le curgă pe obraji. El oftă, se relaxă și își trecu o mână peste față.

După toate chemările la rampă, felicitările, îmbrățișările și discursul pe care el îl ținuse în fața actorilor săi care îl adorau, îl adorau, lucru evident din felul în care se uitau la el, Mathilde îl scoase pe furiș pe ușa din dos, ducându-l la barul unde îi spusese asistentei ei să îi ducă familia.

Sallie sări în picioare, izbucni în lacrimi și se agăță de gâtul lui. Rachel îl cuprinse strâns cu brațele pe după talie. Pete se mișca de colo-colo, bătându-l ușor cu mâna pe brațe. Sallie îi șopti la ureche:

— Habar n-am avut, dragul meu, cât de mult ți-ai dorit să ai copii.

El o privi surprins.

— Asta ai înțeles tu din asta? Că îmi doresc copii?

— Păi, da, spuse Rachel. Piesa vorbește despre familie, cum transmiți lucrurile de la o generație la alta, cum, atunci când te naști, aparții unui petic de pământ. E evident. Plus că Dorothy este însărcinată, iar Julie are un nou-născut la etaj. Până și Hoover își plimbă copilașul la piept. Nu la asta te-ai referit?

— Nu, răspunse Mathilde râzând.

Lotto ridică din umeri.

— Poate, zise el.

„ELEANOR DE AQUITAINE”, 2006

Un bărbat mic de înălțime dădu buzna în cutia neagră a recepției VIP. Avea părul rar și cărunt. Purta o mantie de un verde-șters, agitându-se ca o molie.

— Oh, dragul meu băiat, oh, dragul meu Lotto, ai reușit. Ai făcut ceea ce am știut întotdeauna că vei face. Ai teatrul în sânge. În seara asta, Thalia îți sărută obrajii.

Lancelot îi zâmbi bărbatului mărunțel, care o imita pe Thalia sărutându-i obrajii. Luă o cupă de șampanie de pe o tavă care trecu prin dreptul lui.

— Vă mulțumesc din suflet. O ador pe Eleanor de Aquitaine. A fost un geniu, mama poeziei moderne. Iertați-mă, vă rog, știu că ne cunoaștem, dar spuneți-mi de unde, mai exact?

Lotto zâmbi, fără să își ia privirea de la bărbatul care își dădu repede capul pe spate și clipi.

— Oh, dragul meu băiat. Îmi cer iertare. Ți-am urmărit cariera cu atâta încântare și am ajuns să te cunosc foarte bine prin intermediul pieselor tare, încât am presupus, desigur, că și tu mă cunoști. Vechea dispoziție autoritară. Mă zbat în chinuri. Sunt fostul tău profesor de la internat. Denton Thrasher. Îți spune – el inspiră adânc, apoi expiră teatral – îți spune ceva asta?

— Îmi pare foarte rău, domnule Thrasher, rosti Lancelot. Nu-mi mai amintesc. Îmi pierd memoria. Dar vă mulțumesc din suflet că ați venit aici pentru a-mi aduce aminte.

Îi zâmbi bărbatului mic de statură.

— Nu-ți amintești, spuse bărbatul, cu o voce șovăitoare; apoi, se înroși la față, părând că dispare chiar în locul în care se afla.

Mathilde, care stătuse lângă soțul ei în tot acest timp, era nedumerită. Amintirile lui erau vii de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Nu uita niciodată un chip. Putea să îl descrie în detaliu de la a doua revedere. Ea îl privi cum se întoarce și sărută mâna unei vedete de teatru muzical, însă, dincolo de șarmul și râsul lejer, observă o oarecare încordare. Denton Thrasher se îndepărtă. Ea își așeză o mână pe brațul soțului ei. După ce vedeta se îndepărtă, Lotto se întoarse către ea și își odihni fruntea pe umărul său preț de câteva clipe. După ce își reveni, el se întoarse pentru a-i întâmpina pe ceilalți.

„PEREȚI, TAVAN, PARDOSEALĂ”, 2008

— „Pereți, tavan, pardoseală”? întrebă producătorul.

Era un bărbat blajin, cu privire blândă, care ascundea o inimă dârză în pieptul său.

— Prima parte dintr-o trilogie despre săraci, zise Lotto. Aceeași familie, alte personaje principale. Își pierd casa. Este locul unde țin totul. Istorie, mobilă, fantome. O tragedie. Sperăm ca toate trei să joace concomitent.

— Concomitent. Isuse! Ești ambițios, spuse producătorul. Care parte a trilogiei este asta?

— Partea sănătății mintale, răspunse Lotto.

„ULTIMA ÎNGHIȚITURĂ”, 2008

— „Ultima înghițitură”, lasă-mă să ghicesc, spuse producătorul. E despre alcoolism.

— Executare silită, zise Lotto. Iar ultima, „îndurarea”, este povestea unui veteran care se întoarce acasă din Afghanistan.

„ÎNDURAREA”, 2008

— O poveste despre război intitulată „Îndurarea”? întrebă producătorul.

— Am însoțit Marina Militară în Afghanistan vreme de două săptămâni, zise Lotto, însă am crezut că îmi voi pierde viața în orice clipă. Și, în fiecare clipă de viață, m-am simțit binecuvântat. Chiar dacă sunt ateu încă din copilărie, mă crezi sau nu, consider că titlul se potrivește.

— Mă omori!

Producătorul închise ochii. Când îi deschise din nou, spuse:

— Bine. Dacă îmi va plăcea după ce o voi citi, o vom pune în scenă. Îmi plac la nebunie „Izvoarele” și „Cartea de magie”. Cred că ai ceva interesant în creierul ăla al tău.

— S-a făcut, zise Mathilde, care se afla în bucătărie și așeza pe o farfurie niște fursecuri proaspăt scoase din cuptor.

— Dar nu se va juca pe Broadway, spuse el. Poate undeva prin New Jersey.

Prima dată, spuse Mathilde așezând farfuria cu fursecurile pe măsuța de cafea.

Numai producătorul râse.

— Vorbești serios, spuse el.

— Citește-o. Vei vedea, zise Mathilde.

•

O săptămână mai târziu, sună producătorul. Mathilde răspunse la telefon.

— Înțeleg, spuse producătorul.

— Mă gândeam eu, zise Mathilde. Mulți oameni vor înțelege, în cele din urmă.

— Chiar? întrebă producătorul. Face pe bufonul la suprafață. Numai glume și șarm. Cum Dumnezeu ai reușit să prevezi asta?

— Am știut din prima clipă în care l-am văzut, spuse ea. E ca o supernovă, în fiecare zi de atunci.

Ezită, dar nu spuse „aproape”.

•

După ce termină de vorbit cu producătorul, veni lângă Lotto, care se afla pe veranda noii lor case de la țară. [Încă un amestec de fațete și pereți din rigips; ea știuse însă că sub acea mizerie se afla o bijuterie – piatră naturală, grinzi vechi].

În fața casei se întindea o livadă de cireși, iar în spate terenul drept era perfect pentru o piscină. Renunțase la slujba ei de câteva luni, iar acum se ocupa de latura managerială a activității lui. Păstraseră apartamentul cu un dormitor din oraș; avea de gând să facă din acea casă căminul perfect pentru ei. Viața era plină de posibilități. Sau viața era foarte bogată; în curând, poate, nu va mai fi nevoită să își facă griji cum să plătească factura de telefon sau cum să acopere o carte de credit cu o alta. Veștile o entuziasmau.

Soarele rece, napii care se iteau din noroiul încă înghețat. Lotto stătea întins și privea cum viața renăștea. Erau căsătoriți de șaptesprezece ani; ea ocupa cea mai ascunsă încăpere din inima lui. Și, uneori, asta însemna că soția îi apărea în minte înaintea Mathildei, tovarăș de viață înaintea ei înseși. Ideea de ea înaintea ființei viscerale. Dar nu și în acel moment. Când ea se apropie, străbătând veranda, el o văzu brusc pe Mathilde. Biciul întunecat din lăuntrul ei. Cât de ușor îl mânuia pentru a-l face să se învârtească.

Ea își așeză mâna rece pe abdomenul lui, care se încălzea la soare pentru a alunga răceala iernii.

— Vanitos, spuse ea.

— Actorul este ascunzătoarea dramaturgului, zise el cu tristețe în glas. Voi fi întotdeauna vanitos.

— Mda, așa ești tu, spuse ea. Ești disperat să primești dragostea străinilor. Să fii văzut.

— Tu mă vezi pe mine, spuse el auzind ecoul gândurilor sale anterioare și simțindu-se satisfăcut.

— Te văd, zise ea.

— Și acum, vorbește, te rog, spuse el.

Ea își ridică brațele deasupra capului, lăsând să se vadă smocuri de fire albe de păr la subraț. Ar fi putut crește pui de iepuri în chestiile acelea. Ea îl privi, bucurându-se de faptul că ea știa ceva ce el nu știa. Își lăsă brațele jos oftând și spuse:

— Vrei să auzi?

— Pentru Dumnezeu, M., mă omori cu zile, zise el.

— Au fost acceptate. Toate trei.

El râse, îi luă mâna plină de bătături de la demolare și i-o sărută, fiecare unghie roasă în parte, apoi urcă pe braț în sus, până la gât. O răsfrânse peste umărul lui și începu să se rotească cu ea până când ameți, iar apoi, pentru că aerul era curat și păsările priveau, el coborî cu săruturile pe abdomenul ei și o posedă chiar acolo.

5.

După lipsa de înțelegere și peștele crud, urmă zborul lung, apoi cel scurt. În sfârșit, acasă. El ședea și privea pe geam cum scara se apropia de avion pe asfaltul scăldat în lumina soarelui. O ploaie scurtă de primăvară mătură taxiul în care se aflau, apoi încetă la fel de brusc cum începuse. El dorea să își îngroape fața în gâtul Mathildei, în părul ei mătăsos. Fusese plecat în Osaka, unde predase dramaturgia timp de două săptămâni. Nu fusese niciodată plecat de lângă soția lui foarte mult timp. Prea mult. Se trezise singur în pat, fără Mathilde, și simțise răceala în locul unde ar fi trebuit să simtă căldura trupului ei.

Scara mobilă deraie de trei ori înainte să nimerească ușa avionului. Nerăbdătoare ca o virgină. Ce bine era că putea, în sfârșit, să își dezmorțească trupul, să se ridice în picioare și să inspire, pentru câteva momente, la capătul scărilor, mirosul de petrol, de îngrășământ și ozon din aeroportul din Albany, să simtă cum soarele îi încălzește obrajii. Soția lui se afla în incinta aeroportului așteptând să îl ducă la căsuța lor frumoasă de la țară, unde vor lua o cină timpurie. Oboseala pe care o simțea în oase va fi alungată de un pahar de Prosecco rece, de un duș fierbinte, de pielea fină a Mathildei, apoi de somn.

Simți cum se umple de fericire.

Uitase de ceilalți pasageri care începuseră să își piardă răbdarea. Abia când se trezi în aer, simți o mână grea pe spatele lui.

Câtă nesimțire, gândi el. Fusese împins.

Asfaltul se întindea dinaintea lui ca o față de masă, un dispozitiv antivânt flutura în depărtare, spre est, acoperișul crenelat al aeroportului, strălucirea scărilor în lumina soarelui, botul avionului apărându-i brusc în raza vizuală și pilotul care își întinsese brațele prin geam; Lancelot reușise, cumva, să își răsucească complet trupul înainte să se lovească cu umărul drept de marginea unei trepte. El se uită la agresorul lui, care tocmai își făcea apariția din gura neagră de la capătul scărilor, un bărbat cu părul și fața de culoarea roșiei și cu fruntea brăzdată de riduri, care purta pantaloni scurți în carouri, dintre cei mai urâți. Lancelot se lovi cu fruntea, cu dosul și cu picioarele și totul deveni ușor confuz; în spatele bărbatului își făcu apariția însoțitoarea de bord care îi dăduse pe furiș lui Lancelot două sticluțe de coniac după ce el reușise să o vrăjească cu șarmul său actoricesc – o scurtă fantezie în care ea îi apărea cu fusta ridicată și cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui în baia din plastic, înainte ca el să alunge această imagine; era însurat! și fidel! —, ea își duse mâinile la gură când trupului lui începu să alunece în jos; el încercă să apuce cu mâinile balustrada, pentru a-și atenua căderea, însă simți o durere ascuțită în fluierul piciorului, apoi întreaga zonă îi amorți. Ateriză într-o baltă, cu umărul și urechea în apa încălzită de soare

și cu picioarele răsfrânte în sus, pe scări, deși laba piciorului era răsucită într-un mod care nu îi făcea cinste.

Bărbatul cu părul roșu cobora scările. Semăna cu semnul de circulație mobil. Pașii lui îi provocau lui Lancelot o ușoară durere. Când bărbatul se apropie, Lancelot își întinse mâna care nu îi era amorțită, însă acesta păși peste el. Când își ridică privirea, Lancelot zări ceva prin cracul pantalonilor scurți; o coapsă albă și păroasă și niște „bijuterii" acoperite de puf negru. Apoi, bărbatul traversă în fugă asfaltul strălucitor, făcându-se nevăzut prin ușa terminalului. Împins? Fugă de la locul faptei? Cine ar face așa ceva? De ce? De ce i se întâmplase lui? Ce greșise?

[Întrebările lui vor rămâne fără răspuns. Bărbatul dispăruse.]

Chipul însoțitoarei de bord apăru în prim-plan, obrajii ei fini și nările care îi fremătau, iar el închise ochii atunci când ea îi atinse gâtul. Cineva, undeva, începu să strige.

•

Fractura fusese ca o suprapunere a plăcilor tectonice. Se alesese cu două picioare în ghips, o atelă, un maldăr de tifon, pastile care îl făceau să se simtă de parcă ar fi fost înfășurat într-un cauciuc gros de trei centimetri. Dacă ar fi luat acele medicamente în momentul în care căzuse, s-ar fi izbit de asfalt, apoi ar fi zburat sus, în aer, speriind porumbeii, și ar fi aterizat pe acoperișul aeroportului.

El cântă în falset o piesă a trupei Earth, Wind and Fire tot drumul înspre oraș. Mathilde îi îngădui să mănânce două gogoși, iar ochii lui se umplură de lacrimi, deoarece erau cele mai delicioase din istoria gogoșilor glazurate, mâncarea zeilor. Radia de fericire.

Erau nevoiți să își petreacă vara la țară. Vai! Se făceau repetiții pentru piesa sa, „Răceală în oase", iar el ar fi trebuit să fie prezent, însă adevărul era că nu putea face prea multe. Nu putea urca scările singur până în sala de repetiții și ar fi fost un abuz din partea lui să îi ceară dramaturgului să îl care în brațe; nu putea urca nici măcar scările până la apartamentul lor micuț. Ședea pe scara blocului și privea plăcile mici, monocrome, Mathilde urca și cobora scările, cărând mâncarea, hainele și tot ce aveau nevoie din apartamentul de la etaj la mașina pe care o parcase neregulamentar pe stradă.

Fetița administratorului clădirii își scoase timid capul șaten pe ușă și se uită la el.

— Ce te zgâiești așa? o întrebă el pe copilă.

Aceasta își vârî un deget în gură și îl scoase ud de salivă.

— Ce caută ciudatul acesta la noi pe scări? întrebă ea.

Lancelot țipă, iar administratorul clădirii își îți capul, cu obrajii mai rumeni decât de obicei, aruncă o privire la ghips, la atelă și la bandaje. Îl salută pe Lancelot, apoi o trase pe fetiță înăuntru și închise repede ușa.

După ce urcară în mașină, Lancelot o privi cu încântare pe Mathilde: avea o față foarte fină, încât îi venea să o lingă ca pe o înghețată de vanilie. Dacă partea stângă a trupului nu i-ar fi fost cimentată, ar fi sărit peste frâna de mână și s-ar fi înfruptat din ea așa cum se înfruptă o vacă dintr-un bulgăre de sare.

— Copiii sunt niște mici ticăloși, spuse el, fie binecuvântați. Ar trebui să facem și noi unul, M. Poate acum că vei fi asistenta mea personală pentru restul verii, vei profita de trupul meu și, cuprinsă de dorință și frenezie, vom zămisli și noi un mititel.

Nu foloseau metode contraceptive și amândoi erau sănătoși din acest punct de vedere. Era, pur și simplu, o chestiune de noroc și de timp. Când nu se afla sub influența medicamentelor, era mult mai grijuliu, păstra tăcerea și era atent la acea dorință stoică pe care o simțea în ea de fiecare dată când aducea subiectul în discuție.

— Medicamentele tale sunt impresionante? zise ea. Mie mi se par destul de impresionante.

— E momentul, spuse el. Chiar e momentul potrivit. Avem niște bănuți, o casă, tu ești încă fertilă. Poate că ovulele tale sunt ușor zbârcite, nu știu. Patruzeci de ani. Riscăm să avem un copil scrântit la cap. Cu toate că s-ar putea să nu fie chiar foarte rău dacă vom avea un copil mai prostuț. Cei deștepți își iau zborul cu prima ocazie. Prostuții stau mai mult timp pe lângă părinți. Pe de altă parte, dacă mai așteptăm mult, s-ar putea să tăiem pizza în locul lui până vom avea nouăzeci și trei de ani. Nu, trebuie să ne punem pe treabă imediat. De îndată ce vom ajunge acasă, am să ți-o trag până vei rămâne gravidă.

— Este cel mai romantic lucru pe care mi l-ai spus vreodată, zise ea.

Intrară pe drumul de pământ, apoi pe aleea acoperită cu pietriș. Crengile cireșilor se lăsau, pline de grație, la pământ, încărcate de roade, oh, Doamne, locuiau în *Livada cu vișini*. El rămase în fața ușii din spate și o privi pe Mathilde cum deschide glasvandurile care dădea către terasă și cum traversează gazonul până la piscina cea nouă și scânteietoare. Doi bărbați bronzați și musculoși desfășurau o fâșie de gazon în soarele după-amiezii. Mathilde în rochia ei albă, cu părul blond tuns scurt, trupul ei zvelt, cerul luminat de soare, bărbații cu mușchi lucioși. Era insuportabil. *Tableau vivant*.

El se ridică brusc în picioare. Simți cum i se umezesc ochii: toată această frumusețe! Era extrem de norocos. De asemenea, durerea care ieși brusc la suprafață, asemenea unui submarin nuclear din adâncuri.

•

Se trezi la ora lui obișnuită, 5.26, dintr-un vis în care el se afla într-o cadă puțin mai mare decât el, plină cu budincă de tapioca. Oricât încerca, nu reușea să iasă din ea. Durerea era foarte mare, încât îi provoca greață, iar gemetele lui o treziră pe Mathilde. Ea se aplecă deasupra lui. Respirația ei era minunată, iar părul ei îi mângâia obrajii.

Când ea se întoarse aducând o tavă pe care se afla o omletă, un covrig cu cremă de brânză, praz, o ceaşcă de cafea neagră şi un trandafir într-o vază, pe a cărui petale se odihnea rouă, el observă încântarea de pe chipul ei.

— Îţi place mai mult de mine când sunt invalid, zise el.

— Pentru prima oară de când ne cunoaştem, nu eşti nici într-o stare profundă de depresie, nici cuprins de o energie de nestăvilit, zise ea. E plăcut. Poate vom reuşi să urmărim un film până la sfârşit, acum că ai rămas doar cu mine. Poate, spuse ea cu răsuflarea întretăiată şi înroşindu-se la faţă [biata Mathilde!], vom reuşi să scriem împreună un roman.

El încercă să zâmbească, însă, peste noapte, lumea se transformase, iar transluciditatea ei din acea zi părea anemică, nu mai era doar lapte şi miere. Ouăle păreau unsuroase, cafeaua prea tare, până şi trandafirul din grădina soţiei lui emitea un miros care îl ameţea.

— Sau nu, zise ea. Era doar o idee.

— Iartă-mă, iubito, răspunse el. Mi-a cam pierit pofta de mâncare.

Ea îl sărută pe frunte, apoi îşi lipi obrazul rece de el.

— Arzi. Mă duc să-ţi aduc o pastilă magică, spuse ea, iar el fu nevoit să îşi păstreze răbdarea, în timp ce ea aduse un pahar cu apă, deschise capacul flaconului, scoase tamponul de vată şi îi întinse o pastilă care i se dizolvă pe limbă.

•

Ea se apropie de hamacul în care el medita încruntat, chiar dacă razele soarelui străluceau şi se jucau printre frunze, iar apa din piscină clipocea prin gurile de scurgere. Băuse trei pahare de coniac; era trecut de ora patru, cui îi păsa? Nu trebuia să meargă nicăieri; nu avea nimic de făcut; era deprimat, al naibii de deprimat, era zdruncinat. Pusese *Stabat Mater* a lui Pergolesi, iar acordurile răsunau din boxele speciale din sufragerie până la locul unde stătea el în hamac.

Voi să o sune pe mama lui, să îi audă vocea caldă care să îl liniştească, însă renunţă la această idee şi hotărî să urmărească un documentar despre Krakatoa pe laptop. Îşi imagina cum ar arăta lumea sub stratul de cenuşă vulcanică. Era de parcă un copil neastâmpărat ar fi venit şi ar fi mâzgălit cu negru şi cenuşiu peste peisaj: râurile năclăite, copacii, nişte forme din cenuşă, pajiştile, întinderi de ulei alunecos. O imagine din Infern. Pedeapsă, ţipete în noapte, câmpia Asfodelelor[3]. Moartea care li se furişa în oase.

Se desfăta în oroare, asta făcea. În nefericirea de a fi deprimat. Nu era o veselie exteriorizată.

— Iubitule, ţi-am adus nişte ceai cu gheaţă, zise soţia lui pe un ton blând.

[3] Câmpia Asfodelelor - spaţiu mitic descris în legendele elene, aparţinând lumii subpământene (n.red.).

— Fără ceai cu gheață, zise el și, surpriză, limba lui nu se mișca așa cum ar fi trebuit.

Se îngroșase. El încercă să se uite sașiu la ea, apoi zise:

— Fie că va fi rece, fie că va fi cald, vom fi împreună indiferent de vreme, fie că ne place sau nu.

— Prea adevărat, spuse Mathilde.

El observă că ea purta vechea ei fustă albastră, îmbrăcămintea *hippy* de acum un milion de an, de pe vremea când erau la începutul relației, iar el i-o trăgea de patru ori pe zi. Soțioara lui era încă atrăgătoare. Ea se așeză cu grijă în hamac, însă această mișcare îl făcu să simtă săgeți de durere în oasele rupte. El gemu, însă își înăbuși strigătul, și abia observă când ea își ridică fusta până la brâu și își dădu maioul jos. El vădi un oarecare interes, însă durerea îl înlătură. Ea încercă să îl stârnească, dar în zadar.

Renunță.

— Cred că ți-ai rupt și mădularul, spuse ea în glumă.

Era tot ce putea face el pentru a nu o azvârli din hamac.

•

Un reportaj PBS despre găurile negre: sunt foarte dense, încât pot înghiți lumina. Lumină! Bea cu nesaț, privind; fără să își divulge gândurile. Existau ceva probleme la repetiții; aveau nevoie de el, îi spuseseră. Reprezentația de la Boston pentru „Izvoarele" fusese dificilă, iar cea pentru „Pereți, tavan, pardoseală", din Saint Louis, avusese succes. De obicei, mergea oriunde era invitat, dar, cu toate acestea, nu se putea mișca din acea căsuță aflată în mijlocul lanurilor de porumb și al vacilor. Era nevoie de Lancelot Satterwhite, iar Lancelot Satterwhite nu era acolo. Nu se întâmplase niciodată așa ceva. Putea la fel de bine să fi murit.

Se auzi un *clip-clop* în bibliotecă. Aveau un cal în casă? Nu, era Mathilde, care purta încălțăminte de ciclism și arăta caraghios în costumul mulat. Pielea ei strălucea de sănătate și sudoare. Puțea a transpirație și a usturoi.

— Iubitule, spuse Mathilde dându-i paharul la o parte și oprind televizorul. Au trecut două săptămâni și ai băut patru sticle de whisky. Gata cu documentarele despre dezastre. Trebuie să găsești ceva care să îți ocupe timpul.

El oftă și își frecă fața cu mâna sănătoasă.

— Să scrii ceva, îi propuse ea.

— Nu am inspirație, spuse el.

— Scrie un eseu, zise ea.

— Eseurile sunt pentru cretini, spuse el.

— Scrie o piesă de teatru despre cum urăști tu lumea, îi propuse ea.

— Nu urăsc lumea. Lumea mă urăște pe mine, zise el.

— Ha-ha, spuse ea râzând.

Ea n-are de unde să știe, își zise el. N-o pedepsi. Piese de teatru nu ies pe bandă rulantă. Trebuie să simți un imbold ca să iasă cum trebuie. El schiță un zâmbet și luă o gură de băutură din sticlă.

— Bei pentru că ești trist sau bei ca să îmi arăți cât de trist ești? îl întrebă ea.

Lovitură sub centură. El râse.

— Scorpie, zise el.

— Falstaff, îi răspunse ea. Ai început și să te îngrași. Atâta alergătură pentru nimic. Am crezut că am scăpat de asta pentru totdeauna. Haide, puștiule, mișcă, renunță la băutură, revino-ți.

— Ție ți-e ușor să vorbești, spuse el. Ai o sănătate de fier. Faci exerciții două ore pe zi! Eu gâfâi până ajung la hamac. Așa că, până când oasele mele bolnave se vor suda pentru a-mi conferi stabilitate, îmi voi exercita dreptul de a mă îmbăta, de a fi răutăcios și de a-mi arăta fundul.

— Ce zici de o petrecere de 4 Iulie? întrebă ea.

— Nu, răspunse el.

— Nu era o întrebare, rosti ea.

Apoi, ca prin farmec, trei zile mai târziu, el se trezi printre frigărui și obiecte strălucitoare multicolore, ținute în mâini de copilașii care traversau în fugă peluza pe care o tunsese chiar Mathilde cu mașina de tuns gazonul. Nu exista nimic ce să nu poată face această femeie nemaipomenită, își zise el, apoi se gândi la faptul că mirosul de iarbă proaspăt tăiată reprezenta țipătul olfactiv al plantelor.

Mai erau acolo un butoiaș cu bere, știuleți de porumb, cârnați și pepene verde. Mathilde, îmbrăcată într-o rochie deschisă la culoare și decoltată, mai frumoasă ca niciodată, stătea cuibărită la pieptul lui. Ea îl sărută pe gât, astfel încât pe gât îi rămase o urmă roșie lăsată de ruj, ca o rană.

Prietenii lui mișunau primprejur în amurg, în noapte. Chollie cu Danica. Susannah, splendidă în rochia ei roșie, și noua ei iubită, Zora, o tânără negresă cu o coafură afro impresionantă, se sărutau sub salcie. Samuel cu soția lui și tripleții lor, care umblau legănându-se de colo-colo cu felii de pepene verde în mâini, și Arnie, alături de cea mai nouă barmaniță, adolescentă, Xanthippe, aproape la fel de frumoasă ca Mathilde în tinerețe, cu părul negru, tuns bob și îmbrăcată într-o rochie galbenă foarte scurtă, încât copilașii cu siguranță îi puteau vedea chiloții tanga și coapsele umede. Lotto se gândi să se întindă pe gazon pentru a admira cu ochii lui priveliștea, însă această mișcare i-ar fi provocat multă durere, așa că hotărî să rămână în poziție verticală.

Artificiile care explodau pe cer, zgomotul petrecerii. [Oamenii condamnați sărbătoresc pacea cu bombe care explodează pe cer.] Lotto se vedea parcă din depărtare cum își juca rolul de clovn șugubăț. Avea o durere îngrozitoare de cap.

Intră în baie, iar luminile puternice, imaginea obrajilor lui îmbujorați și atelele gonflabile îi provocau greață. Zâmbetul îi dispăru de pe față, iar el se uită la acea mască posomorâtă.

Era la jumătatea călătoriei prin viață. Rosti încet: „Nel mezzo del camin di nostra vita, mi ritrovai per una selva oscura, ché la diritta via era smarrita”[4]. Era caraghios. Lugubru și pretențios în același timp. Licențios. Își împunse cu degetul burta care arăta de parcă ar fi fost însărcinat în luna a șasea. Când Chollie îl văzu, îi spuse:

— Ești bine, amice? Te-ai cam îngrășat.

— Salut, oală, zise Lancelot. Nici cu tine nu mi-e rușine, ceea ce era adevărat.

Cămașa de patru sute de dolari stătea foarte strânsă pe el, încât nasturii erau cât pe ce să pocnească, însă Chollie nu fusese niciodată un băiat chipeș; Lancelot părea mult mai căzut. Danica, îmbrăcată într-o rochie de designer cu un umăr gol, cumpărată cu banii lui Chollie, spuse:

— Nu-l mai necăji, Choll. Nu vezi că tot trupul îi e zdruncinat? Dacă există un moment potrivit din viața unui om în care acesta să se îngrașe, atunci acesta e momentul.

Nu mai suporta să se întoarcă acolo, hotărî Lancelot, să îi vadă pe acei oameni pe care era destul de convins că îi ura în anumite momente. Urcă în dormitor, se dezbrăcă, cu chiu, cu vai, și se vârî în pat.

Căzuse într-o somn plin de tenebre când se deschise ușa, lumina din hol trezindu-l brusc, apoi închizându-se și simți altă prezență alături de el în cameră. Aștepta cuprins de panică. Abia dacă se putea mișca! Dacă cineva s-ar fi furișat în pat pentru a profita de el, nu ar fi avut cum să scape! Erau însă două prezențe pe care nu le interesa patul. Auzi râsete înfundate, câteva șoapte și foșnetul hainelor, apoi lovituri ritmice în ușa de la baie. Era un fel de arie sincopată: palme, bufnituri, gemete.

Vor scoate ușa din țâțâni, gândi Lancelot. Trebuia să strângă mai bine clanța mâine.

Apoi, prin minte îi trecu un gând și simți o durere în inimă ca un pumnal, pentru că odinioară el era acela care ducea o fată într-un dormitor ca să i-o tragă și pentru că era cu mult mai priceput decât cel care i-o trăgea acestei fete, biata creatură, deși ea părea să se simtă bine. Cu toate acestea, gemetele ei păreau cam false. Altă dată, s-ar fi ridicat în picioare și ar fi transformat evenimentul într-o orgie, alăturându-se foarte discret, de parcă ar fi fost invitat. Acum, ședea în carapacea lui de oase rupte, criticând acea reprezentație, moale ca un crab pustnic. Aflat la adăpostul întunericului, el se încruntă și făcu un gest, de parcă ar fi vrut să zgârie pe cineva cu degetele sănătoase.

— Aaaaaaah! făcu fata.

[4] Primul vers din „Infernul" lui Dante Alighieri (n.red.)

— Mmmmm! făcu tipul.

Se auziră râsete înfundate.

— Dumnezeule, aveam nevoie de asta, zise tipul în șoaptă. Petrecerile astea sunt nasoale atunci când oamenii își aduc copiii.

— Știu, zise ea. Bietul Lotto, cum îi sorbea din priviri pe acei copilași. Și Mathilde e foarte slabă, încât a început să se urâțească. Dacă o să continue așa, o să ajungă să semene cu o baba-cloanța. Nu degeaba s-a inventat botoxul.

— N-am înțeles niciodată de ce o consideră ceilalți sexy. E înaltă, blondă și slabă, dar nu și frumoasă, zise el. Sunt cunoscător în domeniu.

Se auzi o plesnitură. O *palmă peste fese*? se întrebă Lotto. [Coapsă.]

— Are o înfățișare interesantă. Mai ții minte cât de importantă era chestia asta în anii '90? Eram cu toții invidioși. Mai ții minte când Lotto și Mathilde au trăit cea mai frumoasă poveste de dragoste? Și petrecerile pe care le dădeau! Isuse! Acum îi compătimesc.

Ușa se deschise. Un cap roșcovan, care chelea. Aha, Arnie. Urmat de un umăr gol, osos. Danica. O scânteie reaprinsă. Bietul Chollie. Lui Lotto îi era scârbă de cei care priveau căsătoria cu atâta superficialitate.

Simțindu-se extrem de obosit și de îngrețoșat, Lancelot se ridică din pat și se îmbrăcă din nou. N-aveau decât să și-o tragă ca iepurii până când mureau de epuizare, însă nu avea de gând să le permită să îi bârfească pe el și pe Mathilde. Cât de îngrozitor era să fie compătimiți de aceste „larve". Larve adulterine. Și mai rele.

Coborî din nou la parter și rămase în prag alături de soția lui, conducându-i vesel pe prietenii lor: copiii adormiți în brațele părinților, adulții beți duși acasă cu mașina de alții, cei cherchelițți și veseli urcându-se chiar ei la volan. Le acordă o atenție aparte lui Arnie și Danicăi, încât aceștia se înroșiră la față și începură să flirteze și ei cu el, Danica vârându-și degetele în gaica pantalonilor lui atunci când îl pupă, urându-i noapte bună.

— Am rămas din nou singuri, zise Mathilde privind cum se îndepărtează ultimele mașini. Un timp, am crezut că te-am pierdut. Atunci mi-aș fi dat seama că am dat de bucluc. Lotto Satterwhite să rateze intenționat o petrecere echivalează cu Lotto Satterwhite care își retează un picior.

— Adevărul e că am suportat-o cu zâmbetul pe buze, zise el.

Ea îl privi, îngustându-și ochii. Rochia îi căzu de pe umeri, grămadă, pe jos. Nu purta nimic pe dedesubt.

— Tocmai am făcut-o mai interesantă, zise ea.

— Deloc plictisitor, spuse el.

— Plictisește-mă, iubitule. Ia-mă.

— Ca un taur în călduri, spuse el.

Însă, spre consternarea ei, el semănă mai mult cu un bou obosit care pufnea la mijlocul partidei.

***

Apoi, căderea liberă. Toate lucrurile îşi pierduseră savoarea. I se scosese ghipsul, însă partea stângă a corpului era flască, iar carnea era rozalie şi avea textura unor tăieţei fierţi prea mult. Mathilde îl privea în timp ce el stătea gol în faţa ei; închise un ochi.

— Semizeu, zise ea.

Îl închise pe celălalt.

— Tocilar.

El râse, însă fusese lovit drept în orgoliu. Se simţea încă prea slăbit ca să se mute în apartamentul din oraş. Îi era dor de poluare, de zgomot, de lumini.

Lucrurile pe care le descoperise pe internet îşi pierduseră strălucirea. Spaţiul virtual era împânzit cu videoclipuri ale unor copilaşi drăgălaşi şi ale unor pisici care cădeau din locuri înalte. Însăşi strălucirea soarelui fusese mânjită! Frumuseţea soţiei lui, care fusese ireproşabilă, era enervantă, ştearsă. Aceste coapse, spunea ea, ca nişte *jamones serranos,* sărate şi foarte tonifiate. În lumina dimineţii, ridurile de pe faţa ei parcă fuseseră gravate de o mână prea puternică. Buzele ei mai subţiri, caninii, surprinzător de lungi, care parcă muşcau din marginile cănilor, îl făceau să se simtă stingher. Îi dădea târcoale mereu! Suflând asupra lui respiraţia-i nerăbdătoare! Aştepta în pat mult timp după ce se trezea pentru ca Mathilde să iasă la alergat sau să plece la cursul de yoga sau la o plimbare cu bicicleta ca să se poată întoarce la somn.

Era aproape ora amiezii. Se încordă când o auzi pe Mathilde furişându-se pe uşa dormitorului. Apoi plapuma se ridică şi ceva moale şi blănos se urcă pe el şi începu să îi lingă barba şi nările.

Izbucni în râs când văzu faţa drăgălaşă şi pufoasă cu ochi şi urechi triunghiulare pluşate.

— Hei, tu, îi spuse căţeluşului.

Apoi se uită la Mathilde şi nu îşi mai putu înăbuşi lacrimile.

— Mulţumesc.

— Este rasa Shiba Inu, spuse Mathilde strecurându-se în patru labe lângă el. Cum o va chema?

„Câine“, dădu el să spună. Întotdeauna îşi dorise să îi pună numele unui câine… *Câine.* Era autosuficient. Era amuzant.

Într-un mod ciudat, entuziasmant, îi ieşi pe gură cuvântul *God.*

— Dumnezeu. Încântată de cunoştinţă, God, spuse ea.

Ridică puiuţul şi se uită la faţa lui.

— Cea mai de bun-simţ epistemologie pe care am auzit-o vreodată.

•

Orice se rezolvă cu o căţeluşă, chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp. Vreme de o săptămână, el fu din nou fericit. Ce încântare era să o privească cum fornăie de foame, cum ia fiecare bucăţică de mâncare din bol şi o mănâncă peste

piciorul lui! Cum se chinuia să își aducă picioarele din spate în față și cum își ridica coada, anusul ei perforat și umflat, cum se chinuia, ca un filosof, atunci când își făcea nevoile. Cum stătea lângă el și îi rodea tivul pantalonilor, în timp ce el stătea întins pe spate, pe o pătură neagră, în iarbă. Cum simțea întotdeauna ceva moale sub palmă atunci când striga „God!“, care părea a fi prima înjurătură pe care o spusese, deși nu era, deoarece era un nume propriu. Cum era răsplătit cu bucurie și dințișori ca niște ace înfipți în degetul lui mare. Până și scâncetele ei, atunci când era pusă în lesă sau ținută peste noapte în cușcă, îl făceau să râdă.

Nu era vorba că nu o mai îndrăgea pe cățelușă, efectiv; doar că această strălucire era umbrită de viața de zi cu zi. God nu putea să micșoreze distanța dintre viața de pustnic pe care o ducea de când se accidentase și viața pe care dorea să o aibă din nou în oraș, toate acele interviuri și cine la restaurant și oamenii care îl recunoșteau la metrou. Nu îi putea lipi oasele mai repede. Limba ei mică și jucăușă nu îi putea linge toate rănile. Câinii, fiind niște necuvântătoare, pot fi doar oglindiri ale stăpânilor lor. Nu este vina lor că stăpânii sunt defecți.

După o săptămână, simți că se afundă din nou în întuneric. Gândurile nu îi erau serioase atunci când se gândi să pregătească un *sufflé* cu otrava pentru șoareci pe care Mathilde o ținea în șopron sau să ia volanul din mâinile Mathildei atunci când îl lăsa să o însoțească la magazin și să vireze peste malul stâncos, în crângul de arțari. Nu erau gânduri serioase, însă îi veneau în minte din ce în ce mai des, până când ajunse să fie copleșit de gânduri negre. Se afunda din nou.

•

Apoi veni ziua lui, marele prag de patruzeci de ani, iar el ar fi preferat să doarmă toată ziua, însă îl trezi God, care se ridică de pe pieptul lui, unde dormea, și coborî scările la Mathilde, care se trezise înainte de ivirea zorilor și încerca să nu facă zgomot în bucătărie. Ușa din spate se deschise și se închise. În scurt timp, ea intră în cameră și scoase din dulap cel mai frumos costum de vară al lui.

— Fă un duș, zise Mathilde. Îmbracă-te cu asta. Să nu faci nazuri. Am o surpriză pentru tine.

El se conformă, însă nu îi venea bine, pantalonii îl strângeau peste talie de parcă ar fi purtat un brâu. Ea îl ajută să se urce în mașină și porniră prin rouă proaspătă, luminată de primele raze ale soarelui. Ea îi întinse un ou fiert, brânză delicioasă de capră, roșii și busuioc din grădina ei.

— Unde-i God? întrebă el.

Ea răspunse, gesticulând teatral cu brațele.

— Peste tot în jurul nostru.

— Foarte amuzant, zise el.

— Cățelușa noastră este la fetița vecinilor și ne va fi returnată îmbăiată, pieptănată și cu fundițe roz prinse deasupra urechilor. Relaxează-te.

El se așeză confortabil și se lăsă absorbit de peisaj. Această regiune se potrivea perfect cu starea lui. Ațipi și se trezi în parcare: o dimineață însorită, un

lac cu suprafața lină, în depărtare ceva ce semăna cu un hambar maro. Soția lui duse coșul de picnic pe marginea lacului sub o salcie foarte bătrână, încât nu mai plângea, ci doar își accepta soarta cu o resemnare senină. Ouă umplute, șampanie, ruladă cu legume, *focaccia* coaptă chiar de Mathilde, brânză Manchego și cireșe coapte chiar din livada lor. Două brioșe cu ciocolată și smântână, a lui cu o lumânare pe care ea o aprinse.

El o suflă, sperând la ceva inexplicabil, la ceva mai rafinat, mai demn de el.

Cineva își făcu apariția de după clădire sunând dintr-o talangă, iar Mathilde începu să adune încet lucrurile. El se sprijini de soția lui în timp ce traversau pajiștea, care semăna mai mult cu o mirişte plină de șoareci de câmp, înspre teatrul de operă.

Înăuntru era răcoare, iar în jurul lor, o mare de capete cărunte.

— Ai grijă, îi șopti la ureche Mathilde. Geriatrie. Sunt contagioși, mortali. Să nu inspiri prea adânc.

El râse pentru prima oară de săptămâni bune sau, cel puțin, așa i se părea.

Sunetul prelung și nearmonios al corzilor ajustate. Era capabil să asculte ore în șir acest dezacord anticipat și să plece de acolo simțindu-se împlinit, își zise el.

Ușile laterale ale clădirii se închiseră ușor, împiedicând lumina zilei să pătrundă înăuntru, murmurele încetară, iar dirijoarea își făcu apariția și își ridică brațele în aer. Și le coborî brusc, iar rezultat fu un răsunet de ce? Căci nu era tocmai muzică. Zgomot. Ascuțit, ciudat, dezlănțuit; apoi, încetul cu încetul, acea cacofonie se transformă într-un soi de armonie. El se aplecă în față și închise ochii, simțind cum ceața în care fusese învăluit în ultimele săptămâni era împrăștiată ușor de acorduri.

Aria de operă se intitula *Nero*. Era povestea Romei cuprinse de flăcări, însă incendiul ardea în afara scenei, iar acesta nu era Nero, împăratul, ci un alter ego, Nero, păstrătorul cramelor, care ar fi putut fi fratele geamăn al împăratului, care locuia în palatul aflat sub cel al regelui. Era mai puțin o poveste și mai degrabă o creatură uriașă care iese la suprafață din adâncuri; era mai mult un val auditiv decât o narațiune. Îl amețea. Adevărata recunoaștere are acest efect. Amețeala.

În pauză, el se întoarse către soția lui, iar aceasta îi zâmbi de parcă ar fi încercat să îl observe de undeva de sus. Era vigilentă, aștepta. El îi zise în șoaptă:

— Oh, M., mi s-a tăiat respirația.

•

Se aflau în curte, uluiți de lumina soarelui și de adierea blândă și răcoroasă a vântului care se juca printre ramurile plopilor. Mathilde aduse pentru ei apă minerală. O femeie care ședea singură la o masă dintr-o cafenea îl recunoscu: acest lucru se întâmpla din ce în ce mai des. El avea o memorie vizuală bună și, de obicei, reușea să își aducă aminte într-o secundă unde mai văzuse fața respectivă; nu era și cazul acestei femei. Era râse, asigurându-l că nu îl cunoștea; citise despre el în *Esquire*.

— Ce frumos, zise Mathilde când femeia se duse la toaletă. Puțină faimă nu strică.

Aceștia erau, firește, oamenii lui, iubitori ai teatrului. Era de așteptat ca unii dintre ei să știe câte ceva despre el, însă cu toate acestea, când femeia se îmbujoră la față, stârni o dorință înăuntrul lui.

Dâre albe pe cerul albastru. Ceva începea să se rupă în el. Era o ruptură serioasă, și nu de oase.

În al doilea act, povestea era și mai incidentală, un poem simfonic; balerinii își făcură apariția cu frânghii pentru a simboliza focul. După gustul de fier pe care îl simțea pe limbă, el își dădu seama că își mușcase buza.

Cortina. Sfârșit.

Mathilde își așeză mâna rece pe obrazul lui.

— Oh, plângi, rosti ea.

•

La întoarcere, el își ținu ochii închiși cea mai mare parte a drumului, nu pentru că nu voia să o vadă pe soția lui sau nuanțele de verde, albastru și auriu ale zilei, ci pentru că nu suporta să piardă opera.

Când îi deschise, văzu expresia extenuată de pe fața Mathildei. Nu își mai amintea când o văzuse ultima oară fără un zâmbet pe față. Lumina era de așa natură, încât el îi putea vedea ridurile din jurul ochilor și nasului și firele cărunte, parcă electrizate, care îi încoronau capul.

— Madonă medievală, pictată în guașă, purtând un nimb de frunze aurii, mulțumesc, spuse el.

— La mulți ani, prietenul meu de suflet! îi ură ea.

— A fost o fericire. Este. Opera aceea m-a schimbat.

— M-am gândit eu, zise ea. Nu pot decât să mă bucur. Erai mult prea posac.

La apus, soarele semăna cu un grepfrut uriaș. Îl admirară de pe terasă, cu o altă sticlă de șampanie. El luă în brațe pe cățelușă și o sărută pe creștet. Deoarece avea chef să danseze, el intră în casă și puse un CD cu *Radiohead,* apoi o ridică pe Mathilde de pe scaun și, ajutându-se de latura sănătoasă a corpului, o trase înspre el.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Mathilde așezându-și obrazul pe umărul lui. Acum vrei să scrii o operă.

— Așa e, confirmă el respirând în părul ei.

— Nu ți-a lipsit niciodată ambiția, zise ea, apoi râse, însă era un sunet trist care își găsi ecoul în lespedea și în stolul de lilieci de deasupra.

•

Orele pe care le-ar fi irosit stând posomorât și urmărind emisiuni titrate despre dezastre sau trupuri golașe și transpirate fură înlocuite de o căutare frenetică. Stătu treaz toată noaptea și citi tot ce găsi despre compozitor.

Leo Sen. Sen, poreclă „South“, derivată din cuvântul sanscrit pentru „armată”, dăruită celor care făceau o faptă onorabilă. Locuia în Nova Scotia. Un artist oarecum nou, ale cărui compoziții erau cântate doar de șase ani, destul de tânăr. Era greu să-și dea seama, deoarece nu găsise nicio fotografie cu Leo Sen pe internet, doar un CV actualizat cu doi ani în urmă și câteva laude aduse operei lui. Cei de la *The New York Times* îl considerau un compozitor tânăr interesant; *Opera News* descria în două paragrafe o operă intitulată „Paracelsus". Găsi câteva clipuri audio dintr-o operă aflată în lucru pe pagina web a unui amator, dar erau din 2004. Trecuse foarte mult timp, încât probabil fusese o lucrare a vreunui student. Întrucât o persoană poate fi ca o fantomă în spațiul virtual, Leo Sen se transformase într-una.

Un pustnic genial, își imagină Lancelot. Obsedat de o idee fixă, cu o privire sălbatică, înnebunit de propria-i genialitate sau, nu, semiautist. Barbă încâlcită. Cu o cârpă în jurul taliei. Inadaptat social. Suflet sălbatic.

Lancelot le trimise câte un e-mail tuturor cunoscuților săi, întrebând dacă îl cunoștea cineva. Nu îl cunoștea nimeni.

Îi trimise un e-mail directoarei festivalului organizat la teatrul de operă de pe câmpul cu vaci, rugându-i să-i dea câteva informații de contact.

Răspunsul ei: Noi ce avem de câștigat din asta?

Răspunsul lui: Prima alegere pentru o viitoare colaborare?

Răspunsul ei: Ai binecuvântarea mea, iată datele.

*

Septembrie? Deja? Frunzele cădeau din copaci. Cățelușei îi mai crescuse un strat pufos de blană. Lancelot mai șchiopăta când mergea din cauza piciorului bolnav. Narcisismul lui era foarte mare, încât părea că până și lumea devenise ezitantă și nesigură pentru a imita mișcările trupului său.

În timpul săptămânii erau în oraș, iar în weekend se întorceau la țară. Seara, în fiecare zi, el îi scria un e-mail lui Leo Sen. Nu primise încă niciun răspuns.

Mathilde era precaută, vigilentă. Când se așeză în pat, ea se întoarse înspre el în somn și se lipi de el, ea care nu voia niciodată să fie atinsă când dormea. El se trezi cu părul ei în gură și cu un braț care parcă dispăruse ca prin minune, asta până când se ridică în șezut și simți cum sângele i-l inundă, provocându-i durere.

Într-o zi răcoroasă, pe la începutul lui octombrie, el reuși în sfârșit să dea de Leo Sen la telefon. Vocea nu era cea la care se așteptase. Era blândă și ezitantă, accent britanic, lucru care îl surprinse la început; dacă se gândea mai bine, India fusese colonizată; clasa intelectualilor cu siguranță avea anumite inflexiuni fine de la BBC. Era o gândire rasistă? Nu era sigur.

— Ați spus Lancelot Satterwhite? întrebă Leo Sen. Încântat!

— Și eu, spuse Lancelot prea tare, simțindu-se stingher.

Își imaginase această scenă de atâtea ori, încât era ciudat, acum, să audă acea voce blândă care îi spunea că îl admira. Se așteptase ca Leo Sen să fie singur cu

geniul lui, să fie iritat de acel telefon. Leo Sen îi explică: Nu exista conexiune la internet pe insula pe care trăia și nimeni nu răspundea la telefon dacă nu era prin preajmă. Era o comunitate intențională, care se dedica cu umilință muncii și contemplării.

— Pare a fi o mănăstire de călugări, zise Lancelot.

— Sau de călugărițe, spuse Leo. Așa mi se pare uneori.

Lancelot râse. Oh! Leo avea simțul umorului, ce ușurare.

Cuprins de entuziasm, Lancelot se trezi că îi descrie reacția pe care o avusese în vară, atunci când urmărise lucrarea lui Leo la teatru de operă, cum ceva înăuntrul lui se cutremură. Folosi cuvântul „minunat", folosi expresii ca „schimbare totală" și „sui generis".

— Mă bucur foarte mult, zise Leo Sen.

— Aș da orice să putem colabora la o arie de operă, spuse Lancelot.

Tăcerea lungă care se așternu aproape că îl făcu să închidă, resemnat. „Felicitări pentru efort, Lancelot, n-a fost să fie, uneori lucrurile nu ies așa cum ți-ai dorit. Din nou pe cai, mergi mai departe, amice."

— Sigur, răspunse Leo Sen. Da, desigur.

Înainte să închidă, ei conveniră să stea amândoi timp de trei săptămâni într-o tabără de artiști, care urma să fie organizată în luna noiembrie. Cineva îi era dator cu o favoare lui Lancelot, iar el credea că vor fi acceptați amândoi. În primele zile, Leo trebuia să termine o lucrare pentru un cvartet de coarde, însă puteau începe discuțiile despre colaborarea lor. Apoi, urmau trei săptămâni de muncă susținută pentru a veni cu idei, poate chiar o încercare de a scrie o carte.

— Ce părere aveți? se auzi pe fir vocea lui Leo. Pentru mine, cea mai dificilă parte este cea referitoare la concept.

Lancelot se uită la avizierul din biroul lui, unde prinsese cel puțin o sută, poate o mie de bilețele cuprinzând idei.

— Cred că partea referitoare la concept nu va reprezenta o problemă pentru noi, răspunse el.

•

Dimineață, Mathilde plecă să facă o cursă de 128 de kilometri cu bicicleta. Lancelot se dezbrăcă și se privi în oglindă. Oh, vârsta mijlocie, cumplit. Era obișnuit să caute semne ale frumuseții pierdute pe chip, nu pe trupul lui care fusese întotdeauna foarte înalt și puternic. Acum însă, pielea încrețită de pe scrot, smocurile de păr încărunțit de pe piept, pielea de pe gât ca a unui curcan. O singură fisură în armură și moartea se furișa înăuntru. Se răsuci într-o parte și în cealaltă până când găsi un unghi care îl făcea să arate așa cum fusese înainte de căderea lui neașteptată pe scările avionului, în primăvară.

Aruncând o privire peste umăr, el văzu cățelușa care stătea pe pat și îl urmărea, cu botul pe labe.

El clipi. Îi zâmbi larg lui Lancelot, cel pe care îl vedea în oglindă, făcându-i cu ochiul, încuviințând din cap și fluierând printre dinți în timp ce se îmbrăca. Ba chiar își scutură cu mâna urmele de praf imaginare de pe bluză. Își luă pastilele și zâmbi satisfăcut înainte de a porni în grabă, de parcă și-ar fi adus aminte că avea ceva urgent de rezolvat.

•

Apoi, veni și luna noiembrie, iar ei treceau în viteză pe lângă câmpiile veștejite și posace, peste râul Hudson, către Vermont, New Hampshire. În aer plutea tăcerea, o acumulare de energie.

În timpul pregătirilor sale frenetice, Lancelot slăbise aproape cinci kilograme. Petrecuse ore în șir pe bicicleta staționară, deoarece nu putea gândi decât atunci când făcea mișcare. În acel moment, el își mișca genunchii pe o muzică mută pentru Mathilde, care conducea.

— Am restrâns ideile la cinci, M., spuse el. Ia ascultă. Repovestirea nuvelei „Bijuteria", a lui Maupassant. Sau „Micuța sirenă", opusul celei create de Disney. Anderson, dar dus până la o ciudățenie extremă. Sau încercările lui Iov, dar cu o tentă excentrică, de umor negru. Sau o colecție de povești spuse de soldații din Afghanistan care împreună să alcătuiască o poveste mai lungă, ceva de genul „Cronica unei morți anunțate". Sau „Zgomotul și furia" transpus în operă.

Mathilde își mușcă buza de jos cu incisivii lungi, fără să își ia ochii de la drum.

— Excentric? zise ea. Umor negru? Oamenii nu prea asociază opera cu umorul. Te gândești la cucoane grase, solemnitate, fecioarele Rinului, femei care se sinucid din dragoste.

— Opera are o tradiție îndelungată în ceea ce privește umorul. Opera comică. În trecut era principala formă de a distra masele. Ar fi frumos să o democratizăm din nou, să o transformăm într-o formă de divertisment pentru toată lumea. Să îl facem pe poștaș să o cânte în timp ce își face tura. Pare să ascundă o voce plăcută sub acea uniformă albastră a lui.

— Așa e, spuse ea, însă tu ești cunoscut pentru lirismul tău. Stilul tău este serios, Lotto. Exuberant, uneori, dar nu amuzant.

— Crezi că nu sunt amuzant?

— Eu cred că ești hazliu. Însă nu cred că lucrările tale sunt cu adevărat amuzante.

— Nici măcar „Gacy"? întrebă el.

— „Gacy" a fost întunecată. Ironică. Amuzantă într-un mod sumbru, zise ea. Asta-i sigur.

— Splendid! Am să-ți dovedesc contrariul. Spune-mi însă, cum ți se par ideile mele?

Ea se strâmbă și ridică din umeri.

— Oh, zise el. Niciuna dintre astea.

— O grămadă de repovestiri, spuse ea.

— Nu mă refer la cea cu Afghanistanul.

— Nu, zise Mathilde. Adevărat. E singura idee bună. Poate ușor lipsită de subtilitate. Prea evidentă. Fă-o mai alegorică.

— Mușcă-ți limba, vrăjitoare mică, zise el.

Mathilde râse.

— Poate că este un lucru asupra căruia va trebui să cădeți voi doi de acord. Tu și cu Leo Sen ăsta al tău.

— Leo. Mă simt ca un adolescent îmbrăcat în frac cu brâu și papion, care merge la bal, zise el.

— Ei bine, iubitule, așa se simt uneori și alți oameni atunci când te cunosc pe tine, zise ea pe un ton blând.

Căsuța lui era din piatră, avea un șemineu și se afla nu foarte departe de clădirea principală, unde erau servite cina și micul dejun. Își făcu griji pentru prima dată în legătură cu gheața, din cauza piciorului său încă slăbit. Înăuntru era o masă, un scaun și un pat de mărime normală, ceea ce însemna că picioarele îi vor atârna până la glezne.

Mathilde se așeză pe marginea patului și începu să sară. Cadrul scârțâia. Lancelot se așeză lângă ea și începu să sară în contratimp. Își așeză mâna pe piciorul ei și, cu fiecare săritură, el o muta mai sus pe coapsă, până când degetul lui fu împins înspre vintrele ei. El și-l vârî sub elastic și descoperi umezeala pe care o anticipase. Ea se ridică în picioare, iar el se opri din sărit. Fără să tragă draperiile, ea își dădu la o parte chiloții și se urcă pe el. El își vârî mâna sub fusta ei, adorând întunericul acela plăcut.

— Bună, Soldat, spuse ea, mângâindu-i vârful. Drepți!

— Trei săptămâni, spuse el în timp ce ea îi vâra mădularul înăuntrul ei.

Ea își mișca șoldurile ca o văcăriță.

— E o perioadă lungă fără eliberare.

— Nu și pentru mine. Mi-am cumpărat un vibrator, zise ea gâfâind. L-am botezat „Micuțul Lance”.

Cuvintele nu fuseră însă prea potrivite, se pare, deoarece el se simți intimidat și fu nevoit să o întoarcă în patru labe pentru a termina actul, care culmină cu un orgasm slab, care îl lăsă nemulțumit.

Ea îi strigă din baie, unde se spăla cu săpun la chiuvetă.

— Mi-e cam teamă să te las aici. Ultima oară când ai plecat pentru scurt timp de lângă mine, ai revenit accidentat.

Se întoarse la el și îi strânse obrajii între palme.

— Ai crezut că poți zbura, bătrânelul meu excentric.

— De data asta, doar cuvintele mele vor zbura, declară el pe un ton solemn.

Izbucniră amândoi în râs. Erau de aproape douăzeci de ani împreună, însă, dacă dogoarea se transformase în căldură, umorul era mai puțin sălbatic, dar mai ușor de susținut.

Ea spuse, de parcă ar fi vrut să îl testeze:

— Vor fi multe femei geniale aici, Lotto, iar eu știu cât de mult îți plac ție femeile. Sau ți-au plăcut. Cândva. Înaintea mea, vreau să spun.

El se încruntă. De când erau împreună, ea nu fusese niciodată geloasă. Era sub demnitatea ei. A lui. A căsătoriei lor. Se trase ușor înapoi.

— Oh, te rog, rosti el.

Ea înlătură acest gând și îl sărută apăsat, apoi spuse:

— Voi veni dacă vei avea nevoie de mine. Chiar dacă mă voi afla la patru ore depărtare, voi ajunge aici în trei.

Apoi, ieși. Plecase.

•

Singur! Pădurea scăldată în lumina amurgului îl privea prin ferestre. Făcu niște flotări din entuziasm, deoarece nu era încă ora cinei. Își scoase din bagaj blocnotesurile și pixurile. Ieși afară, pe aleea circulară din jurul căsuței, smulse o ferigă din rădăcini și o puse într-o cană bleumarin cu pete albe, pe care o așeză pe polița șemineului, chiar dacă vârfurile plantei se chirciră din cauza căldurii neașteptate din interiorul casei. Când clopoțelul anunță cina, el străbătu șchiopătând poteca prăfuită, trecând pe lângă pajiștea unde domnea statuia unei căprioare. Sau nu, căci era o căprioară adevărată și destul de sprintenă. Trecu pe lângă căpițele de fân, apoi o luă înspre cotețele găinilor făcute din nuiele de zmeur, pe lângă grădinile care gemeau de dovleci învăluiți în semiîntuneric, de mlădițe de varză de Bruxelles, către casa principală, de unde venea un miros delicios de mâncare.

Deoarece ambele mese erau deja ocupate, el rămase în glasvand până când cineva îi făcu un semn cu mâna, arătându-i un loc gol. Se așeză la masă și toți cei din jurul ei se întoarseră, clipind, de parcă o lumină puternică s-ar fi aprins brusc.

Oamenii aceștia erau foarte frumoși! Nu știa de ce era foarte agitat. O poetă celebră, cu părul creț, care le arăta tuturor un greiere mort pe care îl ținea în palmă. Un cuplu german care ar fi putut compus din gemeni, deoarece amândoi purtau ochelari cu rame identice și coafuri asemănătoare care parcă fuseseră modelate cu o seceră în timp cei ei dormeau. Un tânăr roșcovan, abia ieșit de pe băncile facultății, care afișa o oarecare timiditate: poet, evident. O scriitoare, blondă, cu o constituție atletică, nu arăta deloc rău, în ciuda burții ei rotunde și a pungilor negre de sub ochi. Nici nu se compara cu Mathilde, însă era suficient de tânără încât să fie genul acela de persoană care să o pună pe Mathilde pe gânduri. Avea, într-adevăr, antebrațe albe și frumoase, de parcă ar fi fost sculptate din lemn de molid șlefuit. Odinioară, când fiecare femeie îl vrăjea cu frumusețea ei aparte, antebrațele ei i-ar fi fost de-ajuns. Tânărul Lotto reveni pentru o clipă, un

animal de pradă sexy, gata să participe la o orgie și să devoreze burta scriitoare plină de vergeturi argintii. Încântătoare. El îi întinse carafa cu apă și încercă să alunge această imagine.

Un regizor afro-american foarte tânăr, care îl studiase pe Lancelot, zise:

— Satterwhite? Tocmai am absolvit la Vassar. Aveau acolo o clădire numită „Satterwhite".

Lancelot tresări, apoi oftă. Avusese un șoc neplăcut în primăvara anului trecut, atunci când făcuse o vizită universității pentru a ține o prelegere, iar decanul se ridicase în picioare și, printre alte elogii introductive, el menționase că familia lui Lancelot făcuse donații pentru construirea internatului. Lotto făcu legăturile, amintindu-și că o găsise pe Sallie, în weekendul absolvirii, stând lângă o groapă uriașă săpată în pământ de buldozere, cu o expresie hotărâtă întipărită pe față și cu fusta pe care vântul care sufla i-o lipea de picioarele slabe. Ea îl luase de braț și se îndepărtaseră împreună de acolo. Era adevărat că își trimisese dosarul la o singură școală și că scrisoarea de confirmare fusese trimisă, pare-se, prin poștă în Florida; el nu o văzuse niciodată. Dacă fusese un lucru perfid, atunci cu siguranță fusese mâna lui Antoinette.

— Oh, îi spuse el regizorului care îl privea într-un mod ciudat.

Pe Lancelot trebuie să îl fi trădat expresia feței.

— Nu există nicio legătură.

Luminile se aprinseră pe veranda de afară: un raton declanșase senzorii. Când acestea se stinseră, cerul deveni o catifea închisă la culoare. Își trecură de la unul la altul farfuria cu somon întreg, pe pat de frunze de varză și lămâi, și bolul cu salată de quinoa.

Lancelot își dădu seama că nu se mai oprea din vorbit. Era, pur și simplu, încântat că se afla acolo. Cineva îi turnase întruna vin în pahar. Unii artiști se retrăseseră înainte de desert, însă cei mai mulți dintre ei își trăseseră scaunele la masa lui. Le povesti cum căzuse pe scările avionului; le povesti despre audiția dezastruoasă la care participase pe vremea când era actor, atunci când fusese rugat să se dezbrace până la brâu și uitase că, în dimineața respectivă, Mathilde îi răsese la duș părul de pe piept în formă de față zâmbitoare.

— Am auzit că sunteți un personaj aparte, zise poeta peste crema ei de zahăr ars, așezându-și mâna pe brațul lui.

Râsese cu o așa poftă, încât îi lăcrimaseră ochii.

— Însă nu mi-am dat seama *cât* de aparte.

La cealaltă masă ședea o femeie în tunică, amintind vag de o indiancă, iar Lancelot simți un nod în stomac: era posibil, oare, ca Leo să fie prescurtarea de la Leona? Existau și femei care aveau voci groase de bărbat. Avea o șuviță albă în părul negru, care părea destul de excentrică pentru compozitorul operei pe care o văzuse vara trecută. Avea mâini superbe, ca penele unei cucuvele. Femeia

se ridică brusc în picioare, își duse farfuria și tacâmurile în bucătărie și plecă; el se dezumflă. Ea nu își dorise să îl cunoască.

Se îndreptară spre sala mare, unde exista o piscină și mese de ping-pong, iar el începu să joace. Deși băuse câteva pahare, nu își pierduse agilitatea: era încântat să vadă că nu își pierduse complet condiția fizică, deși își petrecuse toată vara încătușat în ghips. Cineva aduse niște whisky. Când se opri, gâfâind, simțind înțepături în brațul slăbit, în jurul lui se formă un cerc mic de artiști. Lancelot reveni la șarmul său.

— Cum te cheamă? Cu ce te ocupi? îi întrebă el pe rând.

Artiști! Narcisiști! Unii se pricepeau mai bine decât alții să ascundă acest lucru, însă cu toții semănau cu niște copii care stătea pe marginea terenului de joacă, cu degetele în gură, privindu-i cu ochii mari pe ceilalți și așteptând să fie acceptați rând pe rând, în joc. Atunci când era invitat să vorbească, fiecare dintre ei dezvăluia că, undeva, cineva îl considera a fi la fel de important precum era în realitate. Că poate cea mai importantă persoană din încăpere îi recunoscuse ca fiind la fel de importanți. Chiar dacă era doar o perspectivă.

Și asta deoarece Lancelot știa, în timp ce îi privea cu îngăduință pe toți ceilalți, că el era singurul artist de acolo.

Când îi veni rândul, tânărul îmbujorat, cu păr roșcovan, își rosti numele foarte încet, încât Lancelot fu nevoit să se aplece în față și să îl roage să i-l mai spună o dată. Tânărul se uită la el cu o oarecare încăpățânare, sau o fi fost amuzament?, apoi spuse:

— Leo.

Lancelot își mișcă buzele până când reuși, în sfârșit, să rostească:

— Tu ești Leo? Leo Sen? Leo Sen, compozitorul?

— În carne și oase, răspunse Leo. Încântat de cunoștință.

Văzând că Lancelot nu își găsea cuvintele, băiatul roșcovan rosti pe un ton sec:

— Te așteptai să vezi un indian, nu-i așa? Mi se întâmplă adesea. Tatăl meu este pe jumătate indian și se vede. Genele mamei au fost însă mai puternice decât ale lui. Cu toate astea, sora mea seamănă cu o actriță de la Bollywood. Nimeni nu crede când spunem că suntem frați.

— Și în tot acest timp ai tăcut și n-ai zis nimic? întrebă Lancelot. M-ai lăsat să mă fac de râs?

Leo ridică din umeri, apoi spuse:

— M-am amuzat. Am vrut să văd cum este libretistul meu ca persoană.

— Scuză-mă, dar nu poți fi compozitor. Ești la grădiniță, spuse Lancelot.

— Am douăzeci și șase de ani, spuse Leo. Nu mai port scutece.

Pentru cineva care se îmbujora repede, aceste cuvinte erau destul de tăioase.

— Nu semeni deloc cu bărbatul pe care mi l-am imaginat, spuse Lancelot.

Leo clipi apăsat. Nuanța rozalie din obrajii lui se transformă într-un roșu ca racul.

— Și asta, cred, e o chestie minunată. Cine și-ar dori ceva previzibil?

— Eu, unul, nu, spuse Lancelot.

— Nici eu, zise Leo.

Așteptă ca Lancelot să facă o pauză, apoi zâmbi, relaxându-se.

•

Leo Sen avea niște palme care ar fi putut mânui cu dibăcie o minge de baschet, deși avea o constituție plăpândă și o înălțime de 1,80 m. Cei doi purtau prima lor conversație captivantă pe canapea. Toți ceilalți fie dispăruseră la mesele de ping-pong, fie înotau în piscină, fie se îndreptau spre locuințele lor prin întuneric, pașii fiindu-le luminați doar de felinarele slabe.

Aria de operă din vara aceea luase naștere din lupta lui interioară cu un soi de tristețe ascunsă, cu un sentiment de panică cauzat de faptul că lumea exterioară dădea năvală în lumea lui interioară.

— Reușesc să ies din această situație așa cum o fac de fiecare dată, spuse Leo. Mă lupt cu muzica mea până când amândoi suntem prea epuizați ca să mai simțim ceva.

— Știu exact ce vrei să zici. E de parcă Iacob s-ar lupta cu Dumnezeu, spuse Lancelot. Sau Isus cu diavolul.

— Eu sunt ateu, însă par a fi niște mituri drăguțe, zise Leo, apoi râse.

El îi spuse lui Lancelot că locuința sa de pe insula Nova Scotia era construită din baloți de paie și noroi și că treaba lui acolo era să îi învețe muzică pe toți cei care își doreau asta. Avea câteva lucruri: zece cămăși albe, trei perechi de blugi, șosete, lenjerie de corp, o pereche de ghete, o pereche de mocasini, o haină, instrumente muzicale și cam atât. Pentru el, obiectele nu reprezentau niciun interes dacă nu putea scoate muzică din ele. Cărțile erau necesare, însă le împrumuta. Singura lui extravaganță era fotbalul, deși el folosea termenul englezesc, căci ținea cu Tottenham. Mama lui era evreică; îi plăcuse cum Tottenham ripostase la insultele antisemite, spunându-și „Armata Yid". Numele avusese rezonanță și, pentru Leo, era foarte consistent, metric. Tottenham Hotspur, propriul său cântec. În clădirea principală de pe insulă exista un televizor și o antenă parabolică, instalată pe acoperiș ca o ureche bleagă, folosită, în principiu, doar pentru urgențe. Însă făceau o excepție pentru dragostea pasională pe care Leo Sen o avea pentru acest joc.

— Când eram copil, uram să cânt la vioară, asta până când tatăl meu mi-a spus să compun o partitură în timp ce la televizor se desfășura un meci de fotbal. Tottenham, Manchester, băieții noștri pierdeau. Și, brusc, în timp ce cântam, tot ceea ce simțeam foarte intens fără muzică s-a intensificat și mai tare. Teama, bucuria. Asta mi-a fost de-ajuns ca să îmi doresc să recreez acel moment. Am intitulat compoziția „Audere Est Facere". Râse.

— A îndrăzni înseamnă a face? zise Lotto.

— Mottoul echipei Tottenham. Nu-i deloc o metodă rea prin care să devii artist, de fapt.

— Viața ta pare simplă, spuse Lancelot.

Leo Sen răspunse:

— Viața mea este frumoasă.

Lancelot își dădea seama de acest lucru. Iubea suficient de mult formele pentru a înțelege farmecul acestei vieți stricte și răzvrătirea internă pe care o putea elibera. Leo trezindu-se în zori și admirând oceanul rece deasupra căruia survolau pescărușii, fructe de pădure proaspete, crabi în ochiurile de apă lăsate de maree, ducându-se la culcare însoțit de adierea vântului și de ritmul valurilor care spărgeau de malurile stâncoase. Răsaduri de salată verde, care străluceau în ferestrele dinspre sud. Celibatul, viața temperată și cumpătată pe care o ducea Leo, cel puțin în exterior, în acea stare de distanțare constantă. Și viața muzicală, zbuciumată dinăuntrul lui.

— Am știut eu că vei fi un ascet, zise Lancelot. Doar că mi-am imaginat unul cu barba încâlcită, care ucide peștii cu sulița și poartă doar o cârpă în jurul taliei. Cu un turban de culoarea șofranului pe cap.

Zâmbi.

— Pe de altă parte, zise Leo, tu ai fost întotdeauna un depravat. Asta se oglindește în lucrările tale. Îți asumi riscuri datorită privilegiului. O viață cu stridii, și șampanie, și case pe plajă. Ești răsfățat ca un ou prețios.

Lancelot se simți atins, însă răspunse:

— Adevărat. Dacă ar fi după capul meu, acum ai vedea o sută cincizeci de kilograme de veselie. Soția mea mă ține însă sub papuc. Mă obligă să fac mișcare în fiecare zi și nu mă lasă să beau dimineața.

— Ah, făcu Leo privindu-și mâinile uriașe. Deci există și o soție.

Felul în care o spusese îl făcu pe Lancelot să își revizuiască gândurile.

— Există o soție, încuviință Lancelot. Mathilde. E o sfântă. Una dintre cele mai curate persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Are coloană vertebrală, nu minte niciodată, nu suportă proștii. N-am cunoscut pe nimeni care să fie virgină până înainte de nuntă. Mathilde a fost. E de părere că nu este corect ca alți oameni să curețe mizeria după tine, prin urmare face curățenie în casă, deși ne permitem o menajeră. Ea face tot. Tot. Și tot ceea ce scriu eu, scriu în primul rând pentru ea.

— Marea dragoste, zise încet Leo. E obositor să trăiești alături de un sfânt.

Lancelot se gândi la soția lui înaltă, cu părul blond- platinat, și spuse:

— Este.

Apoi, Leo rosti:

— Uf, uite cât e ceasul. Trebuie să mă apuc de treabă. Pasăre de noapte, mă tem. Ne vedem după-amiază?

Lancelot observă că erau singuri, că multe dintre lumini fuseseră stinse și că depășise cu trei ceasuri orice oră la care mergea de obicei la culcare. În plus de asta, se îmbătase. Nu își putea găsi cuvintele prin care să îi spună lui Leo ce persoană plăcută i se părea a fi. Voia să îi spună cum că și el avusese un tată bun care îl înțelegea, cum și el își dorea o viață simplă și curată, cum și el își găsea cea mai mare bucurie în opera sa. Studioul lui Leo se afla în partea cealaltă a pajiștii, prin pădure, iar când ieșiră din clădirea principală, băiatul își luă repede la revedere și se făcu nevăzut, lăsând în urma lui un abur alb. Lancelot, târșâindu-și picioarele prin întunericul-beznă, fu nevoit să se mulțumească cu gândul la ziua de mâine. Revelațiile se desprindeau rând pe rând, asemenea straturilor unei cepe. Va găsi un prieten adevărat, undeva, în interior.

El adormi privind flăcările jucăușe din șemineu. O afundare lungă și lentă și o mulțumire de fum care îl adânciră într-un somn foarte profund, cum nu își mai amintea să fi avut în ultimii ani.

•

Negura dimineții se zărea prin ferestre. Prânzul pe verandă, într-un coș împletit, supă de legume și focaccia, brânză Cheddar și țelină, morcovi tăiați, mere și prăjituri. Era o zi splendidă, senină, iar el nu putea sta înăuntru. Voia să se apuce de treabă. După-amiază, își trase ghetele în picioare și își luă pe el jacheta Barbour și ieși la o plimbare prin pădure. Răcoarea care o simțea pe față parcă se risipi, iar el începu să se încălzească. Căldura dădu naștere unei energii, iar această energie îl conduse la o stâncă acoperită cu mușchi, o răceală adâncă sub acel covor verde, catifelat și cald. Cu pantalonii în vine, începu să își ofere plăcere. Gândurile care îl purtau către Mathilde își pierdură magnetismul, sărind din ea, învârtindu-se înspre exterior, amestecându-se iremediabil cu gândurile care îl purtau către o nimfă asiatică, zâmbind îmbrăcată într-o fustă de școlăriță, imaginea generală din fantezii. Deasupra erau trei crengi și un stol de ciori care păreau a fi niște puncte negre care dansau polca. Mișcări rapide în zona genitală până când își dădu drumul în palmă.

Luciul lacului de la picioarele lui era liniștit, „împuns” doar de câțiva stropi răzleți de ploaie.

Când se ridică în picioare, simți o neliniște în piept: nu îi plăcea să amâne munca atunci când avea chef de sex. Era de parcă muzele ar fi început să cânte [să fredoneze, mai degrabă], iar el și-ar fi acoperit urechile. O luă la pas către studioul lui Leo, liniștea pădurii fiind atât de copleșitoare, încât îi veniră în minte vechile poeme ale copilăriei sale. Începu să le cânte în sinea lui de parcă ar fi fost niște cântece. Când ajunse la casa lui Leo – stuc rozaliu, pseudo Tudor, flancată de ferigi care străluceau în lumina slabă și cenușie își dădu seama că sperase să îl găsească pe colaboratorul său pierzând vremea pe verandă. Nu observă însă nicio mișcare, iar draperiile păreau a fi nemișcate. Lancelot se așeză în spatele unui mesteacăn, întrebându-se ce să facă. Când se întunecă suficient de mult, se

apropie de casă și privi înăuntru prin fereastră. Luminile erau stinse, însă draperiile fuseseră trase și cineva se mișca prin încăpere.

Era Leo, care stătea în picioare, cu pieptul lui, alb și slab, dezvelit, cu ochii închiși, cu fața-i tânără și pistruiată, ca de adolescent, și cu părul castaniu și rebel care îi acoperea fața. Dădea din brațe. Din când în când, se ducea la hârtiile așezate pe pian și scria ceva, apoi revenea repede la loc, închizând din nou ochii. Picioarele goale îi erau la fel de mari ca mâinile, iar degetele îi erau roșii din cauza frigului.

Cât de ciudat i se părea lui Lancelot să vadă pe altcineva cuprins de euforia creatoare!

Gândul îl purtă la orele nesfârșite în care și el se lăsase purtat pe culmile creației și la cât de caraghios trebuie să fi arătat dacă cineva l-ar fi privit pe ascuns. Mai întâi în debaraua fără ferestre din apartamentul lor din oraș, pe care o transformaseră în birou, apoi la casa de la țară, în biroul cu ferestre din pod, cu operele complete ale lui Shakespeare pe raft și cu grădinile pe care le privea de la fereastră, cu Mathilde care le inspecta. În timpul multelor luni pe care le petrecuse acolo, sus, privind în jos, se gândise la cum durata vieții florii-soarelui reflecta durata vieții unui om: plină de speranță, frumoasă, țâșnind veselă din pământ; largă și puternică, cu fața întorcându-se smerită către soare; cu fruntea foarte grea datorită ideilor creative, plecându-și-o la pământ, devenind maronie, pierzându-și podoaba aurie și clătinându-se pe tulpină; secerată pentru iarna cea lungă. Vorbise în limbi, se împăunase, se umilise, mărșăluise și se fandosise acolo, sus. Unsprezece piese de teatru importante, și alte două, probabil nu la fel de importante, privind în retrospectivă, și le jucase pe toate pe măsură ce le scrisese, mai întâi în fața pereților goi, apoi în fața publicului alcătuit din floarea-soarelui și spatelui subțire al lui Mathilde care stătea aplecată și plivea buruienile.

El ieși de după copac și îl văzu pe Leo încheindu-și nasturii uneia dintre cămăși, trăgând un pulover pe el, apoi luându-și geaca și încălțându-se cu mocasinii. O luă înspre alee și se îndreptă către ușa de la intrare, strigându-l tocmai când Leo ieșea din casă și dădea să încuie ușa.

— Ah, salut, spuse Leo. Ai venit să mă cauți? Mă bucur mult. Mă simt oarecum vinovat. Plănuisem să termin mai repede ca să putem vorbi despre proiectul nostru, însă compoziția la care lucrez a insistat cu obrăznicie ca eu să rămân până la final. Mergem să luăm cina? Putem vorbi pe drum, dacă vrei.

— Să mergem! spuse Lancelot. Am o grămadă de idei. Mi-au împânzit mintea. A trebuit să ies la o plimbare ca să scap de ele, însă problema cu ideile este că, cu cât te plimbi mai mult, cu atât mai multe îți vin. Se cuibăresc în creier.

— Genial, spuse Leo. Mă bucur să aud asta. Dă-i drumul, spune-mi-le!

Până se așezaseră la masă, Lancelot i le expusese deja pe primele cinci, cele mai importante. Leo îl asculta încruntat, rozaliu la față din cauza frigului. Dădu mai departe tarta din legume gratinate, apoi spuse:

— Nu. Niciuna dintre acestea. Eu aștept scânteia, știi? Mă tem că aceste idei nu au această scânteie.

— În regulă, spuse Lancelot.

Dădu să le expună pe următoarele cinci, când simți o mână pe umărul lui și o voce caldă care îi șopti la ureche:

— Lotto!

Își ridică privirea și o privi nedumerit pe Natalie. Natalie! Dintre toți oamenii! Natalie cea cu nasul borcănat peste mustața subțire și neagră. Îi mersese bine când internetul prinsese avânt, însă, din câte se părea, își vânduse acțiunile, iar acum era foarte bogată, încât își permitea să se întoarcă la ceea ce iubea ea cel mai mult. Adică – cât de neașteptat – la sculptură, ca să vezi. Era albă de la praful de ipsos și se mai rotunjise; adevărul era că toți se mai rotunjiseră. Riduri fine în jurul ochilor, care păreau totuși ciudat de revoltate. Multe îmbrățișări, multă veselie, Natalie care ședea lângă Lancelot, povestindu-i ce se mai întâmplase cu viața ei. Însă când Lancelot se întoarce ca să i-o prezinte pe Natalie lui Leo, acesta își dusese deja farfuria și tacâmurile la bucătărie și se făcuse nevăzut, lăsând un bilet în cutia poștală a lui Lancelot prin care se scuza, dar trebuia să ducă la bun sfârșit treaba pe care o avea, apoi puteau discuta despre operă. „Regret din tot sufletul.” Scrisul lui de mână era mărunt și precis, de parcă ar fi fost dactilografiat.

•

Apoi, scuzele nesfârșite. Patru zile la rând.

— Știu, știu, este îngrozitor, Lancelot, îmi pare foarte rău, dar trebuie să termin compoziția la care lucrez acum. Mă omoară, ca să fiu sincer.

Leo se roșea la față de îndată ce îl vedea pe Lancelot, o nouă nervozitate născută din rușine. De fiecare dată când Lancelot îl fila, urmărindu-l prin ferestre din spatele copacilor, băiatul muncea cu ardoare și scria; deoarece nu își irosea timpul, nici nu dormea, nici nu lâncezea ca un leneș, Lancelot nu îl putea disprețui, lucru care făcea ca așteptarea să pară și mai grea.

Aflat în mica încăpere de la subsolul clădirii principale, unde se aflau și mașinile de spălat – acolo nu exista semnal la celular, chiar erau rupți de restul lumii –, el o sună pe Mathilde și își vărsă frustrările în șoaptă. Ea scotea sunete care semănau cu un gângurit. Era ora cinci dimineața, deci nu era în cea mai bună formă.

— Ce-ai zice de sex la telefon? îi propuse ea în cele din urmă. Momente fierbinți prin intermediului firului? încearcă să te calmezi.

— Nu, mulțumesc, zise el. Sunt prea supărat.

Tăcere lungă, apoi respirația ei la capătul celălalt al firului.

— E gravă, nu? întrebă ea. Această nouă criză. N-ai refuzat niciodată sexul la telefon.

Părea tristă.

Îi era dor de ea, de soția lui. Era ciudat să se trezească fără a simți acea nevoie de a-i aduce dimineața cafeaua cu lapte soției sale. Îi lipseau micile ei alinturi, felul în care ea îi spăla hainele, felul în care îi aranja sprâncenele. O parte din el era incompletă.

— Aș vrea să fiu acasă cu tine, spuse el.

— Și eu, iubitule. Hai acasă! îi spuse ea.

— Mai rezist câteva zile, răspunse el. Apoi, sex prin telefon în toiul nopții.

— Voi aștepta lângă telefon, zise ea. Voi aștepta cu sufletul la gură. Voi păstra „motorul pornit".

Seara, după cină, merse prin pădure împreună cu un grup de artiști, lumina lanternelor brăzdând întunericul, spre studioul sculptorilor germani. Era o clădire cu trei etaje, cu o parte detașabilă și un lift hidraulic pentru lucrările de artă cele mai grele. Sticlele de votcă erau păstrate la rece în pârâul din spate, iar muzica parcă trimitea niște săgeți electrice. Luminile fuseseră stinse. În salon, o pânză lungă cât două etaje, scrisori de dragoste din prima căsătorie a soției germane, abia prinse de structură, astfel încât se mișcau în adierea vântului. Fiecare era o proiecție a momentelor de familie. O sculptură care simboliza mariajul, căsnicia readusă la viață.

Lancelot simți cum i se umezesc ochii. Era perfectă. Văzându-i ochii înlăcrimați, germanii se apropiară încet de el – ca niște papagali pe bara din colivie – și îl cuprinseră cu brațele pe după mijloc.

*

În a cincea zi de blocaj artistic, Lancelot se trezi în zorii unei zile mohorâte, cu burniță. Își luă bicicleta și coborî dealul, cu gândul de a merge la piscina sălii de sport din oraș.

Apa avea să-i dea o stare de bine. Nu era un înotător prea bun, însă mișcarea îl ajuta. Cu fiecare tură își dorea să petreacă mai mult timp acolo, să alunece, pur și simplu, sub apă. Aceasta îl acoperea, îl liniștea, îi reda aceeași trăire pe care o avusese în mașină, în drum spre acea tabără. Poate se datora lipsei de oxigen. Poate că trupul lui deșirat avea, în sfârșit, parte de mișcarea de care avea atâta nevoie, mai ales în lumina celibatului impus. Poate că se extenuase până într-acolo încât stările lui de neliniște dispăruseră. [Fals. Ar fi trebuit să recunoască un talent atunci când vedea unul] Când ajunse la capătul piscinei, atinse peretele acesteia și ieși din ea, știa deja despre ce avea să fie opera. Apăruse dinaintea lui, strălucitoare, mai reală decât apa care îl acoperise.

Șezuse foarte mult timp pe marginea piscinei, uitând de el, încât pielea i se uscase atunci când își ridică privirea și îl văzu pe Leo, stând în picioare lângă el, îmbrăcat în blugi, cămașă albă și mocasini.

— Mi s-a spus că ai venit aici să faci câteva ture de piscină. Am venit să te iau cu o maşină pe care am împrumutat-o. Regret enorm că te-am făcut să aştepţi foarte mult, însă asta nu poate să însemne decât că suntem amândoi foarte nerăbdători să începem. Eu sunt pregătit dacă eşti şi tu, spuse Leo.

El se mişcă, iar faţa lui, care fusese luminată de soarele care pătrundea direct prin fereastră, deveni vizibilă.

— Antigona, spuse Lancelot zâmbindu-i.

— Poftim? întrebă Leo.

— Antigona, repetă Lancelot. Scânteia.

— Antigona? zise Leo.

— Antigona, ceva original. Opera noastră. Antigona, care nu s-a spânzurat sau care a încercat, dar, înainte de a reuşi, zeii au blestemat-o cu nemurirea. La început i-au oferit-o ca pe un dar, pentru că acceptase legile lor în defavoarea celor omeneşti. Apoi, când ea s-a răzvrătit împotriva zeilor, s-a transformat în blestem. Se află în peştera ei chiar şi azi. Mă gândeam la Sibila Cumana[5], care a trăit o mie de ani, foarte mult, încât ea s-a uscat şi a fost pusă într-o urnă. Eliot a citat asta ca epigraf pentru „Tărâmul pustiu" din lucrarea lui Petronius Arbiter, „Satyricon". „Pentru prima oară am văzut-o cu ochii mei pe Sibila Cumana într-un borcan. Când băieţii au întrebat-o: *Sibila, ce îţi doreşti?,* ea a răspuns: *Îmi doresc să mor*".

Tăcere lungă, apa piscinei clipocind pe la scurgeri. O femeie fredonă când se întoarse ca o broască pe spate.

— Dumnezeule! spuse Leo.

— Da, zise Lancelot. De asemenea, Antigona din opera iniţială era de partea zeilor şi împotriva oamenilor, a ordinii oamenilor, ca în dictatele lui Creon împotriva fraţilor ei, fiind omagiată prin înmormântare, însă eu cred că putem extinde această idee, acordându-i un sens al…

— Misandriei.

— Nu, nu misandrie, dar poate mizantropie. Ea îi dojeneşte pe zei pentru că au uitat de ea şi de oameni din cauza defectelor lor. A devenit foarte mică, încât se află sub oameni, sub picioarele lor, la propriu, dar, cu toate acestea, este deasupra lor. Timpul a purificat-o. S-a transformat în spiritul umanităţii. Ar trebui să schimbăm titlul. Ce zici de „Antigoană"? Ne jucăm cu ideea că se află încă aici? Nu?

Îl conduse pe Leo în vestiar, unde începu să se şteargă entuziasmat cu prosopul. Îşi dădu jos slipul. Când îşi ridică privirea, Leo, care şedea pe bancă, cu mâinile împreunate în poală, îl privea cu ochii cât cepele pe Lancelot cel gol-puşcă. Obrajii lui căpătaseră o nuanţă rozalie.

— „Antigonist", propuse Leo coborându-şi privirea.

[5] Personaj din mitologia greacă, cunoscătoare a viitorului (n.red.).

— Stai. „Antigonadă”, spuse Lancelot la început pe un ton glumeț, deoarece tocmai atunci își trăgea boxerii pe el.

Era adevărat că zăbovise o vreme dezbrăcat: simțise un anumit sentiment de vanitate și recunoștință știind că era privit. Trecuse foarte mult timp de când niciun străin nu îl mai văzuse dezbrăcat în pielea goală. Existase, într-adevăr, piesa „Equus“, la mijlocul anilor ’90, însă fusese jucată doar douăsprezece seri și într-un teatru de doar două sute de locuri. Gluma pe care o făcuse chiar îi plăcea.

— „Antigonadă”, repetă el. Poate este o poveste de dragoste. O poveste de dragoste, iar ea rămâne blocată în peșteră, îndrăgostiții nu se pot atinge.

— Deocamdată, spuse Leo. Presupun că putem schimba asta oricând dacă ne vom da seama că suntem progonadă.

Era o sugestie? îi era greu să-și dea seama cu acest băiat.

— Leo, Leo, spuse Lancelot. Ești la fel de sec ca și vermutul.

Apoi, urmă o perioadă productivă, când nu se mai opriră din vorbit. Timp de patru zile, care deveniră cinci, apoi șapte. Fără a scrie ceva concret. Munceau într-un ritm ciudat. Lancelot se trezea cu noaptea-n cap, iar Leo stătea treaz toată noaptea și dormea până la ora două după-amiaza. Căzuseră de acord să se întâlnească la Lancelot după ce se trezea Leo. Munceau până când Lancelot adormea îmbrăcat și deschidea ochii doar pentru o clipă atunci când Leo pleca, lăsând să pătrundă înăuntru aerul rece când deschidea ușa.

Lancelot citea cu voce tare piesa originală a lui Sofocle în timp ce Leo stătea întins pe burtă în fața focului din șemineu, ascultând și visând cu ochii deschiși. Apoi, pentru context, Lancelot citi cu voce tare celelalte două părți ale triumviratului, „Oedip rege“ și „Oedip la Colonos”. Citi cu voce tare adaptarea lui Séamus Heaney; o citiră împreună, unul lângă altul, pe Anne Carson. Ascultară în tăcere ariile lui Orff, ale lui Honegger-Cocteau, ale lui Theodorakis, ale lui Traetta. În timpul cinei, stăteau unul lângă celălalt și vorbeau despre Antigoana lor, căreia îi spuneau „Go“, de parcă ar fi fost o prietenă.

Leo nu compusese încă nimic, însă făcuse câteva desene pe o hârtie de împachetat mâncarea, pe care o furase de la bucătărie. Acestea se încolăceau în jurul pereților lui, mâzgăliturи complicate, extensii ale trupului firav al băiatului. Conturul profilului lui Leo, devastator; felul în care își rodea unghiile până în carne, părul său lucios până la ceafa. Mirosul lui, simțit de aproape, pur și curat. [Cei meniți să facă muzică sunt cei mai iubiți dintre toți. Trupurile lor, un recipient al spiritului; muzica înseamnă ce este mai bun în ei, restul reprezintă doar o orchestră din carne și oase.]

•

Vremea le era aliat. Fulgii de zăpadă cădeau liniștiți la ferestre. Era prea frig pentru a se aventura afară prea mult timp. Peisajul era fad, suprarealist, o pagină goală. Gust de lemn ars pe cerul gurii.

Cei doi colaboratori erau foarte absorbiți, încât, atunci când Natalie se așeză lângă ei la masă în timpul cinei, Lancelot abia dacă îi zâmbi înainte de a se întoarce cu spatele pentru a-i ilustra lui Leo, pe o bucată de hârtie, ceea ce voia să spună. Natalie se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii în lacrimi – fuseseră prieteni în trecut, dar, vai!, el încă mai avea acea putere de a o făcea să sufere prin indiferența lui –, până când zâmbi ca să le alunge. Îl privea pe Lotto. Îl asculta. Era o atmosferă electrizantă; ambii bărbați erau roșii în obraji și stăteau cu umerii lipiți. Dacă Lotto ar fi fost atent la Natalie, ar fi înțeles că avea să existe o discuție mai târziu, vechea prietenie renăscând datorită remarcilor ei referitoare la ceea ce văzuse între cei doi bărbați. Într-un final, ea dădu din cap, își luă tava și plecă; deoarece era ultima ei seară în acea tabără, el nu o va mai vedea niciodată. [Moartea ei va fi timpurie și bruscă. Accident de schi; embolie.]

Sculptorii se întorseseră la Nuremberg fără ca Lancelot să observe acest lucru și fuseseră înlocuiți de o tânără palidă. Aceasta făcea picturi în ulei, pe pânze înalte de un etaj, cu umbre ale obiectelor, nu cu obiectele în sine. Romanciera blondă se întorsese acasă la băieții ei. Tabăra se restrângea în timpul iernii: mai rămăsese o singură masă de artiști la cină. Poeta creață afișa o expresie de dezamăgire atunci când, seară de seară, îi vedea împreună pe cei doi colaboratori.

— Lancelot, dragul meu, nu mai vrei să vorbești cu nimeni în afară de acest băiat? îl întrebase ea odată, aplecându-se mai aproape, când Leo se dusese să aducă tava cu desert.

— Îmi cer scuze, răspunse el. Am să vorbesc în curând și cu tine, Emmylinn. Sunt doar fazele incipiente. Faza copleșitoare.

Ea își odihni obrazul pe brațul lui și spuse:

— Înțeleg. Dar, drăguțule, nu este sănătos să rămâi absorbit atât timp. Mai trebuie să iei o pauză.

•

Apoi, găsi în birou mesajul de la soția sa, dureros de concis, iar Lancelot simți o strângere de inimă și dădu fuga la spălătorie pentru a o suna pe Mathilde.

— M., spuse el când ea răspunse. Îmi pare foarte rău. Am uitat de toate cu proiectul acesta. Mă solicită foarte mult.

— N-ai dat niciun semn toată săptămâna, iubitule, zise ea. Niciun telefon. Ai uitat de mine.

— Nu, spuse el. Nu. Firește că nu. Am fost foarte implicat.

— Implicat, repetă ea încet. Ești implicat în ceva. Întrebarea e: în ce?

— Îmi pare rău, spuse el.

Ea oftă, apoi zise:

— Mâine e Ziua Recunoștinței.

— Oh, făcu el.

— Ne-am gândit să te întorci seara acasă ca să putem fi amfitrioni. E prima dată când petrecem această sărbătoare la țară. Vin să te iau mâine-dimineață la opt. Rachel sosește împreună cu Elizabeth și cu gemenii. Sallie vine cu avionul. Chollie și Danica. Samuel, tripleții, dar nu și Fiona – știai că a intentat divorțul? A fost un șoc; din senin. Ar trebui să îl suni. Îi e dor de tine. Am făcut și plăcinte.

Tăcerea se transformă, dintr-una interogatoare într-una acuzatoare.

În cele din urmă, el spuse:

— Am crezut că măcar o dată cei dragi mie vor sărbători Ziua Recunoștinței fără mine. Vă voi mulțumi prin muncă. Astfel, voi putea cumpăra, în deceniile viitoare, mai mult tofu care să vă umple burdihanele.

— Câtă răutate! Cât de trist! zise ea.

— N-am vrut să fiu rău. Iar pentru mine nu e trist, spuse el. După vara pe care am avut-o, M., sunt al naibii de încântat că pot să lucrez.

— Al naibii, repetă ea. Nu știam că în New Hampshire se folosesc anglicismele.

— Leo, spuse el.

— Leo, repetă ea. Leo. Leo. Leo. Leo. Ascultă. Pot să anulez masa, să vin acolo și să mă cazez la un motel, zise ea. Ne putem îndopa cu plăcinte. Și să ne uităm la filme proaste. Și să ne-o tragem.

După o tăcere lungă, ea zise.

— Sau nu.

El oftă.

— Nu mă poți urî pentru că refuz, Mathilde. Este vorba despre munca mea.

Ea nu spuse nimic, un răspuns elocvent.

— Probabil că nu este tocmai momentul potrivit să aduc vorba despre asta, spuse el.

— Probabil, zise ea.

— Leo și cu mine am reușit să obținem aprobarea să mai rămânem aici încă două săptămâni. Mă voi întoarce chiar înainte de Crăciun. Promit.

— Strașnic! zise ea, apoi închise.

El sună din nou, și din nou, și din nou, de trei ori, dar ea nu răspunse.

***

Nu că ar fi uitat de mica dispută avută cu Mathilde, însă, când ieși afară, soarele răsărise deja, iar strălucirea zăpezii și a gheții făceau ca lumea să pară a fi sculptată în piatră, marmură și mică, iar straturile de minerale, care odinioară fuseseră foarte moi și de proaspete, îl duseră cu gândul la peștera lui Go, de parcă tot ce vedea, ce auzea și ce simțea în acel moment se învârtea în jurul lumii lui Go. Cu două seri înainte, după cină, când sosise momentul să împărtășească munca lor, un mic documentar al unui artist despre un sat care era construit, apoi ars până în temelii de un foc mistuitor, apoi reconstruit, păru extrem de potrivit pentru proiectul lor, chiar necesar. Chiar și păpușarul care se folosea de o bucată

de material, care reușea să facă mătasea să capete mișcări umane își lăsă amprenta asupra „Antigonadei“.

Lotto nu putea să își uite soția, însă aceasta exista într-un plan constant, care nu se schimba, îi simțea ritmul în oase. El putea prezice în orice moment unde se afla aceasta. [Acum bătea ouăle ca să facă o omletă; acum traversa câmpiile înghețate până la iaz ca să fumeze pe ascuns, așa cum făcea întotdeauna când era furioasă.] Lancelot se afla în acel moment într-un plan unde tot ceea ce știa și tot ceea ce era el fusese întors pe dos, iar previzibilul dispăruse.

Trase un pui de somn și se trezi cu Leo, care ședea pe marginea patului. Ultima lumină a zilei abia mai răzbea prin fereastră, iluminând pielea străvezie, genele blonde. Simți mâna uriașă și caldă a băiatului pe umărul său, iar Lancelot clipi somnoros, apoi zâmbi și simți acel imbold pe care o au câinii loiali de a-și lipi obrazul de ea. Așa și făcu.

Leo se înroși și își mișcă ușor mâna, înainte de a și-o retrage.

Lancelot se întinse, atingând peretele cu brațele, cu picioarele atârnându-i, apoi se ridică în șezut. În încăpere domnea o liniște albastră.

— Sunt pregătit, spuse Leo. Vreau să scriu mai întâi aria pentru „Go“. Aria de dragoste. Doar muzica, pentru moment. Va dicta și restul partiturii. Voi pleca pentru câteva zile, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu pleca, spuse Lancelot.

Simți o apăsare în piept.

— Nu pot să stau cuminte într-un colț în timp ce tu scrii? Eu o să continui să lucrez la ciorna cărții. Și o să scriu gramatica și vocabularul pentru limbajul lui Go. N-am să te deranjez deloc. Nici n-ai să-ți dai seama că sunt acolo.

— Te rog. Tu nu poți să taci din gură nici măcar o oră, zise Leo.

Se ridică în picioare și se duse la fereastră, stând cu spatele la Lancelot, care se trezi complet.

— Ne va prinde bine să fim departe unul de celălalt o vreme, continuă Leo. Mie, cel puțin. Să știu că tu ești aici și că nu te pot vedea. Toate acestea se vor reflecta în muzică.

Lancelot îl privi cu o oarecare nedumerire. Părea foarte subțire pe fundalul pădurii înghețate care se zărea prin fereastră.

— Mă voi simți singur fără tine, Leo, zise el.

Leo se întoarse, îi aruncă o privire lui Lancelot, apoi ieși tăcut pe ușă, traversă pădurea și o luă pe cărare în sus. Lancelot își înfășură pătura în jurul umerilor și ieși pe verandă pentru a-l privi până când acesta se făcu nevăzut.

Mai târziu, el traversă pădurea întunecată înspre clădirea principală pentru a lua cina; în bucătărie era aprinsă o singură lumină, iar dintre cei opt artiști care rămaseră în tabără, cei mai mulți se aflau în locuri mai calde, erau iubiți, hrăniți și atinși pe umeri, sau pe obraji, de familie și prieteni. Erau iubiți. Lancelot

alesese singurătatea. Ar fi procedat altfel dacă ar fi știut că Leo avea de gând să se izoleze. Vechiul disconfort de a fi lăsat singur îl rodea.

Lancelot ura mâncarea pe care o avea în farfurie: tofu cu sos, piure de cartofi și fasole verde. Pe la jumătatea cinei i se alătură un compozitor urât mirositor, pe jumătate surd și cu o barbă ca a lui Walt Whitman, în care se pierdeau stropii de salivă. Albul ochilor era rozaliu din cauza vaselor de sânge sparte. Mai mult mormăia și se uita amenințător la Lancelot, ca un țap feroce. Lancelot își puse în gând să poarte o conversație lejeră cu el.

— Sos de merișoare? îl întrebă Lancelot luând cu lingura niște sos de pe farfuria lui.

Mormăit.

— Zău? Cel mai delicios, ca la hotelul Ritz de Ziua Recunoștinței în 1932?

Mormăit.

— Cu cine?

Mormăit.

— Pe bune? Minunat. Familie regală, zici?

Mormăit.

— Ce-ai făcut cu prințesa Margareta în timpul războiului? Omule, nici n-am știut că a fost inventat pe vremea aceea.

Mormăit.

La desert serviră plăcintă de dovleac. „Țărănoiul." Una întreagă, pe care o împărțiră. Lancelot se îndopa cu foarte mult dulce ca să uite de tristețe, iar compozitorul îl urmărea cu privirea de parcă ar fi fost cuprins de un simț feroce al justiției. Lancelot luă intenționat o mușcătură sănătoasă, doar ca să vadă reacția compozitorului. Bărbatul semăna cu un șarpe care ținea între falei un șobolan. După ce înghiți, Lancelot îi spuse:

— Îmi place de tine, Walt Whitman.

Compozitorul, care în sfârșit auzise aceste cuvinte, răspunse:

— Oh, te crezi foarte amuzant!

Apoi se ridică în picioare, lăsând în seama lui Lancelot farfuriile și firimiturile de pe jos.

— Conții multitudini[6], strigă Lancelot în urma acestuia.

Compozitorul se întoarse cu fața la el, aruncându-i o privire disprețuitoare.

— Sunt recunoscător pentru tine, îi spuse Lancelot pe un ton solemn.

Vai, singur, singur. Mathilde nu răspundea nici la telefonul din casă, nici la cel din apartament și nici la celular, bineînțeles că avea musafiri. Familia lui, prietenii săi. Cu siguranță că vorbeau despre el. [Firește.] Se spălă pe dinți fără nicio tragere de inimă, apoi se vârî în pat cu o carte groasă, pe care ar fi putut-o folosi să proptească ușa. „Nu fi paranoic, Lotto, ești bine, își spuse el. Chiar dacă

[6] Walt Whitman, „Cântec despre mine". (n.tr.).

vor vorbi despre tine, cu siguranță vor spune lucruri frumoase." Cu toate acestea, își imagină cum râdeau de el, cu fețele luând forma unor animale grotești: Rachel, un șobolan, Elizabeth, un elefant cu nasul ei lung și sensibil, Mathilde, un șoim alb. „Infractor, ignorant, visător, spuneau despre el. Fost gigolo. Narcisist!"

Acum, se distrau de minune fără el și beau pe săturate. Își lăsau capetele pe spate, dezvelindu-și dinții și gingiile pătate de vin, și râdeau, și râdeau. Azvârli cartea în partea cealaltă a încăperii cu atâta forță, încât cotorul acesteia se desprinse când volumul ateriză pe podea.

•

Supărarea nu îl părăsi toată noaptea și toată dimineața, în jurul prânzului, tânjea să meargă acasă. Îi era dor de botul fierbinte al lui God, de perna lui, de Mathilde a lui.

În după-amiaza celei de-a patra zile a izolării lui Leo, Lancelot nu se mai putu abține: alese drumul cel mai lung prin pădure pentru o dezmințire plauzibilă, culegând de pe jos o ramură de mesteacăn acoperită de zăpadă, și ajunse din nou în fața căsuței lui Leo.

Avu nevoie de câteva momente pentru a-l localiza pe Leo în semiîntunericul dinăuntru. Băiatul aținase focul în șemineu. Era prea frig afară chiar și pentru el. În lumina slabă, Lancelot îl văzu ținându-și capul lipit de partea frontală a pianului. Dacă nu își ridica mâna din poală pentru a face să răsune o notă, atingând câte o clapă, ai fi crezut că doarme. După o perioadă lungă de tăcere, sunetul îl făcu să tresară pe Lancelot, care stătea ascuns după un copac.

Aceste sunete înăbușite erau liniștitoare. Lancelot intra în transă de fiecare dată când aștepta următoarea notă. Răsunetul ei era înăbușit de pereți, de ferestre și de golurile de aer, ajungând la urechea lui Lancelot pe neașteptate. Era de parcă ai fi fost singur într-o cameră, pe punctul de a adormi, și ai fi auzit un strănut înăbușit într-un colț întunecat.

Plecă atunci când simți că nu se mai putea opri din tremurat. Dinspre vest se lăsa repede întunericul care prevestea furtuna. Sări peste cină în favoarea supei instant de tăieței și a unei căni de ciocolată caldă. Dădu pe gât o jumătate de sticlă de coniac și începu să danseze gol în fața vâlvătăilor din șemineu care trosneau și emanau o căldură de parcă s-ar fi aflat în Florida, în mijlocul lunii august. Deschise fereastra și privi cum fulgii de zăpadă pătrundeau înăuntru de-a curmezișul, atingeau pardoseala și se transformau în aburi.

Simțindu-se mult mai bine, adormi pe patul nedesfăcut, transpirat și beat. Avea impresia că trupul lui era luat pe sus, de parcă ar fi fost legat de un zmeu și purtat la zece metri deasupra pământului. Îi privea pe muritorii de rând cum se mișcă încet pe cărăruile aproape invizibile de dedesubt.

Se trezi tremurând la ora la care se trezea de obicei, iar când se duse să pună apă la fiert pentru cafea, descoperi că nu exista nici curent electric, nici căldură.

În spatele draperiilor, pădurea părea din sticlă, strălucind sub lumina slabă a lunii. În timpul nopții, chiciura se așezase în straturi peste câmpii și copaci. Fusese atât de beat, încât nici măcar nu se trezise atunci când ramurile groase ale copacilor trosniseră și căzuseră pe pământ, zăcând în întuneric la fel de împietrite ca soldații în urma unei ambuscade. Lancelot abia reuși să deschidă ușa de plasă a casei. Făcu un pas încrezător pe gheață și, pentru un moment îndelungat, alunecă grațios cu piciorul bolnav întins în spate și, deși degetele de la piciorul drept i se proptiră de un bolovan, oprind alunecarea piciorului, trupul lui continuă să se încline în față, iar el se răsuci, izbindu-se tare cu fundul de pământ, rotindu-se pe o parte și strângând din dinți. Gemu de durere o lungă vreme. Când dădu să se ridice, obrazul îi rămase lipit de gheață. Trase de pojghița subțire, iar când și-l atinse cu degetele, simți urme de sânge.

Se târî, asemenea unui cățărător pe munte până pe verandă, apoi în casă și rămase extenuat pe podea, gâfâind.

Dragul de Robby Frost, gândi el. Cei care susținuseră că lumea avea să fie acoperită de gheață avuseseră dreptate. [Greșit. În flăcări.]

Va muri de foame acolo. Pe un raft mai avea un măr care îi rămăsese de la un prânz, o cutie de batoane cu cereale, pe care i le împachetase Mathilde, și o ultimă cutie de supă instant. Va sângera până va muri. Fractura de la șezut se va infecta. Nu exista curent electric, iar el, în frenezia care îl cuprinsese noaptea trecută, pusese pe foc toate lemnele: va muri de frig. Nu avea nici cafea, cofeina l-ar fi putut ajuta să treacă mai ușor peste acea tragedie. Își trase pe el toate hainele pe care le găsi la îndemână și se acoperi cu o pătură. Își protejă capul cu o a două căciulă, făcută din husa laptopului. Solid ca un rugbist, își ridică picioarele pe pat și mâncă toate batoanele cu cereale din cutie. După ce le termină, știu că făcuse o greșeală, deoarece aveau gustul unor mingi de tenis care fuseseră pierdute prin tufișuri în urmă cu trei sezoane. De asemenea, fiecare baton conținea 83% din porția de fibre zilnice, prin urmare tocmai înghițise o doză de 498% de fibră zilnică și avea să moară de ocluzie intestinală înainte să îl doboare hemoragia sau frigul.

De asemenea, seara trecută, bateria laptopului se descărcase și nu își mai bătuse capul să îl pună la încărcat, deoarece curentul electric funcționa întotdeauna dimineața; renunțase de mult să mai scrie ceva de mână. De ce nu mai scria nimic de mână? De ce renunțase la cea mai importantă formă de artă?

Compunea în cap, ca Milton, când auzi motorul unei mașini. Când trase draperiile, îl văzu pe Blaine, fie binecuvântat. Roțile camionetei lui erau dotate cu lanțuri. Opri în fața ușii, iar Blaine aruncă nisip de pe geamul camionetei, apoi coborî și se apropie de ușă, zdrobind gheața sub talpa ghetelor sale de salvamontist.

— Salvatorul meu, zise Lancelot deschizând ușa.

Blaine îl măsură din cap până-n picioare, iar pe fața lui blândă apăru un zâmbet larg.

În clădirea principală fuseseră instalate paturi pliante, generatoare, iar aragazurile funcționau pe bază de butelie cu gaz, prin urmare era suficientă mâncare. Telefoanele vor deveni funcționale într-o zi sau două, îi spuseră. Totul era confortabil. Artiștii se bucurau de compania veselă a supraviețuitorilor, iar când compozitorul „Walt Whitman“ le turnă tuturor șliboviță în pahare, fără nicio excepție, Lancelot ciocni cu el și îl salută din cap, iar cei doi își zâmbiră, îngropând securea. Între ei începu să se lege o prietenie – Lancelot îi aduse lui Walt Whitman turtă dulce din congelator, iar compozitorul îi împrumută șosetele lui groase din caşmir.

Lancelot aşteptă toată după-amiaza, însă Leo nu își făcu apariția. În cele din urmă, îl aborda pe Blaine, care tocmai adusese înăuntru suficiente lemne cât să ajungă pentru o lună și se pregătea să se întoarcă acasă pentru a-și dezgropa casa de sub gheață.

— Oh, zise Blaine, Leo a refuzat și mi-a spus că are suficiente lemne, apoi mi-a arătat untul de arahide și pâinea și carafa cu apă și mi-a zis că preferă să își continue munca. Nu m-am gândit că e ceva greșit în asta. Vai, mie! Oare am greșit?

Nu, nu, nu, îl asigură Lancelot. Însă în gândul lui: *Da, groaznic, nu lași pe nimeni să se apere singur de frig, n-ai citit despre Shackleton și vasul* Endurance? Ghețari și canibalism. Sau basme, spiriduși ai gheții care ieșeau din pădure să bată la ușă. Poate că, în toiul nopții, Leo va auzi pe cineva umblând la ușa de la intrare și se va duce acolo, în picioarele goale, pentru a cerceta. Va auzi un cântec ciudat răsunând din pădure și, curios, Leo va ieși din casă, iar ușa se va închide în urma lui. Aceasta va rămâne închisă, fiind încuiată de spiridușii gheții care s-au furișat înăuntru și, oricât va încerca, nu va putea intra înăuntru, la căldură, unde dansează bestiile golașe. Se va ghemui lângă ușă, iar respirația lui se va stinge ușor. Va îngheța. Va muri! Bietul Leo, un cadavru țeapăn și vinețiu. Lancelot începu să tremure, deși în clădirea principală domnea o căldură tropicală, datorită bunei dispoziții a artiștilor și a focului din șemineu.

Chiar și după ce lămpile cu kerosen fuseseră stinse, romancierul își pusese deoparte chitara, iar șlibovița le încălzise măruntaiele și toată lumea adormise în zona comună, la căldură și simțindu-se protejați, Lancelot continuă să își facă griji în privința bietului băiat care era singur în pădure, înconjurat de ger. Încercă să nu se mai răsucească de pe o parte pe alta în patul pliant, de teamă ca scârțâitul acestuia și foșnetul păturii să nu îi trezească pe ceilalți artiști, însă, pentru că nu reușea să adoarmă, se ridică din pat în toiul nopții și coborî la subsolul rece unde era telefonul, pentru a verifica dacă funcționa și dacă nu o putea suna pe Mathilde. Însă telefonul nu funcționa, iar la subsol era frig. Urcă în

bibliotecă, se așeză la fereastra care dădea înspre câmpurile din spate și privi în noapte.

Cum ședea acolo, în fotoliu, gândindu-se la roșeața care apăruse brusc în obrajii lui Leo, la șocul pe care îl avusese când îi simțise atingerea părului, Lotto căzu într-un somn agitat, deși visă că era treaz.

Când se trezi, zări o siluetă mică ce ieșea anevoie și împotmolindu-se din pădure. La strălucirea gheții și a întunericului luminat doar de clarul de lună, ai fi putut crede că era un mesager dintr-o poveste macabră. Privi până când fața albă de sub căciula din lână se apropie suficient de mult pentru a o recunoaște. Simți cum se umple de bucurie când știu cu siguranță că era Leo.

Îl întâmpină pe băiat la ușa de la bucătărie, o deschise în tăcere și, deși exista o interdicție negrăită în ceea ce privea atingerea, Lancelot nu se putu abține; îi apucă umerii puternici cu mâinile, apoi îl îmbrățișă strâns, inspirându-i mirosul dulce de după ureche, simțind mângâierea părului său mătăsos pe față.

— Am fost foarte îngrijorat în privința ta, spuse el în șoaptă, ca să nu îi trezească pe ceilalți.

Se desprinse cu greu de el.

Leo își ținu ochii închiși, iar când și-i deschise, o făcu foarte greu. Părea epuizat.

— Am terminat aria pentru Go, zise el. N-am mai dormit de trei nopți. Sunt mort de oboseală. Vreau să merg acasă și să dorm. În fine. Dacă Blaine te poate lăsa la mine la cină, înainte să plece acasă, îți voi cânta ce am compus.

— Da, zise Lancelot. Desigur. Voi încropi ceva de mâncare și vom discuta la noapte. Dar acum, rămâi aici și ia micul dejun cu mine.

Leo clătină din cap.

— Dacă nu plec acasă, voi cădea din picioare. Am vrut doar să te invit la studioul meu. Vreau să cad într-un somn profund cât voi fi singur.

Zâmbi.

— Sau până când vei veni tu și mă vei trezi.

Băiatul dădu să se îndrepte către ușă, însă Lancelot, încercând să găsească o modalitate de a-l convinge să stea, zise:

— De unde ai știut că voi fi treaz?

De unde se afla, Lancelot simți că Leo se înroșise din nou la față.

— Te cunosc, răspunse el.

Apoi adăugă fără să se gândească:

— Nici nu îți imaginezi câte dimineți am stat pe drum și am privit cum luminile din casa ta se aprind la ora cinci și douăzeci și două de minute, înainte să merg la culcare.

Apoi ușa se deschise și se închise, iar Leo deveni o siluetă pe cărăruia întunecată, făcându-se nevăzut în peisajul acoperit de zăpadă.

•

Lancelot își dădu de două ori cu deodorant și se rase de două ori. Își frecase bine fiecare părticică a corpului sub dușul fierbinte. Se cercetase cu atenție și cu seriozitate în oglindă. Nu era nimic, colaboratorul lui urma să interpreteze prima muzică pentru proiectul lor; era o chestie profesională, ceva de rutină; avea o senzație de greață, nu mâncase nimic toată ziua; membrele nu îl ascultau, de parcă oasele i se topiseră, iar cineva i le reconstruise la voia întâmplării. Ultima oară când se simțise astfel, fusese foarte tânăr, încât, între timp, ajunsese să nu se mai recunoască, mai fusese o fată cu fața rotundă și un cercel în nas, o noapte pe plajă, o casă în care se aflaseră și care luase foc. Prima oară când făcuse sex. Era atât de emoționat, încât îi uită numele pentru o secundă. [Gwennie.] Ah, da, Gwennie. Memoria începea să îi joace feste, nu mai era el, cel de altădată, cu o memorie de elefant. Ceea ce fantoma ei avea să îi spună nu putea fi relevant și în cazul de față.

Ceva se întâmpla înăuntrul lui. De parcă în interiorul lui ardea un cuptor care amenința să îl sfârtece dacă era deschis. Un secret foarte bine ascuns, încât nici Mathilde nu îl știa.

Deoarece nu dorise să îi spună lui Blaine despre vizita pe care urma să o facă la studioul lui Leo, Lancelot pregăti singur supa și sandviciurile și le așeză într-un coș. O porni clătinându-se peste gheața care începea să se topească, fără să spună nimănui unde se ducea. În amurg, gheața se topise suficient de mult pe alocuri pentru a lăsa la vedere un peisaj care semăna cu niște gingii și dinți dezveliți. În bătaia vântului, copacii semănau cu niște trupuri dezgolite. Se deplasa mai greu decât crezuse el: fu nevoit să se miște ca un crab, cu brațele întinse, cu merindele atârnând. Abia mai respira când ajunse în fața căsuței lui Leo, ale cărei ferestre erau luminate de flăcările roșiatice care ardeau în șemineu.

Era pentru prima oară acolo și fu uimit de puținele lucruri care se aflau acolo. Totul fusese pus la loc, singurul indiciu al prezenței lui Leo fiind o pereche de pantofi negri, care luceau ca un gândac sub pat, și partiturile de pe pian.

Apoi se auzi apa curgând la robinetul din baie. În scurt timp, Leo își făcu apariția în prag, ștergându-și mâinile cu prosopul.

— Ai venit, zise el.

— Ai avut îndoieli? întrebă Lancelot.

Leo făcu doi pași înspre Lancelot, apoi se opri în mijlocul încăperii. Își atinse gâtul, apoi picioarele, apoi își uni palmele. Apoi ezită.

— Plănuisem să mâncăm mai întâi, dar nu cred că mai pot, zise Leo. Îmi doresc foarte mult să interpretez în fața ta și, totodată, sunt mult prea emoționat ca să o fac. E absurd.

Lancelot scoase din coș o sticlă de vin roșu, pe care o luase din sala de mese, și spuse:

— Atunci, vom bea. Ocupă locul nouăzeci și trei în clasamentul vinurilor. Complex, gust de fructe, cu accente de curaj și înțelepciune. Vom cânta când te vei simți pregătit.

Voia să spună „vei cânta", adică la pian. Tuși ca să își acopere gafa.

Turnă vinul în aceleași căni albastre în care, în căsuța lui, plantase o ferigă moartă. Leo luă o înghițitură, se înecă și râse, apoi își tamponă fața cu un șervețel. Îi întinse înapoi cana lui Lancelot, atingându-i mâna. Apoi se duse la pian. Lancelot se simți ca un impostor când se așeză pe partea patului pe care dormea Leo, dar, cu toate acestea, se așeză cu prudență, conștient de răceala saltelei, de așternuturile albe și de fermitatea pe care o simțea sub el.

Leo își flexă mâinile uriașe și, pentru prima oară, Lancelot observă cât de incredibil de frumoase erau. Acele mâini uriașe puteau alerga pe clape, erau mâinile lui Rahmaninov. Leo le lăsă să zburde pe clape, iar acestea coborâră și astfel începu aria lui Go.

După prima măsură, Lancelot închise ochii. Îi era mai ușor astfel să „descompună" muzica. Așa putea să audă sunetul transformându-se într-un cântec dulce. Liniștitor și armonios. Foarte dulce, încât îl dureau dinții. Simți o căldură înăuntrul lui care începu să se propage în exterior, sus și jos, în gât, în femur, o emoție foarte ciudată, încât lui Lancelot îi era greu să o identifice; la un minut după ce Leo începuse să cânte, Lancelot îi găsi și un nume. Teamă. Simțea o teamă, palidă și densă. Această muzică nu era potrivită, era complet nepotrivită pentru proiectul lor. Lancelot avu senzația că se înecă. Își dorise ceva nebulos, ceva ciudat. Poate ceva urât. Muzică plină de umor, care să se suprapună mitului original al Antigonei, care fusese întotdeauna o poveste sălbatică și ciudată. Dacă Leo ar fi reprodus muzica operei din vara aceea… Asta însă, nu. Era prea plângăcioasă; nu avea nici urmă de umor în ea. Era dureroasă; era tremurătoare. Era foarte nepotrivită, încât schimba totul.

Totul fusese schimbat.

Trebuia să se asigure că fața lui, care era întoarsă înspre Leo, cu ochii închiși, era serioasă, ca o mască.

Voia să fugă la baie să plângă. Îi venea să-i tragă un pumn în față lui Leo, pentru a-l face să se oprească. Nu făcu niciuna, nici alta. Rămase nemișcat, afișând un zâmbet a la Mathilde, și ascultă. În docul său interior, o corabie mare, pe puntea căreia își dorise să urce și să pornească în larg, își anunță plecarea. Frânghiile fură dezlegate. Nava pătrundea încet în golf, iar Lancelot, rămas singur pe mal, privea cum se îndepărta către orizont, făcându-se nevăzută.

Muzica încetă. Lancelot deschise ochii și zâmbi. Însă pe chipul lui Leo se citea ceva când îl privi; era îngrozit.

Când Lancelot deschise gura pentru a spune ceva, însă nu reuși să scoată un cuvânt, Leo se ridică în picioare, deschise ușa și ieși afară în picioarele goale, fără haină pe el, și dispăru în pădurea întunecată.

— Leo? zise Lancelot.

Alergă la uşă şi strigă:

— Leo? Leo?

Însă Leo nu îi răspunse. Dispăruse.

Nici măcar nu observaseră. Acea după-amiază de iarnă se transformase, pe nesimțite, în amurg.

Rămas înăuntru, Lancelot cugeta. Ar putea fugi după Leo, deşi partea lui stângă era slăbită – şi ce să-i spună dacă îl găsea? Ce să-i spună dacă îi era dor de el? Putea rămâne înăuntru şi să îl aştepte pe Leo să se întoarcă. Însă băiatul fusese profund rănit în orgoliu, iar în scurt timp avea să fie rănit şi fizic de frig, picioarele aveau să îi degere înainte ca el să hotărască să se întoarcă într-o casă unde îl aştepta Lancelot. Singura decizie bună, singurul lucru omenesc, era ca Lancelot să plece. Să îi permită băiatului să se furişeze înăuntru, să îşi lângă rănile în liniște. Se va întoarce a doua zi şi vor lămuri lucrurile după ce amândoi se vor fi liniştit.

Mâzgăli ceva pe un bilețel. Nu acordă atenție cuvintelor scrise, fiind prea distras pentru a înțelege sau pentru a-şi aminti altceva în afară de momentul când ridicase creionul de pe hârtie. Ar fi putut fi un poem; ar fi putut fi o listă de cumpărături. Ieşi din casă în frigul singuratic şi o porni cu paşi mărunți şi dureroşi, simțind cei patruzeci de ani în oase, de-a lungul cărăruii înghețate care ducea către clădirea principală. Când ajunse acolo, era ud de transpirație. Când intră în clădire, ceilalți începuseră deja să mănânce.

***

Cu mult timp înainte de răsăritul soarelui, Lancelot se plimba de colo-colo prin biblioteca clădirii, cu o ceaşcă de ceai slab, privind câmpiile acoperite de gheață. Lumea se schimbase; totul era greşit. Dădu buzna afară. Era mai uşor să te deplasezi decât în ziua anterioară, deoarece gheața se topise şi mai mult şi exista o cărăruie noroioasă care ducea până la casa lui Leo. Lancelot bătu tare la uşă, însă aceasta era încuiată. Se duse la ferestre, însă draperiile erau bine trase şi nu exista nicio crăpătură prin care să poată vedea ceva. Toată seara, în mintea lui avusese acea amintire îngrozitoare de pe vremea când fusese la internat şi descoperise trupul acelui băiat care se spânzurase. Faţa vineție, mirosul îngrozitor. Atingerea materialului pe faţa lui în întuneric, mâinile sale întinse care pipăiseră piciorul rece, mort.

Descoperi o fereastră neîncuiată şi îşi vârî umerii prin crăpătură, apoi întregul corp, însă căzu atât de tare pe clavicula bolnavă, încât văzu stele verzi.

— Leo! strigă el cu vocea sugrumată, însă ştiu, înainte de a se ridica în picioare, că Leo nu era acolo.

Pantofii nu mai erau sub pat, iar dulapul era gol. Se mai simțea însă mirosul lui Leo. Căută în zadar un bilețel, orice, însă nu găsi decât o copie curată a ariei lui Go pe bancheta pianului, care purta adnotările în creion făcute de Leo. De pus

în ramă, artă chiar și fără muzică. Doar cuvântul „acciaccato“ era scris cu cerneală neagră.

Lancelot alergă cât putu de repede spre clădirea principală, surprinzându-l pe Blaine care tocmai sosea cu mașina. Îi făcu semn să oprească.

— Oh, spuse Blaine. Oh, da. Leo a primit niște vești proaste de acasă și a trebuit să ia avionul în toiul nopții. Tocmai m-am întors din Harford. Părea epuizat. E un puști drăguț, nu-i așa? Bietul băiat.

Lotto zâmbi. Ochii i se umplură de lacrimi. Era absurd.

Părând stânjenit, Blaine își așeză o mână pe umărul lui Lotto.

— Ești bine? îl întrebă el.

Lancelot încuviință.

— Mă tem că trebuie să mă întorc și eu acasă azi, zise el. Te rog să le transmiți asta celor din administrație când vor veni. Voi angaja un șofer. Nu-ți face griji în privința mea.

— În regulă, fiule, zise repede Blaine. N-o să-mi fac griji.

Lancelot rămase în pragul ușii bucătăriei casei de la țară.

Limuzina se îndepărtă prin mocirlă. Acasă.

God coborî repede scările, iar Mathilde ședea la masă, în bătaia unei raze de lumină, cu ochii închiși și o ceașcă de ceai aburind în fața ei. Se simțea un ușor miros de gunoi în aerul răcoros din casă. Inima lui Lancelot tresări: fusese întotdeauna treaba lui să scoată gunoiul afară. În absența sa, Mathilde îl lăsase să se adune.

Nu știa dacă ea se va uita la el. Nu o mai văzuse niciodată foarte supărată încât să nu se uite la el. Chipul ei era foarte întunecat. Părea îmbătrânită. Tristă. Slabă. Părul îi era unsuros. Părea posomorâtă, de parcă ar fi fost doborâtă de propria-i singurătate. Simți cum ceva se rupe înăuntrul lui.

Apoi, God începu să sară până la nivelul genunchilor săi, urinând de fericire că îl văzu și lătrând cu vocea ei ascuțită, care imita un soi de țipăt. Mathilde deschise ochii. El privi cum pupilele ei mărite începură să se micșoreze în interiorul irisului, o privi cum ea se uită la el și, după expresia de pe fața ei, își dădu seama că ea nu știuse că el se afla acolo. Și că era foarte bucuroasă să îl vadă. Iat-o. Singura lui dragoste.

Ea se ridică în picioare atât de repede, încât scaunul se răsturnă pe spate. Veni la el cu brațele deschise, luminându-se la față, iar el își afundă fața în părul ei, adulmecându-i mirosul. Pământul parcă încetase să se mai rotească. Apoi, trupul ei puternic și osos se lipi de al lui, iar el îi simți mirosul în nări și îi gustă lobul urechii. Ea se depărtă de el, privindu-l plină de pasiune, și lovi cu piciorul ușa bucătăriei, închizând-o. Când el încercă să vorbească, ea îi astupă gura cu mâna pentru a-l opri, apoi îl conduse sus, în liniștea absolută, și profită de el cu atâta sălbăticie, încât atunci când se trezi a doua zi dimineața, el descoperi că avea

vânătăi pe șolduri și zgârieturi în părțile laterale ale corpului. Și le verifică în baie, mulțumit de acea durere.

•

Apoi veni Crăciunul. Vâscul atârna de candelabrul din hol, beteala albastră era înfășurată în jurul balustradei, miros de scorțișoară și mere coapte. Lancelot stătea la baza scărilor, privindu-și zâmbind fața ridată în oglindă în timp ce își aranja cravata. Dacă l-ar fi privit cineva în acel moment, nu și-ar fi dat niciodată seama că avusese un an dificil. Suferise, însă această suferință îl întărise. Poate era și mai atrăgător, gândi el. Bărbații pot face asta, pot deveni mai chipeși pe măsură ce îmbătrânesc. Femeile îmbătrânesc, pur și simplu. Biata Mathilde, avea fruntea foarte brăzdată. În douăzeci de ani, ea albise, iar fața îi era plină de riduri. *Oh, dar tot frumoasă va rămâne, gândi el, și loială până în măduva oaselor.*

De afară răzbătu huruitul unui motor, iar când el privi pe fereastră, zări un Jaguar verde-închis virând pe aleea din pietriș care șerpuia printre cireși.

— Au sosit! îi strigă el lui Mathilde de la baza scărilor.

Zâmbea: trecuseră luni bune de când nu le mai văzuse pe sora lui și pe Elizabeth, și pe gemenele lor adoptate. Cât de mult le vor plăcea balansoarele în formă de broască-țestoasă și de bufniță pe care le sculptase pentru ele un tâmplar excentric, care trăia ca un pustnic undeva în sălbăticiile din nordul statului. Bufnița avea o privire uimită de erudit, iar broasca țestoasă parcă mesteca o rădăcină amară. Oh, cât își dorea să le îmbrățișeze trupurile mici! Cât își dorea să simtă prezența liniștitoare a surorii lui! Se ridică pe vârfuri de încântare.

Însă, sub bolul cu bomboane din ciocolată de pe măsuța din lemn de cireș din hol, el zări colțului unui ziar care ieșea în afară. Neobișnuit. De obicei, Mathilde era foarte ordonată. Toate lucrurile din casă erau la locul lor. Dădu bolul la o parte pentru a vedea. Simți că i se taie genunchii.

O fotografie neclară cu Leo Sen, zâmbind timid, iar sub fotografie, un mic articol.

Un promițător compozitor britanic, înecat lângă o insulă din Nova Scoția. Tragic. Foarte promițător. Eton și Oxford. Talent înnăscut la vioară. Cunoscut pentru compozițiile lui lipsite de armonie, profund emoționale. Necăsătorit. Părinții și comunitatea îi vor simți lipsa. Citate ale unor compozitori renumiți; Leo fusese mai cunoscut decât își imaginase Lancelot.

Vorbele rămase nerostite erau prea greu de suportat. O altă prăpastie. Cineva dispăruse brusc. Leo, înotând într-o apă foarte rece. Decembrie, curenți puternici, apa pulverizată deasupra valurilor dezlănțuite transformându-se pe loc în gloanțe din gheață. Se cutremură când își imagină șocul pe care îl suferise trupul atunci când se adâncise în apa rece și învolburată. Totul era greșit.

El inspiră adânc pentru a nu se prăbuși. Se sprijini de masă, iar când deschise ochii, își zări reflexia palidă în oglindă.

Peste umărul lui stâng, o văzu pe Mathilde în capul scărilor. Îl urmărea cu privirea. Era serioasă și splendidă în rochia ei roșie. Lumina slabă a zilei de decembrie pătrundea timid prin fereastra aflată deasupra ei, mângâindu-i umerii.

Ușa bucătăriei se deschise, iar casa răsună de vocile copiilor care îl chemau pe unchiul Lotto, Rachel striga „Hei!“, câinele lătra vesel și Elizabeth izbucnise în râs. Rachel și Elizabeth începură să se dondănească, însă Lancelot și soția lui continuau să se privească în oglindă. Apoi, Mathilde coborî o treaptă, apoi o alta, iar zâmbetul îi reveni pe față.

— Crăciun fericit! strigă ea cu o voce cristalină.

El se dădu brusc în spate, de parcă și-ar fi așezat mâna pe o plită încinsă, iar ea îl fixă cu privirea în oglindă, pe măsură ce cobora scările încet, încet.

6.

— Aș putea măcar să citesc ce ai scris împreună cu Leo? întrebă Mathilde într-o seară, când se aflau în pat.

— Poate, răspunse Lancelot urcându-se pe ea și vârându-și mâna pe sub cămașa ei.

Mai târziu, după ce se afundase în așternuturi, ea ieși la suprafață, îmbujorată datorită căldurii lui.

— Poate, adică mă vei lăsa să citesc?

— M., zise el încet, urăsc eșecurile.

— Adică, nu? zise ea.

— Adică, nu, răspunse el.

— Bine, spuse ea.

Însă în ziua următoare, când el fu nevoit să meargă în oraș pentru a se întâlni cu impresarul său, ea urcă la mansardă, unde se afla biroul lui, plin de hârtii împrăștiate și căni de cafea mucegăite. Se așeză la masă și începu să citească tot ceea ce găsi în dosar.

Se ridică în picioare și se duse la fereastră. Gândul o purtă la băiatul care se înecase în apa tulbure și rece ca gheața, la o sirenă, la ea însăși.

— Păcat, îi spuse ea cățelușei. Ar fi putut fi o operă de artă.

ANTIGOANA

[*Prima ciornă, cu notițe pentru muzică*]

PERSONAJE

GO: contratenor, în culise; pe scenă, o păpușă în apă sau o hologramă care rămâne pe parcursul reprezentației într-un acvariu.

ROS: tenor, iubitul lui Go.
COR DIN DOISPREZECE MEMBRI: zei și muncitori care sapă tuneluri și navetiști.
PATRU DANSATORI

ACTUL I: SOLIP

Fără cortină. Scena întunecată. În mijloc, un acvariu cilindric cu apă, luminat sau conceput să semene cu o peșteră. Go: înăuntru. E greu după atâtea veacuri să îți dai seama dacă este ființă umană. Trupul ei s-a micșorat.

[Leo: Muzica începe în surdină, astfel încât este confundată cu zgomote ambientale. Șiroaie, tunete în depărtare. Șuierat, asemănător cu vuietul vântului. Foșnete. Bătăi ale inimii. Fâlfâit de aripi. Fragmente de muzică foarte filtrate, încât nici nu mai seamănă cu muzică. Voci înăbușite, care par să răzbească prin stâncă. Publicul șușotește, iar rumoarea se întrepătrunde cu partitura. Sunetele se adună până când formează un ritm, o armonie, pe măsură ce se intensifică.]

Luminile se aprind imperceptibil asupra peșterii, iar teatrul se cufundă în întuneric. Publicul se liniștește în cele din urmă.

Go se trezește, se așază. Începe să cânte prima arie, un bocet, în timp ce se mișcă în peștera ei.

Supratitrare în engleză proiectată deasupra avanscenei. Go vorbește o limbă a ei. Greaca veche, redusă la esență, fără timpuri verbale, fără cazuri, fără genuri. Modificată de milenii de singurătate și de fragmente de cuvinte care au răzbătut până la ea din lumea exterioară, germană și franceză și engleză. Ea este nebună din ambele puncte de vedere: furie și demență.

În timp ce se mișcă Go povestește cum trăiește, o grădină de mușchi și ciuperci de îngrijit, viermi de muls, haine din fire de păr și pânză de păianjen de țesut în fiecare zi. Dușuri chinuite cu apa ce picura de pe stalactite. Singurătate înspăimântătoare. Lilieci cu fețe de copilași pe care ea i-a crescut și care nu pot rosti mai mult de zece cuvinte, interlocutori nesatisfăcători. Go nu se resemnează în fața sorții. Ea se revoltă împotriva zeilor care au condamnat-o la nemurire; a încercat să se spânzure, însă nu a reușit. S-a trezit înfășurată în giulgiu, cu o urmă roșie pe care i-o lăsase frânghia pe gât, și cu Haemon zăcând mort lângă ea. Go i-a transformat oasele în linguri și farfurii, din care mănâncă. Ține în mână bolul, craniul lui, și o cuprinde din nou furia, începe să îi blesteme pe zei.

Luminile părăsesc peștera lui Go și se fixează asupra corului, în veșminte de zei, prevăzute cu alte luminițe, făcându-i dureros de strălucitori. La început, aceștia par a fi șase coloane dispuse în semicerc în jurul acvariului ei până când observăm simbolurile care îi definesc: aripi la călcâie pentru Hermes, arma lui Marte, bufnița Minervei și tot așa.

Aceştia cântă în engleză. Ei au vrut să îi ofere lui Go nemurirea drept cadou, însă au vârât-o într-o peşteră până când ea le va arăta recunoştinţă. Încă nu le-a arătat-o. Mânioasa Go. Aroganta Go.

Secvenţă retrospectivă: povestea Antigonei, dansând. Dansatorii se află în spatele acvariului, astfel încât apa le amplifică trupurile, făcându-le să pară sălbatice şi ciudate. Aceştia mimează cu fraţii Antigonei, Polinice şi Eteocle, o luptă în tabere adverse, cum mor amândoi, cum Antigona îl îngroapă pe Polinice de două ori, în ciuda dictatului lui Creon, apoi Creon împotriva zeilor, Antigona, care este închisă, care se spânzură. Haemon care se sinucide, Euridice se sinucide, Creon moare. O baltă imensă de sânge.

Însă una dintre zeiţe, Minerva, îi taie frânghia Antigonei, o readuce la viaţă. O închide într-o peşteră.

Zeii cântă că au vrut să o lase pe ea, ultima urmaşă a unei familii depravate, fiica incestului, să supravieţuiască. Nu trebuia decât să arate umilinţă în faţa lor. Însă ea s-a încăpăţânat milenii la rând. Pleacă-ţi capul, Go, şi vei fi eliberată. Căci zeii sunt foarte îngăduitori.

Go: HA!

Luminile se fixează asupra lui Go, iar ea începe să cânte o altă arie, mai blândă, pe limba ei: Zeii uită de Go. Îi va ucide cu mâna ei. Haosul e mai bun decât ei. Blestemaţi fie zeii! Go îi blestemă. Go ştie că oamenii încep să clocotească, precum un vulcan; vor exploda, se vor face pulbere. Îi aşteaptă sfârşitul, iar eu sărbătoresc. Care sunt mai răi: zeii sau oamenii? Lui Go nu îi pasă. Go nu ştie.

[Antract: o proiecţie video de zece minute care acoperă scena. Un câmp golaş cu un singur măslin, timpul se scurge cu o repeziciune nemaipomenită. Copacul creşte, îmbătrâneşte, moare, o casă este ridicată. Un cutremur, casa este dărâmată, iar peştera lui Go este eliberată, începe să călătorească pe sub pământ. Acum, proiecţiile video se derulează cu încetineală. Sunt construite oraşe, care sunt invadate de armate care le ard din temelii. În adâncurile Mediteranei pentru câteva clipe, rechinii înoată de colo-colo. Peştera lui Go călătoreşte pe sub Italia, în timp ce noi vedem schimbările din timpul Imperiului Roman, apeducte şi agricultură, Roma reconstruită, pe sub Alpi, lupi, în Franţa Evului Mediu – o trecere rapidă prin axa timpului – şi aterizează în epoca Eleonorei de Aquitaine, Paris, pe sub Canal, în Londra care arde în flăcări în 1666, unde peştera se opreşte. Suntem martori la dezvoltarea oraşului până în 1979.]

ACTUL II: DÉMO

[*Proiecţia video se îngustează până când devine o bandă subţire deasupra peşterii lui Go, sub supratitrare. Floarea pasiunii care înfloreşte în timp real. Patruzeci şi cinci de minute, de la boboc la floare.*]

Go face tracțiuni în peștera sa. Flotări. Fuge pe o bandă de alergare făcută din pânză de păianjen și stalagmite, pe o muzică fantomatică, răsunătoare, atonă. Aplauze de la liliecii cu fețe de copilași, care stau spânzurați cu capul în jos.

Se dezbracă încet și se așază sub picăturile de apă care cad încet din stalactite.

Aude ceva. În culise, vocile se intensifică treptat. Go își lipește urechea de un perete al peșterii, iar luminile se fixează asupra unui cor de săpători cu căști pe cap, care tocmai au ieșit la suprafață. Vocile lor conferă ritmul și zgomotele săpăturii, iar un fierăstrău conferă melodia. Din multitudinea de muncitori, unul, Ros, se ridică și face o pauză: este tânăr, foarte chipeș și poartă haine mai îngrijite decât ceilalți, în stilul sfârșitului anilor ’70. Este foarte înalt și are barbă. Bărbații cântă despre linia de metrou Jubilee și cum gloria omenirii i-a ucis pe zei.

Zeii au murit, cântă ei în engleză. I-am omorât noi. Oamenii i-au învins.

Go râde, încântată să audă voci foarte aproape, foarte clare.

Însă Ros intervine cu un contrapunct, Noi, cârtițele. Nechibzuite și oarbe. Chircite în întuneric. Nu poți fi bun dacă nu vezi soarele. Și ce înseamnă să fii om dacă viața ta nu se sfârșește mai bine decât a început?

Go își lipește tot trupul de peretele peșterii. Există ceva erotic în felul în care se mișcă.

Pauză: în culise, o soprană suflă din fluier, anunțând masa de prânz. Cântecul bărbaților încetează. Ei se strâng la un loc și încep să mănânce, în afară de Ros, care șade cu o carte și un sandvici, izolat de ceilalți, pe o piatră opusă peșterii lui Go.

Ea încearcă să murmure încet cântecul pe care l-a cântat el. El aude și își lipește nerăbdător urechea de peretele din piatră. La început e uluit, apoi pare să-i fie teamă. Încet, el începe să îi cânte. Ea îi schimbă cântecul astfel încât acesta să devină al ei și, în timp ce el și ea își cântă unul altuia, într-o dizarmonie ciudată, Go transcrie în limba ei, dând naștere unor înțelesuri complet noi. [Supratitrările sunt despărțite la mijloc, traducerea ei în engleză, cuvintele lui reale.] Fețele lor sunt lipite de piatră la același nivel, Go foarte gârbovită, Ros, în genunchi. El se prezintă; ea spune cu blândețe că o cheamă Go.

Ceilalți bărbați se ridică în picioare și se apucă de muncă în tăcere, în timp ce Go și Ros cântă mai tare, mai cu forță. Soprana imită un fluier care anunță sfârșitul zilei de muncă, întrerupând duetul, și, deși Ros încearcă să rămână, șeful de echipă nu îi permite acest lucru. În timp ce se îndepărtează, bărbații schimbă cuvintele cântecului astfel încât să râdă pe seama lui Ros: Ros este un visător, cântă ei. Prost ca stâncile care îl înconjoară. Un cititor bun de nimic. Ros nu este un bărbat adevărat.

Go cântă un cântec de dragoste, o arie aproape frumoasă, iar muzica din grotă răsună mai puțin atonală în urma ei și pare să cânte alături de ea.

Ros se întoarce și încearcă să spargă peretele din piatră, fără să înțeleagă faptul că stânca este blestemată și nu poate fi spartă. Zilele se scurg, simbolizate de oamenii care înaintează în munca lor, soprana anunță sfârșitul zilei, însă Ros încearcă neîncetat. Mișcările lor erotice s-au transformat într-un soi de act sexual de o parte și de alta a pereților din stâncă. [Leo: muzică tânguitoare de dorință.] Ros cântă în fiecare zi, din ce în ce mai cu patos, nu te voi părăsi, Go. Te voi scoate afară. Nu mai ascunde ceea ce face și începe să o facă în văzul tuturor, iar ceilalți îl împresoară, îl vâră într-o cămașă de forță și îl îndepărtează de acolo. Încearcă să îi facă să-l înțeleagă, însă aceștia se încrâncenează. Îi cântă cântecul de dragoste lui Go în timp ce este târât la azil, iar ea îi răspunde printr-un alt cântec. O singură persoană pare să o audă pe Go – un semn de recunoaștere –, însă el ridică din umeri și continuă să îl târască pe Ros.

Go își cântă, singură, cântecul de dragoste. Începe să își țească încet rochia de nuntă. Roșie.

Afară, stația de metrou subterană este terminată, oamenii încep să urce și să coboare. Sunt zeii, în haine civile. Știi că sunt zei după strălucirea pe care o emană comparativ cu ceilalți pasageri. Am fost împuținați, cântă ei. Zeii sunt doar basme acum. Sunt încă nemuritori, dar lipsiți de putere.

Ei urcă și coboară din metrou în timp ce cântă.

Ros se întoarce în haine zdrențuite, bărbos, ca un om al străzii. Își lipește obrazul de peretele lui Go și începe să cânte cântecul de dragoste. Un moment de ușurare, în care ei cântă puțin în duet, însă versiunea lui Go s-a schimbat din nou. Acordurile ei sunt mai accentuate, devin din ce în ce mai frenetice, ea se luptă cu zidul pe care îl lovește cu pumnii și cu picioarele, în timp ce Ros își construiește un mic adăpost din cartoane, pe care îl căptușește cu ziare. Înăuntru desfășoară un sac de dormit și se stabilește acolo.

N-am să te părăsesc, cântă Ros. Nu vei mai fi niciodată singură.

[Antract: o proiecție video de cinci minute se desfășoară ca înainte. Londra creștea deasupra lor, Gherkin, Satul Olimpic, mase uriașe de oameni, răscoale, incendii, întuneric, dezastru.]

ACTUL III: ESCHAT

Se deschide cu Ros care zace în locul de la sfârșitul actului precedent, însă e bătrân, stația de metrou este murdară, acoperită de graffiti, un loc de coșmar. Apocalipsa planează asupra lor. Go este exact la fel, poate și mai frumoasă în rochia ei de mireasă, roșie și vaporoasă, lilieci ciudați; copilași pleșuvi, cu piele rozalie și cu aripi, care atârnă cu fața în jos. Muzică ambientală, sau cea mai puțin emoționantă muzică de pe planetă. [Scuze, Leo.] Este întreruptă de

interferențe și un huruit ciudat și îndepărtat, care se intensifică din ce în ce mai mult.

Ros îi cântă lui Go despre trecători, i-a învățat limba, însă noi începem să înțelegem că transformă lumea urâtă într-una frumoasă.

Pe peron are loc o încăierare, iar publicul realizează, încetul cu încetul, că unul dintre luptători este un zeu, a cărui strălucire s-a estompat, și care e la fel de murdar și de îmbătrânit ca Ros; este Hermes; îl putem recunoaște după aripile murdare de la călcâie. Lui Ros i se taie respirația.

Povestește-mi despre soare, zice Go. Ești pielea mea, limba mea, ochii mei.

Însă Ros este tulburat de ceea ce a văzut. Zeii au uitat de ei, își spune el oftând. Își duce ambele mâini la piept, unde simte brusc o durere. Ceva nu e în regulă, Go. Ceva nu este în regulă înăuntrul meu.

Ea spune nu. Ea spune că este soțul ei tânăr și frumos. El a făcut-o să-i iubească din nou pe oameni. Pe dinăuntru nu poate fi decât bun.

Am îmbătrânit, Go. Sunt bolnav. Îmi pare rău. Oftează.

Zeii se adună în jurul lui, cântă, plângându-se de nenorocirea lor și de nenorocirile lumii. Dacă la început a existat grandoare, lumină strălucitoare, seriozitate, acum există o diminuare inefabilă, aproape comică. Go este copleșită, își acoperă urechile cu mâinile.

Ros se prăbușește. Lumea nu este așa cum… începe el, dar nu mai termină.

Go îi cântă un cântec de dragoste. O proiecție video pe trupul lui Ros, sufletul lui care se ridică, tânăr, cu monede pe ochi; alunecă pe o rază de lumină; pe trupul nemișcat al cântărețului este o proiecție video, oasele care se micșorează.

Ros? cântă Go. Același cuvânt, la nesfârșit, fără muzică. Strigă.

În cele din urmă, îi roagă pe zei să o ajute. În engleză acum: Ajutați-mă, zeilor. Ajutați-mă!

Zeii sunt însă preocupați, zgomotele sunt foarte puternice și vin de aproape, coloanele lor de lumină sunt goale, iar ei se luptă. Sunt toți vagabonzi, o comedie bufă; cu toate acestea, e o chestiune mortală. Minerva o strangulează pe Afrodita cu firul unui încărcător de laptop; Saturn, un bătrân uriaș, murdar și gol, orbecăie după fiul său, Jupiter, însă înghite un șobolan à la Goya; Hefaistos intră în luptă cu roboți uriași din oțel; Prometeu aruncă în el cu un cocktail Molotov. Este o luptă îngrozitoare, sângeroasă, până când Jupiter scoate la iveală un buton mare și roșu.

Hades invocă umbrele, care aduc un alt buton roșu.

Coloană muzicală, fiecare încearcă să îl elimine pe celălalt.

[Go a început să se învârtă în grota ei, mai încet la început, apoi din ce în ce mai repede.]

În liniștea care se așterne, se aude geamătul lui Go, *Ros, Ros, Ros.*

Brusc, amândoi zeii apasă pe butoane. Un fascicul de lumină puternică, haos. Apoi, tăcere, întuneric.

Încet, Go începe să strălucească. [Toate luminile din teatru – cele de pe culoare și cele de ieșire – se sting.]

Vă rog, strigă ea o dată, în engleză.

Niciun răspuns.

Tăcere.

[Leo păstrează tăcerea până când aceasta devine insuportabilă; cel puțin un minut.]

Go este singură, cântă. Go cea nemuritoare, într-o lume moartă. Nu există destin mai grav de atât. Go este singură. În viață, singură. Singura. Menține ultima notă până când își pierde vocea.

Se ghemuiește până când ajunge în poziția în care am găsit-o.

Nu se aud decât vuietul vântului și clipocitul apei. O bătaie a inimii se aude încet, apoi se intensifică până când acoperă zgomotul vântului și al apei, fiind singurul lucru care se mai aude. Nu se aud nici aplauzele, foarte intens este acest zgomot. Nu se lasă nici cortina. Go rămâne ghemuită, până când publicul părăsește teatrul.

SFÂRȘIT

7.

La simpozionul despre viitorul teatrului fură invitați patru dramaturgi. Universitatea era foarte bogată și își permitea să îi aducă pe toți în același timp: fata promițătoare de douăzeci de ani, afro-americanul plin de energie, în vârstă de treizeci de ani, vechea voce a teatrului, a cărui muncă a marcat arta vreme de patruzeci de ani în ultimul secol, și Lotto, patruzeci și patru de ani, reprezentantul vârstei mijlocii, își zise el. Și, pentru că era o dimineață minunată – sufla un vânticel răcoros, iar lumina era trandafirie – și toți își admirau munca unul celuilalt într-o oarecare măsură, cei patru dramaturgi, împreună cu moderatorul, își petrecură timpul în camera verde, sorbind câte un pahar de coniac și sporovăind, în timp ce așteptau să înceapă evenimentul. Când veni momentul să urce pe scenă, erau cu toții ușor cherchelițți. Aula avea cinci mii de locuri și toate erau ocupate. Sala ticsită de oameni era prevăzută cu un ecran LED. Erau persoane care umpluseră și culoarele. Luminile erau foarte puternice, încât cei care se aflau pe scenă abia dacă vedeau dincolo de primul rând, unde ședeau soțiile lor. Mathilde stătea la margine, elegantă, cu părul de un blond-platinat, și îi zâmbea.

Lancelot primi cu însuflețire aplauzele și introducerile lungi, presărate cu scene scurte din operele fiecărui dramaturg care fuseseră jucate în teatrele cele

mai importante. Îi era greu să se concentreze. Probabil că băuse mai mult coniac decât crezuse. Își înțelese propria piesă de teatru; Miriam, cea din „Izvoarele", era perfectă, sex într-o rochie, gemete înăbușite, șolduri și păr mătăsos de culoare arămie. Va primi roluri în filme, știa asta. [Da, roluri mici, al ei fiind ca o scânteie.]

Și-acum, discuția. Viitorul teatrului! Primele păreri? Bătrânul dramaturg începu să își exprime nemulțumirea într-un accent pseudobritanic. Ei bine, dacă radioul nu omorâse teatrul, dacă cinematografia nu omorâse teatrul, dacă televiziunea nu omorâse teatrul, era o idee cam țicnită să susții că internetul, oricât ar fi el de seducător, ar putea să omoare teatrul, nu? „Războinicul" continuă; vocile marginalizate, vocile colorate, vocile care, inițial, fuseseră înăbușite, se vor auzi la fel de tare ca și celelalte, acoperindu-le pe cele ale bătrânilor albi și plictisitori. Lancelot răspunse, pe un ton blând, că până și bătrânii patriarhi albi și plictisitori aveau povești de spus și că viitorul teatrului era ca trecutul teatrului: crearea inovației în arta narativă, o inversare a așteptărilor publicului. El zâmbi; până în acel moment, doar el primise aplauze. Privirile lor se îndreptară asupra fetei care ridica din umeri și își rodea unghiile.

— Nu știu. Nu sunt ghicitoare, zise ea.

Impactul erei tehnologice? Ne aflăm în Silicon Valley, la urma urmei. Publicul râse. „Războinicul" interveni, ținând-o pe-a lui: odată cu apariția Youtube și a MOOC și a tuturor celorlalte inovații, informațiile fuseseră democratizate. Se uită la fată, căutând în ea un aliat. Odată cu apariția mișcării feministe care aducea egalitatea în îndeplinirea sarcinilor casnice, le scutea pe femei de graviditate și de corvoadă. Soția unui fermier din Kansas, care odinioară fusese doar menajeră, care născuse, șterse copilașii la fund, preparase untul și altele, avea dreptul să își împartă sarcinile și să se transforme din soție în creator. Putea afla despre cele mai recente inovații de pe computer; putea urmări noile piese de teatru acasă; putea învăța singură să compună muzică; putea crea un nou spectacol pe Broadway fără a fi nevoită vreodată să locuiască în cel de-al treilea cerc al iadului care era orașul New York.

Lancelot simți că începe să se enerveze. Cine era acest grandoman și cine îi dădea dreptul să blameze modul în care alții alegeau să își trăiască viața? Lancelot adora acest cerc al Iadului!

— Hai să nu privim cu superioritate toate soțiile din lumea asta, spuse el.

Râsete.

— Uneori, noi, cei care creăm, suntem foarte narcisiști – credem că stilul nostru de viață este nestemata de pe coroana umanității. Mulți dintre dramaturgii pe care îi cunosc sunt niște imbecili încăpățânați – afirmația stârni vociferări din partea bătrânului, iar soțiile lor sunt ființe mult mai bune. Sunt mai amabile, mai generoase, mai vrednice. Există ceva nobil în a face viața mai liniștită, mai curată și mai confortabilă. Este o alegere cel puțin egală cu aceea de a fi narcisist toată

viața. Soția este dramaturgul căsniciei, cea a cărei muncă este esențială în obținerea rezultatelor, deși contribuția ei nu este niciodată recunoscută în mod direct. Este un rol încărcat de glorie. De pildă, soția mea, Mathilde, a renunțat la slujba ei cu mulți ani în urmă pentru a o face pe a mea să aibă un parcurs lin. Îi place să gătească, să deretice și să îmi editeze cărțile. Este fericită că poate face toate aceste lucruri. Oare cât de josnic trebuie să fii să afirmi că ea este inferioară pentru că nu este creatorul din familie?

Era mulțumit de faptul că își găsea cuvintele cu atâta ușurință. Mulțumi forțelor, oricare erau acestea, pentru că era foarte dezinvolt. [N-avea nicio legătură cu asta.]

Fata-dramaturg spuse pe un ton acru:

— Am o soție și sunt soție. Nu-mi prea convin discuțiile acestea despre esențialism privind sexele.

— Mă refer, desigur, la soție în sensul de camaraderie care nu implică sexul, zise Lancelot. Există și „soții masculi". Pe vremea când eram actor, o bună bucată de timp nu am primit niciun rol și, practic, eu m-am ocupat de treburile casnice, în timp ce Mathilde aducea banii în casă. [Spălase vasele; această parte era adevărată.] În fine, există o diferență esențială între sexe care nu ar trebui menționată în zilele noastre pentru că ar fi nedrept. Femeile sunt cele care duc sarcina, ele sunt cele care hrănesc copii și cele care, în mod tradițional, au grijă de cei mici. Această activitate îți ia foarte mult timp.

El zâmbi, așteptând aplauzele, însă ceva se întâmplase. Peste mulțime se așternu o tăcere rece. Cineva vorbea cu voce tare în fundul sălii. Unde greșise? Se uită panicat la Mathilde, care își privea pantofii.

Fata-dramaturg îl privi încruntată pe Lancelot, apoi spuse pe un ton rece:

— Afirmi cumva că femeile nu au geniu creator pentru că dau naștere copiilor?

— Nu, răspunse el. Dumnezeule, nu. Nu pentru că… N-aș afirma așa ceva. Iubesc femeile. Și nu toate femeile au copii. De pildă, soția mea. Cel puțin, nu încă. Ascultați, nouă ni se dă o anumită cantitate de creativitate, așa cum ni se dă o anumită perioadă de viață. Dacă o femeie alege să dea naștere unei vieți reale și nu uneia imaginare, atunci aceasta este o alegere nemaipomenită. Atunci când o femeie dă naștere unui copil, ea creează mult mai mult decât o lume inventată pe o coală de hârtie! Creează viață reală, nu doar o simulare a acesteia. Opera lui Shakespeare este cu mult mai puțin importantă decât o femeie analfabetă de vârsta lui care a dat naștere unor copii. Acei copii sunt strămoșii noștri. Fără ei, noi nu ne-am fi aflat azi aici. Dacă de-a lungul istoriei femeile au demonstrat că sunt mai puțin creative decât bărbații este pentru că ele creează în interior și își răsfrâng energiile asupra vieții înseși. Este un soi de geniu trupesc. Nu puteți spune că nu este cel puțin la fel de valoros ca geniul imaginației creatoare. Eu cred că putem fi cu toții de acord că femeile sunt la fel de bune ca bărbații –

poate chiar mai bune în anumite privințe –, însă motivul pentru care există foarte puține în zona creativă este acela că femeile își îndreaptă energiile creatoare înspre interior și nu înspre exterior.

Murmurele deveniră mai furioase. El ascultă uimit și auzi doar câteva aplauze pe ici, pe colo.

— Ce e? întrebă el.

Bătrânul se grăbi să încuviințeze, începând să spună o poveste lungă și complicată în care aminti de Liam Neeson și Paul Newman și de Insula Wight. Lancelot simți cum îi trece transpirația rece și cum pulsul îi revine la normal. Se uită din nou în direcția Mathildei, încercând să îi surprindă privirea pentru a-și găsi liniștea, însă locul ei era gol.

Simțea cum lumea se prăbușește în jurul lui. Lancelot se clătină. Mathilde plecase. Mathilde se ridicase în picioare și părăsise aula în văzul tuturor. Mathilde era atât de furioasă, încât se săturase. Se săturase? De tot? Poate atunci când va ieși în lumina puternică a orașului Palo Alto și va simți căldura soarelui pe chip va înțelege adevărul: că îi va fi mult mai bine fără el, că ea, o sfântă, era târâtă în rahatul de câine care era soțul ei. Simți furnicături în buricele degetelor, își dorea foarte mult să o sune. În timpul discuției, ceilalți doi dramaturgi mai tineri și moderatorul refuzară să se uite la Lancelot, ceea ce era foarte bine, căci el avea nevoie de toată concentrarea pentru a sta liniștit pe scaunul său. Șezu stânjenit la locul lui până la sfârșitul conferinței, apoi, când cei prezenți se adunară în jurul lor pentru alte discuții, el îi spuse moderatorului:

— Cred că o să sar peste aperitive. N-aș vrea să mi se ofere capul pe tavă.

Moderatorul tresări și răspunse:

— Ar putea fi o decizie bună.

Lancelot se grăbi înspre camera verde pentru a o căuta pe Mathilde, însă ea nu era acolo. Oamenii începură să inunde holul, iar el intră repede într-o toaletă destinată persoanelor cu handicap, ca să o sune. Deși telefonul ei suna întruna, nu răspunse. El ascultă cum zgomotul vocilor de afară se intensifică, apoi se diminuează.

Se privi îndelung în oglindă: fruntea foarte lată, de parcă ar fi avut o pancartă lipită pe ea, nasul ciudat care părea să crească pe măsură ce îmbătrânea, firele de păr care îi creșteau pe lobii urechilor și care erau lungi de câțiva milimetri atunci când le întindea. În tot acest timp, el își afișase urâțenia cu multă încredere, de parcă ar fi fost vorba de frumusețe. Cât de ciudat! Jucă *solitaire* pe telefon. Apoi, alte cincisprezece jocuri *solitaire*, sunând-o pe Mathilde între ele. Telefonul scoase un sunet umilitor, apoi se închise. Stomacul începu să îl atenționeze, iar el își aminti că nu mai mâncase nimic de la micul dejun de la hotelul din San Francisco și că ar fi trebuit să mănânce de prânz. Se gândi la ceaiul amărui cu gheață și la tarta de ciocolată de la desert, însă tresări când își dădu seama că era aproape ora trei după-amiaza. Ora prânzului trecuse de mult. El își scoase capul

pe coridorul care odinioară roia de oameni și care acum era pustiu. Se furișă de-a lungul peretelui și își îți capul de după colț ca să se uite, însă nu era nimeni nici lângă ușa de la intrare.

Ieși din clădire și rămase pe loc, plimbându-și privirea prin piața unde studenții cu rucsacuri uriașe în spate își vedeau de drumul lor ca niște gândaci, pregătiți să cucerească lumea. Îi plăcea felul în care vântul îi mângâia fața.

— Păcat, auzi el o voce în dreapta lui, iar ochii se opriră asupra unei femei: o față trasă, păr rar și vopsit în negru. Și când te gândești că mi-au plăcut întotdeauna scrierile tale. N-aș fi dat niciun ban pe bilete dacă aș fi știut cât ești de misogin.

— Nu sunt misogin! Iubesc femeile, spuse Lotto.

Femeia pufni și zise:

— Așa spun toți misoginii. Vă place doar să le-o trageți.

Era inutil. Chiar îi plăcea să le-o tragă femeilor, deși i-o trăsese doar uneia de când se căsătorise. O luă în grabă de-a lungul peretelui din stuc, țâșnind la umbră și printre eucalipți, strivind fructele de pădure sub tălpi, și ieși confuz pe o stradă numită El Camino Real. Nu se simțea deloc nobil, dimpotrivă. O luă pe acea stradă, în direcția San Francisco. Începu să transpire prin cămașă. Soarele era mult mai fierbinte decât și-ar fi imaginat. Strada parcă nu se mai termina, iar el se simțea ametit. Rătăci printr-un cartier de case ciudate aflate în spatele unor porți somptuoase, cu grădini în care creșteau leandri roz și cactuși. Ajunse la o șosea principală pe care o traversă pentru a ajunge la un restaurant mexican, unde, cu siguranță, găsea ceva de mâncare pentru a-și recăpăta forțele. Mâncă pe jumătate un burritoul cu ardei iute în timp ce aștepta la rând să plătească. Mesteca atunci când își vârî mâna în buzunar după portmoneu. După o clipă de panică, își aduse aminte că îl lăsase în camera de hotel. Nu trebuia să plătească niciodată în astfel de excursii și, chiar dacă trebuia,

Mathilde era acolo cu geanta ei. Și-apoi, ura și felul în care portmoneele îi schimbau înfățișarea posteriorului, de parcă i-ar fi crescut acolo o tumoare uriașă. Prefera profilul neted al unui posterior fără portmoneu.

El făcu din umeri către casieră, care strânse din ochi și îl amenință în spaniolă. El așeză farfuria jos și continuă să spună: „îmi pare rău, *lo siento",* până când ajunse lângă ușă.

În cele din urmă, ajunse la un centru comercial în formă de potcoavă, unde zări cu coada ochiului ceva ce îl făcu să tresară de uimire: o cabină telefonică, prima pe care o văzuse în ultima perioadă. Se trezi că formează cu taxă inversă singurul număr pe care îl mai știa pe dinafară în acea eră a telefoanelor mobile. Ce ușurare să simtă greutatea receptorului în mână, mirosul respirației celorlalți și unsoarea. La capătul celălalt al firului se auzi vocea mamei lui. Cu taxă inversă? Vai, sigur că da, va accepta, apoi spuse:

— Lancelot? Dragul meu? Ce s-a întâmplat? E din cauza soției tale? Doamne, te-a părăsit?

El înghiți cu noduri. Își amintea vag că mai trăise acel moment. Când? în facultate, chiar după ceremonia de căsătorie de sâmbătă, când urcase în grabă în camera sa de la internat. Cât de mică îi păruse dintr-odată, „căptușită" cu amintiri din copilărie. După ce își vârâse într-o sacoșă din molton câteva haine pentru luna de miere pe care urmau să o petreacă pe coasta din Maine, el ridicase receptorul cu o bucurie reprimată și o sunase pe mama lui ca să îi spună că se căsătorise. „N-ai făcut asta", îi spusese ea, „Ba da, m-am căsătorit", îi răspunsese el. „Repară lucrurile. Un divorț rapid", îi propusese ea, iar el îi răspunsese: „Nu". Ea îl întrebase: „Ce fel de fată s-ar căsători cu tine, Lancelot? Gândește-te. O imigrantă? O întreținută?" „Niciuna, nici alta", îi răspunsese el. O cheamă Mathilde Yoder. Cel mai bun om de pe planetă. O vei iubi." „Ba nu", îi răspunsese mama lui. Nu vreau să o văd niciodată. Anulează căsătoria sau te voi dezmoșteni. Nu vei mai primi alocația. Cum veți supraviețui în acel oraș mare fără bani? Cum vei trăi din actorie?" îl întrebase ea, iar el suportase cu greu acea insinuare. Se gândise la o viață fără Mathilde. „Mai bine mor", îi spusese el, iar ea: „Ai să-ți retragi cuvintele, dragul meu". El îi spusese, oftând: „Sper ca tu și inima ta rece să duceți o viață minunată împreună, Muvva", apoi închisese. Cuțitul fusese înfipt până în os.

Soarele californian strălucea cu putere. Simțea că i se face greață.

— Ce-ai spus? întrebă el.

— Îmi pare sincer rău, zicea mama lui. Chiar îmi pare rău. Am tăcut din gură în toți anii aceștia, dragul meu. Toată durerea dintre noi, distanța, toate au fost inutile. Ființa aceea oribilă. Am știut că te va răni în cele din urmă. Vino acasă. Rachel, Elizabeth și copiii sunt aici, în vizită. Sallie va fi foarte bucuroasă să te poată dădăci din nou. Vino acasă și femeile tale vor avea grijă de tine.

— Oh, zise el. Mulțumesc, dar nu.

— Poftim? zise ea.

— Te-am sunat pentru că mi-am pierdut celularul, spuse el. Am vrut să o anunț pe Sallie, în caz că Mathilde va suna înnebunită să întrebe de mine. Spune-i că voi ajunge în curând acasă cu șampanie și brânză pentru petrecere.

— Ascultă, dragul meu… începu Antoinette.

Lancelot o întrerupse, însă:

— Pa!

— Te iubesc, spuse ea, dar el închisese deja.

Antoinette puse jos receptorul. Nu, gândi ea. Nu o alesese din nou pe soția lui în defavoarea mamei sale. Nu când Antoinette îi oferise totul. Dacă n-ar fi fost ea, el nu ar fi devenit persoana care era; el nu ar fi imortalizat-o în scris așa cum ea îl pregătise să o facă; băieții aparțin mamelor lor. Preferau să înoate în

continuare în acel mediu cald și întunecat, deși cordonul ombilical fusese tăiat de mult.

Dincolo de fereastră, oceanul își arunca plasa de valuri pe nisipul alb, apoi o retrăgea fără să prindă nimic. Antoinette știa că acea căsuță roz asculta, cumnata ei pregătind prăjiturele cu unt de arahide în bucătărie, fiica ei și copiii care tocmai se întorceau de pe plajă, apa care curgea la dușul exterior, aproape de locul în care ședea ea. Dumnezeu să îi dea putere, căci se săturase de acești oameni întunecați, reduși și neînfricați. Era firesc, desigur, să îi iubească mai puțin decât pe fiul ei, care era măreț și strălucitor ca ea. Șoarecii sunt drăgălași, însă leii răcnesc.

Sallie se afla în bucătărie, unde frământa aluatul cu mâinile ei unsuroase. Era îngrijorată. Telefonul sunase și auzise tonul ridicat al Antoinettei în dormitor. „E din cauza soției tale?“ întrebase ea. Sallie se gândise la cumnata ei; deși era numai lapte și miere, miezul îi era amărui. Sallie își făcea griji pentru Lancelot, bietul copil. Se gândi să o sune pe Mathilde ca să vadă ce se întâmpla, însă se abținu. N-ar fi obținut nimic dacă ar fi insistat imediat; putea acționa încet, de la distanță.

După o vreme, Antoinette se ridică în picioare și își surprinse chipul în oglinda vanității. Ridată, epuizată, umflată. Nici nu era de mirare. O costase efortul depus să își protejeze fiul. Cu fiecare clipă, lumea devenea din ce în ce mai periculoasă, pasibilă să se dezintegreze dacă nu era mereu vigilentă. Câte lucruri făcuse pentru Lancelot, câte sacrificii! Se gândea la marea descoperire, atunci când ea nu va mai fi, sforile pe care le trăsese ea fără știrea lui, ororile pe care le îndurase de dragul lui. Alesese ea să se mute în acea casă roz, dărăpănată? Nu. Cu banii rămași de la Gawain, s-ar fi putut lăfăi în lux. Ultimul etaj al hotelului Mandarin Oriental din Miami, room service și trupe de percuție chemate după pofta inimii. Băi din marmură de mărimea colibei acesteia. Razele soarelui strălucind ca niște diamante pe luciul apei de jos. Însă ea nu se atinsese de banii lui Gawain decât atât cât să supraviețuiască. Erau toți ai copiilor ei. Expresiile lor uluite când vor afla ce făcuse ea! În minte îi reveni acea imagine mângâietoare, atât de reală, încât parcă ar fi fost o scenă pe care ar fi urmărit-o în reluare la televizor: fiul ei în costum negru – nu îl mai văzuse de o veșnicie; în mintea ei, el era același puști stângaci și plin de coșuri pe care îl lăsase să îl înghită Nordul – cu o cămașă jerpelită, cu soția lui îmbrăcată în haine negre și ieftine și fardată strident. Fard de pleoape albastru, contur de buze maro, păr filat, își imagină ea. Sallie îi va înmâna plicul cu o scrisoare în care Antoinette îi explica totul, tot ceea ce făcuse pentru el. El se va întoarce, simțind că se sufocă, o va deschide și o va citi. „Nu!“ va striga el. Iar când soția lui îi va atinge umărul, șovăitor, el și-l va scutura, își va îngropa fața în mâini și va plânge toți acei ani în care nu îi fusese recunoscător mamei sale.

Rachel traversă holul și o văzu pe Antoinette în camera ei. Când Antoinette își ridică privirea și se uită în oglindă, o văzu pe fiica ei și afișă un zâmbet peste masca ei serioasă. Avea dinți frumoși.

— Cred că Sallie a făcut prăjiturele pentru copii, Rachel, spuse Antoinette.

Apoi, își trecu trupul masiv prin ușă, traversă holul cu o încetineală dureroasă și se afundă în fotoliul ei.

— Nu cred c-o să pățesc ceva dacă voi gusta și eu una sau două, zise ea zâmbind galeș.

Rachel se trezi că o servește cu o farfurie de prăjiturele cu aceeași veche atitudine servilă. Doar fratele ei reușea să o supere pe mama lor foarte tare. Doamne, Lotto! Acum, Rachel trebuia să își petreacă restul minivacanței încercând să domolească bătrâna fiară; vechiul resentiment pe care îl simțea față de fratele ei începu să iasă la suprafață încetul cu încetul. [Nobilii au aceleași sentimente puternice ca noi, restul; diferența constă în felul în care aleg să acționeze.] Își înfrână imboldul de a rosti câteva cuvinte nimicitoare, care ar fi dezlănțuit iadul în lumea lui Lotto. Auzind gălăgia pe care o făceau copiii ei în timp ce urcau scările la etaj, inspiră adânc și se aplecă mai jos.

— Mai ia câteva, Muvva.

— Mulțumesc, draga mea, am să mai iau, răspunse mama ei.

Lancelot avu nevoie de douăzeci de minute ca să se calmeze după discuția telefonică avută cu mama lui. Ședea la umbră, în stația de autobuz, și asculta trăncănitul vesel al tinerilor din jurul lui. Abia când zări autobuzul, care îi strânse pe pasageri ca pe o turmă de elefanți, își aminti că fără bani nu putea folosi serviciile BART. Și-o imagină pe Mathilde suferind. Cuvintele lui îl ajunseră din urmă, părând pline de venin. Dacă vorbise despre geniul creativ al femeilor, care se regăsea în copii lor, atunci ce însemna asta pentru Mathilde, care nu avea copii? Că era mai puțin valoroasă? Mai puțin valoroasă decât femeile care aveau copii? Mai puțin valoroasă decât el, care crea? Însă el nu gândea deloc astfel! Știa că ea era mai presus decât oricine. Nu o merita. Ea se întorcea la hotelul Nob Hill, își făcea bagajele, lua un taxi galben și urca la bordul avionului pentru a zbura cât mai departe de el. Venise și acea zi, în cele din urmă. Ea îl va părăsi, iar el va rămâne singur, fără nimic.

Cum va putea trăi fără ea? Gătise în trecut, însă nu frecase niciodată un vas de toaletă; nu plătise niciodată o factură. Cum va putea scrie fără ea? [Acea conștientizare ignorată a influenței ei asupra muncii lui; nu te uita, Lotto. Ar fi de parcă te-ai uita la soare.]

Cămașa lui udă de transpirație se uscase. Trebuia să facă *orice;* trebuia să își consume energia cumva. Nu puteau fi mai mult de cincizeci de kilometri până în oraș. Nu exista decât o singură direcție, înspre nord. Era o zi frumoasă. Avea picioare lungi și era rezistent: putea merge repede, străbătând opt kilometri într-o oră. Ar ajunge la hotel pe la miezul nopții. Poate că ea nu va fi plecat încă. Poate

nu mai era foarte supărată; poate că se dusese la un centru de înfrumusețare pentru un masaj și un tratament facial, apoi comandase mâncare în cameră și se uitase la un film deocheat, căutând astfel să se răzbune pe el. Pasiv-agresiv. Stilul ei.

O luă din loc, cu soarele în stânga sa. Când ajungea în dreptul vreunui parc, bea apă de la țâșnitoare. Nu era de ajuns. Îi era sete. La asfințit, trecu pe lângă aeroport și simți aerul sărat purtat dinspre golf de adierea vântului. Traficul era îngrozitor și fu cât pe ce să fie lovit de un grup de cicliști, de trei semiremorci și de un bărbat care conducea un *segway* pe întuneric.

În timp ce mergea, se gândea întruna la cele întâmplate. Derulă neîncetat scena în minte. După câteva ore, aceasta se transformă într-o poveste pe care o spunea unui grup de prieteni într-un bar. După o vreme, prietenii imaginari din bar erau cherchelițiși râdeau cu poftă în timp ce el le relata povestea. Pe măsură ce repeta totul, cele întâmplate își pierdură puterea de a-l răni. Devenise o situație comică, nu mai era rușinoasă. Nu era misogin. Ar fi putut chema sute de femei dinainte să o fi cunoscut pe Mathilde care să ateste că nu era misogin. Pur și simplu fusese înțeles greșit! Teama lui că Mathilde l-ar putea părăsi păli odată cu acea repetare a poveștii. O exagerare de care ei îi va fi rușine. Ea va fi cea care își va cere scuze față de el. Își susținuse punctul de vedere; era nevoit să recunoască asta. Nu o condamna. Ea îl iubea. În adâncul inimii era optimist. Totul va fi bine.

Ajunse în oraș și îi veni să plângă de bucurie când văzu clădirile îngrămădite, trotuarele și felinarele stradale care îi însoțeau pașii cu blândețe.

Picioarele îi sângerau, simțea asta. Era ars de soare, avea gura uscată, iar stomacul îi chiorăia de foame. Puțea de parcă s-ar fi scufundat într-o piscină plină cu transpirație. Urcă anevoie dealul până la hotel. Când intră, recepționerul care îi cazase în ziua precedentă exclamă:

— Vai! Domnule Satterwhite, ce s-a întâmplat?

Lotto răspunse gâfâind:

— Am fost jefuit.

Într-un fel, chiar fusese, căci publicul îi furase demnitatea; bărbatul chemă un hamal al hotelului care aduse un scaun cu rotile, iar Lotto fu transportat în camera lui cu liftul. Ușa fu deschisă cu cheia, iar el fu împins înăuntru. Mathilde se ridică în capul oaselor în pat. Era goală sub așternuturi. Îi zâmbi.

— Oh, ai sosit, iubitule, zise ea.

O stăpânire de sine extraordinară. Era una dintre minunile lumii, zău așa.

Hamalul se retrase, făcând o plecăciune, și murmură ceva despre room service suplimentar.

— Apă, te rog, spuse Lotto cu vocea răgușită.

Mathilde coborî din pat, își puse halatul și se duse în baie. Umplu un pahar cu apă și i-l aduse fără să se grăbească. El îl bău dintr-o singură înghițitură.

— Mulțumesc. Mai vreau, te rog, zise el.

— Mă bucur să îți stau la dispoziție, zise ea zâmbind larg.

Nu se clinti din loc.

— M., spuse el.

— Da, geniul meu creator? întrebă ea.

— Gata cu pedepsele. Sunt un nemernic nedemn de societatea umană. Mă folosesc de privilegiul pe care îl am ca de o mantie invizibilă și îmi imaginez că îmi oferă superputeri. Merit să fiu hulit și să primesc câteva ouă stricate în cap. Îmi pare rău.

Ea se așeză pe marginea patului și îl privi liniștită.

— Aceste cuvinte ar fi frumoase dacă ai fi sincer. Ești arogant.

— Știu, zise el.

— Cuvintele tale cântăresc mai mult decât cele ale celorlalți. Le folosești fără să te gândești și rănești o mulțime de oameni, rosti ea.

— Îmi pasă doar că te rănesc pe tine, spuse el.

— Presupui multe lucruri despre mine. N-ai dreptul să vorbești în numele meu. Nu sunt proprietatea ta, spuse ea.

— N-am să mai fac nimic care să te supere. Te rog mult, îmi mai aduci niște apă?

Ea oftă și îi mai aduse niște apă. Apoi, se auzi o bătaie în ușă, iar ea deschise. Era același hamal, care împinse înăuntru o masă pe roți. Pe ea se aflau o frapieră cu șampanie, o farfurie cu somon, sparanghel și un coș cu chifle aburinde și o prăjitură cu ciocolată, complimente din partea hotelului, cu scuze pentru că fusese jefuit. În general, San Francisco era un oraș minunat, arareori aveau loc astfel de incidente. Avea nevoie de îngrijiri medicale, hotelul dispunea de un doctor. Vă rugăm să ne spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva.

Lotto începu să mănânce, iar ea îl privi. Reuși să ia câteva îmbucături înainte să simtă că i se face greață, apoi se ridică în picioare, deși își simțea picioarele de parcă i-ar fi fost retezate cu un topor. Se duse împleticindu-se la baie, își aruncă hainele și pantofii la gunoi și făcu o baie lungă și fierbinte, privind cum i se scurgeau din răni firicelele de sânge. Își pierduse sau era pe punctul de a-și pierde toate unghiile de la cele zece degete de la picioare. Își turnă pe față și pe brațe un jet de apă rece, deoarece îi erau arse de soare. Se ridică în picioare, simțindu-se ca nou în trupul lui. Apoi, își tăie firele de păr de pe lobul urechilor cu forfecuța soției. Își puse pe frunte din loțiunea de corp scumpă a Mathildei și masă bine, încercând să îndepărteze ridurile.

Când ieși din baie, Mathilde era încă trează și privea fix cartea pe care o ținea în mână. Așeză cartea deoparte, își puse ochelarii pe cap și îl privi încruntată.

— Nu voi putea umbla mâine, dacă ajută la ceva, zise el.

— Atunci, vom petrece ziua împreună, spuse ea. Așa că ai câștigat. Orice-ar fi, câștigi mereu. În cele din urmă, lucrurile se aranjează în favoarea ta. Întotdeauna. Cineva sau ceva are grijă de tine. Mă înnebunește asta.

— Ai vrea să nu-mi meargă bine? Să fiu lovit de un camion? zise el furișându-se sub așternuturi și așezându-și capul pe abdomenul ei.

Acesta chiorăi ușor. Restul prăjiturii de ciocolată dispăruse de pe farfurie.

Ea oftă.

— Nu, idiotule. Am vrut să te sperii câteva ore. Moderatorul a rămas la birou toată seara, deoarece am fost convinși că te va aduce cineva la el. Lucru pe care l-ar fi făcut o persoană sănătoasă la minte, Lotto. Nu avea să vină pe jos până în San Francisco, dementule. Tocmai l-am sunat să-i spun că ai sosit. Era încă acolo. Își ieșise complet din minți. A crezut că ai fost răpit de un grup de feministe nebune, pentru un videoclip explicit. Și-a imaginat nenumărate scenarii privind castrarea.

Lancelot își închipui o macetă care se legăna.

— Eh, făcu ea. Totul a fost dat uitării până la prânz. Azi s-a aflat că laureatul Nobel de anul trecut și-a plagiat jumătate din discurs și s-a făcut mare vâlvă în spațiul media. Când m-am uitat, toți cei de la mese citeau articolele pe telefoane. Tu, dragul meu, ai fost trecut repede cu vederea.

Se simțea înșelat; ar fi trebuit să fie mai vehement. [Mai pasionat!]

El se perpeli până când adormi. Ea îl privi o vreme, rumegând lucrurile, apoi adormi cu lumina aprinsă.

8.

„FRIG ÎN OASE”, 2013

*Biroul decanului unui pension de băieți. Pe perete, un poster cu o cascadă la asfințit, iar dedesubt cuvântul **ENDURANCE**, în litere „groteşti”.*

DECANUL: un bărbat ale cărui sprâncene îi acoperă jumătate din față.

OLLIE: un băiat uscățiv, rămas de curând fără tată, izgonit de acasă pentru delicvență juvenilă. Un accent sudist pe care încearcă să și-l suprime; fața plină de coșuri. Totuși, o privire ageră, observă tot.

DIN ACTUL I

DECANUL: Mi s-a spus că tu, Oliver, nu pari să te acomodezi aici. Nu ai niciun prieten. Porecla ta [*Își aruncă ochii peste un index, clipește.*] este „Țărănoiul”?

OLLIE: Așa se pare, domnule.

DECANUL: Oliver, suporți greu schimbarea.

OLLIE: Da, domnule.

DECANUL: Ai note foarte bune, însă nu te implici în timpul orelor. Nu-mi mai spune „domnule“. Băieții noștri sunt curioși din punct de vedere intelectual, cetățeni importanți ai acestei lumi. Tu ești curios din punct de vedere intelectual, ești un cetățean important al acestei lumi?

OLLIE: Nu.

DECANUL: De ce?

OLLIE: Sunt nefericit.

DECANUL: Cine ar putea fi nefericit aici? E o nebunie.

OLLIE: Mi-e frig.

DECANUL: Fizic? Sau spiritual?

OLLIE: Ambele, domnule.

DECANUL: De ce plângi?

OLLIE: [*Duce o luptă interioară. Tace.*]

DECANUL: [*Deschide sertarul. Ollie vede ceva sub un teanc de hârtii și se ridică în picioare, înfiorat. Decanul închide sertarul după ce scoate un elastic pe care îl întinde cu degetul mare. Îl îndreaptă înspre nasul lui Ollie și îi dă drumul. Ollie clipește. Decanul se lasă pe spătarul scaunului.*]

DECANUL: O persoană relaxată s-ar fi ferit.

OLLIE: Probabil.

DECANUL: Tu, amice, ești un plângăcios.

OLLIE: […]

DECANUL: Ha! Semeni cu Rudolf cel cu nasul roșu. La, la, la.

OLLIE: […]

DECANUL: Ha!

OLLIE: Domnule decan, pot să vă întreb ceva? De ce țineți o armă în sertar?

DECANUL: Armă? Nicio armă. Prostii. Habar n-ai despre ce vorbești. [Se *lasă pe spătarul scaunului și își duce mâinile la ceafă.*] În fine, fii atent la mine, Oliver. Fac treaba asta de o veșnicie. Și eu am fost cândva tânăr, la școala asta, așa ca tine. Până și eu am fost luat peste picior, dacă-ți vine să crezi. Pari să ai totul. Ești bogat, înalt și ai putea fi și chipeș dacă te-ai mai spăla pe față, Dumnezeule! Puțină cremă contra acneei și ai fi ca nou. Pari a fi de treabă. Ager la minte. Nu puți, nu semeni cu puștii ăștia rataţi și neajutorați. Îl știi pe Jelly Roll? Irecuperabil. Miroase urât și plânge tot timpul. Ți-e silă când te uiți la el. Până și prietenii lui, toți puștii, fani ai

jocului „Temnițe și dragoni”, abia dacă acceptă ca Jelly Roll să organizeze serile de bridge. Tu? Tu ai putea fi regele acestei școli. Dar nu ești, pentru că, unu, ești nou-venit, ceea ce se va uita în timp. *Numeros dos,* ți-e teamă, lucru pe care trebuie să îl schimbi. Repede! Căci puștii care merg la școli ca aceasta sunt niște rechini, prietene. Sunt pui de rechini, care se trag dintr-un lung șir de rechini, fiecare dintre ei. Rechinii simt mirosul de sânge în apă de la câțiva kilometri depărtare, și ce este sângele în apă pentru acești rechini? Teama. Dacă simt mirosul de sânge în apă, îl vor vâna pe cel care sângerează. Nu este vina lor. Nu se pot abține! Ce fel de rechin este acela care nu atacă? Un delfin. Cui îi trebuie delfini? Delfinii sunt delicioși. Constituie o gustare bună. Așa că ascultă cu atenție la ce îți voi spune acum. Trebuie să înveți să fii ca un rechin. Trage-i cuiva un pumn în bârnău, numai ai grijă să nu i-l spargi, n-am chef să mă dea în judecată părinții. Fă o farsă cuiva. Acoperă vasul de toaletă cu folie de plastic astfel încât atunci când fac pipi să se stropească pe blugi. Ha! Dacă îți aruncă în față cineva cu un ou fiert, tu aruncă-i în față friptura. Aici ești ca la închisoare. Doar cei puternici supraviețuiesc. Trebuie să le câștigi respectul. Prin orice mijloace. M-ai înțeles? *Capiche*?

OLLIE: *Capiche.*

DECANUL: În regulă, Oliver. Ce nume o mai fi și ăsta, Oliver? E un nume pe care i l-ai da unui delfin, dacă mă întrebi pe mine. Nume de pămpălău. Ești pămpălău?

OLLIE: Nu. Dar îmi place.

DECANUL: Ha! Începi să te prinzi. Cum îți spuneau acasă?

OLLIE: Ollie.

DECANUL: Ollie. Vezi? Așa mai merge. Ollie e nume de rechin. Regele rechinilor. Data viitoare când cineva îți spune „Țărănoiule“, te bagi în fața lui și îl obligi să-ți spună Ollie. M-ai înțeles?

OLLIE: Cât se poate de limpede.

DECANUL: Simți cum ți se ascut dinții? Simți mirosul de sânge în apă? Te simți ca un rechin?

OLLIE: Poate. Sau ca un delfin cu înotătoarea tăioasă ca lama de ras.

DECANUL: E un început. Du-te și omoară-i, ucigașule.

OLLIE: Să omor. S-a făcut.

DECANUL: Nu la propriu, desigur, Doamne, îți poți imagina? „Decanul mi-a spus să îi omor pe toți!“ Vorbeam la figurat. Nu omorî pe nimeni. N-ai auzit asta de la mine.

OLLIE: Desigur. La revedere, domnule! [*Iese.*]

DECANUL: [*Rămas singur scoate repede arma din sertar și o vâră sub canapea.*]

„TELEGONIA”, 2013

— Măști. Magie. Circe, Penelopa și Ulise, patricid și incest. Muzică, film și dans. Nebunule! zise Mathilde.

— „Gesamtkunstwerk“, spuse Lotto. Îmbinarea tuturor formelor de artă în teatru. Acum, nu mai trebuie decât să găsim pe cineva suficient de nebun să o pună în scenă.

— Nu-ți face griji, spuse Mathilde. Toți cei pe care îi cunoaștem sunt nebuni.

„VAPORUL CU PROȘTI”, 2014

ACTUL I, SCENA 1

Pustietate postnucleară, o balenă zăcând pe spate în valurile înroșite, două femei printre reziduuri.

PETE: călită, slabă, păroasă, o femeie slută.

MIRANDA: obeză, păr roșu și lung de aproape un metru, cu „un cuib de pasăre” în creștetul capului, à la Madame du Barry. Se leagănă într-un hamac legat de doi palmieri înnegriți și scheletici.

PETE [*Trăgând un aligator mort în tabără.*]*:* Miranda, în seara asta avem la cină coadă de aligator.

MIRANDA [*Lipsită de entuziasm*.]: Minunat. Doar atât. Am sperat degeaba la o friptură de balenă. Dac-am putea face rost de niște friptură de balenă! Dar nu-ți bate prea mult capul, deși e singurul lucru pe care l-aș putea digera în seara asta, mă mulțumesc și cu niște carne de aligator. Dacă n-am încotro.

PETE [*Ia fierăstrăul, pleacă și se întoarce udă, cu o halcă de carne în brațe.]:* Coadă de aligator și friptură de balenă la cină, Miranda.

MIRANDA: Ce surpriză! Pete! Poți face orice! Apropo, dacă tot ești în picioare, îmi mai prepari un cocktail? E ora cinci pe undeva!

PETE: Eu nu cred. Nu mai există noțiunea timpului. [*Toarnă kerosen dintr-o canistră, amestecă în el cu o acadea, pe care o păstraseră în acest scop, și îi întinde băutura.*]

MIRANDA: Minunat! Cred că va începe în curând telenovela mea: *The Starrs în Your Eyes*?

PETE: Timpul nu mai există, Miranda mea. Televiziunea nu mai există. Nici electricitate. Nici actori. Au murit cu toții când a explodat bomba aceea cu hidrogen deasupra orașului L.A. Sau în timpul epidemiei de ciumă de după. Sau în timpul cutremurului. Experimentul uman a eșuat.

MIRANDA: Atunci, omoară-mă, Petey. Omoară-mă. N-are rost să mai trăiesc. Ia fierăstrăul și retează-mi capul. [*Plânge în palmele-i mari și albe.*]

PETE: [*Oftează. Ia o mână de alge și le așază pe cap. Își suge obrajii ca Silvia Stan, eroina din telenovela eponimă* The Starrs în Your Eyes, *și vorbește pe un ton grav.*]: Oh, ce ai de gând să faci cu mișelul acela ticălos, Burton Bailey…

MIRANDA: [Se *lasă pe spate, cu respirația întretăiată. Sunt foarte absorbite, încât nu aud huruitul care se intensifică până când, în partea dreaptă a scenei, își face apariția un vas dărăpănat, iar supraviețuitorii se uită la femeile de jos.*]

Rachel se plimba agitată prin sala întunecată a teatrului în care se afla doar fratele ei, înainte să înceapă premiera.

— La naiba, Lotto. Nici nu știu cum s-o interpretez, zise ea lipindu-și palmele de ochi.

El rămase nemișcat.

— Îmi pare rău, zise el.

— Să nu mă înțelegi greșit, am urmărit cu o oarecare încântare cum Muvva și Sallie își cară pumni la capătul lumii.

Sallie, care îndură și se supune până când izbucnește într-un final, știi?

Rachel râse și se întoarse cu fața la el.

— Te pricepi foarte bine să ne păcălești, nu-i așa? Ești atât de șarmant, încât ne faci să uităm că trebuie să fii un criminal în serie înăuntrul tău ca să poți face tot ceea ce ne faci tu nouă. Suntem personaje în piesele tale, ne expui de parcă am fi niște creaturi ciudate. Publicul, pur și simplu, se delectează.

El încremeni. Nu se așteptase ca Rachel să se întoarcă împotriva lui. Dar, nu! Nu asta făcea. Nu putea face asta. Ea se ridică în vârful picioarelor pentru a-i atinge obrazul. În lumina slabă, ochii surioarei lui erau încadrați de riduri fine. Of, Doamne, cum trecuse timpul! [Acele ceasului se învârtiseră normal, către nicăieri.]

— Măcar ai scris o versiune mai bună a lui Antoinette. Cel puțin, la sfârșit, ea se așază în fața bestiei pentru a-și salva copiii. Lăudat fie Domnul! zise ea, imitând-o pe Sallie, fluturându-și degetele în aer.

Râseră amândoi.

[Însă, într-un sertar din Florida, se afla un bilețel scris pe jumătate: „Dragul meu, după cum bine știi, n-am văzut niciodată personal o piesă a ta. Un mare regret din viața mea. Le-am citit pe toate, însă le-am văzut pe DVD sau pe internet.

Se înțelege de la sine că sunt foarte mândră de tine. Nu sunt surprinsă, desigur. M-am îngrijit, încă din prima zi în care te-ai născut, să te modelez în artistul care ești azi! Dar cum îndrăznești, Lancelot…“]

„LILIECII”, 2014

— E minunat, zise Mathilde.

Lotto detectă însă ceva în vocea ei pentru care el nu era pregătit și spuse:

— M-am simțit jignit la simpozion, când toată lumea a insinuat că aș fi misogin. Știi că iubesc femeile.

— Știu, zise ea. Le iubești poate prea mult.

Cu toate acestea, răceala din vocea ei, felul în care îi evita privirea. Ceva nu era în regulă.

— Cred că Livvie a ieșit destul de bine. Sper că nu te superi că te-am folosit pe tine drept model pentru personaj.

— Păi, Livvie este o criminală, zise Mathilde pe un ton sec.

— M., mă refeream la personalitatea ta.

— Personalitatea unui criminal, spuse ea. Soțul meu, căsătorit cu mine de mai bine de douăzeci de ani, spune că am personalitatea unui criminal. Perfect!

— Nu te isteriza, iubito, spuse el.

— Să nu mă isterizez! Lotto, te rog! Cunoști originea acestui cuvânt? Isterie. Pântece. Practic, tocmai m-ai făcut o lașă care plânge din cauza părților ei rozalii.

— Ce-i cu tine? O iei razna.

Ea începu să dialogheze cu micuța cățeluș̦ă.

— Împrumută personalitatea mea unei criminale și tot el mă întreabă de ce o iau razna!

— Hei, uită-te la mine. Ești ridicolă, și nu pentru că ai organe genitale feminine. Livvie a fost încolțită de doi indivizi răi, iar ea l-a ucis pe unul. Dacă vreun câine mare și rău ar rupe-o pe God în două, i-ai zbura creierii. Cine te cunoaște mai bine decât mine? Ești o sfântă, dar până și sfinții au o limită. Cred eu că ai fi în stare să omori pe cineva? Nu cred. Dar dacă am avea un copil, ipotetic vorbind, și un tip și-ar apropia „scula” de copilul nostru, cu intenții necurate, i-ai sfâșia gâtul cu unghiile fără nicio ezitare. Și eu aș face la fel. Asta nu înseamnă că nu ești o persoană bună.

— Dumnezeule! Discutam despre faptul că m-ai transformat într-o criminală și, din senin, am ajuns la prostia asta cu copiii.

— Prostie?

— …

— Mathilde? De ce respiri așa?

— …

— Mathilde? Unde pleci? Bine, fie, închide-te în baie. Îmi pare rău că te-am jignit. Vrei să vorbești cu mine, te rog? Voi sta aici. Am să te copleșesc cu devotamentul meu. Îmi pare rău că am deviat de la subiect. Putem vorbi despre piesa de teatru? În afară de faptul că ți-am împrumutat personalitatea unui criminal, ce părere ai? Actul patru e puțin cam incert. Ca o masă cu un picior șubred. Trebuie să îl revizuiesc. Poate îmi vei da o idee? Oh. Un liliac? În miezul zilei? Bine. Fă ce simți nevoia să faci. Pun rămășag că e plăcut. Cald. Lavandă. Uau, chiar faci asta. Putem vorbi prin ușă? Per total, lucrarea este extrem de profundă, cred. Da? Mathilde, nu te comporta așa. Este important pentru mine. Oh, bine. Fă cum vrei. Mă duc jos să mă uit la un film. Poți să mi te alături, dacă vrei.

„ESCATOLOGIE", 2014

Lotto își dădu seama că nu luase în calcul asta abia când opri mașina pe aleea casei, iar musafirii îmbuibați de coniac începeau să coboare. Văzu skateboardul rupt și costumele de baie ude ale copiilor împrăștiate pe peluză și pe God care era foarte epuizată, încât nici măcar nu mai era în stare să își ridice capul. Vai, Doamne! Mathilde rămăsese singură cu toți cei trei copii ai lui Rachel după micul dejun, când Lotto plecase să cumpere lapte de la magazin. Când ajunsese la casa de marcat, primise un telefon prin care i se transmisese că trebuie să meargă de urgență în oraș pentru un interviu de ultim moment la un post de radio, care dura o oră – sfârșitul turului de onoare pentru „Escatologie", piesă pe care o apreciase până și Phoebe Delmar, deși îi spusese Mathildei: „Eh, nu mă prea măgulesc laudele ei". Deoarece era o chestiune importantă, se dusese repede în oraș, considerând că arăta destul de bine în pantalonii de pijama pentru o transmisie radio, apoi o luă din nou înspre casă, cu soarele dimineții în față, însă se întâlnise cu Samuel și cu Arnie care râdeau pe trotuar și, Doamne, trecuse foarte mult timp! Luaseră masa de prânz împreună, firește. Bineînțeles că prânzul se prelungise cu vreo câteva pahare de băutură, iar Samuel îl văzuse în bar pe un membru al clubului său care li se alăturase – era radiolog, sau oncolog, sau ceva de genul – apoi li se făcuse foame. Pe la ora cinei, Lotto le sugerase să îl însoțească acasă pentru că, după cum bine știau cu toții, Mathilde gătea ca o zeiță. Era beat, însă nu atât de beat încât să nu fie în stare să conducă.

El mirosi laptele care se rostogolea de dimineață pe podeaua mașinii. Poate nu se stricase încă. Când intră în casă, îl văzu pe Samuel „Pupăciosul" sărutând brațele Mathildei, pe Arnie scotocind prin bar în căutarea sticlei de coniac pe care le-o oferise cadou de Crăciun și pe doctor imitând un avion cu lingura, încercând să vâre mazărea în gura celei mai mici nepoate a lui Lotto, care privea „avioanele-lingură" cu o oarecare neîncredere. El o sărută pe Mathilde, salvând-o; ea schiță un zâmbet.

— Unde sunt gemenele? întrebă el.

— În singura încăpere din casă unde au vrut să doarmă. În biroul tău.

Zâmbetul ei avea în el ceva disprețuitor.

— Mathilde! Nimeni nu are voie să intre acolo în afară de mine. E spațiul meu de lucru!

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, care parcă trecu prin el. Lotto încuviință, plin de căință, luă fetița în brațe, o pregăti pentru culcare, apoi coborî din nou la parter.

Musafirii ședeau pe terasă, trotilându-se. Luna strălucea pe albastrul catifelat al cerului. Mathilde toca ierburi în robotul de bucătărie, iar pastele fierbeau pe foc.

— Îmi pare rău, îi șopti el la ureche.

Îi luă lobul între dinți, mmm, delicios, poate aveau timp, poate ea va vrea? Însă ea îl împinse ușor, iar el ieși afară. În scurt timp, cei patru bărbați erau în chiloți, făcând pluta în piscină și râzând. Mathilde ieși pe terasă cu un bol imens în mâni, care lăsa în urma lui o dâră de aburi.

— E prima oară când mă simt atât de bine de când am divorțat, zise Samuel cu gura plină de paste, care curgeau pe dale.

Arăta fabulos, deși se cam împlinise în jurul taliei, ca o vidră. La fel și Arnie, că tot venise vorba, evident, având în vedere că acum era patron de restaurant. Spatele lui ars de soare era plin de pete negre; Lotto dădu să îl avertizeze în legătură cu cancerul de piele, însă Arnie avea atâtea iubite superbe, încât una dintre ele, cu siguranță, îl avertizase deja.

— Biata Alicia. Al câtelea divorț e ăsta, al treilea? întrebă Mathilde. „Sam cel cu trei ratări.” Ești eliminat.

Bărbații râseră, iar Lotto zise:

— E o poreclă mai bună decât cea pe care a avut-o când avea douăzeci de ani. Vă mai amintiți? „Sam cel cu un ciucure.”

Sam ridică nepăsător din umeri. Nu își pierduse niciun pic din vechea încredere în sine. Doctorul îl privi cu interes.

— „Sam cel cu un testicul”? întrebă el.

— Cancer testicular, răspunse Sam. În cele din urmă, nu a contat. Un testicul a făcut patru copii.

— Eu am două testicule frumoase care n-au produs nimic, zise Lotto.

Mathilde rămase tăcută în timp ce bărbații sporovăiau, apoi își luă farfuria și intră în casă. Lotto povesti despre o actriță faimoasă care luase o supradoză. Simți miros de prăjitură cu fructe de pădure care tocmai se cocea în cuptor; așteptă, însă Mathilde nu ieși. În cele din urmă, intră în casă să vadă ce făcea soția lui.

O găsi în bucătărie, cu spatele la ușa terasei. Nu spăla vasele, ci asculta. Oh, acea ureche micuță și gustoasă, părul blond-platinat care îi mângâia umerii.

Radioul era pornit, în surdină. Ascultă și el și auzi o voce cunoscută care îl făcu să simtă fluturi în stomac. Pronunția accentuată a vocalelor transformă palpitațiile într-un val de dispreț atunci când își dădu seama că era vocea lui. Era emisiunea radio din dimineața aceea. Care parte? Abia dacă își amintea. Ah, da, povestea un episod din copilăria lui, singuratică, din Florida. Vocea sa înregistrată suna incomod de intim. Se dusese la o mlaștină care se afla în mijlocul unei doline. Într-o zi, o lipitoare i se prinsese de picior. Deoarece se simțea foarte singur, el o lăsase acolo pentru a-i suge sângele, se dusese acasă și luase cina și, în tot acest timp, avusese o stare de bine, știind că lipitoarea era acolo, pe pielea lui. Când se întorsese noaptea în pat, iar lipitoarea explodase, cursese foarte mult sânge, încât se simțise foarte vinovat, de parcă ar fi omorât pe cineva.

Realizatoarea emisiunii râse, însă părea șocată. Mathilde își întinse mâna și apăsă tare pe butonul radioului, închizându-l.

— M.? rosti el.

Ea inspiră adânc, iar el văzu cum cutia ei toracică se comprimă atunci când ea expiră.

— Nu este povestea ta, zise ea.

Se întoarse cu fața la ea. Nu zâmbea.

— Ba da, răspunse el. Îmi amintesc foarte bine.

Chiar așa era. Simțea noroiul cald pe picioarele sale, groaza transformându-se ușor într-un soi de blândețe când descoperise lipitoarea neagră prinsă de pielea lui.

— Ba nu, zise ea scoțând înghețata din congelator, prăjitura din cuptor și farfurii și linguriță din dulap.

În timp ce mânca, simți cum înăuntrul lui își face loc un presentiment. Chemă o mașină care să îi ducă pe ceilalți înapoi în oraș. Când aceasta se îndepărtă, el își dădu seama că Mathilde avea dreptate.

Intră în baie în timp ce Mathilde își făcea ritualul de înfrumusețare și se așeză pe marginea căzii.

— Iartă-mă, zise el.

Ea ridică din umeri și scuipă spumă în chiuvetă.

— Ca să o spun pe aia dreaptă, a fost o lipitoare. O poveste despre o lipitoare, zise el.

Ea unse mâinile cu cremă în timp ce îl privea în oglindă, apoi rosti:

— Singurătatea mea. Nu a ta. Tu ai avut întotdeauna prieteni. Nu mă deranjează că mi-ai furat povestea, ci că mi-ai furat prietena.

Ea râse în oglindă, însă, când el se duse în dormitor, veioza de pe noptiera ei era stinsă, iar ea stătea întinsă pe o parte. Când el își așeză mâna pe șoldul ei, apoi între picioarele ei și îi sărută gâtul, șoptindu-i: „Ce este al tău e și al meu și ce e al meu e și al tău“, ea dormea deja sau, și mai rău, se prefăcea că doarme.

Prea multă durere. Ar fi omorât-o.

Mathilde așează manuscrisul în cutie fără să îl citească, iar angajații firmei de mutări o luară de acolo.

9.

Scena: O galerie. Cavernoasă, întunecată, mesteceni poleiți mărginind pereții. „Tristan și Isolda“ în sistemul audio. O mulțime de pirați care beau la baruri, în toate cele patru colțuri ale încăperii, toți însetați de sânge și înfometați. Sculpturi pe piedestale, luminate în albastru: mari, amorfe, turnate în oțel, cu niște fețe înspăimântate, intitulate „Sfârșitul”. Galeria, arta ne duce cu gândul la sculpturile din lemn ale lui Dürer, înfățișând apocalipsa. Artista este Natalie. Este omagiată postum; o fotografie cu ea, cu fața palidă și părul tuns „periuță”, flutură deasupra scenei.

Doi barmani într-un moment de acalmie. Unul tânăr, celălalt de vârstă mijlocie, amândoi chipeși.

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: …îți zic, mai nou, am dat-o pe suc. Varză creață, morcovi și ghimbir…

CEL TÂNĂRUL: Cine-i ăla? Bărbatul înalt care tocmai a intrat, poartă eșarfa. Oh, Dumnezeule!

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE [*Zâmbind*]*:* Ăla? Lancelot Satterwhite. Știi cine e.

CEL TÂNĂR: Dramaturgul? Dumnezeule! Trebuie să îl cunosc. Poate îmi va da un rol. Nu se știe niciodată. Frate! Parcă ocupă toată încăperea, nu-i așa?

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: Să-l fi văzut în tinerețe. Semizeu. Cel puțin așa, se credea.

CEL TÂNĂR: Îl cunoști? Dă-mi voie să-ți ating brațul.

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: A fost dublura mea într-o vară. Cu mulți ani în urmă. Shakespeare în Parc. Eram amândoi Ferdinand. „O, ceruri! îmi răspunde-n graiul meu! Din cei care-l vorbesc, aș fi întâiul”, et cetera. Deși l-am considerat mai mult un Falstaff. Foarte lacom. Al naibii de arogant. N-a avut succes ca actor, totuși. Avea ceva neconvingător. Plus că era foarte înalt. Apoi s-a îngrășat și iar a slăbit. Destul de jalnic. Deși s-a descurcat bine într-un final. Uneori mă întreb dacă n-ar fi trebuit să aleg și eu un alt drum, știi? Dacă aș fi rămas

blocat, succesul meu modest m-ar fi propulsat ușor. E mai bine să fii pasional, să încerci ceva nou. Știu și eu? Nu ești atent.

CEL TÂNĂR: Scuze. Uită-te la soția lui. E splendidă.

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: Ea? E palidă, numai oase. Mie mi se pare hidoasă. Dar dacă vrei să-l cunoști pe Lotto, trebuie să treci de ea.

CEL TÂNĂR: Hm, mie mi se pare incredibil de frumoasă. El îi este… credincios?

CEL DE VÂSTĂ MIJLOCIE: Greu de spus. Flirtează cu tine până când simți că te topești, te face să te îndrăgostești de el, apoi pare nedumerit când te dai la el. Toți am pățit asta.

CEL TÂNĂR: Și tu?

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: Desigur.

[Se *uită amândoi la bărbatul cu înfățișare de broscoi care s-a furișat lângă ei și care trage cu urechea, zăngănind cuburile de gheață din pahar.*]

CHOLLIE: Tu, băiete! Am o treabă pentru tine. Vei câștiga ușor o sută de parai, ce zici?

CEL TÂNĂR: Depinde de treabă.

CHOLLIE: Să verși din greșeală un pahar de vin roșu pe soția lui Satterwhite. Să i se păteze rochia cea albă, o pată mare. Și, dacă tot vei face asta, te vei apropia suficient de tare de Satterwhite ca să-i poți furișa acest bilețel în buzunar. Să vezi unde vei ajunge cu asta. Poate o să te cheme să dai ceva probe. Te bagi?

CEL TÂNĂR: Cinci sute.

CHOLLIE: Două. Mai sunt alți șapte barmani în încăpere.

CEL TÂNĂR: Batem palma. Împrumută-mi stiloul tău. [*Ia stiloul lui Chollie, mâzgălește ceva pe un șervețel, îl vâră în buzunar.* Se *uită la stilou și îl vâră și pe acesta în buzunar.*] Este *atât de* îngrozitor. [*Râde, pune un pahar cu vin pe tavă, pleacă.*]

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: Mă întreb ce șanse are puștiul să și-o pună cu Lancelot.

CHOLLIE: Zero. Lotto e cât se poate de „hetero” și dureros de monogam. Dar va fi o scenă amuzantă. [*Râde.*]

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: Ce pui la cale, Chollie?

CHOLLIE: De ce vorbești cu mine? Nu mă cunoști.

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: De fapt, te cunosc. Obișnuiam să merg la petrecerile organizate în anii ’90 de soții Satterwhite. Noi doi am purtat câteva conversații.

CHOLLIE: Oh. Toată lumea mergea la petrecerile acelea.

[Se *sparge un pahar, iar mulțimea pare să tacă pentru o clipă.*]

CEL DE VÂRSTĂ MIJLOCIE: Mathilde pare să fi reacționat cu blândețe. Firește că da. Crăiasa Zăpezii. Se va duce la baie să scoată pata cu sare

și apă minerală. Și, ai dreptate, toată lumea mergea la petrecerile acelea. Și toată lumea se întreba cum se făcea că erai cel mai bun prieten al lui Lancelot. Veneai cu mâna goală, pe bune. Foarte neplăcut.

CHOLLIE: Ei bine, eu îl cunoșteam cel mai de demult pe Lotto, știi, încă de pe vremea când era un sărăntoc din Florida care avea probleme cu acneea. Cine-ar fi zis? Acum, el e faimos, iar eu am un elicopter. După cum văd, și tu te-ai ajuns cu meseria asta a ta de barman. Deci, știi. Felicitări!

CEL DE VÂRSĂ MIJLOCIE: Eu…

CHOLLIE: în fine, mă bucur că am stat de vorbă, bla, bla. Am o treabă. [Se *îndreaptă către mijlocul încăperii, unde barmanul tânăr îi tamponează pantalonii lui Lancelot cu un șervețel din hârtie.*]

LANCELOT: Nu, amice, vorbesc serios, nu cred că a ajuns vinul și pe pantalonii mei. Mulțumesc. Nu. Te rog, oprește-te. Te rog. Oprește-te. Oprește-te.

CEL TÂNĂR: Vă rog să îi spuneți soției dumneavoastră că regret enorm, domnule Satterwhite. Trimiteți-mi mie nota de plată.

ARIEL: Prostii. Prostii. Voi înlocui rochia. Întoarce-te la locul tău. [*Barmanul cel tânăr iese.*]

LANCELOT: Mulțumesc, Ariel. Nu-ți face griji în privința Mathildei. Cred că e o rochie veche. Apropo, totul e minunat. De fapt, am văzut că e Natalie și am târât-o pe Mathilde aici, deși nu se simte prea bine. Natalie a fost o prietenă din facultate, trebuia să venim. Accidentul ei, ce tragedie! Mă bucur că îi aduci un omagiu. Ca să fiu sincer, cred că Mathilde se simte oarecum ciudat pentru că a renunțat la galerie atât de brusc atunci când a ales slujba aceea cu site-ul de matrimoniale, în urmă cu mulți ani.

ARIEL: Am știut că mă va părăsi într-o bună zi. Toate fetele mele cele mai bune au făcut-o.

LANCELOT: Cred că simte lipsa artei, totuși. Mă obligă să o însoțesc prin muzee de fiecare dată când călătorim pe undeva. V-ar face bine amândurora dacă ați relua legătura.

ARIEL: Nu strică niciodată un vechi prieten. În orice caz, am auzit ceva despre tine. Cineva mi-a spus că ai primit o moștenire impresionantă. Este adevărat?

LANCELOT [*Ținându-și respirația*]: Mama a murit în urmă cu patru luni. Nu, cinci. E adevărat.

ARIEL: Îmi pare rău. N-am vrut să fiu impertinent, Lotto. Știam că nu vă vorbeați și nu m-am gândit la ce scot pe gură. Te rog să mă ierți.

LANCELOT: Nu ne vorbeam, așa este. N-o mai văzusem de ani buni. Scuze. Nu știu de ce sunt foarte nostalgic. Au trecut cinci luni. Suficient de mult timp ca să nu mai jelesc o mamă care nu m-a iubit niciodată.

CHOLLIE [*Apropiindu-se*]: Mama ta nu te-a iubit pentru că a fost o scârbă fără suflet.

LANCELOT: Chollie, hei! E slut, e ghiuj, e gârbov, e scălâmb; și desfrânat, la trup strâmb, la chip strâmb; libidinos, smintit, hapsân, mojic; stigmatizat de soartă, și vrednic de nimic.[7] Prietenul meu cel mai bun.

CHOLLIE: Să ți-l vâri pe Shakespeare undeva, Lotto. Doamne, ce m-am săturat!

LANCELOT: Charles, îți mulțumesc pentru dragostea ce mi-o porți[8].

ARIEL: Nu ne-ar fi de prea mare ajutor acolo, sus. Shakespeare pe întuneric.

CHOLLIE: Oh, Ariel. Ai făcut treabă bună, omule, întotdeauna ai fost aproape amuzant.

ARIEL: Ciudat că spui asta, Charles, având în vedere că nu prea ne cunoaștem. Ai cumpărat câteva tablouri de la mine în ultimul an, dar asta nu îți dă dreptul să îmi explici cum am fost eu mereu.

CHOLLIE: Noi doi? Ah, nu, suntem prieteni vechi. Te cunosc de multă vreme. Poate nu-ți mai amintești, dar ne-am întâlnit în oraș acum mulți ani. Pe vremea când tu și Mathilde erați împreună.

LANCELOT [*Tăcere lungă.*]*:* Împreună? Mathilde și Ariel? Poftim?

CHOLLIE: Nu trebuia să spun asta? Scuze. Ei bine, e o poveste veche. Sunteți căsătoriți de-o veșnicie, n-are importanță. Tartinele alea îmi fac cu ochiul. Mă scuzați. [*Aleargă după un chelner cu o tavă în mână.*]

LANCELOT: Împreună?

ARIEL: Ei bine, da. Am crezut că știi că Mathilde și cu mine ne-am… cuplat.

LANCELOT: Cuplat?

ARIEL: Dacă ajută la ceva, a fost strict o chestiune de afaceri. Cel puțin, pentru ea.

LANCELOT: Afaceri? Tu erai patron, bănuiesc? Oh, am înțeles! Te referi la galerie. Pe vremea când eu eram actor. Și eșuam de cele mai multe ori. Da, este adevărat. Ne-ai ajutat financiar mulți ani, slavă cerului. Ți-am mulțumit vreodată? [*Râde ușurat.*]

ARIEL: Nu. Am fost, ăăă, ei bine, am fost amantul ei. Iubit. Am făcut o înțelegere. Îmi pare rău. E o situație stânjenitoare. Am crezut că tu și

[7] W. Shakespeare, „Comedia erorilor", Actul IV, scena 2 (n.tr.).
[8] W. Shakespeare, „Cum vă place“, Actul I, scena 1 (n.tr.).

Mathilde nu aveți secrete unul față de celălalt. Altminteri n-aș fi spus nimic.

LANCELOT: Nu avem secrete.

ARIEL: Desigur. Vai, Doamne! Dacă ajută la ceva, nu s-a mai întâmplat nimic de atunci. Mi-a frânt inima. Dar am trecut de mult peste asta. Nu mai are importanță.

LANCELOT: Stai. Stai, stai, stai, stai, stai, stai.

ARIEL [*Tace timp îndelungat și devine din ce în ce mai agitat.*] Ar trebui să mă întorc la…

LANCELOT [*Explodând*]: Rămâi pe loc. Ai văzut-o pe Mathilde dezbrăcată? Ai făcut dragoste cu soția mea? Sex? Ați făcut sex?

ARIEL: S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu mai are importanță.

LANCELOT: Răspunde-mi.

ARIEL: Da. Am fost împreună timp de patru ani. Ascultă, Lotto, îmi pare rău că te-a luat prin surprindere. Acum, chestiunea e între tine și Mathilde. Ai câștigat, e a ta, eu am pierdut. Trebuie să mă întorc la musafirii mei. Habar n-ai cât de puțin contează acum. Știi unde mă găsești dacă vrei să vorbim. [*Iese.*]

[*Lancelot rămâne singur, învăluit în faimă, mulțimea îi dă târcoale respectuoasă, dar nimeni nu se apropie de el. Fața lui este albastră în bătaia luminii.*]

MATHILDE [*Cu sufletul la gură, un cerc transparent pe rochie, acolo unde a fost pata de vin.*]: Aici erai. Ești gata de plecare? Nu-mi vine să cred că ai reușit să mă convingi să intru din nou în galeria asta. Isuse, iată un semn că nu trebuia să venim. Bine că e din mătase, iar vinul nu s-a îmbibat în material – Lotto? Lotto Satterwhite. Lotto! Ești bine? Hei! Iubitule? [*Îi atinge fața.*]

[*El o privește de undeva de sus, parcă.*]

MATHILDE [*Cu voce înceată.*]*:* Iubitule?

10.

Apus de soare. Casa de pe dune ca o scoică aruncată de valurile mării. Pelicanii, rotindu-se în aer. O broască-țestoasă sub palmier.

Lotto stătea la fereastră.

Era în Florida. Florida? În casa mamei lui. Habar nu avea cum ajunsese acolo.

— Muvva? strigă el, însă mama lui era moartă de șase luni.

În casă se simțea mirosul ei, talc și trandafiri. Un strat subțire de praf cenușiu peste creton și bibelouri. De asemenea, mucegai, putoarea de sub braț a mării.

Gândește-te, Lotto. Ultima amintire. Acasă, lumina lunii planând deasupra suprafeței biroului, degetele scheletice ale copacilor golași culegând stele de pe cer. Hârtii împrăștiate. Câinele, moțăind la picioarele lui. Un etaj mai jos, soția lui care dormea, cu părul blond-platinat răsfirat pe pernă. Îi atinsese umărul, apoi urcase la etaj, unde se afla biroul lui, simțind încă în palmă căldura ei.

O bulă neagră se ridică încet, iar el își aminti de situația deteriorată dintre ei, de dragostea lor care dispăruse. Cât de furios fusese. Cum furia lui distrusese tot ce văzuse.

În ultima lună, el oscilase între a rămâne cu ea sau a o părăsi. Era epuizant să nu știe care va fi decizia finală.

Era scriitor; știa că un cuvânt nepotrivit putea distruge întreaga operă. [O femeie bună! O femeie cinstită! O femeie blândă!] Vreme de douăzeci și trei de ani, el crezuse că întâlnise o fată la fel de curată ca zăpada, o fată tristă și singură. O salvase. După două săptămâni, erau căsătoriți. Apoi, brusc, povestea luase o altă întorsătură. Soția lui nu fusese curată. Fusese amantă. Întreținută. De Ariel. Nu avea nicio logică. Fie ea era o curvă, fie Lancelot era un încornorat; el, care îi fusese fidel de la început.

[Tragedie, comedie. E doar o chestiune de viziune.]

•

Simți frigul de decembrie prin fereastră. Cât va dura până va apune soarele? Timpul nu se mai comporta așa cum ajunsese el să creadă. Plaja era pustie. Unde erau bătrânii, cei care își plimbau câinii, rătăciți chercheliți, unde erau iubitorii de apus, mâncătorii de lotus? Dispăruseră. Nisipul era inexplicabil de fin, ca pielea. Simți cum teama lui se intensifică. Se duse și apăsă pe întrerupător.

Becurile erau la fel de moarte, ei bine, la fel de moarte ca mama lui.

Nu exista curent; nici telefonul nu funcționa. Își coborî privirea. Purta o bluză de pijama. Cu toate astea, nu purta pantaloni. Acest lucru agravă situația. Simți cum îl cuprinde panica.

Se văzu fugind prin căsuță de parcă s-ar fi aflat undeva, sus. Scotoci prin dulapuri. Intră în camera lui Sallie, care rămăsese goală după moartea lui Antoinette.

În tot acest timp, soarele apunea afară, iar umbrele ieșeau pe furiș din mare cu pași repezi de amfibian, punând stăpânire peste golf, peste coasta atlantică, peste râul St. Johns, peste pâraiele reci și peste mlaștini, peste fântânile din nisip, vopsite în albastru, peste casele ieftine, jumătate din ele ipotecate. Peste mangrove, peste lamantini, peste moluștele din cochilia lor, care își închideau, rând pe rând, buzele tari, ca niște cântăreți de cor la sfârșitul cântecului. Acolo, umbrele pătrunseră în adâncul întunecat al golfului, luând-o către Texas.

— Ce dracu se întâmplă? rosti el în întunericul din casă.

Era pentru prima oară în viața lui când rostea o înjurătură; simțea că își câștigase dreptul de a spune acel cuvânt. Casa nu îi răspunse.

Stătea în fața ușii mamei lui, fluturând o lanternă. Nu putea ști ce avea să descopere. Sallie și Rachel vorbiseră despre un tezaur. Excesele de seara trecută, Antoinette care cumpărase tot ce îi atrăsese atenția pe internet. Vechea cameră a lui Lotto, plină cu ligheane pentru pedichiură, ambalate în cutiile lor, ceasuri cu niște curele interșanjabile. „Dacă vei deschide ușa camerei tale, vei muri într-o avalanșă a consumerismului în stil american", îi spusese Rachel. Puținii bani pe care și-i alocase, Antoinette îi cheltuise pe prostii.

— Vrei să facem curățenie în casă? o întrebase el la telefon în dimineața în care mama lui murise.

Cuvintele rămăseseră suspendate, trecând de hohotele de plâns și de poveste: Sallie, care se trezise în toiul nopții pentru a bea apă și găsise trupul uriaș al lui Antoinette prăbușit în mijlocul camerei.

— Nu. Dă-i pace. Casa asta va arde într-un final, îi spusese mătușa Sallie pe un ton sumbru.

Își dezvăluise intenția de a călători prin lume. Fratele ei îi lăsase bani. Nu avea niciun motiv să rămână locului.

— Bine că Muvva era alergică la animale, zise Lotto. Am fi putut avea și pisici. Ca să se simtă mirosul lor până pe plajă.

— Pisici făcute zob de cutiile căzute, spuse Sallie.

— Ha! Un ierbar cu pisici făcute praf. Un buchet. Înrămate și puse pe perete. *Memento miau,* zise el.

Inspiră adânc și deschise ușa camerei mamei sale.

Era ordonată. Cuvertură cu motive florale, o spărtură în salteaua cu apă prin care se prelingea apa, băltind pe pardoseală. La căpătâiul patului, pe perete, stătea agățată o cruce cu un Isus verde, răstignit. Oh, ce viață tristă! Oh, biata lui mamă! Parcă ar fi fost un fragment din opera lui Beckett. O femeie care crescuse ca un pește auriu de mărimea acvariului, singura lui scăpare fiind săritura finală.

Lotto simți cum îl străbate un fior rece. Prin noptieră se ridică jumătate din capul mamei lui: un ochi uriaș în spatele ochelarilor, un obraz, o jumătate de gură.

El scoase un țipăt și aruncă lanterna. Aceasta se roti în aer de două ori, apoi se auzi un zgomot de sticlă spartă. Lumina lanternei se odihnea transversal pe pat, intrându-i în ochi lui Lotto. Găsi un jurnal cu coperte albe. Câțiva bănuți împrăștiați. Ochelarii de vedere ai mamei lui. Un pahar din sticlă. Toate aceste lucruri trebuie să fi fost așezate în așa fel încât să creeze o iluzie optică. Imaginea fusese însă foarte clară. Antoinette în persoană, fără niciun dubiu, chiar și cu un singur ochi. El se cutremură și începu să-i cotrobăiască prin sertare după bani, ca să se poată întoarce acasă [doar flacoane de pastile goale, cu sutele], apoi reveni în bucătărie.

•

Stătea în fața ferestrei. Nu se putea mișca.

Auzi un foșnet în încăpere, în spatele lui. Se apropia, repede și sigur. Rămase nemișcat. Simți un obraz lipit de ceafa lui. O respirație rece. În negura timpului, aceasta rămăsese acolo decenii la rând. În cele din urmă, obrazul se dezlipi.

— Cine-i acolo? strigă el fără să primească vreun răspuns.

Se chinui să deschidă ușa din sticlă, iar în casă pătrunse un aer rece. Zgomotul reînvie. Ieși pe balcon, se aplecă peste balustradă și își puse capul în bătaia vântului. Când privi în sus, înțelese de ce lumea părea foarte îndepărtată.

Cerul semăna cu un furuncul ciudat, negru-purpuriu. Creatorii de costume ar fi fost în stare să își înjunghie rivalii pentru a putea pune mâna pe o astfel de nuanță. Purtând o astfel de culoare, un actor ar fi putut păși pe scenă cu un oarecare aer de autoritate, Lear sau Othello, înainte de a rosti prima silabă.

Ceva nu era deloc în regulă cu marea.

Era înghețată. Valurile se înălțau foarte încet, încât îți era greu să vezi când se spărgeau.

Această Florida nu era Florida. Mai mult ciudată decât adevărată.

El credea, de fapt era deja convins, că acesta era un coșmar din care nu se putea trezi.

Exista o limită fină între a-și păstra cumpătul și a-și pierde mințile. Se opri în timpul plimbării pe aleea din scânduri, în picioarele goale, groaza cuprinzându-i umerii cu degete reci. Învăluit în întuneric, printre broaștele micuțe care rămaseră încremenite în mijlocul unei sărituri, la câțiva centimetri de sol, deasupra dunelor de nisip presărate cu lujeri, palmieri și găuri de șarpe. Limba de nisip de sub picioarele lui îl liniști. O porni la pas, se opri. Inspiră aerul. De parcă ar fi chemat-o, luna își făcu apariția, strălucitoare. Nestatornică, versatilă, cu toate acele schimbări ritmice ale orbitei sale.

Șirul nesfârșit de apartamente și casele uriașe care ar fi trebuit să fie luminate, nu erau. Privi mai atent. Nu, dispăruseră, de parcă ar fi fost măturate de pe mal de o mână uriașă.

— Ajutor! strigă el în rafalele de vânt. Mathilde!

Mathilde cea pe care o striga el era cea din primele zile de dragoste, ultimele de facultate, din prima săptămână fără sex, în patul ei din apartamentul aflat deasupra magazinului de antichități de pe Hooker Avenue. Picioare aspre, nerase și reci, gustul amărui al pielii ei. La lumina zilei, pășea în hainele ei lejere, lăsând în urma sa bărbații care o priveau cu jind. Singurătatea ei, o insulă pe care el naufragiase. În cea de-a doua noapte când el dormise în patul ei, Lotto se trezise și descoperise o încăpere alungită în unele părți și contractată în alte părți, explozii de lumină cenușie și tremurătoare pe pereți și o persoană străină lângă el. Groaza se cuibărise înăuntrul lui. De-a lungul anilor următori, el se va trezi de nenumărate ori într-un dormitor care era al lui, dar pe care nu îl simțea ca fiind al

lui, cu o femeie care dormea lângă el și despre care nu știa nimic. În prima noapte de groază, se ridicase din pat și ieșise să alerge de parcă ar fi fost urmărit de aceeași teroare. La ivirea zorilor, se întorsese la apartamentul Mathildei, aflat deasupra magazinului de antichități, cu o cafea fierbinte, trezind-o cu mirosul acesteia. El reușise să se relaxeze abia când ea îi zâmbise. Mathilde era acolo în zorii zilei, această fată perfectă, croită parcă după așteptările lui. [O viață diferită dacă Lotto ar fi ascultat de groază: fără glorie, fără piese de teatru; pace, liniște și bani. Fără lux; fără copii. Care viață era mai bună? Nu suntem noi în măsură să spunem.]

•

Ședea de-o veșnicie pe o dună de nisip. Vântul era foarte rece. Marea, extrem de ciudată. Departe, în larg, pluteau aisberguri din gunoaie de mărimea statului Texas. Sticle, șlapi, fermoare, ambalaje de alune, capete de păpuși, gene false, animale împăiate, roți de bicicletă, chei, apărătoare de noroi, cărți, seringi pentru insulină, pungi, rucsacuri, flacoane cu antibiotice, peruci, ață pescărească, benzi galbene de delimitare, pești morți, broaște-țestoase moarte, delfini morți, pescărușI morți, balene moarte, urși polari morți, moarte peste tot.

Tălpile sfâșiate de scoici. Își pierduse bluza de pijama. Purta doar lenjerie de corp pentru a-l apăra de elementele naturii.

Și-ar fi dat toată averea ca să îl domolească pe zeul furios care îl adusese acolo. [Ce glumă! Banii sunt pentru proști.] Atunci, va renunța la munca lui, își spuse el. La faimă. La piesele de teatru, ei bine, nu și la „Sirenele". Ba da, până și cea mai recentă, nouă și favorită piesă, o poveste despre femeile retrase în ele însele, cea mai bună piesă a lui, simțea asta. Chiar și la „Sirenele". Să îi ia piesele de teatru și va duce o viață modestă, una normală. Să i le ia pe toate, dar să îl lase să se întoarcă acasă la Mathilde.

La marginea câmpului său vizual zări steluțe care, de obicei, prevesteau o migrenă. Steluțele se apropiară până când se dizolvară în lumina soarelui, apoi în pomul *kumquat* aflat în curtea din Hamlin. Razele soarelui pătrundeau oblic prin mușchiul *tillandsia;* la marginea peluzei, un desiș de viță sălbatică, iar sub desiș, casa strămoșilor lui, redusă la colbul Floridei, amenințată de milioane de termite sau de furia dezlănțuită a vreunui uragan. La umbra viței-de-vie, era luminată o ultimă fereastră.

În spatele lui Lotto se afla casa pe care o construise tatăl lui și pe care mama sa o vânduse la un an și o zi de la moartea lui Gawain, mutându-i pe toți în acea căsuță tristă de pe plajă, în această lume confuză a copilăriei lui, tatălui lui stătea în picioare pe marginea cealaltă a piscinei. Îl privea cu blândețe pe Lotto.

— Tată, șopti Lotto.

— Fiule, zise Gawain.

Oh, iubirea tatălui său. Cea mai blajină pe care o cunoscuse Lotto vreodată.

— Ajutor, zise Lotto.

— Nu pot, răspunse Gawain. Îmi pare rău, fiule. Poate va reuși mama ta. Ea a fost cea inteligentă.

— Mama a fost orice, numai inteligentă nu.

— Mușcă-ți limba, zise Gawain. Habar n-ai câte lucruri a făcut pentru tine.

— N-a făcut nimic. Nu s-a iubit decât pe ea. N-am mai văzut-o din anii ’80.

— Fiule, vezi lucrurile greșit. Te-a iubit prea mult.

În piscină se auzi un clipocit; Lotto se uită în apă. Aceasta era de un verde-maroniu, tulbure, acoperită cu un strat de frunze de stejar moarte. Ceva alb ca un ou ieși la suprafață, fruntea mamei lui. Ea zâmbi. Era tânără, frumoasă. Părul ei mătura suprafața, cu frunze aurii împletite în el. Scuipă apă murdară.

— Muvva, rosti el.

Când își ridică privirea, tatăl lui dispăruse. Îi reveni acea durere veche din piept.

— Dragul meu, spuse ea. Ce cauți aici?

— Tu să-mi spui, zise el. Eu vreau să mă întorc acasă.

— La soția aia a ta, zise ea. Mathilde. Nu mi-a plăcut niciodată. M-am înșelat. Nu înțelegi aceste lucruri decât după ce ai murit.

— Nu. Ai dreptate, zise el. E o mincinoasă.

— Cui îi pasă? Te-a iubit. O soție bună. Ți-a făcut viața frumoasă, liniștită. A plătit facturile. N-ai avut nicio grijă.

— Am fost căsătoriți timp de treizeci și trei de ani, iar ea nu mi-a spus niciodată că este curvă. Sau adulterină. Sau ambele. Greu de spus. O minciună cât casa.

— Orgoliul tău este cât casa. E îngrozitor că nu ai fost singurul bărbat din viața ei. Fata freacă toaletele timp de treizeci de ani, iar tu pizmuiești viața pe care a dus-o cât timp tu ai lipsit.

— Dar a mințit, spuse el.

— Te rog! Căsătoria este alcătuită din minciuni. Nevinovate, de cele mai multe ori. Omisiuni. Dacă ai spune cu voce tare lucrurile pe care le gândești despre soția ta în fiecare zi, ai nimici-o. Ea n-a mințit niciodată. Doar nu ți-a spus.

Un bubuit; tunet peste Hamlin. Soarele își pierdu strălucirea, cerul deveni cenușiu. Trupul mamei lui, scufundat până la bărbie, era ascuns de apa tulbure.

— Nu pleca, spuse el.

— A venit momentul, zise ea.

— Cum ajung acasă?

Ea îi atinse fața.

— Bietul de tine, rosti ea, apoi se scufundă.

•

Încercă să se întoarcă la soția sa, concentrându-se asupra imaginii ei. Cu siguranță, Mathilde era acasă împreună cu God. Cu părul murdar și fața trasă. Va

fi început să miroasă deja. Coniac la cină. Va fi adormit în fotoliul ei preferat din fața șemineului încărcat de cenușă rece, cu ușile de la terasă deschise larg înspre noapte, astfel încât Lotto să se poată întoarce. Când dormea, pleoapele ei erau foarte transparente, încât el crezuse mereu că dacă le va privi mai atent, îi va vedea visele pulsând ca niște meduze în creierul ei.

I-ar fi plăcut să poată pătrunde adânc în ea, să se instaleze pe osul ei lacrimal și să stea acolo, ca un cowboy aflat la rodeo, în miniatură, și să îi înțeleagă gândurile. Oh, dar asta ar fi redundant! Intimitatea zilnică îl învățase. Paradoxul căsătoriei: nu poți cunoaște niciodată în totalitate un om; cunoști în totalitate un om. El anticipa glumele pe care le-ar putea spune ea, simțea pielea de găină de pe brațele ei atunci când îi era frig.

În curând, ea se va trezi speriată. Soția lui, care nu plângea niciodată, va plânge. Cu mâinile pe față, va aștepta în întuneric pentru ca Lotto să se întoarcă.

***

Luna ca un buric, lumina de pe luciul apei, un fir de păr care ducea drept la Lotto.

Pe acest fir vin înspre el toate fetele care au fost cu el înainte de Mathilde. Foarte multe. Goale. Strălucitoare. Sora lui Chollie, Gwennie, prima lui partidă la cincisprezece ani, cu părul răvășit. Fete de la școli particulare, fiica decanului, fete de oraș, studente: sâni cât o pâine, cât pumnii, cât mingile de squash, cât cestile de ceai, cât botul unui șoarece, cât o mușcătură de căpușă, burți și fese, minunate, toate frumoase în ochii lui Lotto. Câțiva băieți subțirei, profesorul de teatru. [Lotto își mută privirea.] Foarte multe trupuri! Sute! S-ar fi putut îngropa în ele. Douăzeci și trei de ani îi fusese credincios Mathildei. Fără nicio constrângere, s-ar fi putut rostogoli în acea mare de trupuri așa cum se rostogolește câinele în iarba proaspăt crescută.

Soția lui ar merita-o. Ar fi chit. S-ar putea întoarce mai pe urmă la ea, răzbunat.

Însă nu putea face asta. Închise ochii și își vârî degetele în ureche. Simțea nisipul tare sub șezut. Simțea acele trupuri trecând pe lângă el, degetele mângâindu-i pielea. El număra încet până la o mie și se uită să vadă dâra lăsată de lumina lunii ieșind din apă și continuându-se pe nisip.

•

Doar pe apă se putea întoarce la Mathilde, hotărî el. Să înoate înapoi în timp.

Își scoase boxerii și intră în apa oceanului. Când atinse valurile cu picioarele, simți cum este străbătut de șocuri electrice, asemenea fulgerului. Privi încântat cum lumina pătrunde în adâncuri, dispărând încet. Conductivitate electrică. De fiecare dată când fulgerul dispărea, el îl făcea să țâșnească din nou la suprafață. Inspiră, apoi plonjă în apă și începu să înoate, adorând acea fosforescență care apărea când lovea suprafața apei cu brațele. Luna îl ghida. Nu era greu să înoate în apa liniștită, deși era nevoit să urce pe valuri de parcă acestea ar fi fost niște

dâmburi. Porțiuni calde, porțiuni reci, fascinație. Continuă să înoate, simțind cum îl împresoară o oboseală plăcută. Înotă până când își simți brațele arzând și plămânii plini de sare, dar nu se opri.

Își imagină că trecea pe lângă bancuri nemișcate de pești. Se gândi la galioanele din străfunduri, îngropate în mâl împreună cu lingourile de aur. Tranșee de stâncă la fel de adânci ca Marele Canion, peste care el înota grăbit, de parcă ar fi fost un vultur pe un cer de apă. Pe fundul acestor canioane curgeau râuri de noroi, creaturi vâscoase, apoi, brusc, un șir de dinți strălucitori. Își imagină un monstru marin, care își desfăcea brațele ca să îl înhațe. Însă el era alunecos și puternic și reuși să scape.

Înota de câteva ore bune, sau zile. Poate săptămâni.

Nu mai putea. Se opri. Se întoarse pe spate și se afundă în apă. Văzu lumina blândă a zorilor înlocuind încet întunericul nopții. Deschise gura de parcă ar fi vrut să înghită ziua. Se îneca și, în tot acest timp, avu o viziune splendidă, intensă.

[Antoinette, legată pentru totdeauna de ocean, care înghițea tot ce apuca și scuipa scoici și oase.] Ea fredona. Se lăsaseră umbre vărgate, care aruncau dungi de lumină pe ea. Părul îi curgea până la șolduri. Fusese o sirenă până de curând și era încă o sirenă, deși pielea ei era moale, palidă și udă. Ea își lăsă să-i cadă ușor o bretea. Peste umăr, pe braț. Cealaltă. Acum, peste sânii care rămaseră golași, rozalii ca pieptul de pui, peste abdomenul de culoarea nisipului. Peste pubis, și cârlionții săi bogați, peste picioarele albe ca niște coloane. Fusese foarte slabă. Frumoasă. Lotto, micuț, o privea pe mama sa din cuibul lui de prosoape și avusese o bănuială. Ea era acolo; el era aici. De fapt, nu erau legați. Erau doi, ceea ce însemna că nu erau unul. Înainte de acest moment, avusese parte de un somn lung și confortabil, mai întâi în întuneric, apoi în lumină difuză. Se trezise. Această separare îngrozitoare fu ca un țipăt. Ea se trezi din reverie. „Liniștește-te, micuțul meu“, îi zise ea venind la el și lipindu-l de pielea ei rece.

La un moment dat, încetase să-l mai iubească. [El nu putea ști.] Purtase această tristețe în el toată viața. Dar poate că, în acel moment, ea îl iubea.

El continuă să se scufunde până când ajunse pe fundul oceanului. Nori de nisip. Deschise ochii. Doar nasul îi mai rămăsese deasupra apei, unde luna călărea pe coama unul val liniștit. Își puse picioarele jos și împinse, iar trupul său ieși din apă până la coapse.

Malul se afla la trei metri în spatele lui, ca un câine credincios care îl urmase.

Zorii zilei apărură mai întâi deasupra norilor. Raze aurii de soare. Măcar își va găsi liniștea. Plaja era perfect întinsă, dunele acoperite de frunziș. Neatinse de om. În timpul nopții, trecutul revenise la începuturi.

Cândva, citise undeva că somnul are același efect asupra cerebelului ca valurile asupra oceanului. Somnul trimite o serie de impulsuri rețelelor

neuronale, impulsuri care seamănă cu valurile; îndepărtează reziduurile, lăsând doar ceea ce este important.

[Își dădea seama ce se întâmplase. Moștenirea de familie. Ultima salvă din creierul lui.]

Își dorea cu ardoare să se întoarcă acasă, la Mathilde. Voia să îi spună că o iertase. Cui îi mai păsa ce făcuse și cu cine? Era de domeniul trecutului. Și el avea să fie, în curând.

Și-ar fi dorit să o vadă îmbătrânind. Își imagină cât de minunată ar fi atunci, la bătrânețe.

Soarele nu strălucea, doar un auriu estompat. Mareea, aproape de mal. Casa roz a mamei sale. Trei păsări negre înghesuite pe acoperiș. Îi plăcuse întotdeauna mirosul oceanului – miros de sex. Ieși din apă, traversă dezbrăcat plaja și aleea din lemn, intră în casa mamei lui și ieși pe balcon.

I se părea că stătuse în semiîntuneric ani la rând.

•

[Melodia este pe sfârșite, Lotto. Îți vom cânta ultima parte.]

Privește! în depărtare, o persoană.

Privind mai bine, sunt doi oameni care se țin de mână, cu gleznele adâncite în spumă. Cu razele răsăritului de soare în păr. Blondă, costum de baie verde; înaltă, strălucitoare. Cei doi se sărută, iar mâinile lor neobosite explorează ce se află în slipul lui, sub sutienul ei. Privindu-i, cine nu i-ar invidia pe acești tineri, cine nu ar plânge după trăirile pierdute? Tinerii urcă dunele de nisip, ea împingându-l din față, iar el urcând cu spatele. Îi privești de la balcon, ținându-ți respirația, în timp ce cuplul se oprește într-o groapă de nisip fin, protejată de dune. Ea îi trage slipul jos; el îi scoate costumul de baie, sutienul și chilotul. Oh, da, ai fi în stare să te întorci în patru labe la soția ta, să traversezi coasta de est târâș doar ca să îi simți degetele prin părul tău. Nu o meriți. [Da. Nu.] În timp ce te gândești la zbor, ești fermecat de cei doi iubiți. Nici măcar nu îndrăznești să te miști de teamă să nu îi sperii și să îi faci să-și ia zborul ca păsările pe cer. Cei doi se contopesc și e greu să îți dau seama unde începe unul și unde se termină celălalt: mâini în păr, trup fierbinte pe trup fierbinte, pe nisip, genunchii ei roșii ridicați, trupul lui care se unduiește. A sosit momentul. Ceva ciudat se întâmplă, deși nu te simți încă pregătit; are loc o suprapunere; ai mai văzut scena asta, i-ai simțit respirația în ceafa, căldura ei sub tine și umezeala rece a zilei pe spate, acel sentiment copleșitor, respirația întretăiată, sexul care ajunge la punctul culminant, [Dă-ți drumul!] Buza mușcată până la sânge și termini cu un urlet. Păsările țâșnesc pe cer, firimituri în pliurile rozalii ale urechii. Soarele, ca o monedă zimțată pe apă. Fața întoarsă spre cer: Burnițează? [Da.] Sunetul metalic scos de niște foarfece mici. Abia ai apucat să admiri frumusețea răpitoare și, iată, trebuie să te desparți de ea.

FURIE

1.

Într-o zi, când Mathilde se plimba prin satul în care trăiau foarte fericiți, auzi apropiindu-se din spate o mașină plină cu băieți. Strigau cuvinte indecente. Ce parte a corpului să le-o sugă. Ce le-ar plăcea să-i facă fundului ei.

Șocul se transformă într-un val de căldură, de parcă ar fi dat pe gât un pahar cu whisky.

Este adevărat, gândi ea. *Fundul meu este perfect.*

Însă când mașina ajunse în dreptul ei, băieți rămaseră muți. Ea îi văzu pălind la față în timp ce treceau pe lângă ea. Ambalară motorul și se făcură nevăzuți.

Momentul îi veni în minte o lună mai târziu, în timp ce traversa o stradă din Boston și cineva îi strigă numele. O femeie măruntă își făcu apariția. Mathilde nu știa de unde s-o ia. Avea ochii umezi, iar părul roșcovan îi era dat după urechi. Plinuță la mijloc, dăduse naștere. Pare-se că patru fetițe, toate în haine marca Lilly Pulitzer, rămăseseră acasă cu doica.

Femeia se opri la un metru și jumătate de Mathilde, scoțând un țipăt scurt. Mathilde își duse mâinile la obraji.

— Știu, zise ea. Arăt foarte îmbătrânită de când soțul meu…

Nu fu în stare să termine propoziția.

— Nu, spuse femeia. Tot elegantă ești, doar că pari foarte supărată, Mathilde.

Mai târziu, Mathilde își aminti cine era femeia: Bridget, colegă de facultate. Odată cu această amintire simți și un vag sentiment de vinovăție. Timpul însă ascunsese motivul.

Preț de o secundă, ea urmări dansul unor pițigoi pe trotuar și razele de soare care se jucau printre frunzele spulberate de vânt. Când își ridică privirea, cealaltă femeie făcu un pas în spate. Apoi un altul.

Mathilde zise încet:

— Supărată. Sigur. Ei bine, ce rost are să mă mai ascund?

Apoi, își plecă fruntea și își văzu mai departe de drum.

•

Decenii mai târziu, când va fi mai în vârstă, ea va realiza, în timp ce va sta într-o cadă din porțelan sprijinită pe niște gheare de leu și cu trupul scufundat în apă, că viața ei putea fi trasată în forma unui „X“. Își ținea labele picioarelor încrucișate, reflectându-se în apă.

De la o expansiune terifiantă în timpul copilăriei, viața se concentrase asupra unui singur nucleu la vârsta mijlocie. De aici, viața explodase din nou.

Își despărți călcâiele, astfel încât acestea să nu se mai atingă. Reflexia se mișcă odată cu ele.

Acum, viața ei părea să ia o altă formă, egală și opusă celeilalte. [Complicată, Mathilde a noastră; poate face față contradicțiilor.]

Acum, viața ei pare a fi așa: mai măreață decât și mai puțin decât un vid.

•

Când aveau amândoi patruzeci și șase de ani, soțul Mathildei, faimosul dramaturg Lancelot Satterwhite, o părăsise.

Plecase într-o ambulanță, fără sirene pornite. Ei bine, nu el. Trupul lui neînsuflețit.

Ea o sunase pe sora lui, Rachel. Aceasta țipase și țipase, apoi se oprise și îi spusese pe un ton hotărât:

— Mathilde, venim! Rezistă până venim.

Mătușa lui, Sallie, călătorea și nu lăsase un număr de telefon, prin urmare, ea îl sunase pe avocatul acesteia. La un minut după ce Mathilde închise telefonul, Sallie o sună din Burma.

— Mathilde, draga mea, așteaptă, vin, zise ea.

Îl sună pe prietenul cel mai bun al soțului ei.

— Iau elicopterul, spuse Chollie. Vin acum.

Cu toții urmau să sosească în curând. Pentru moment, era singură. Ședea pe un bolovan în mijlocul pajiștii, îmbrăcată într-o cămașă a soțului ei, și privea primele raze ale dimineții încălzind gheața. Timp de o lună și mai bine, ceva îl măcinase pe soțul său. Bântuia prin casă ca o umbră, refuzând să o privească în ochi. Era de parcă o maree l-ar fi luat de lângă ea, însă ea știa că, asemenea unei maree adevărate, timpul avea să îl aducă înapoi. Se auzi un huruit care se apropia, iar vântul se înteți, însă ea nu se întoarse pentru a privi cum aterizează elicopterul, ci se rezemă de forța rece a vântului. Când bătăile elicei încetiniră, ea auzi lângă ea vocea lui Chollie.

Își coborî privirea la el. Grotescul Chollie, larg de mână, putred de bogat ca o pară mălăiață. Era îmbrăcat în trening, îl trezise, pare-se. El își duse mâna streașină la ochi ca să se poată uita la ea.

— E o nebunie, zise el. Făcea mișcare în fiecare zi. Eu ar fi trebuit să plec primul.

— Da, spuse ea.

El dădu să o îmbrățișeze. Ea se gândi la ultima îmbrățișare caldă a soțului ei, care se îmbibase în pielea ei și spuse:

— Nu.

— N-am s-o fac, spuse el.

Pajiștea deveni mai aspră.

— Când am aterizat, te-am văzut stând aici, zise el. Păreai de aceeași vârstă ca atunci când te-am cunoscut. Erai foarte fragilă, foarte luminoasă.

— Acum mă simt bătrână, zise ea. N-avea decât patruzeci și șase de ani.

— Știu, zise el.

— N-ai de unde să știi, spuse ea. Și tu l-ai iubit, dar n-ai fost soția lui.

— N-am fost. Dar am avut o soră geamănă care a murit. Gwennie.

El privi în altă parte, apoi continuă pe un ton rece:

— S-a sinucis când avea șaptesprezece ani.

Chollie își mișca buzele înăuntru și înafară. Mathilde îi atinse umărul.

— Nu tu, zise el repede, iar prin aceste cuvinte ea înțelese că el se referea la durerea ei recentă, care o depășea pe a lui, și că ea avea nevoie de alinare în acel moment.

Ea simți cum suferința se apropie repede, scuturând pământul ca un tren în viteză, însă nu era lovită de ea încă. Încă mai avea puțin timp. Putea să se liniștească; la urma urmei, se pricepea foarte bine la asta. În calitate de soție.

— Îmi pare rău, zise ea. Lotto nu mi-a spus niciodată că Gwennie s-a sinucis.

— N-a aflat niciodată. A crezut că a fost un accident, zise Chollie, iar ei nu i se păru ciudată această mărturisire în mijlocul pajiștii scăldate în lumina iernii. Nu avea să i se pară ciudată timp de câteva luni, căci iată oroarea care o străbătea. Mult timp, ea nu va mai putea simți nimic în afară de forța sa dezlănțuită.

•

„Acum realizăm că nu vom mai auzi niciodată râsul prietenului nostru, că această grădină este de-a pururi închisă pentru noi. Și, în acest moment, începe pentru noi adevărata suferință".

Antoine de Saint-Exupery spusese asta. Și el se prăbușise în deșert când, cu doar câteva clipe înainte, zburase pe cerul albastru.

„— Unde sunt oamenii? întrebă Micul Prinț al lui Saint-Exupery. Ești cam singur în deșert…

— Ești singur și printre oameni, zise șarpele."

•

Cei dragi ieșeau la suprafață ca niște crapi, respirând aerul din jurul ei înainte de a se cufunda în străfunduri.

O așezară într-un fotoliu și o înveliră cu o pătură. God, cățelușa, ședea tremurând în brațele ei.

Toată ziua, cei dragi și-au plecat fețele către ea, apoi s-au îndepărtat. Nepoatele și nepotul lui Lotto se apropiau tiptil și își lipeau obrajii de genunchii ei. Mâncarea îi era așezată în poală, apoi cineva lua farfuria. Copiii i-au ținut companie cât a fost după-amiaza de lungă. Nivelul lor de înțelegere era cel al unui animal, nu veniseră foarte demult pe lume cât să aibă lejeritate în vorbire. Dincolo de fereastră, noaptea se așternu brusc. Ea rămase nemișcată. Se gândea

la ce i-ar fi putut trece prin cap soțului ei în momentul în care murise. O rază de lumină, poate. Oceanul. Întotdeauna iubise oceanul. Ea spera ca el să îi vadă chipul tânăr apropiindu-se de al lui. Samuel își vârî umărul sub unul din brațele ei, iar sora lui Lotto, sub celălalt, și o așezară în patul în care se simțea încă mirosul lui. Ea își așeză capul pe perna lui. Se întinse.

Nu era în stare să facă nimic. Parcă i se strânsese tot trupul. Mathilde se transformase într-un pumn.

2.

Mathilde nu era străină de suferință. Acest vechi sentiment îi mai dăduse târcoale și înainte.

Avea o amintire cu ea de când era mică.

O chemase Aurélie. Obraji bucălați, păr bălai. Singurul copil dintr-o numeroasă familie bretonă. Părul care îi ieșea de sub beretă, eșarfa în jurul gâtului, șosete cu danteluță până la glezne. Bunicii ei îi ofereau plăcinte, cidru, caramele cu sare de mare. În bucătărie, dulapurile gemeau de brânză Camembert. Ți-ar fi căzut în cap dacă ai fi deschis vreo ușă.

Mama ei era soție de pescar la piața din Nantes. Se trezea cu noaptea-n cap și mergea cu mașina în oraș, apoi se întorcea, înainte de amiază, cu mâinile crăpate și strălucind de solzi, înghețate până la oase din cauza contactului cu gheața. Avea trăsături fine, însă nu avea școală. Soțul ei o vrăjise cu geaca lui din piele, cu tunsoarea și motocicleta lui. Lucruri mărunte în schimbul unei vieți, însă, la vremea aceea, păruseră importante. Tatăl lui Aurélie era zidar, iar familia lui locuia de douăsprezece generații în aceeași casă din Notre-Dame-des-Landes. Aurélie fusese concepută în timpul revoluției din mai 1968; deși părinții ei erau departe de a fi radicali, fuseseră foarte încântați, încât nu știuseră cum să se manifesteze altfel decât ascultându-și instinctele primare. Când mama fetei nu mai avu cum să ascundă faptul că era însărcinată, cei doi se căsătoriră, ea cu flori de portocal în păr și o felie de tort cu nucă de cocos în congelator.

Tatăl lui Aurélie era tăcut și iubea puține lucruri. Să clădească piatră pe piatră, vinul pe care îl făcea în garaj, câinele lui de vânătoare, pe care îl botezase Bibiche, pe mama lui care supraviețuise în timpul celui de-al Doilea Război Mondial vânzând sângerete pe piața neagră, și pe fiica lui. Aceasta era răsfățată, o fetiță fericită care cânta mereu.

Însă când Aurélie avea trei ani, veni pe lume noul bebeluș. Era o creatură care se zvârcolea și zbiera întruna. Cu toate acestea, acea mogâldeață sfrijită învelită în pături, era cocoloșită fără încetare. Aurélie privea cu interes de sub un scaun.

Bebelușul se îmbolnăvi de colici și peste tot în casă era numai vomă. Mama lui Aurélie părea dărâmată. Patru mătuși, care miroseau a unt, veniră să o ajute. Acestea trăncăneau întruna, iar fratele lor le arăta strugurii lui. Mătușile îl alungară pe Bibiche din casă cu mătura.

Când bebelușul începu să se târască în patru labe, începu să umble peste tot, iar tatăl fu nevoit să instaleze un gard de protecție în capul scărilor. În timpul zilei, mama Auréliei plângea în pat, în timp ce copiii dormeau. Era obosită. Mirosea a pește.

Bebelușului îi plăcea să se furișeze în patul lui Aurélie, să își sugă degetul mare de la mână și să se joace cu părul ei, iar din cauza mucilor din nas parcă torcea. În timpul nopții, ea împingea ușor înspre marginea patului ambele trupuri, astfel încât, atunci când bebelușul adormea, în cele din urmă, și se întorcea pe spate, ateriza din pat pe podea și începea să țipe. Când deschidea ochii, o vedea pe mama lor intrând în fugă în cameră, ridicând bebelușul de pe jos cu mâinile-i roșii și umflate, dojenindu-l în șoaptă și ducându-l înapoi în pătuțul lui.

Într-o după-amiază, când fetița avea patru ani, iar frățiorul ei un an, familia se duse să ia cina la bunica acasă. Casa aparținuse, de-a lungul secolelor, strămoșilor mamei, iar ea o primise drept zestre atunci când se căsătorise cu băiatul din vecini. Câmpurile, comune încă, erau tot ale ei. Casa era mult mai frumoasă decât cea a familiei fetiței, cu dormitoare mai mari și o lăptărie din piatră din secolul al XVIII-lea lipită încă de clădirea principală. Îngrășământul natural fusese împrăștiat în dimineața aceea, iar gustul lui se simțea în lapte. Bunica semăna cu fiul ei, tăcută, cu trăsături aspre, mai înaltă decât majoritatea bărbaților. Gura ei avea forma unui „n“ accentuat. Picioarele îi erau parcă din granit. Avea un mod anume de a admonesta glumele celorlalți, oftând zgomotos în loc să râdă.

Copilașul fu așezat să doarmă în patul bunicii, în timp ce restul familiei luă masa afară, la umbra stejarului. Aurélie era la parterul casei, pe oliță. Își asculta frățiorul, care făcea gălăgie în camera bunicii, gângurind. Ea își trase chiloței și urcă încet scările, adunând de pe balustradă un smoc de praf pe degete. Se opri pe hol, în strălucirea aurie, și îl ascultă prin ușă: băiețelul cânta și lovea cu picioarele cadrul patului. Ea zâmbi când și-l imagină în cameră. Când deschise ușa, băiețelul se dădu jos din pat și ieși pe hol, clătinându-se pe picioare. Se prinse cu mânuțele de surioara lui, însă aceasta făcu doi pași în spate, încercând să scape de mâinile lui lipicioase.

Ea își vârî un deget în gură și îl privi cum trece pe lângă ea și se îndreaptă către capul scărilor. El o privi vesel, clătinându-se. Întinse o mânuță, iar ea îl văzu pe frățiorul ei căzând.

•

Când se întoarseră de la spital, părinții lui Aurélie erau tăcuți, cu fețele întunecate. Băiețelul își rupsese gâtul. Nu se putuse face nimic.

Mama ei voi să o ducă acasă pe Aurélie. Era târziu, iar fetița avea fața umflată de la atâta plâns, însă tatăl refuzase. Acesta nici nu se uită la ea, deși fetița se lipi de genunchii lui, mirosindu-i blugii întăriți de sudoare și de la praful de piatră. După ce căzuse frățiorul ei, cineva o târâse pe Aurélie pe scări în jos, iar acum brațele îi erau pline de vânătăi negre. Ea le arătă părinților, însă aceștia nici nu o băgară în seamă.

Între părinții ei plutea cea invizibil, dar teribil de apăsător. Nu aveau forța să mai ridice nimic, darămite pe fiica lor.

— O vom lăsa aici în noaptea asta, rosti mama ei.

Acea față tristă, cu obrajii plini și sprâncenele bogate, se apropie, o sărută pe fetiță, apoi se îndepărtă. Tatăl ei trânti ușa furgonetei de trei ori, apoi o porniră din loc. Bibiche privea pe geamul din spate. Stopurile mașinii clipiră în întuneric, apoi se făcură nevăzute.

În dimineața următoare, Aurélie se trezi în casa bunicilor ei. Bunica era în bucătărie și făcea clătite. Ea își spălă fața cu grijă. Părinții ei nu veniră dimineața. Nici mai târziu.

Atunci când o sărutase pe frunte, fusese ultima oară când simțise mirosul mamei ei. [*Arpège* de Lavin, mosc de cod.] Atingerea fugară a blugilor țepeni ai tatălui ei, atunci când acesta trecuse pe lângă ea, fusese ultima oară când îl simțise.

Când întrebă a cincea oară de părinții ei, bunica sa încetă să-i mai răspundă.

În acea seară, când îi așteptase pe părinții săi lângă ușă, dar aceștia nu veniseră, Aurélie simțise cum crește în ea o furie teribilă. Pentru a se elibera, începuse să dea din picioare și să țipe, să spargă oglinda din baie și paharele din bucătărie, rând pe rând; lovise motanul cu pumnul în gât; dăduse buzna afară, în întuneric, și smulsese din rădăcini răsadurile de roșii ale bunicii. La început, bunica încercase să o îmbrățișeze pentru a o liniști, însă își pierduse răbdarea și o legase de pat cu ciucurii de la draperii, care, fiind cam vechi, se rupseseră.

Trei zgârieturi sângerânde pe obrazul bunicii. „*Quelle conne. Diablesse*" rostise ea printre dinți.

Greu de spus cât ținuse perioada asta. Un copil de patru ani nu are noțiunea timpului. Luni, poate. Ani, n-ar fi imposibil. Simțea cum o împresoară întunericul. În imaginația ei, părinții ei se transformară în pete gemene. Oare tatăl ei purta mustață? Oare mama ei avea părul blond-deschis sau blond-închis? Uitase cum mirosea casa de la fermă, în care se născuse ea, cum scrâșnea pietrișul sub tălpile sale, acel amurg continuu din bucătărie, chiar și atunci când erau aprinse luminile. Suferința își făcu loc în pieptul ei, pitindu-se acolo.

3.

La înmormântarea lui Lotto participară mii de oameni. Știa că fusese îndrăgit chiar și de străini. Dar nu în număr foarte mare. Toți acești oameni, pe care ea nu îi cunoștea, stăteau curioși pe marginea trotuarului. O! Mare om. O! dramaturgul burghezimii. Ea se afla în fruntea unui șir strălucitor de limuzine negre, precum corbul-șef într-o adunare a mierlelor. Soțul ei emoționase oamenii și, prin această emoție, el deveni și Lancelot Satterwhite al lor. Ceva din el trăia și în ei. Nu era al ei, ci al lor.

Acel potop de muci și lacrimi i se părea complet neigienic. Simțea în față prea multe respirații care miroseau a cafea. Toate acele parfumuri care o asaltau! Ura parfumul. Era folosit pentru a acoperi igiena precară și rușinea trupească. Oamenii curați nu aspirau niciodată la mirosuri florale.

După înhumare, ea se întoarse singură la țară. Probabil că fusese organizată o recepție, nu știa. Sau, dacă știa, blocase această informație; oricum n-ar fi participat. Se săturase de oameni.

În casă era cald. Apa din piscină reflecta lumina soarelui. Hainele sale negre, pe pardoseala bucătăriei. Cățelușa se ghemuise pe perna ei, iar ochii precum două mărgele îi străluceau, sălbatici.

[God lingându-i lui Lotto picioarele goale și vineții de sub birou, lingea și lingea de parcă ar fi putut să îi redea viața, ce prostie.]

Apoi interveni acea separare ciudată de propriul corp, astfel încât ajunse să-și privească propria goliciune de undeva de departe.

Lumina traversă încăperea, apoi se stinse, făcând loc nopții. Acest sine impasibil îi zări pe prieteni venind la fereastra din spate, făcând câțiva pași în spate când îi văzură trupul gol lângă masa din bucătărie, privind în altă parte și strigând prin geam: „Lasă-ne să intrăm, Mathilde. Lasă-ne să intrăm”. Trupul gol îi ignoră, iar ei se întoarseră acasă.

Goală în pat, ea începu să răspundă cu „Mulțumesc” la toate e-mailurile până când își aminti de control-C, control-V, apoi copie și inseră acel cuvânt, „Mulțumesc”. Își dădu seama că ținea în mână o ceașcă de ceai fierbinte și îi fu recunoscătoare Mathildei cea goală, apoi se trezi în piscină, sub clarul de lună, făcându-și griji în legătură cu starea mentală a Mathildei cea goală. Mathilde cea goală nu răspundea la ușă, se trezea pe partea cealaltă a patului, căutând căldura care nu era acolo, lăsa mâncarea de pe verandă să se strice, lăsa florile de pe verandă să se ofilească, privea nepăsătoare cum cățelușa își făcea nevoile în mijlocul bucătăriei, îi făcuse omletă după ce se terminase mâncarea uscată pentru câini, îi dăduse legumele cu chili pe care le gătise Lotto și o privise pe cățelușă lingându-și dosul, iritat din cauza condimentelor, până când acesta se înroși.

Mathilde cea goală încuia uşile, ignorându-i pe cei dragi care se iveau pe la ferestre şi strigau: „Haide, Mathilde! Lasă-ne să intrăm. Nu vom pleca de-aici, ne instalăm corturile în curte". Ultima era Sallie, mătuşa soţului ei, care se instalase în curtea din spate până când Mathilde deschise uşa şi o lăsă să intre în casă. Mătuşa Sallie pierduse două persoane dragi în doar câteva luni, însă alesese să îşi înăbuşe durerea purtând rochii din mătase thailandeză în culori vii şi vopsindu-şi părul în negru cu reflexii albăstrii. Mathilde cea goală îşi trase plapuma peste cap atunci când o tavă fu aşezată pe saltea şi tremură până când adormi din nou. Tavă, somn, baie, tavă, somn, gânduri negre, amintiri îngrozitoare, God care schelălăia, tavă, somn; acelaşi ritual la nesfârşit.

Rămân aici, *rece, văduvă în încăperile tale.* Andromaca, soţia perfectă, ocărâtă în timp ce ţinea în braţe capul lui Hector, mort. *M-ai lăsat în amărăciune şi suferinţă. Nu ai murit în pat, cu braţele întinse către mine. Nu mi-ai spus niciun ultim cuvânt de dezmierdare pe care să mi-l amintesc în momentele de amărăciune.*

Andromaque, je pense a vous![9]

Părea cufundată în această stare de-o veşnicie, fără a pune la socoteală prima săptămână de văduvie, când, în timp ce stătea ascunsă sub aşternuturi, goală, o cuprinse o poftă trupească foarte puternică, încât simţi că se sufocă. Avea nevoie de o partidă de sex. De mai multe, de fapt. Îşi imagină o serie de bărbaţi, în alb şi negru, care o penetrau, ca în primele filme cu sunet. Şi, peste tot, acorduri de orgă. Orgă. Ha!

Mai simţise o astfel de poftă trupească şi înainte. În primul an cu Lotto. De asemenea, în primul an când îşi începuse viaţa sexuală, cu mult timp înainte de Lotto. Crezuse că el fusese cel care o dezvirginase, însă ea fusese atunci în acea perioadă a lunii, atâta tot. Ea îi hrănise această convingere. Deşi nu fusese virgină, nu existase decât un bărbat înaintea lui. Acesta era un secret pe care Lotto nu avea să îl afle niciodată. Nu ar fi înţeles; egocentrismul lui nu ar fi acceptat un precursor. Tresări când îşi aminti cum era la şaptesprezece ani, la liceu, cum, după primul weekend de iniţiere, totul o făcea să se gândească la sex. Felul în care lumina conferea o strălucire de ambrozie frunzelor din şanţurile de scurgere, felul în care hainele îi mângâiau pielea în timp ce se mişca. Cuvintele care ieşeau din gura cuiva, cum îşi mişca limba şi buzele înainte de a le rosti. Era de parcă bărbatul pătrunsese în interiorul ei şi declanşase un vulcan care ameninţa să explodeze. În ultimele săptămâni de şcoală îi venea să îi devoreze pe toţi acei băieţi delicioşi. Dacă ar fi putut, i-ar fi înghiţit cu totul. Le zâmbea larg; ei o evitau. Ea râdea, simţind-o ca pe o ruşine.

[9] Primul vers al poemului „Lebăda" de Charles Baudelaire (n.red.).

Nu mai avea însă nicio importanță. De când se căsătoriseră, ea fusese doar a lui Lotto. Îi fusese credincioasă. Era aproape convinsă că și el îi fusese ei.

În căsuța sa din livada de cireși, căsuța unde avea să-și trăiască viața tristă de văduvă, Mathilde se ridică din așternuturile murdare și făcu un duș. Se îmbrăcă în baie, pe întuneric, și se furișă pe lângă camera în care sforăia mătușa Sallie. Trecu pe lângă camera următoare, a cărei ușă era deschisă. Ținându-și capul pe pernă, sora soțului ei, Rachel, o privi trecând. În întuneric, o față ca de dihor: triunghiulară, vigilentă, tremurătoare. Mathilde se urcă în Mercedes.

Părul ud îi era strâns în coc și era nemachiată, însă nu avea importanță. Trei orașe mai la nord exista un bar frecventat de tineri, iar în acel bar ședea un bărbat trist cu o șapcă „Red Sox". La un kilometru mai încolo, drumul se bifurca într-o pădurice, unde ar fi fost țintuiți de faruri ca moliile pe un carton dacă ar fi trecut vreo mașină. Ea se rezemă pe piciorul stâng, iar cel drept și-l ținu încolăcit în jurul șoldurilor bărbatului și strigă: „Mai tare!" Expresia de concentrare de pe chipul bărbatului fu înlocuită de una de îngrijorare. El continuă vitejește în timp ce ea striga: „Mai tare! Mai repede, nenorocitule!" până când fu limpede că era speriat. Simulă orgasmul și ieși din ea, zicându-i în șoaptă că trebuia să se ușureze. Ea auzi foșnetul frunzelor sub pașii lui în timp ce bărbatul se îndepărta repede de ea.

Rachel o urmări pe Mathilde din întuneric, atunci când aceasta urcă din nou la etaj. Dormitorul matrimonial, patul foarte trivial în enormitatea sa goală. În absența ei, așternuturile fuseseră schimbate. Când se așeză în pat, acestea erau reci și miroseau a lavandă. Îi atingeau pielea ca niște acuze.

•

În trecut obișnuia să șadă lângă Lotto în întuneric înaintea de premiera uneia dintre primele lui piese de teatru, simțindu-se foarte copleșită de ceea ce făcuse el, măreția viziunii lui metamorfozându-se dinaintea ochilor ei, încât ea se apleca înspre el și îi lingea fața de la ureche până la buze. Nu se putea abține.

Tot așa cum, atunci când o ținuse în brațe pe fiica nou-născută a lui Rachel și a lui Elizabeth, tânjind să se bucure doar ea de inocența micuței, îi vârâse pumnul micuț în gură și îl ținuse acolo până când copila începuse să țipe.

Dorința puternică a acestei văduve era diferită de aceea.

•

VĂDUVĂ. „Cuvântul se consumă singur", spunea Sylvia Plath, care se consumase singură.

4.

Fusese copleșită de teamă când simțise mirosul de mere coapte care venea dinspre cantină; dăduse fuga la baie și rămăsese acolo mult timp, nemișcată, peste hârtia care acoperea colacul de toaletă. Se întâmpla în ultimele zile de facultate. În ultima lună, se temuse de hăul pe care îl va deschide viitorul dinaintea ei. Ea, care de când se născuse fusese închisă ba într-o colivie, ba într-alta, era liberă să-și ia zborul, însă ideea de aer liber o îngrozea.

Ușa se deschise, iar în baie intrară două fete care vorbeau despre cât de bogat era Lancelot Satterwhite.

— Prințul apei îmbuteliate, știi? spunea una din ele. Mama lui e miliardară.

— Lotto? Pe bune? răspunse cealaltă. La naiba! M-am cuplat cu el în primul an de facultate. Dacă aș fi știut atunci!

Fetele râseră, apoi prima spuse:

— Da, vezi să nu. E un afemeiat. Cred că sunt singura fată din Hudson Valley care nu i-a văzut mădularul. Se zice că nu se culcă niciodată de două ori cu aceeași fată.

— Cu excepția lui Bridget. Ceea ce nu înțeleg. E foarte… *bleah.* Am auzit-o zicând că ies împreună și am întrebat: „Pe bune?“ Adică, arată ca o bibliotecară. Zici că e mereu plouată.

— Mda, ce să-ți spun! Bridget este cu Lotto așa cum este un pește *remora* cu un rechin.

Fetele izbucniră în râs, apoi ieșiră din baie.

Mathilde răsuflă ușurată. Ieși de la toaletă roșie la față. Se spălă pe mâini. Se privi cu un ochi critic în oglindă. Zâmbi. „Aleluia!” îi zise ea cu voce tare Mathildei din oglindă, iar aceasta îi răspunse la fel cu buzele-i încântătoare de pe fața-i palidă și osoasă. Ea se scuză că are de studiat pentru examene ca să nu meargă în excursia în oraș din acel weekend. Se îmbrăcă atentă. Își văzu prada pe scenă în acea seară și rămase impresionată: era foarte bun, un Hamlet maniac, entuziasmat ca un cățeluș, deși era foarte înalt. De departe, gropițele din obrajii lui erau aproape invizibile, iar el răspândea un soi de strălucire aurie care se revărsa până și asupra publicului. Făcuse din acel monolog banal unul sexy, apoi îl redase tuturor într-o formă nouă. „Este o încheiere cucernic de dorit”[10], rostise el, zâmbind ademenitor; iar ea simțise cum publicul se înfierbântă. O fierbințeală promițătoare. La lumina slabă a dispozitivelor care luminau culoarele, ea îi citi numele complet din program, Lancelot „Lotto” Satterwhite, și se încruntă. Ei bine, ar fi putut funcționa.

[10] W. Shakespeare, „Hamlet", Actul III, scena 1 (n.tr.).

Petrecerea urma să aibă loc într-o clădire din campus în stil „brutalist”, unde ea nu mai fusese niciodată. Timp de patru ani, nu își îngăduise să meargă la petreceri sau să își facă prieteni. Nu voia să riște. Se duse mai devreme și se adăposti de ploaie sub un portal, apoi își aprinse o țigară. O aștepta pe Bridget. Când fata împreună cu trei prietene cu înfățișare severă își făcură apariția cu pași grăbiți, sub o umbrelă, Mathilde le urmă înăuntru.

Îi fu ușor să o despartă pe Bridget de prietenele ei. Mathilde nu trebui să facă nimic altceva decât să o întrebe despre inhibitorii recaptării serotoninei pentru examenul final de neurobiologie pe care urmau să îl susțină peste câteva zile, iar celelalte fete se făcură nevăzute, Bridget începând să îi explice totul pe un ton cât se poate de serios. Apoi, Mathilde îi umplu din nou paharul lui Bridget, mai mult cu votcă decât cu Kool-Aid.

Bridget se simțea flatată că stătea de vorbă cu Mathilde.

— Adică, Dumnezeule! zise ea. Tu nu socializezi niciodată! Toată lumea a auzit de tine, dar nimeni nu vorbește cu tine. Parcă ai fi balena albă din Vassar.

Apoi se înroși la față și spuse:

— Cea mai slabă și mai frumoasă balenă albă din lume, apoi adăugă: Of! Știi ce vreau să spun.

Ea bău agitată. Mathilde îi turna, iar Bridget bea, Mathilde îi turna, iar Bridget bea, apoi Bridget vărsă pe scările principale, iar lumea care trecea pe-acolo exclamă: „Scârbos!”, „Dumnezeule, Bridget!” și „Urât, ușuratico, ieși afară!” Fură chemate prietenele ei. Mathilde privi prin balustradă, de pe palierul superior, cum acestea veniră ca să o ducă acasă.

Bridget cobora scările tocmai când Lotto le urca. Când trecu pe lângă ea, el îi aruncă o privire dezgustată și o bătu ușor pe umăr. Apoi, sări peste următoarele două trepte și intră în sala în care avea loc petrecerea.

Mathilde observase totul de acolo de sus, de unde se afla.

Scăpase de primul obstacol. Ce ușurare.

Ieși afară în ploaia rece, unde mai fumă două țigări și ascultă zgomotele petrecerii. Mai aștepta zece cântece. Când începu să cânte Salt-N-Pepa, ea intră în clădire și urcă scările. Privi în partea cealaltă a încăperii.

Și iată-l, cocoțat pe pervaz, beat și urlând. Ea fu luată prin surprindere când îi văzu trupul musculos. De mijloc avea prinsă masca de ochi cu gel a vreunei fete. De cap avea legată cu un bandaj elastic o carafa goală. N-avea pic de demnitate, dar, Dumnezeule, cât era de frumos! Fața lui era ciudată, de parcă fusese frumoasă odinioară și mai era încă, de la depărtare; ea îl văzuse doar îmbrăcat până atunci și n-ar fi ghicit niciodată ce trup perfect avea. Își făcuse atâtea calcule, însă nu se gândise că i se vor înmuia genunchii când simți acea dorință imediată de a și-o trage.

Ea îl făcu să își ridice privirea, să o vadă.

El își ridică privirea. O văzu. Fața lui deveni serioasă. Se opri din dans. Ea simți cum i se ridică părul pe ceafă. El sări în mulțime, doborând la pământ o biată fată plăpândă, și începu să își croiască drum prin mulțime către ea. Era mai înalt decât ea. Ea avea 1,83 m, 1,90 m pe tocuri; bărbații mai înalți decât ea erau o raritate. Îi plăcea acel sentiment neașteptat de a fi mai mică, delicată. El îi atinse mâna, apoi se lăsă în genunchi și strigă: „Căsătorește-te cu mine!“, iar ea nu știu cum să reacționeze; izbucni în râs și se uită la el, apoi spuse: „Nu!”

În versiunea pe care el o spunea mereu la petreceri, la mese festive – ea ascultând zâmbind, cu fața înclinată într-o parte, râzând ușor – ea răspunsese: „Sigur”. Ea nu îl corectase, nici măcar o dată. De ce să nu îl lase să se îmbete cu această iluzie? Îl făcea să se simtă fericit. Ea adora să îl facă fericit. Sigur! Nu se transformase în realitate decât după două săptămâni, când se căsători cu el, însă nu făcuse niciun rău.

Lotto transformase întâlnirea lor într-un *coup de foudre,* însă el era un povestitor înnăscut. Transpunea realitatea într-un altfel de adevăr. De fapt, chiar fusese un *coup de foudre,* după cum bine știa și ea. Căsătoria lor fusese întotdeauna legată de sex. Avea legătură și cu alte lucruri la început și avea să se lege de alte lucruri ulterior, firește, însă în acea perioadă fusese dominată de sex. Ea se abținuse până când își rezolvase celelalte angajamente, iar această așteptare îi umpluse pe amândoi de o dorință arzătoare. Mult timp după aceea, partea carnală deținuse supremația în fața tuturor celorlalte aspecte ale vieții.

Chiar și atunci, ea știuse că nu era nimic sigur. Că nu exista nicio certitudine. Că zeilor le place să ne dea planurile peste cap.

•

Cu toate acestea, era adevărat că, pentru o clipă, existase o perioadă fericită, care fusese absolută, sigură, care o inundase complet. Zile întunecate, plaja stâncoasă. Ea era fericită în ciuda micilor iritații, a mușculițelor care înțepau și a frigului care îi pătrundea în oase, a stâncilor ascuțite de pe plaja din Maine, care îi tăiau degetele mari de la picioare ca pe niște boabe de struguri, făcând-o să șchiopăteze până la casa pe care o închiriaseră pentru ziua nunții. Aveau douăzeci și doi de ani. Lumea era plină de oportunități. Erau în floarea vârstei. Ea își ținea mâinile calde pe spatele soțului ei, simțind cum i se încordează mușchii sub piele. O scoică înfiptă în spatele lui. Ea avea impresia că îl înghite. Prima dată când se consuma căsnicia lor. Ea își imagină un șarpe boa înghițind un pui de căprioară.

Dacă el avea defecte, ea nu i le vedea în acele momente; poate că era adevărat, poate că găsise singura persoană perfectă din lume. Chiar dacă ar fi visat la asta, tot nu și l-ar fi putut imagina pe el. Nevinovat, șarmant, amuzant, credincios. Bogat. Lancelot Satterwhite; Lotto. Se căsătoriseră în acea dimineață. Ea era recunoscătoare nisipului care pătrundea peste tot și înțepa; nu credea în plăcere în starea ei pură.

Însă prima lor contopire ca soț și soție se terminase foarte repede. El izbucnise în râs în urechea ei; ea, în gâtul lui. N-avea importanță. Ființele lor se uniseră. Ea nu mai era singură. Era mai mult decât recunoscătoare. El o ajutase să se ridice, apoi își strânseseră amândoi hainele de pe jos, iar valurile oceanului dincolo de dunele de nisip începuseră să aplaude. Ea tresăltase de bucurie tot weekendul.

Un singur sfârșit de săptămână ar fi trebuit să fie suficient. Primea mult mai mult decât merita. Dar ea era lacomă.

Soarele de mai strălucea pe alee când ei se întoarseră din luna de miere. Lotto, care va fi întotdeauna schimbător ca un preadolescent, conducea, iar când auzi o melodie tristă izbucni în plâns. Ea reacționă în singurul mod care îi trecu prin minte. Se aplecă și îl făcu pe micul Lotto să îl oprească din plâns pe marele Lotto. O mașină care trecu pe lângă ei îi dădu aprobarea, claxonând.

Când se întoarseră în Poughkeepsie, în fața apartamentului ei, ea spuse:

— Vreau să știu totul despre tine. Vreau să le cunosc cât mai repede pe mama ta, pe mătușa și pe sora ta. Hai să zburăm în Florida după absolvire. Vreau să mă înfrupt cu viața ta.

Ea râse ușor când își dădu seama cât era de sinceră. Oh, va avea o mamă, o familie! Fusese singură foarte mult timp. Își imaginase o soacră care o ducea la spa-uri, care glumea, care îi trimitea mici cadouri, cu un bilețel pe care scria: „Am văzut asta și m-am gândit la tine".

Dar ceva nu era în regulă. După o clipă, Lotto își duse pumnul la gură și spuse:

— M., iubirea mea, avem toată viața înainte pentru a face asta.

Ea simți un fior pe șira spinării. Ce însemna asta? Ezitare? Poate că lui îi era deja rușine cu ea. În fața ei apăru dipticul lui Cranach, „Adam și Eva", cu pulpele alungite, capetele mici, picioarele uriașe și degetele înroșite. Era adevărat că până și în Eden existau șerpi.

— Trebuie să termin de scris lucrarea la sociologie, zise el încercând să se scuze. Mai sunt șase ore până la termenul final, dar voi veni la cină după ce o voi preda. Te iubesc nespus de mult.

— Și eu, zise ea închizând portiera mașinii și încercând să-și înăbușe atacul de panică.

Ea intră în apartamentul ei care parcă se micșorase și care purta urmele vieții ei anterioare, neînsemnate și triste. Făcu o baie fierbinte și se vârî sub plapumă pentru a trage un pui de somn. Dormea adânc atunci când îi sună telefonul. Trebuia să se fi întâmplat ceva rău. Doar în astfel de momente erai sunat foarte insistent.

Ea inspiră adânc, făcându-și curaj.

— Da, zise ea.

— Bună, zise o voce blândă. Tocmai am aflat că ești fiica mea și nici măcar nu te-am cunoscut.

Mathilde avu nevoie de un minut ca să se dezmeticească, apoi spuse:

— Doamnă Satterwhite. Cât mă bucur să vă aud, în sfârșit, vocea!

Însă vocea nu tăcu.

— Trebuie să recunosc faptul că am făcut ceea ce orice mamă grijulie ar face și m-am interesat cine ești și de unde ești. Cercetările mele au ajuns în locuri ciudate. Ești încântătoare, exact cum mi s-a spus. Am văzut pozele cu tine, în special cele din cataloagele pentru sutiene, deși ai pieptul cam mic. Mă întreb cine te-a angajat să ți-l arăți. Ca să fiu sinceră, dacă-mi permiți, nu mi-au plăcut fotografiile din revistele pentru adolescenți, unde semeni cu un terier plouat, draga de tine. Ciudat că unii au fost dispuși să te plătească pentru a te arăta așa în public. Însă unele dintre poze sunt chiar reușite. Ești o fată drăguță. Te potrivești cu Lancelot al meu, cel puțin fizic.

— Mulțumesc, zise Mathilde cu precauție.

— Însă nu ești ușă de biserică, sincer vorbind, iar asta îmi dă de gândit. O păgână în familie, continuă ea. Nu-mi prea place. Și mai grav este ce-am aflat despre unchiul tău și despre cercurile în care s-a învârtit. Dubioase rău de tot. Nu poți să cunoști pe cineva cu adevărat decât dacă îi cunoști neamurile. Trebuie să recunosc faptul că nu îmi place ce-am aflat. Asta se adaugă la teama mea de persoanele care îl seduc pe bunul meu băiat și se mărită cu el într-un timp foarte scurt. Numai o persoană foarte periculoasă sau extrem de calculată ar face așa ceva. Toate acestea la un loc mă fac să cred că tu și cu mine nu prea vom avea păreri comune. Cel puțin, nu în această viață.

— Ei bine, Antoinette, se pare că relația dintre noi va fi una obișnuită dintre soacră și noră, zise Mathilde.

Râseră amândouă.

— Poți să-mi spui doamna Satterwhite, spuse mama lui Lotto.

— Aș putea, dar probabil n-am s-o fac, răspunse Mathilde. Ce ziceți de mamă?

— Ești o persoană dificilă, nu-i așa? zise Antoinette. Ei bine, Lancelot al meu este foarte bun la suflet, încât femeia care îi va deveni soție trebuie să fie puțin mai dură. Cu toate acestea, mă tem că aceea nu vei fi tu.

— Sunt deja, spuse Mathilde. Cu ce vă pot ajuta? Ce doriți?

— Întrebarea este, fetițo, ce dorești tu. Cred că știi că Lancelot este bogat. Oh, firește că știi! De aceea te-ai măritat cu el. Ieșiți împreună doar de două săptămâni, e imposibil să îl iubești pe dragul meu băiat, oricât ar fi el de adorabil. Cunoscându-l pe fiul meu, nu cred că ți-a spus că nu vei vedea niciun sfanț din banii mei cât timp voi trăi și cât timp tu vei fi măritată cu el. Am discutat despre asta ieri-dimineață după ce v-ați căsătorit și m-a sunat ca să-mi dea vestea cea bună. De nestăvilit, amândoi. Vă comportați ca niște copii, că doar asta încă sunteți. Iar acum, sunteți săraci lipiți. Mă întreb cum te simți în acest moment. Regret enorm că s-a ales praful de planurile tale.

Fără să vrea, Mathilde își ținu respirația.

Antoinette continuă:

— Firește că-ți vei da toată osteneala pentru a anula căsătoria. Acceptă o sută de mii de dolari și du-te în treaba ta.

— Ha! făcu Mathilde.

— Scumpo, spune un preț, nu mă deranjează. Nu-i momentul să fiu zgârcită, am înțeles. Spune o sumă și se rezolvă. Numește suma de care ai nevoie ca să îți începi viața după absolvire și ți-o voi trimite chiar în această după-amiază. Va trebui să semnezi niște acte și-apoi să-ți vezi în continuare de drumul tău. Lasă-l în pace pe băiatul meu, lasă-l să-și trăiască tinerețea. În cele din urmă va întâlni o fată bună și drăguță și se va întoarce în Florida, la mine.

— Interesant, zise Mathilde. Sunteți destul de posesivă pentru o mamă care nu s-a deranjat să își viziteze fiul tot anul.

— Ei bine, draga mea, crești un copil în pântec aproape un an, fața ta și a soțului tău se oglindesc în fața lui, firește că sunt posesivă. E sânge din sângele meu. Eu l-am făcut. Te vei lămuri și tu de asta într-o zi.

— Ba nu, zise Mathilde.

— Cinci sute? Nu? îți ajunge un milion? întrebă Antoinette. Tot ce trebuie să faci este să renunți. Să iei banii și să pleci. Poți face orice vrei cu un milion de dolari. Să călătorești, să cunoști alte culturi. Să-ți deschizi propria afacere. Să urmărești alți bărbați bogați. Lumea îți stă la picioare, Mathilde Yoder. Consideră această ofertă ca pe un prim pas spre o viață tihnită.

— Văd că vă pricepeți la metafore mixte, zise Mathilde. Admir asta, într-un fel.

— Înțeleg din comentariul tău că am ajuns la o înțelegere. Excelentă alegere. Nu ești proastă. Am să-mi sun avocatul și un băiat îți va aduce actele în câteva ore.

— Oh, uau! zise Mathilde încet. Va fi minunat!

— Da, draga mea. Drăguț din partea ta că ai acceptat târgul. Va fi o mare schimbare.

— Nu, zise Mathilde. Mă refeream la faptul că va fi minunat să găsesc modalități prin care să îl țin pe Lotto departe de dumneavoastră. Va fi un joc știut doar de noi două. Veți vedea. De toate sărbătorile, de toate zilele de naștere, de fiecare dată când veți fi bolnavă, va interveni ceva urgent, iar fiul dumneavoastră va fi nevoit să stea cu mine. Va fi cu mine, nu cu dumneavoastră. Mă va alege pe mine, nu pe dumneavoastră. Muvva – Lotto vă spune Muvva –, n-o să-l mai vezi până când nu îți vei cere iertare, până când nu te vei strădui să fii amabilă.

Așează ușor receptorul în furcă și îl scoase din priză, apoi se duse să mai facă o baie, deoarece tricoul îi era ud de transpirație. În următoarele zile, ea va primi primul dintre multele bilețele pe care Antoinette i le va trimite de-a lungul anilor, pline de semne de exclamare. Drept răspuns, Mathilde îi va trimite fotografii cu

Lotto și cu ea, zâmbind împreună; Lotto și Mathilde – lângă piscină; Lotto și Mathilde – în San Francisco; Mathilde – în brațele lui Lotto, trecând pragul fiecărei noi locuințe pe care o deținuseră. Seara, când Lotto se întoarse acasă, ea nu îi spuse nimic. Urmăriră împreună un serial. Făcură un duș împreună. Mai târziu, goi, mâncară niște *calzone*.

5.

După moartea lui Lotto, timpul parcă nu mai exista.

Sallie își dădu seama că era inutil să mai încerce să depună eforturi; Mathilde părea în continuare amorțită. Un sentiment de furie foarte intens, încât nimeni nu putea să îl stingă. Sallie se întoarse în Asia, în Japonia de astă dată. Se va întoarce peste un an, când Mathilde nu va mai fi foarte supărată, spuse ea.

— Voi fi mereu supărată, rosti Mathilde.

Sallie îi mângâie obrazul cu mâna ei uscată și cafenie, schițând un zâmbet.

Doar sora lui Lotto se întorcea, iar și iar. Draga de Rachel, cu sufletul curat. „Ți-am adus plăcintă cu mere“, zicea ea. „Uite o pâine. Ți-am adus un buchet de crizanteme. Uite-o pe fiica mea, ține-o în brațe ca să-ți mai alunge durerea.” Toți ceilalți o lăsau în pace. Îi acordau timp.

„Isuse, îți vine să crezi că Mathilde poate să fie foarte ticăloasă? ziceau prietenii, întorcându-se răniți acasă. Ți-ar fi trecut prin cap așa ceva când Lotto era în viață? Îți vine să crezi ce ne-a spus?“

„O fi posedată de vreun demon”, ziceau ei.

„Suferința”, conchiseră ei. Căzură de acord în mod tacit: se vor întoarce atunci când ea va fi din nou ea însăși, elegantă și zâmbitoare ca întotdeauna. În loc să o viziteze, îi trimiteau cadouri. Samuel îi trimise *bromelia* în ghiveci. Chollie îi trimise mormane de ciocolată belgiană. Danica îi trimise maseurul ei personal, pe care Mathilde îl alungă, ignorându-l. Arnie îi trimise o ladă cu sticle de vin. Ariel îi trimise o rochie lungă și neagră din cașmir, pe care Mathilde o purtă zile la rând. Ciudat cum acel cadou moale de la fostul ei șef părea a fi singurul dar perfect.

***

Într-o seară, târziu, Mathilde se trezi pe o fâșie întinsă de drum. Mașina, un Mercedes de ultimă generație, pe care Lotto o cumpărase înainte să moară. Mama lui murise cu o jumătate de an înaintea lui, iar ei se aleseseră cu o moștenire foarte mare, încât ar fi fost o prostie să conducă în continuare acea Honda Civic, veche de cincisprezece ani, cu airbaguri nesigure. Pe el nu îl interesau banii decât atunci când venea vorba de propriul său confort; în rest, îi lăsa pe ceilalți să îi gestioneze.

Apăsă pedala până în podea. Primi răspunsul al naibii de repede. Mașina țâșni, ajungând la optzeci de kilometri la oră, apoi la nouăzeci și cinci, apoi la o sută zece.

Stinse farurile, iar întunericul o împresură ca într-un vis.

Era o noapte fără lună. Mașina aluneca precum un pește care înota prea aproape de pereții unei peșteri. După o viață întreagă, ea parcă stătea pe loc, suspendată în întuneric. Liniștită.

Mașina lovi bordura, se frecă de taluz și făcu o tumbă peste un gard din sârmă ghimpată. Ateriză în mijlocul unei cirezi de vite care dormitau.

Îi curgea sânge din gură. Își mușcase limba. N-avea importanță. Oricum, nu vorbea cu nimeni, mai nou. Altminteri, era teafără și nevătămată.

Ea coborî din mașină, inhalând mirosul fierbinte de cupru. Junincile se îndepărtaseră și o priveau de la adăpostul teilor. Una stătea însă în continuare îngenuncheată lângă mașină. Când Mathilde se apropie de ea, văzu o baltă de sânge acolo unde ar fi trebuit să îi fie gâtul.

Ea rămase nemișcată și privi timp îndelungat cum sângele se scurge în iarbă. Nu putea face nimic.

Nu putea face nimic, atunci, ce urma? Mathilde avea patruzeci și șase de ani. Era prea tânără ca să renunțe la iubire pentru totdeauna. Era încă în floarea vârstei. Arăta bine. Era atrăgătoare. Și singură, acum, pentru totdeauna.

Nu aceasta este povestea care ni se spune despre femei.

Povestea care ni se spune despre femei este o poveste despre iubire, despre contopire. O ușoară abatere: tânjind după contopire, fără a putea ajunge la ea. Să fii lăsată singură și să iei frâiele în mâini: otravă pentru șobolani, roțile unui tren rusesc. Până și cea mai mângâitoare și mai blândă poveste este o versiune modificată a celor amintite mai sus. În cercurile populare sau în înalta societate, este o promisiune de iubire până la bătrânețe pentru toate fetele bune din lume. Trupuri îmbătrânite, hilare, în timp ce fac baie, mâinile paralitice ale soților săpunind spatele fleșcăit al soțiilor, erecția ieșind printre bulele de săpun ca un periscop rozaliu. Te văd! Plimbări lungi, șovăielnice pe sub platani, povești spuse cu o privire piezișă, fiind de ajuns doar un cuvânt. „Mușuroi”, ar spune el; „Martini!” ar spune ea; apoi își vor aminti un șir lung de glume învechite. Râsetele, reverberațiile încântătoare. Apoi, drumul înapoi, cu pași mărunți, pentru o cină timpurie, moțăind ținându-se de mână în timpul unui film. Trupurile lor asemenea unor bețe noduroase învelite în pergament. Unul întinzându-l pe celălalt pe patul de moarte, alimentând supradoza, murind în ziua următoare, toată dragostea pierind odată cu suflarea celui iubit. Oh, tovărășie! Oh, romantism! Oh, împlinire! Să o ierte dacă ea crezuse că asta era cea mai bună cale. Fusese împinsă să facă asta de forțe mai puternice decât ea.

Dragostea supremă! Doar de ea ai nevoie! Lucruri splendide! Abandonează-te lor!

Așa cum gâștele sunt îndopate cu porumb, tot așa și ele sunt îndopate cu rahatul ăsta încă din clipa în care abia dacă sunt suficient de mari pentru a începe într-o rochie din tul.

Conform vechii povești, o femeie are nevoie de cineva care să o completeze, care să o facă să strălucească.

[Va veni și confirmarea. Când va avea optzeci de ani, într-un viitor extrem de îndepărtat, va sta singură într-o cameră din Londra, savurându-și ceaiul, și își va privi mâinile ca niște hărți străvechi, apoi se va uita afară, pe fereastră, de unde un pițigoi albastru va arunca un ochi înăuntru, un cetățean naturalizat aparținând unei lumi subtropicale nefirești. Admirând această formă albastră, își va da brusc seama că viața ei nu a fost, în esență, despre dragoste. Existase o dragoste mare, era adevărat. Pasiune și magie. Lotto, soțul ei. Doamne, fusese și el. Cu toate acestea – da! viața ei fusese mai măreață decât dragostea.]

În acel moment însă, sub clarul de lună care strălucea peste metalul îndoit, peste carnea de vită, peste sticlă, nu era decât limba ei mușcată și mult sânge. Acel șiroi de neoprit care mirosea a rugină. Întrebarea „Și-acum ce fac?“ revenea mereu.

6.

Într-o bună zi, fetița care fusese cândva micuța Aurélie se trezi cu o valiză albastră în mână și cu părul strâns la spate. Să tot fi avut cinci sau șase ani.

— Pleci la bunica ta din Paris, îi spusese înalta ei bunică bretonă.

Existase întotdeauna ceva ciudat legat de bunica de la Paris, ceva stânjenitor; mama ei nu vorbea niciodată despre ea; arareori se auzeau la telefon. Aurélie nu o cunoscuse niciodată; când își sărbătorea ziua onomastică, nu primea niciodată pachete frumos ambalate de la acea bunică.

Se aflau pe culoarul unui tren. Bunica ei stătea încruntată, iar ridurile i se întindeau până la bărbia dublă.

— Mama mamei tale a fost singura rudă care te-a acceptat, zise ea.

— Nu-mi pasă, spuse Aurélie.

— Firește că nu, zise bunica ei.

Îi întinse un pachet cu sandviciuri și ouă fierte, un borcan cu lapte cald, două ștrudele cu mere și îi prinse un bilet de haină.

— Să nu cumva să îndrăznești să te miști de la locul tău, o avertiză ea, apoi o sărută scurt pe obraz, îi șterse ochii înroșiți cu o batistă apretată și plecă.

Trenul se puse în mișcare. Aurélie simțea că lumea pe care o cunoștea îi fugea de sub picioare. Satul: vaci alb cu negru, pui de găină, uriașa catedrală în stil gotic, brutăria. Văzu ceea ce căuta atunci când trenul prinse viteză. Acolo. O

străfulgerare. O mașină albă, modelul *hatchback,* parcată sub o tisă. Vai, era mama ei care stătea cu brațele încrucișate pe piept, palidă, într-o rochie bleumarin, cu părul [da, blond-platinat] ascuns sub o eșarfa, privind cum trece trenul. Gura ei era ca o dungă roșie pe fața-i palidă. Rochia, părul începură să îi fluture în vântul iscat de tren. Era greu de spus ce se petrecea pe chipul ei. Apoi, mama sa dispăru.

În fața lui Aurélie ședea un bărbat care o privea insistent. Avea pielea albă, lucioasă și cearcăne în jurul ochilor. Își ținu ochii strâns închiși, pentru a-i evita privirea, însă de fiecare dată când și-i deschidea, îl vedea holbându-se la ea. Fu cuprinsă de o certitudine terifiantă. Încercă să o înlăture, să își strângă picioarele, însă în zadar. Își lipi palmele de trup, încercând să țină urina.

— Te însoțesc eu la toaletă, micuțo, spuse bărbatul.

— Nu, răspunse ea.

El își întinse mâna ca să o atingă, iar ea scoase un țipăt. Femeia dolofană cu un câine în brațe, care ședea în colțul celălalt, deschise ochii și se uită urât la ea.

— Tăcere, îi zise printre dinți.

— Vino la toaletă, zise bărbatul.

Avea dinți mulți și mărunți.

— Nu, răspunse Aurélie, dându-și drumul.

Urina i se prelinse plăcut de caldă pe coapse.

Bărbatul scoase un „Îh!“ și ieși din compartiment. Urina se răci treptat. Timp de patru ore, cât trenul se îndrepta legănându-se către est, femeia cea durdulie se legănă și ea ca o gelatină în colțul ei. Cățelul pe care îl ținea în poală adulmeca aerul cu poftă, de parcă ar fi vrut să îl guste.

Dintr-odată, ajunseră în gară.

Bunica se înființă în fața ei. Era o femeie la fel de frumoasă ca mama lui Aurélie, avea obrajii bucălați și sprâncenele dese, doar că această versiune avea riduri în jurul ochilor. Era uluitoare. Îmbrăcămintea ei era pompoasă și jerpelită în același timp. Parfumul pe care îl purta, mâinile ei elegante ca niște creioane învelite într-o bucată de piele de căprioară. Bunica se aplecă, îi luă pachetul din mână și se uită înăuntru.

— Ah! Mâncare gustoasă de la țară, zise ea.

Îi lipsea incisivul de jos, lucru care făcea ca zâmbetul ei să pară special.

— Vom avea o cină copioasă în seara asta, continuă ea.

Când se ridică în picioare, Aurélie lăsă să se vadă pata de sub șezutul ei. Citi pe fața bunicii sale, ca o jaluzea care era ridicată, refuzul de a privi.

— Vino, îi spuse ea, iar Aurélie își luă valiza și o urmă.

Urina se uscă în timp ce mergea, formând o pojghiță pe coapsele ei.

În drum spre casă cumpărară un cârnat de la un măcelar care părea să spumege în tăcere. Bunica îi luă valiza și îi dădu să care pachetul învelit în hârtie

albă. Când ajunseră în fața ușii albastre și grele a clădirii, avea deja mâinile mânjite de unsoare roșie și lipicioasă.

Apartamentul bunicii ei era simplu, dar curat. Podelele din lemn fuseseră frecate. Cândva, pe pereți fuseseră atârnate fotografii care lăsaseră în urma lor umbre întunecate pe tapetul învechit cu floarea pasiunii. Înăuntru nu era mai cald, atât doar că nu bătea vântul. Văzând-o că tremură, bunica îi zise:

— Căldura costă bani.

O puse să sară de cincizeci de ori pentru a se încălzi.

— Săritul e gratis!

Cineva bătu cu o coadă de mătură în tavanul apartamentului de jos.

Mâncară. Aurélie fu condusă în camera ei: o încăpere mică, unde era întinsă pe jos o plapumă, care să se servească drept pat, și un baldachin alcătuit din hainele bunicii, care miroseau a ea.

— Vei dormi în patul meu în noaptea asta, până îți voi aranja cămăruța, zise bunica ei.

Aurélie își spuse rugăciunile în timp ce bunica ei o privea.

Ea se prefăcu a fi adormită, în timp ce bunica ei se spălă cu atenție, își perie dinții cu bicarbonat de sodiu, se machie și se parfumă. Plecă. Aurélie privea formele care le lăsa becul pe tavan. Când se trezi, își dădu seama că era dusă în brațe în cămăruța ei. Ușa fu închisă. În dormitor se auzi vocea unui bărbat, vocea bunicii ei, patul scârțâind. A doua zi, fu luată hotărârea ca ea să nu mai iasă din cămăruța sa și primi cărțile vechi ale mamei ei cu Tintin și o lanternă. De-a lungul timpului, ajunse să recunoască vocile a trei bărbați: una melodioasă, una veselă, iar alta sonoră.

Bunica păstra alimentele perisabile pe pervaz, iar uneori porumbeii și șobolanii se înfruptau din ele. Bărbații veneau și plecau. Aurélie visa la aventuri pe tărâmuri imaginare, ignorând zgomotele și adormind cu ele, într-un final. Se duse la școală și se bucură de curățenie, de stilourile cu cerneală, de hârtia milimetrică, de ortografia îngrijită. Adora gustările pe care le primea acolo, madlenele umplute cu ciocolată și laptele la pungă. Adora gălăgia pe care o făceau ceilalți copii, îi urmărea cu încântare. Și astfel trecură mai bine de șase ani.

Într-o primăvară, când avea unsprezece ani, Aurélie se întoarse acasă și o găsi pe bunica ei dezbrăcată pe pat. Era țeapănă, rece. Cu limba scoasă. Urmele de pe gâtul ei ar fi putut fi lăsate de sărutări. [Nu.] Două unghii îi fuseseră smulse, iar vârful degetelor îi erau pline de sânge.

Aurélie coborî încet la parter. Administratoarea nu era acasă. Aurélie ieși în stradă și intră în băcănia din colț, unde așteptă tremurând până când vânzătorul termină de cântărit sparanghel pentru o doamnă care purta o căciulă din blană. Era bun cu Aurélie, îi dădea portocale iarna. Când rămaseră singuri, el se aplecă

în față zâmbind, iar ea îi spuse, șoptindu-i la ureche, ceea ce văzuse, iar fața lui deveni aspră. Plecă în grabă.

Mai târziu, se trezi într-un avion deasupra Atlanticului. Dedesubt, nori pufoși. Apa se încrețea, apoi se netezea. Străinul care ședea lângă ea avea bicepșii umflați și o mână blândă, care îi mângâia întruna creștetul Auréliei, până când aceasta adormi. Când deschise ochii, se trezi în noua ei țară.

•

Profesorii ei de la Vassar se minunaseră:

— Nu vorbești deloc cu accent.

— Păi, poate am fost o mică franțuzoaică într-o viață anterioară, răspunse ea pe un ton blând.

În această viață era americancă și vorbea ca una. Încerca să își ascundă limba maternă. Însă tot așa cum rădăcinile încearcă să iasă printre dalele de piatră, tot așa se simțea și accentul ei franțuzesc atunci când vorbea engleza. Felul în care pronunța „forte", ca și atunci când zicea „Să-ți fac viața să meargă ca pe roate, Lotto. Acesta este punctul meu forte", iar de pe buzele ei suna puternic, feminin. Lotto o privea intrigat și zicea: *„For-tay*, adică?", folosind pronunția americană.

„For-tay": un cuvânt fără noimă.

— Desigur, răspundea ea.

Sau „faux amis". „Realmente" în loc de „actualmente". „A abuza" în loc de „a induce în eroare". „Nu pot respira în afluența asta", îi spuse ea lui Lotto în foaierul teatrului în seara premierei, când spectatorii începură să se adune. Se referea la „mulțime", dar, dacă stăm să ne gândim mai bine, și celălalt cuvânt era la fel de potrivit.

În ciuda faptului că vorbea fluent, ea auzea greșit, înțelegea greșit. Întreaga ei viață de adult avea să creadă că lucrurile importante – testamente, certificate de naștere, pașapoarte, o fotografie cu o fetiță – trebuiau păstrate la bancă, într-un seif. Siguranța, o ipoteză care trebuia dovedită.

7.

Limba nu i se vindecase în urma accidentului de mașină. Mathilde vorbea puțin. Limba o durea, adevărat, însă tăcerea devenise o parte din ea. Atunci când vorbea, își arăta disprețul.

Seara ieșea în oraș și agăța bărbați. Doctorul încă în halat, mirosind a iod și a țigări din foi. Băiatul care vindea benzină la Stewart's, cu mustața care abia îi mijea și care putea pompa ore în șir, ca o sondă singuratică pe întinderile uscate din Texas. Primarul orășelului unde Mathilde și Lotto trăiseră foarte fericiți; proprietarul popicăriei; un divorțat timid, care avea o afinitate ciudată pentru

așternuturile de pat cu motive florale. Un cowboy care purta cizme de patru sute de dolari, după cum o informase el. Un saxofonist care cânta jazz și care venise în oraș pentru o nuntă.

Își făcuse deja un renume, fără a rosti un singur cuvânt. Îngrijitor de școală; proprietarul taberei de vânătoare; antrenor CrossFit cu deltoizi ca niște grenade; un poet oarecum faimos, pe care ea și soțul ei îl cunoșteau din oraș și care venise să o viziteze pentru a-și prezenta condoleanțele. Când el își vârâse trei degete în ea, Mathilde simțise răceala verighetei de pe degetul lui.

Agăță un bărbat gras și chel care conducea autobuzele școlare. Acesta voi doar să o țină în brațe și să plângă.

— Dezgustător, rosti ea.

Stătea în mijlocul camerei de motel, doar cu sutienul pe ea. În ziua aceea, își tunsese părul în piscină. Șuvițele plutiseră deasupra apei ca niște șerpi înecați.

— Nu mai plânge, îi spuse ea.

— Nu pot, răspunse el. Îmi pare rău.

— Îți pare rău, repetă ea.

— Ești foarte frumoasă, spuse el, iar eu mă simt foarte singur.

Ea se trânti pe marginea patului. Plapuma era imprimată cu o scenă din junglă.

— Pot să îmi așez capul în poala ta? o întrebă el.

— Dacă ții neapărat, răspunse ea.

El își apropie obrazul de coapsele ei. Ea se pregăti să accepte greutatea capului său. Părul lui moale mirosea a curat, iar din acel unghi, pielea lui era foarte fină și rozalie ca a unui purceluș.

— Soția mea a murit, rosti el, buzele lui gâdilându-i picioarele. Acum șase luni. Cancer la sân.

— Soțul meu a murit acum patru luni, zise ea. Anevrism.

Tăcere.

— Am câștigat, zise ea.

Genele lui îi mângâiau pielea în timp ce el cugeta.

— Deci, înțelegi? zise el.

— Înțeleg, zise ea.

Lumina intermitentă a semaforului care se afla vizavi de motel umplu camera cu roșu și întuneric, roșu și întuneric.

— Cum supraviețuiești? îl întrebă ea.

— Doamnele îmi aduc de mâncare. Copiii mei mă sună în fiecare zi. M-am apucat să construiesc zmeie. E o tâmpenie, zise el.

— Eu nu am copii, spuse ea.

— Îmi pare rău, zise el.

— Mie, nu. Este cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

— Tu cum supraviețuiești? o întrebă el.

— Trăgându-mi-o până nu mai pot cu bărbați dezgustători.

— Hei! făcu el, apoi râse. Și cum ți se pare?

— Îngrozitor.

— Atunci, de ce-o faci?

Ea răspunse încet:

— Soțul meu a fost al doilea bărbat cu care m-am culcat. I-am fost credincioasă timp de douăzeci și patru de ani. Am vrut să aflu ce-am ratat.

— Și ce-ai ratat? o întrebă el.

— Nimic. Niciunul nu se pricepe la sex. Cu excepția soțului meu.

Ea se gândi: „Ei bine, am fost luată prin surprindere o dată sau de două ori, însă, în general, am avut dreptate".

El își ridică fața plină din poala ei. O adâncitură rozalie în coapsă, umezeală. El o privi plin de speranță.

— Mi s-a spus că sunt un amant excelent, zise el.

Ea își trase rochia pe ea, apoi fermoarul cizmelor care îi ajungeau până la genunchi.

— Ți-ai ratat șansa, amice, spuse ea.

— Ei, haide, răspunse el. Voi fi rapid.

— Dumnezeule mare! exclamă ea punând mâna pe clanță.

El spuse pe un ton acru:

— Distracție maximă, curvă!

— Amărâtul de tine, zise ea, apoi ieși din cameră fără să privească înapoi.

•

Mathilde nu putea face nimic în această privință. Imaginile pâlpâitoare îi provocau dureri de cap; cărțile o lăsau rece. Era sătulă de metodele învechite de a spune o poveste, de căile narative prea mult bătătorite deja, de bine-cunoscutele intrigi, de romanele sociale groase. Avea nevoie de ceva mai degradant, mai pătrunzător, ceva exploziv, ca o bombă.

Bea mult vin, apoi adormea, iar în toiul nopții se trezea într-un pat rece, fără soțul ei. În acel moment, își dădu seama, cu o amărăciune existențială, că soțul ei nu o înțelesese deloc.

În ciuda diplomației și a inteligenței ei, devenise, cumva, soție, iar soțiile erau invizibile, după cum bine știm. Zânele de la miezul nopții ale mariajului. Casa de la țară, apartamentul din oraș, taxele, cățelușa, toate erau în grija ei: el habar nu avea cum își petrecea ea timpul. Și l-ar fi umplut având grijă de copii; în acest caz, slavă cerului că nu aveau copii. Și încă ceva: în cazul anumitor piese de teatru, cel puțin jumătate din ele, ea se furișase în tăcere în toiul nopții și „șlefuise" ceea ce scrisese el. [Nu rescria; edita, lustruia, făcea să strălucească.] Plus că se ocupa de aspectele administrative ale activității lui; se îngrozise numai gândindu-se la sumele de bani pe care soțul ei le-ar fi irosit datorită bunăvoinței și indolenței lui.

Odată, când citise recenziile pentru „Casa din dumbravă” și când avusese impresia că se aflau în pragul eșecului, se afla în biroul teatrului. Era o după-amiază mohorâtă, ploaie și cafea. Îl dojenise pe scenarist cu atâta ferocitate, încât bietul băiat, simțind că îi fuge pământul de sub picioare, fusese nevoit să se așeze pe un taburet turcesc pentru a-și reveni. După ce termină, ea îi spuse:

— Poți să pleci.

Băiatul se ridică în picioare și o luă la fugă.

Ea nu îl văzuse pe Lotto, care stătuse pe hol, în întuneric, trăgând cu urechea.

— După câte îmi dau seama, atunci când regizorii îi roagă pe membrii echipei să vină să te vadă, cred că motivul nu este un discurs motivațional. Eu așa am crezut. Fursecuri, *café au lait* și o duioasă alinare la pieptul tău, zise el.

— Unii au nevoie de un alt gen de motivare, răspunse ea.

Ea se ridică în picioare și își mișcă gâtul într-o parte, apoi în cealaltă.

— N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, zise el.

— Vrei să mă opresc? îl întrebă ea.

Oricum, nu ar fi făcut-o. Ar fi ajuns la sapă de lemn. Dar putea să o facă în taină, fără să afle el.

El intră în birou și încuie ușa în urma lui.

— De fapt, mă excită, zise el.

Se apropie și continuă:

— Mi-o imaginez ca pe o fecioară războinică, călărindu-și armăsarul în cercuri, în mijlocul tunetelor și al fulgerelor, ca să iasă apoi cu trupul vreunui erou mort răsfrânt pe șa.

O ridică și îi încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, apoi se întoarse și o lipi cu spatele de ușă.

Cita, oare? Nu-i păsa. Vocea lui era plină de admirație. Ea închise ochii.

— Di, armăsarule! spuse ea.

El îi necheză în ureche.

Exista o parte din ea care nu îi era devotată lui. În primul rând, scria, și nu doar invizibil, în manuscrisele lui, despre care probabil că el credea că se ordonau ca prin farmec în timpul nopții. Scria propriile ei chestii, pe care le ținea doar pentru ea: lucrări clandestine, ironice, jumătate proză, jumătate poezie. Publicate sub un pseudonim. Ea începuse să scrie de disperare, atunci când se apropia de patruzeci de ani, și el căzuse și își rupsese oasele, iar în acea perioadă începuse să se îndepărteze de ea.

În al doilea rând, mai era ceva, mult mai grav. Cam în perioada în care începuse să scrie, îl părăsise. El fusese absorbit de muncă. Apoi, ea se întorsese, însă el nici măcar nu își dăduse seama că ea fusese plecată.

Văzuse tabăra pentru artiști când îl condusese pe Lotto acolo: îți aduceau prânzul într-un coș din răchită și îți dădeau o căsuță din piatră, unde puteai să porți conversații lungi și amuzante la lumina lumânărilor. Părea o versiune a

raiului. Ea îl privise în ochi când se urcase deasupra lui în patul mic, care scârțâia, însă el o întorsese cu fața în jos, iar când el începuse să tremure și să gâfâie și își îngropase fața în spatele ei ca să-și tragă răsuflarea, ea simțise un fior. Zâmbise pentru a alunga premoniția și plecase. Timp de câteva săptămâni, avea să rămână doar cu God în casa de la țară.

La început, fusese optimistă. Bietul ei soț nu avusese o vară prea frumoasă. Căzuse pe scările avionului, rupându-și câteva oase. Exagera cu băutura, muncea prea puțin la noua lui piesă de teatru, era supărat că nu reușise să se implice multe luni în ateliere, în producții, în afacere. Și, cu toate că se bucurase să îl știe acasă, să îi ofere prăjiturele, ceai cu gheață și băi cu spumă, precum și alte dulcegării, ea se bucurase, de asemenea, că îl dusese de ziua lui de naștere la acel teatru mic din Podunk, din câmpul cu vaci. Îi urmărise expresia de pe chip în timp ce el stătuse aplecat în față, savurând momentul. Lacrimile care îi umezeau ochii. În pauză, ea privise cum o femeie se apropiase de el, iar notorietatea lui o făcuse să se îmbujoreze. Lotto, cu trupul zdrelit și cu o expresie foarte relaxată, extaziată, pe față. Trecuse foarte mult timp de când nu își mai folosise toate simțurile.

Prin urmare, nu o deranjase să îl conducă în tabără în acea zi mohorâtă de noiembrie, să ia o pauză de câteva săptămâni de la a-i purta mereu de grijă. Urma să lucreze la o operă împreună cu un compozitor tânăr. Leo Sen.

Însă, încă din prima săptămână fără Lotto, viața ei, casa ei păruseră pustii. Sărea peste mese, la cină mânca ton direct din conservă, petrecea prea mult timp în pat, urmărind filme. Timpul trecea pe nesimțite. Zilele deveneau mai reci, mai întunecate. Uneori, nici măcar nu aprindea lumina, deoarece se trezea la opt, atunci când soarele răsărea timid, și se ducea la culcare la ora patru și jumătate, când lumina zilei era înlocuită de întunericul nopții. Parcă ar fi fost un urs sau un norvegian. Telefoanele de la soțul ei începuseră să se rărească, de la unul pe zi, la unul la câteva zile. Când dormea, avea coșmaruri îngrozitoare cu Lotto, care îi spunea că nu mai avea nevoie de ea, că o părăsea, că iubea o altă femeie. În somnul ei agitat, își imagina o poetă, firavă și tânără, cu șolduri de junincă, pregătite pentru a da naștere, o fată care era considerată artistă cu drepturi depline, ceea ce Mathilde nu avea să fie niciodată. Va divorța de Mathilde și va trăi împreună cu noua lui concubină în apartamentul din oraș, împărțindu-și viața între sex, petreceri și bebeluși, nenumărați bebeluși, toți având chipul lui în miniatură. Și-o imagina pe poetă ca fiind extrem de reală. Se simțea foarte singură, încât se sufoca. Îl suna întruna, însă el nu îi răspundea la telefon. El telefona din ce în ce mai rar; în ultima săptămână sunase o singură dată. Nu încerca să îi vorbească murdar, ceea ce era ciudat pentru Lotto.

Renunțase la Ziua Recunoștinței, deși își făcuse planuri cu prietenii și familia la casa de la țară; ea fusese nevoită să anuleze petrecerea. Mâncă umplutura de cremă din plăcinta de dovleac pe care pregătise cu o zi înainte și aruncă crusta pe

geam afară ca să o mănânce un raton. La telefon, vocea Mathildei era șovăitoare. Vocea lui Lotto, distantă. Îi zicea că își prelungea ședereа până la mijlocul lui decembrie. Ea îi spusese câteva vorbe tăioase și îi închisese telefonul în nas. El o sunase de trei ori, însă ea nu îi răspunsese. A patra oară, avea să îi răspundă, hotărâse ea. Însă, deși așteptase lângă telefon, el nu o mai sunase.

Când îi vorbea despre Leo, ea sesiza o vibrație, o emoție. Și, brusc, ea percepuse gustul infatuării lui. Asta o făcu să simtă un gust amar.

Mathilde visa la Leo Sen. Din puținele date biografice pe care le găsise pe internet, știa că era tânăr. Cu toate că Lotto era heterosexual convins – mâinile lui nerăbdătoare îi demonstrau acest lucru –, pe soțul ei îl atrăsese întotdeauna mai degrabă ideea de a vâna și de a captura strălucirea persoanei din interiorul trupului decât trupul însuși. O parte din soțul ei tânjea mereu după frumusețe. Nu se punea problema ca trupul lui Leo Sen să prezinte vreun interes pentru soțul ei; însă geniul lui i-ar fi putut lua locul în sufletul lui Lotto, ceea ce era mai grav. În vis, se făcea că Mathilde și Leo ședeau la aceeași masă, pe care se afla un tort roz, uriaș și, deși Mathildei îi era foame, Leo era cel care mânca din el, luând îmbucături delicate. Ea era nevoită să îl privească, zâmbind timid, până când el termina tot tortul.

•

Ședea adesea la masa din bucătărie și, de fiecare dată când se așeza, furia ei se intensifica și devenea mai neagră.

— O să-i arăt eu, îi zise ea cu voce tare lui God.

Cățelușa dădu tristă din coadă. Și ei îi era dor de Lotto.

Îi luă zece minute pentru a face toate aranjamentele și alte douăzeci de minute pentru a-și pregăti bagajele și pentru a-și lua câinele. Străbătu cu mașina livada de cireși, hotărâtă să nu se uite la casa albă în oglinda retrovizoare. God tremurase când o lăsase la adăpostul pentru câini. Mathilde tremurase tot drumul până la aeroport. În avion, luase două pastile de Ambien și se oprise din tremurat și dormise tot zborul până în Thailanda. Se trezise cu o durere de cap și cu un început de infecție urinară din cauza faptului că nu își golise vezica.

Când ieși afară din aeroport în aerul umed, în forfota umană, în putoarea și vântul tropical, simți cum o lasă genunchii.

Bangkok strălucea în nuanțe de roz și auriu, o mare unduitoare de trupuri sub lumina felinarelor. Șiraguri de luminițe multicolore prinse în copaci ca niște ghirlande, o încântare pentru turiști. Pielea Mathildei tânjea să simtă umezeala vântului, care când aducea miros de stufăriș putred și noroi, când miros de eucalipt. Deoarece era prea agitată ca să doarmă, iar hotelul era prea curat, ea hotărî să iasă afară, în noapte. O femeie aplecată mătura trotuarul cu un mănunchi de nuiele, un șobolan stătea cocoțat pe un zid. Își dorea să simtă în gură gustul amar al unui gin tonic și intră printr-un portic, urmând orbește ritmurile ce răzbăteau dintr-un club de noapte, gol la acea oră timpurie a serii.

Interiorul era prevăzut cu mai multe niveluri, ca niște balcoane, și cineva monta o scenă pentru o trupă. Barmanița o bătu ușor pe mână pe Mathilde când îi întinse băutura, un val de căldură pe piele, apoi senzația rece a paharului. Mathilde simți imboldul de a-i mângâia genele lungi și dese. Cineva se așeză lângă ea, un american pe care pocnea tricoul, cu părul zbârlit, ca puful de pe o piersică coaptă. Lângă el, o thailandeză durdulie, care râdea. Vocea lui emana senzualitate; își preluase deja rolul de cuceritor. Mathildei îi venea să îi apuce cuvintele, să le mototolească în palme și să i le vâre pe gât. În schimb, preferă să se întoarcă la hotel și să stea întinsă pe pat, trează, până în zori.

Dimineață, se urcă la bordul unui vas care naviga către Insulele Phi Phi. Sarea purtată de vânt i se lipea de buze. Avea propriul bungalow. Plătise pentru o lună. Și-l imagina pe Lotto întorcându-se la o casă goală, fără câine, căutând-o prin toate camerele, fără să o găsească, teama cuibărindu-i-se în inimă. Oare o răpise cineva? Fugise cu circul? Lotto o considera foarte flexibilă, încât ar fi putut fi lejer contorsionistă. Camera ei de hotel era zugrăvită în alb și era plină de sculpturi din lemn; într-un bol roșu de pe masă fuseseră așezată niște fructe ciudate, lucioase, iar pe pat, prosopul era împăturit sub forma unui elefant.

Ea deschise glasvandul care dădea înspre marea liniștită și țipetele copiilor, trase plapuma de pe pat, deoarece nu voia să simtă microbii altor oameni pe piele, se întinse pe spate, închise ochii și simți cum o cuprinde din nou acea veche teamă devastatoare.

Când se trezi, era deja ora cinei, iar acel sentiment nimicitor se întoarse, creând un gol în sufletul ei.

Plânse în fața oglinzii, în timp ce își îmbrăcă rochia, și își dădu buzele cu ruj. Plânse prea mult pentru ca machiajul ochilor să reziste. Șezu singură la masă, printre flori și tacâmuri lustruite. Fu servită de oameni amabili, care îi oferiseră o masă cu vedere la mare, astfel încât să poată plânge nestingherită. Luă o îmbucătură din mâncare și bău o sticlă întreagă de vin, apoi traversă desculță nisipul către bungalow.

În singura zi în care stătu la soare, își luă costumul alb de baie care îi era cam larg, deoarece slăbise foarte mult. Chelnerii, văzând cum lacrimile îi curg pe obraji pe sub ochelarii de soare, îi aduseră suc proaspăt și rece din fructe fără să li se ceară acest lucru. Soarele îi arse pielea, însă ea rămase pe plajă până când umerii i se umplură de bășici.

A doua zi, când se trezi, văzu un elefant trecând prin fața ferestrei și cărând agale o fetiță înspre plajă. Elefantul era condus de căpăstru de o femeie tânără și zveltă, care purta un sarong. În timpul nopții, furia se transformase într-o tristețe care o alungase. O durea tot trupul din cauza arsurii de soare din ziua precedentă. Se ridică în șezut și își văzu chipul în oglinda din fața patului. Era roșu și deja hotărât.

Iat-o pe Mathilde cea obișnuită, cea care nu luptase niciodată. Și, chiar dacă lupta ei era una tăcută, subtilă, ea fusese întotdeauna o luptătoare. Poeta aceea era doar în imaginația ei, își spuse; muzicianul acela slăbănog, Leo, nu îi era cu nimic superior, deoarece era băiat și era neputincios. Firește că doar ea era importantă. Cum de îndrăznise să plece?

După două zile de la sosire, avionul decolă din nou, cu ea la bord. Petrecuse șase zile în zbucium interior. Când ajunse la adăpostul pentru câini, cineva i-o aduse pe God, iar cățeluța fu foarte fericită când o văzu, încât încercă să-și vâre botul la pieptul ei. Mathilde se întoarse la casa rece care putea din cauza gunoiului pe care nu se sinchisise să îl scoată înainte de a pleca. Își puse valiza în debaraua de la etaj – avea să se ocupe de ea mai târziu – și se așeză la masă din bucătărie, cu o cană de ceai în față, încercând să găsească o strategie. Problema nu era ce era în stare să facă pentru a-l apropia din nou pe Lotto de ea, ci anume ce nu era în stare să facă. Existau prea multe alegeri, prea multe posibilități.

Peste câteva clipe, auzi o mașină pe alee. Pe pietriș răsunară pași șovăitori.

Soțul ei se înființă în prag. Ea îl lăsă să aștepte.

Apoi îl privi de parcă s-ar fi aflat undeva, departe. Era mai slab decât atunci când plecase. De parcă l-ar fi subțiat cineva. Pe chipul lui citi ceva și își coborî privirea pentru a nu-l mai vedea.

El adulmecă aerul și, pentru a-l împiedica să întrebe despre mirosul de gunoi și despre răcoarea din casă, fapt care sigur ar fi stricat ceva, ar fi oprit-o să se întoarcă la el, ea traversă bucătăria și îl sărută. După atâta timp, gustul era ciudat, buzele, ca de cauciuc. Îi păreau necunoscute, lucru care o șocă. El se mișcă ușor, de parcă ar fi dat să se aplece, începu să spună ceva, însă ea îi astupă gura cu mâna. Ar fi fost în stare să-și vâre tot pumnul în gura lui, numai să-l facă să tacă. El înțelese. Zâmbi, își aruncă bagajul pe jos și o conduse, cu spatele, în hol. Trupul lui masiv deasupra sa. Cățeluța schelălăind la picioarele lui. Ea îl apucă pe soțul său de șolduri și îl împinse înaintea ei pe hol, apoi pe scări în sus.

Îl împinse cu toată forța, iar el ateriză greoi pe pat, strângând din dinți când simți o durere ascuțită în partea stângă. El își ridică privirea la ea, cu o expresie nedumerită pe față. Încercă din nou să vorbească, însă ea îi acoperi gura cu mâna, clătină din cap, își dădu jos pantofii și pantalonii, îi descheie nasturii de la cămașă și de la pantaloni. Of, boxerii aceia cu o gaură de-a lungul elasticului îi frângeau inima. Lui i se vedeau coastele prin pieptul palid. Trupul lui fusese supus unor chinuri îngrozitoare. Ea scoase patru cravate din dulap, rămase de pe vremea când își petrecuse copilăria la internat și pe care arareori le mai purta. El râse atunci când ea îi legă încheieturile mâinilor de rama patului, însă ea simțea că i se face rău. Foarte rău. Îl legă la ochi cu o altă cravată. El scoase un sunet ciudat, însă ea îl legă la gură cu o a patra cravată, nefiresc de strâns, mătasea albastră mușcând din obrajii lui.

Ea îl călări mult timp, simțindu-se puternică. Nu își dădu jos cămașa ca să nu i se vadă pielea arsă de soare, care începea să i se ducă; tenul ei bronzat se explica printr-o plimbare lungă cu bicicleta. Ea îi mângâie vârful mădularului cu pelvisul, ușor și la întâmplare. El tresărea la fiecare atingere. Fusese redus la acel trup alungit, orb și mut. Atunci când el gâfâia în spatele călușului, ea se unduia și mai repede, fără să îi pese dacă îl durea sau nu. Ea se gândea la… ce? La o foarfecă decupând materialul. Trecuse foarte mult timp. Devenise de-a dreptul neobișnuit. Abdomenul plat de sub ea semăna cu crusta unei prăjituri *crème brûlée*. Fața lui era roșie sub legături; își mișca buzele, ca un pește, de parcă ar fi vrut să se elibereze. Ea își înfipse unghiile în talia lui, lăsând în urma lor dâre de sânge. El își arcui spatele. Venele de pe gât i se umflară, albastre.

El își dădu drumul înaintea ei, prin urmare, ea nu avu parte de orgasm. Nu conta. Ea bâjbâi după ceva prin întuneric și reuși, cumva, să găsească acel ceva pe care îl căuta. Ea se gândi la cuvintele soțului ei, pe care se străduise să le oprească și care se adunaseră în el, formând o presiune insuportabilă, îi scoase legătura de la ochi, însă îi lăsă călușul la gură și îi sărută încheieturile învinețite. El o privea nedumerit, legat în continuare la gură cu mătasea pe care saliva formase o pată întunecată ca un ou. Ea se aplecă și îl sărută între sprâncene. El o ținea ușor de talie, iar ea așteptă până când știu că el nu va mai spune nimic despre cele prin care trecuse. În cele din urmă, îi îndepărtă călușul de la gură. El se ridică în șezut și îi sărută locul de sub bărbie unde îi simțea pulsul. Îi lipsise foarte mult căldura lui. Paleta de mirosuri a trupului său. El îi respectă tăcerea. Se ridică în picioare și intră în baie ca să facă un duș. Ea coborî în bucătărie pentru a fierbe niște paste. *Puttanesca*. Îi era foame.

Când coborî, el îi arătă urmele lăsate de unghiile ei.

— Femeie sălbatică, îi zise el cu o oarecare tristețe în priviri.

Aici ar fi trebuit să se încheie totul, însă nu se termină. Ea continuă să caute informații despre Leo Sen pe Google. În săptămâna dinaintea Crăciunului, se înfiorase când citise îngrozitoarea știre despre băiatul care se înecase în apele reci ale oceanului. Apoi, înăuntrul ei se cuibărise acel sentiment de victorie, intens și îngrozitor. Își luase privirea de la ecranul computerului, ca să nu își mai vadă reflexia.

În timp ce Lotto se afla în biroul de la etaj, concentrat la noua lui piesă de teatru, se dusese până la Stewart's ca să cumpere ziarul. Îl păstrase până în dimineața de Ajun și îl pusese pe masa cu oglindă de lângă ușa de la intrare, unde știa că Lotto avea să le aștepte pe Rachel, pe soția acesteia și pe copii. El iubea sărbătorile, deoarece se potriveau cu firea lui veselă și pasională; avea să privească nerăbdător pe fereastră la drumul de țară și urma să vadă ziarul. Atunci avea să știe ceea ce știa și ea. Ea îl auzise fluierând și ieșise din dormitorul care se afla la etaj pentru a privi. El își zâmbea în oglindă, își verifica profilul, iar mâna îi căzu pe ziar. Se uită mai atent și începu să citească. Păli și se prinse cu

mâinile de masă ca să nu cadă. Rachel și Elizabeth se ciondăneau când intrară pe ușa din spate, copiii țipau încântați, iar cățelușa schelălăia de bucurie când îi văzu. Păstrase ziarul special pentru acel moment, deoarece, dacă aveau musafiri, el nu putea să se certe, să înrăutățească lucrurile rostindu-le cu voce tare și dacă nu le spunea chiar atunci, nu avea să le mai spună niciodată. Lotto se uită în oglindă și o zări pe Mathilde pe scări, în spatele lui.

Ea îi întâlni privirea în oglindă. O nouă înțelegere se citi pe chipul lui, apoi aceasta dispăru; îi era teamă de acea licărire nouă pe care o zări în ea și nu voia să vadă cum aceasta se intensifică.

Ea coborî o treaptă și îi strigă:

— Crăciun fericit!

Era curată. Mirosea a pin. Coborî. Era un copil; ușoară ca o pană.

•

„Welch Dunkel Hier!“ cântă Florestan în *Fidelio* a lui Beethoven, o operă despre căsătorie.

Ce-i drept, majoritatea operelor se referă la căsătorie. Puține căsătorii ar putea fi numite muzicale.

„Ce întuneric e aici!“ cântă Florestan.

•

Noaptea dintre ani era singura în care ea credea în existența unui dumnezeu. [Ha.] Rachel, Elizabeth și copiii dormeau în camera oaspeților. Mathilde pregătea *scones* și *frittata*. Viața ei, un șir lung și nesfârșit de oale.

Dădu drumul la televizor. Un tumult în negru și auriu, un incendiu în noapte. Mai multe trupuri sub cearșafuri, înșirate ca niște corturi pe o câmpie; o clădire cu ferestre arcuite, arsă și fără acoperiș. Imaginile înregistrate de cineva cu telefonul mobil, chiar înainte de izbucnirea incendiului, o trupă muzicală pe o scenă, marcând numărătoarea inversă până la noul an, scântei care scuipau limbi de foc, fețe surâzătoare. Acum, afară, oameni care zăceau pe jos erau duși la ambulanțe. Piele arsă și rozalie. Miros inconfundabil de carne pârlită. Mathilde simți că o cuprinde un val de greață. Recunoscu locul respectiv, fusese acolo doar cu vreo câteva nopți înainte. Oamenii care se împingeau în ușa închisă, fumul înecăcios, țipete. Fata aceea apetisantă care șezuse pe scaunul de la bar, lângă americanul corpolent. Barmanița cu gene lungi și dese, șocul pe care îl avusese Mathilde când îi simțise atingerea rece pe mână. Când auzi pașii lui Rachel în capul scărilor, Mathilde închise televizorul și ieși repede în curte, urmată de God, pentru a se reculege în aerul rece.

În acea seară, în timpul cinei, Rachel și Elizabeth anunțară că Elizabeth era din nou însărcinată.

În timp ce stăteau întinși în pat, iar Mathilde nu se mai oprea din plâns, iscat din acel sentiment de recunoștință, vină și groază pentru că ea scăpase cu viață de acolo, Lotto crezu că motivul era faptul că sora lui avea foarte mulți copii, iar

ei nu aveau niciunul. Mai târziu, și el începu să plângă în părul ei. Distanța dintre ei se micșoră, erau din nou uniți.

8.

Zgomotul din aeroport era asurzitor. Aurélie, unsprezece ani, singură, nu înțelegea nimic. În cele din urmă, văzu bărbatul care ținea o hârtie pe care era scris numele ei și răsuflă ușurată, știind că acela era unchiul ei, fratele mult mai în vârstă al mamei sale. „Copilul", spunea mereu bunica despre oaia neagră a familiei; deși, la vârsta ei înaintată, și ea era un fel de oaie neagră. Bărbatul era vesel, rotund, roșu, plin de compasiune.

— Nu, *mamzelle,* zise el. *Non oncle.* Șofer.

Cum ea nu înțelese, el învârti un volan imaginar. Ea își ascunse dezamăgirea.

— Nu *parlez français,* spuse șoferul. Cu excepția *voulez-vous coucher avec moi.*

Ea clipi des, iar el adăugă:

— Nu, nu, nu, nu, nu. Nu *vous. Excusez-moi.* Nu *voulez coucher avec vous.*

El se înroși mai tare la față și chicoti până la mașină.

Ieși de pe autostradă pentru a-i cumpăra un milkshake de căpșuni; era scârbos și îi provocă dureri de stomac, însă ea îl bău în semn de recunoștință pentru gestul lui. De teamă să nu verse conținutul pe scaunele din piele, ea ținu paharul cu grijă până când ajunseră la casa unchiului ei.

Se opriră pe o alee acoperită cu pietriș. Casa era destul de modestă pentru cineva care avea șofer. O casă de la țară veche și simplă, în stilul colonial olandez din Pennsylvania, construită din piatră cu ferestre vechi atât de scorojită, încât îți lăsa impresia că se confundă cu peisajul din spate. Șoferul duse bagajul în camera ei de la etaj, care era de două ori mai mare decât apartamentul bunicii ei din Paris. Baia era din marmură, iar covorașul verde din fața cabinei de duș era foarte gros, încât îi lăsa impresia că era un petic de iarbă din parc. Îi venea să se întindă pe el de îndată și să doarmă acolo zile în șir.

În bucătărie, șoferul scoase din frigider o farfurie pe care se afla un șnițel din piept de pui, salată de cartofi, fasole boabe și un bilețel în care unchiul ei în scrisese, în franceză, că se vor vedea când se va întoarce acasă. Cea mai bună metodă de a învăța engleza era de la televizor, o sfătuia el. Să nu plece de acasă. Să facă o listă cu tot ce avea nevoie, iar șoferul se va îngriji să primească cele necesare în ziua următoare.

Îi era greu să treacă peste nenumăratele greșeli de scriere pe care le făcuse acesta.

Șoferul îi arătă cum să încuie ușa și să seteze alarma. Deși afișă pe chipu-i bucălat o privire îngrijorată, el fu nevoit să plece.

Ea mâncă aproape de televizor, încălzindu-se cu emanația ecranului și urmărind o emisiune inteligibilă despre leoparzi. Spălă vasele și le așeză acolo unde credea că le era locul, apoi urcă tiptil la etaj. Încercă fiecare ușă, însă toate, în afară de a ei, erau încuiate. Se spălă pe mâini, pe față, pe picioare și pe dinți, apoi se așeză pe pat, însă acesta era prea mare și camera prea plină de umbre. Își duse plapuma și perna în debaraua goală, apoi adormi pe mocheta care mirosea a praf.

Se trezi brusc în toiul nopții și văzu un bărbat slab care o privea din prag. Ceva din ochii lui mari și obrajii plini o duse cu gândul la bunica ei. Urechile sale semănau cu aripile mici și palide ale liliacului. Fața lui o aduse din negura timpului pe mama ei.

— Așadar, tu ești fata cea buclucașă, rosti el în franceză.

Părea amuzat, deși nu zâmbea.

Ea își ținu respirația. Înțelesese din prima că era un om foarte periculos, în ciuda aspectului lui blând. Va trebui să aibă grijă. Va trebui să îl ocolească.

— Nu prea stau pe-acasă, zise el. Șoferul te va duce să-ți cumperi cele necesare, precum și alimente. Te va duce cu mașina către și înapoi de la autobuzul care te va duce la școală. Nu ne vom vedea prea des.

Ea îi mulțumi în șoaptă, căci, dacă ar fi tăcut, ar fi fost mult mai grav.

El o privi îndelung, apoi zise:

— Mama mă punea să dorm în debara. Ar trebui să încerci să dormi în pat.

— Așa voi face, răspunse ea în șoaptă.

El închise ușa, iar ea ascultă cum se îndepărtează, descuie, deschide, închide și încuie la loc o serie de uși. Continuă să asculte liniștea din casă până când aceasta o învălui și adormi.

•

În primele ore de școală americană, băiatul care ședea în fața lui Aurélie se întoarse la ea.

O întrebă în șoaptă:

— De ce lui șase îi e frică de șapte? Pentru că șapte opt nouă!

Ea nu pricepu.

— Ești proastă, îi spuse el.

Prânzul fu o combinație ciudată de pâine și brânză. Laptele mirosea a stricat. Se așeză la locul de joacă, încercând să pară cât mai invizibilă cu putință, deși era foarte mare pentru vârsta ei. Băiatul glumeț se apropie de ea, însoțit de alți trei băieți.

— Oral! Oral! strigară ei umflându-și obrazul cu limba și mimând cu mâinile un penis care intra și ieșea.

Ea înțelese asta. Se duse la profesoară, o femeie mică al cărui păr era alb și rar, care se făli cu faptul că vorbise în acea dimineață cu Aurélie în franceza pe care și-o mai amintea din liceu.

Aurélie spuse cât putu de răspicat că, deși o chema Aurélie, nimeni nu îi spusese astfel în Paris.

Când auzi numele orașului, profesoara se lumină la față.

— *Non?* întrebă ea. *Et qu'est-ce que c'est le nom que vous préférez*?

Aurélie căzu pe gânduri. Când locuia la Paris, exista o fată dintr-o clasă mai mare, o fată mică de statură, solidă și ciudată, cu păr lung și negru. Era misterioasă, mișto, genul pe care celelalte fete o îmbiau cu *berlingots* și *bandes dessinées*. Fata profita din plin de puterea ei. O chema Mathilde.

— Mathilde, rosti Aurélie.

— Mathilde, repetă profesoara. *Bon*.

Și, astfel, Aurélie deveni, brusc, Mathilde. Simțea cum o împresoară stăpânirea de sine a celeilalte fete, privirea ei pătrunzătoare, agilitatea ei. Când băiatul din fața ei se întoarse și mimă felația, ea își întinse repede mâna și îl ciupi de limbă prin obraz. Băiatul scoase un țipăt de durere, iar ochii i se umplură de lacrimi. Când se întoarse, profesoara văzu că Mathilde stătea liniștită. Băiatul fu pedepsit pentru că făcuse gălăgie. În timpul orei, ea văzu cum în obraji îi apar două boabe de strugure vineții. Îi venea să le sugă.

•

Odată, la o petrecere, în anii frumoși ai tinereții petrecute în Greenwich Village, când Lotto și cu ea trăiau într-o sărăcie lucie [cu găuri în șosete și lumina soarelui și apă la prânz], cu luminițe de Crăciun, un șir de lămâi agățate pe pereți, votcă de proastă calitate, amestecată cu suc, în timp ce căuta printre CD-uri, ea auzi pe cineva strigând „Aurélie!" și deveni pe loc fetița de unsprezece ani, disperată, singură, derutată. Se roti pe călcâie. Era soțul ei, în plină vervă: „N-a știut că e un supozitor și l-a băut!" Prietenii începură să huiduie; fetele dansau cu paharele în mână. Mathilde intră, mecanic, în dormitor, trecând pe lângă cele trei trupuri dezlănțuite pe pat fără să se uite. Spera că, după ce vor termina, vor schimba fața de pe plapumă. Intră în garderoba care mirosea a placaj de cedru și a propria-i piele. Se cuibări printre pantofi. Adormi. Fu trezită, câteva ore mai târziu, de Lotto, care deschise ușa, râse și, ridicând-o cu blândețe în brațe, o așeză în pat. Ea se bucură că salteaua era goală, așternuturile fuseseră înlăturate, că ea și soțul ei erau, în sfârșit, singuri, că mâna lui caldă se plimba pofticioasă pe gâtul său, pe coapsa ei. „Da", rosti ea. Nu își dorea cu adevărat, însă nu avea importanță. Greutatea trupului lui o făcea să se întoarcă în prezent. Mathilde își reveni încetul cu încetul. [Iar Aurélie, acea fetiță tristă și derutată, dispăru din nou.]

•

Aurélie era sfioasă și blândă; Mathilde fierbea în interior.

Odată, în timp ce juca *tetherball,* iar un coleg de clasă începu să se smiorcăie, ea îl lovi cu mingea în față intenționat, foarte tare, încât băiatul căzu pe spate și se lovi cu ceafa de asfalt, alegându-se cu o contuzie. Odată, un grup de fete îi rostiră numele, apoi râseră. Ea aşteptă. O săptămână mai târziu, în timpul prânzului, se aşeză lângă una dintre fetele respective şi aşteptă până când aceasta luă o îmbucătură zdravănă din sandvici, apoi, pe sub masă, îi înfipse furculița în coapsă. Fata scuipă mâncarea din gură înainte de a țipa, astfel încât Mathilde avu timp să ascundă furculița sub un picior al mesei. Se uită la profesoară cu ochi mari și fu crezută.

Ceilalți copii începură să o privească temător. Mathilde își petrecea zilele relaxată de parcă ar fi plutit pe niște nori, și privea în jos indiferentă. Locuința din Pennsylvania a unchiului ei era doar un loc unde stătea, rece și întunecat, nu un cămin. Își imagina o altă viață, șase surori, o dezordine îngrozitoare, muzică dată tare la radio, miros de lac de unghii și agrafe împrăștiate. Seri de jocuri cu popcorn și bătăi cu țipete. O voce din celălalt dormitor în toiul nopții. Singurul sunet primitor din casa unchiului ei era bâzâitul plăcut al televizorului. Imită vocile personajelor dintr-o telenovelă, *The Starrs în Your Eyes,* până când își pierdu accentul. Unchiul ei era mereu plecat. Murea de curiozitate să știe ce se afla în spatele celor uși încuiate? Da. Însă nu încercă să forțeze încuietorile. [Era semnul unei stăpâniri de sine remarcabile.] Într-o duminică, șoferul o duse la băcănie și, dacă se grăbea și mai aveau timp, avea să o ducă într-un părculeț lângă un râu ca să hrănească rățuștele cu pâine.

Singurătatea ei era foarte apăsătoare, încât luă forma scărilor care duceau sus, în holul întunecos și plin cu uși încuiate.

Odată, în timp ce înota în râu, o lipitoare i se prinse de interiorul coapsei, foarte aproape de părțile intime, încât simți un fior de plăcere. O lăsă acolo mai multe zile, considerând-o un soi de prietenă invizibilă. Când aceasta se desprinse în timp ce făcea duș, iar ea o călcă fără să vrea, începu să plângă.

Ca să nu meargă acasă, ea se înscrise la cluburile cu activități extrașcolare unde nu era nevoită să vorbească, înota, se alătură echipei de șah și învăță să cânte la flaut, un instrument care nu o onora, cel puțin așa i se părea, dar care era ușor de manevrat.

Peste ani, în momentele de fericire maximă, se gândea la acea fetiță singuratică și la felul în care își ținea capul aplecat asemenea unui clopoțel nenorocit, în timp ce înăuntrul său era un zbucium continuu. Îi venea să o pălmuiască zdravăn sau să o ia în brațe, să îi acopere ochii și să fugă cu ea într-un loc sigur.

În schimb, unchiul ei o adoptă când ea împlini doisprezece ani. Ea nu știu nimic de asta până cu o zi înainte de audierea în instanță. Șoferul îi spuse.

Se îngrășase foarte mult în ultimul an, încât în stomacul lui parcă crescuse un stomac mai mic. Atunci când ridica pungile de cumpărături pentru a le așeza în portbagaj, ei îi venea să își îngroape fața în „perna" lui.

— Adoptată! Ce frumos! zise șoferul. Acum nu mai trebuie să îți faci griji, *mamzelle,* că vei mai ajunge prin alte părți. Locul tău e aici.

Când văzu expresia de pe chipul ei, el îi atinse – oare era prima oară când o atingea? — creștetul capului, spunându-i:

— Oh, scumpo, nu te întrista.

În drum spre casă, gândurile ei erau asemenea câmpiilor pe lângă care treceau. Reci și întunecate.

Șoferul îi spuse:

— De-acum înainte trebuie să-ți spun domnișoara Yoder.

— Yoder? întrebă ea. Dar nu așa o cheamă pe bunica.

Ochii veseli ai șoferului o priviră în oglinda retrovizoare.

— Cică unchiul tău și-ar fi schimbat numele după primul lucru pe care l-a văzut când a ajuns în Philadephia. Adică, Reading Terminal Market. Plăcintele lui Yoder.

Apoi, pe chipul lui se citi îngrijorarea și rosti:

— Să nu mai spui nimănui ce ți-am zis.

— Cui să-i spun? Nu vorbesc cu nimeni în afară de tine, răspunse ea.

— Scumpete, zise el. Îmi frângi inima, zău așa.

În ziua în care Mathilde împlini treisprezece ani, descoperi că una dintre ușile de la parter era descuiată și o întredeschise ușor. Trebuie s-o fi lăsat unchiul ei așa. Preț de o secundă, simți cum o inundă un val de curiozitate și cedă. Pătrunse înăuntru. Era o bibliotecă, în care se aflau canapele din piele și veioze Tiffany și, în afară de o vitrină în care era, după cum avea să afle ulterior Mathilde, artă erotică japoneză veche, putea ajunge la toate cărțile din încăpere fără să se întindă. Erau niște lucruri ciudate, cărți vechi cu coperte cartonate care, în ciuda aspectului lor asemănător, păreau să fi fost puse laolaltă la voia întâmplării. Peste ani, când avea să devină mai sofisticată, urma să își dea seama că acele cărți se vindeau la metru și că scopul lor era, în general, unul decorativ. Însă în acei ani triști ai copilăriei sale, acele cărți reprezentau salve dintr-o lume victoriană mai bună. Ea le citi pe toate. Devenise foarte versată în Ian Maclaren și Anthony Hope, Booth Tarkington și Winston Churchill [americanul], Mary Augusta Ward și Frances Hodgson Burnett, încât ajunsese să construiască fraze ample și elaborate în engleză. Însă cum sistemul educațional american era așa cum era, profesorii ei îi interpretară frazele rococo drept dovadă a unei ușurințe ieșite din comun de a stăpâni limba, lucru care nu era adevărat. În ultimul an din generală, ea câștigă toate competițiile de limba engleză. Le câștigă și în liceu. Pe când avea treisprezece ani, se gândi, în timp ce închidea în urma ei ușa bibliotecii, că, în

acel ritm, va afla ce se găsea în fiecare încăpere din casă abia pe la treizeci de ani.

Doar că, după o lună, unchiul ei lăsă, fără să vrea, o altă uşă descuiată.

Ea nu ar fi trebuit să fie acasă. Se întorsese pe jos de la şcoală din cauză că orele fuseseră suspendate – se anunţase un viscol puternic –, iar şoferul nu putuse fi găsit la telefonul din birou şi, oricum, pierduse autobuzul. Înainta pe jos prin ger; genunchii îi amorţiseră după cinci minute. Străbătu anevoie ultimii trei kilometri, ţinând piept vântului şi apărându-şi faţa cu mâinile de zăpada spulberată.

Când ajunse în faţa casei din piatră, se ghemui pe scări şi îşi vârî mâinile sub sutien ca să şi le încălzească şi să poată deschide uşa cu cheia. Înăuntru, auzi voci care răzbăteau din capătul coridorului unde se afla biblioteca. Se descălţă, picioarele îi erau îngheţate bocnă, şi se furişă în bucătărie, unde găsi pe masă nişte sandviciuri mâncate pe jumătate. O pungă de chipsuri răspândea miros de grătar. O ţigară lăsată de cineva ardea într-o ceaşcă de ceai, lăsând un strat subţire de scrum. Dincolo de ferestre, furtuna devenise ameninţătoare.

Încercă să ajungă la scara principală fără să facă vreun zgomot, însă se opri brusc: sub scări se afla o încăpere mică, a cărei uşă nu o mai văzuse deschisă până atunci. Auzi zgomot de paşi şi intră în cămăruţă, închizând uşor uşa. Înăuntru era aprins becul. Îl stinse. Se ghemui în spatele unei statui ciudate, care înfăţişa un cap de cal, şi suflă în pumni. Paşii trecură mai departe. Se auziră voci bărbăteşti puternice şi alt zgomot de paşi. În întuneric, ea simţi furnicături pe pielea care începea să se încălzească.

Uşa de la intrare se trânti, iar ea aşteptă timp îndelungat până când îşi dădu seama că rămăsese singură în casa pustie.

Aprinse lumina şi văzu ceea ce văzuse doar în treacăt înainte. De-a lungul peretelui erau tablouri întoarse cu spatele şi câteva sculpturi. Ridică o bucată pictată de lemn. Era grea, compactă. Când o întoarse, fu cât pe ce să o scape din mână. În viaţa ei nu mai văzuse ceva foarte perfect. În partea de jos, în prim-plan, se afla sculptat un cal alb, cu un călăreţ îmbrăcat într-o robă albastră dintr-un material foarte bogat, încât ea îl atinse pentru a se convinge că nu era adevărat. În spatele călăreţului se aflau alţi bărbaţi, alţi cai, un versant zimţat de munte. Pe fundalul unui cer albastru se afla un oraş alb perfect, care părea a fi construit din oase.

Memoră imaginea. În cele din urmă, puse tabloul la locul lui şi îşi scoase puloverul ca să şteargă zăpada topită care îi picurase pe jos din păr şi de pe haine. Închise uşa în urma ei şi simţi o mare pierdere atunci când auzi un clic.

Urcă la etaj şi se întinse pe pat, în întuneric, cu ochii închişi, pentru a revedea tabloul. Când şoferul intră în casă, strigând-o îngrijorat, ea deschise fereastra, îşi puse pe păr două mâini de zăpadă şi coborî în grabă în bucătărie.

— Of, fetițo, spuse el așezându-se ușurat. Am crezut că te-am pierdut în viscol.

Nu o deranjă faptul că el era îngrijorat pentru amândoi, că dacă el ar fi pierdut-o, într-adevăr, s-ar fi aflat și el în pericol.

— M-am întors acum câteva minute, zise ea tremurând încă.

El îi luă mâna și, simțind cât îi era de rece, o așeză la masă și îi pregăti cacao caldă și prăjiturele cu ciocolată.

•

Când împlini paisprezece ani, unchiul ei o scoase în oraș, la restaurant. Nu mai luaseră masa împreună de trei ani. Când deschisese ușa dormitorului ei, văzuse rochia roșie pe care el o așezase pe pat pentru ea ca pe o fată slăbuță, culcată pe spate. Lângă rochie o aștepta prima ei pereche de pantofi negri cu toc, înalt de aproape opt centimetri. Se îmbrăcă încet.

În restaurant era călduț, o casă de țară transformată, nu ca aceea a unchiul ei, dar unde ardea un foc în șemineu. În lumina aurie, unchiul ei arăta de parcă ar fi fost bolnav, de parcă pielea lui ar fi fost din seu pe jumătate topit. Ea se abținu să îl privească atunci când el comandă de mâncare pentru amândoi. Salată Caesar. Biftec tartar cu ou deasupra, urmat de *filet mignon*. O garnitură de cartofi copți și sparanghel. Côtes du Rhône. Mathilde hotărâse să devină vegetariană din ziua în care văzuse o emisiune la televizor despre ferme, despre vite atârnate în cârlige și jupuite de vii, despre găini înghesuite în cotețe unde își rupeau picioarele și își duceau zilele în propriul găinaț.

Când le fură aduse salatele, unchiul încolăci un anșoa maro în jurul furculiței și o felicită în franceză pentru că era foarte echilibrată și descurcăreață. El înghiți fără să mestece, asemenea rechinului pe care îl văzuse ea la televizor.

— N-am de ales. Am fost lăsată de capul meu, zise Mathilde.

Ura faptul că își strâmba buzele, trădându-se astfel.

El lăsă furculița jos și se uită la ea.

— Oh, te rog, Aurélie. Nu ai primit bătaie. Nu ai fost înfometată. Mergi la școală, la dentist și la doctor. Eu nu m-am bucurat de astfel de avantaje. Dramatizezi prea mult. Nu suntem în „Oliver Twist“, nu ești un copil care muncește într-o mină. Am fost bun cu tine.

— Fabrică de cremă de ghete. Dickens a lucrat într-o fabrică de cremă de ghete, răspunse ea, apoi rosti în engleză: Nu, n-aș spune că nu ai fost bun.

El simți insulta mai bine decât o înțelese.

— N-are importanță. Eu sunt tot ce ai avut vreodată. *Diablesse,* îți spuneau. Trebuie să recunosc că nu am văzut nici urmă de răutate, spre dezamăgirea mea. Fie nu o ai în tine, fie reușești să o ascunzi așa cum fac toți diavolii pricepuți.

— Poate că o viață plină de temeri alungă răutatea din oameni, zise ea. Exorcizare prin teroare.

Ea își bău apa din pahar și și-l umplu cu vin, apoi îl dădu pe gât.

— Nu ai avut parte de nimic de care să te temi, zise el.

Se aplecă în față și zâmbi.

— Dacă vrei, pot schimba asta.

Ei i se opri respirația pentru o clipă. Poate că privirea i se înceţoşase din cauza vinului.

— Nu, mulțumesc, zise ea.

— Cu plăcere, rosti el.

Termină salata, se șterse la gură și zise:

— Nimeni nu ți-a spus că părinții tăi au avut, de curând, alți copii. Relativ de curând. Unul are trei ani, iar celălalt, cinci. Doi băieței. Frații tăi, aș spune. Ți-aș arăta fotografia pe care mi-a trimis-o sora mea, dar cred că am pierdut-o.

[E ciudat cum lucrurile sunt asociate cu anumite dureri: salata Caesar va reprezenta mereu o tristeţe sufocantă.]

Ea zâmbi, privind un punct deasupra creştetului unchiului ei, unde lumina focului reflecta un barometru vechi. Această lumină răzbătea prin urechile lui ascuțite. Tăcu.

Când chelnerul le aduse filet-ul, el zise:

— Ești foarte înaltă. Slabă. Ai o înfățișare ciudată, aproape elegantă. Ai putea deveni model. Ți-ai putea plăti facultatea cu meseria asta.

Ea își bău apa încet, aproape sorbind din ea.

— Ah, făcu el. Ai crezut că te voi trimite la facultate. Obligațiile mele iau sfârşit odată ce vei împlini optsprezece ani.

— Dar ți-ai putea permite, zise ea.

— Mi-aș putea permite, încuviință el, dar vreau să văd ce vei face. Lupta întărește caracterul. Nu lupți, nu-ți dezvolți caracterul. Mie niciodată nu mi-a dat nimeni nimic. Nimic. Am câştigat tot ce am prin forțe proprii.

— Și uită-te la tine acum, zise ea.

El îi zâmbi, iar asemănarea cu bunica ei, cu mama sa de altădată, lipsite de orice afecțiune, o făcu să se cutremure.

— Ai grijă, zise el.

Mâncarea neatinsă din farfuria ei deveni neclară, apoi clară din nou.

— De ce mă urăști? îl întrebă ea.

— Of, copilă. N-am niciun fel de sentiment pentru tine, rosti el; acesta fu cel mai frumos lucru pe care el i-l va spune vreodată.

El înfulecă o *panna cotta*. Îi rămase cremă printre dinți.

Le fu adusă nota de plată, iar un bărbat veni la unchiul ei, îi strânse mâna și îi şopti ceva la ureche. Mathilde își întoarse capul recunoscătoare pentru că zărise cu coada ochiului o mișcare ușoară în pragul ușii. O pisică albă își vârâse capul prin ușă și își întindea trupul, arcuindu-se pe labele din față, privind fix la grămada cu lemne. Un tigru micuț la vânătoare. O vreme, atenția ei fu atrasă de lipsa de mobilitate a pisicii. Singurul semn de viață îl trăda vârful cozii, pe care

și-l mișca; apoi, fără niciun avertisment, pisica făcu un salt. Când se întoarse, ținea în gură o chestie moale, gri, fără oase. Un șoarece de câmp, își zise Mathilde. Pisica se îndepărtă în grabă, legănându-și mândră coada. Când se uită la unchiul și la prietenul acestuia, aceștia o priveau amuzați.

— Dmitri tocmai spunea că semeni cu pisica. Tu ești pisica, zise unchiul.

Nu. Urâse întotdeauna pisicile. Păreau mereu foarte furioase. Ea își așeză șervețelul pe masă și râse cu toți dinții.

9.

Singura care revenea era Rachel.

Îi făcea supă și *focaccia,* iar Mathilde dădea mâncarea cățelușei.

Rachel venea singură, sau cu Elizabeth și copiii, care alergau pe câmp împreună cu God până când cățelușa cădea lată. Apoi, îi curățau blana de smocuri și mărăcini, lăsând-o moleșită și gâfâind ore în șir.

— Nu vreau să te văd! strigă ea la Rachel când aceasta veni într-o dimineață, aducându-i cornuri cu brânză și suc proaspăt. Pleacă!

— N-ai decât să țipi la mine, îi spuse Rachel.

Așeză produsele de patiserie pe covorașul de la intrare și, când se ridică, părea fioroasă în lumina slabă a dimineții. Tatuajul de pe partea superioară a brațului era îngrozitor – pânză de păianjen, o sirenă, o gulie –, un soi de fetiș sau, cel puțin, o metaforă incoerentă. Familia avea o înclinație spre astfel de lucruri. Rachel spuse:

— Nu plec. O să mă întorc mereu până când îți vei reveni.

— Te avertizez, răspunse Mathilde, prin ușa din sticlă. Sunt cea mai groaznică persoană pe care o cunoști.

— Nu e adevărat, spuse Rachel. Ești una dintre cele mai bune și mai generoase ființe pe care le-am cunoscut vreodată. Ești sora mea și te iubesc.

— Ha! Nu mă cunoști, zise Mathilde.

— Ba da, te cunosc, zise Rachel.

Ea râse și, deși Mathilde simțise mereu un soi de tristețe pentru că Rachel nu semăna deloc cu fratele ei, nefiind foarte măreață și de strălucitoare, acum îl recunoștea pe Lotto în chipul surioarei lui, aceleași gropițe în obraji, aceiași dinți puternici. Mathilde închise ochii și încuie ușa. Cu toate acestea, Rachel, în încăpățânarea ei, se întorcea mereu.

•

Adormise în casa de lângă piscină. Șase luni de la moartea lui Lotto, căldură necruțătoare de august. Vechiul lor prieten, Samuel, venise în acea dimineață ca

să o dojenească, umflându-și nările, iar ea așteptase în casa de lângă piscină până când el făcuse un tur al casei, strigând-o pe nume.

„Oh, bietul Samuel!“ își zise ea ascultând. Fiul bun al unui senator corupt. Fuseseră o glumă incredibilă procesele lui Samuel, condusul sub influența alcoolului, divorțurile, cancerul, casa pe care o incendiase pe vremea când avea treizeci de ani. Rasistul care dăduse peste Sam în urmă cu un an când acesta se întorcea de la film într-o seară, și care îl bătuse până când îl lăsase inconștient. Nu era nici cel mai deștept, nici cel mai curajos, însă se născuse cu o încredere în sine supranaturală. Iov era un simplu plângăcios în comparație cu el.

Când se trezi, Samuel plecase deja. Pielea îi era acoperită cu broboane de sudoare. Avea gura uscată. Gândul o purtă la fructele de pădure care o așteptau pe blatul din bucătărie și la plăcinta al cărei gust îl simțea deja. Unt, suc de lămâie, arome de vară, sare. Auzi o altă mașină deplasându-se pe pietriș. God lătra în bucătărie. Ea traversă peluza orbitoare în lumina soarelui, intră în casă și urcă în dormitor ca să vadă cine sosise. Până și crinii pe care Mathilde îi pusese în iarbă păreau să transpire.

O persoană tânără coborî dintr-o mașinuță ieftină: Hyundai sau Kia. Închiriată. Un băiat de oraș. Ei bine, nu chiar băiat, căci părea să aibă în jur de treizeci de ani. Singură de atâta timp, Mathilde ajunsese să se considere ca fiind ofilită, îmbătrânită. Fu șocată când se privi în oglindă și își dădu seama că încă era tânără.

Ceva din mersul relaxat al persoanei care traversa aleea îi atrase atenția. Era de statură medie, brunet, chipeș, cu gene lungi și maxilar proeminent. Simți înăuntrul ei ceva tulburător, ceva ce în ultimele luni păruse a fi o himeră ciudată de furie și dorință. Ei bine, nu exista decât o singură cale de a scăpa de ea! Își mirosi subsuorile. Erau în regulă.

Tresări când își dădu seama că tânărul privea înspre fereastra în care se afla ea în timp ce se apropia de ușă: își făcuse un obicei din a purta tricourile albe ale lui Lotto și transpirase foarte mult prin cel pe care îl purta în acel moment, încât sfârcurile ei îl întâmpinau și ele. Își trase pe ea o tunică, apoi coborî și îi deschise ușa tânărului. God începu să îi adulmece încălțămintea, iar el îngenunche și o mângâie. Când se ridică și îi strânse mâna Mathildei, palma lui era lipicioasă din cauza impurităților de pe blana cățelușei.

— Încă unul care îl jelește pe soțul meu, după câte văd, zise ea.

Soțul ei, patronul sfânt al actorilor rataţi. Pentru că era evident că tânărul era actor. Avea acel aer încrezător, acea strălucire îngrijită. Mulți veniseră să atingă veşmintele marelui om, însă nu mai rămăsese nimic, căci Mathilde dăduse sau arsese tot, în afară de cărți și de manuscrise. Nu mai rămăsese decât Mathilde, umbra lui banală. Soțioara lui.

— Nu l-am cunoscut niciodată, dar mă număr printre cei care îl jelesc, presupun, zise tânărul întorcându-se pentru a-și șterge fața.

Când se întoarse din nou, era îmbujorat, stingherit.

— Îmi pare rău, adăugă el.

— Am pregătit ceai cu gheață, se trezi Mathilde spunând. Așteaptă aici pe balansoar, mă duc să-ți aduc.

Până când reveni ea cu ceaiul, tânărul se liniștise. Părul de la tâmple i se încrețise din cauza broboanelor de transpirație. Porni ventilatorul de pe verandă și așeză tava pe măsuță, servindu-se cu o prăjitură cu lămâie. Supraviețuise luni întregi doar cu vin și zahăr, deoarece, la naiba, nu avusese parte, cu adevărat, de copilărie. Ce era suferința dacă nu un acces de furie prelungit care putea fi domolit cu sex și dulciuri?

Tânărul își luă paharul de ceai și atinse tava, pe care ea o cumpărase dintr-un magazin de chilipiruri din Londra. Mângâie plăcuța și citi cu voce tare: „Non sanz droict". El sări brusc în picioare, vărsându-și ceai pe pantaloni, și spuse:

— Dumnezeule, aparține familiei lui Shakespeare…

— Liniștește-te, zise ea. E din epoca victoriană, un fals. Și el a avut aceeași reacție ca și tine. A crezut că avem ceva ce a trecut și prin mâinile bătrânului Willie. Era cât pe ce să facă pe el.

— De mulți ani visez să vin aici, spuse tânărul, doar ca să îl salut. Visam că el mă va invita înăuntru, vom servi cina împreună și vom sta de vorbă ore în șir. Am știut mereu că ne vom înțelege perfect, el și cu mine. Lancelot. Și cu mine.

— Prietenii îi spuneau Lotto, zise ea. Eu sunt Mathilde.

— Știu. „Soția-dragon", zise el. Eu sunt Land.

Ea întrebă, pe un ton extrem de apăsat:

— Mi-ai zis „Soția-dragon"?

— Oh, scuze. Așa vă ziceau toți actorii din trupă când am jucat în „Cartea de magie" și „Regele cu un ochi". Reluarea, nu premiera. Dar știți asta, desigur. Pentru că l-ați protejat. Vă asigurați să fie plătit la timp, să nu îl supere nimeni și făceați toate astea cu multă drăgălășenie. Un titlul onorific. Am crezut că erați părtașă la glumă.

— Nu, spuse ea, nu eram părtașă la această glumă.

— Ups! făcu el.

— Este adevărat, zise Mathilde, după un timp. Aș fi fost în stare să scot flăcări pe nări.

Ea își aduse aminte cum, în ultima perioadă, lui Lotto i se spunea „Leul". Când se înfuria, răgea. Avea și un aspect leonin: coama albă cu reflexe aurii, pometi proeminenți. Odată, el sărise pe scenă, jignit de un actor care luase în derâdere replicile lui prețioase, și începuse să se plimbe de colo-colo, ca o felină, mârâind. Putea fi fatal. Feroce. Porecla nu era nepotrivită. Însă, să ne înțelegem, Mathilde îi cunoștea pe lei. Masculul stătea maiestuos, tolănit la soare. Femela, mai puțin impunătoare, era cea care mergea la vânătoare.

Tânărul transpira. Cămaşa albastră i se udase la subraţ. Emana un miros care nu era neplăcut, dimpotrivă. Mirosea a curat. Ciudat, îşi zise ea, privind către râu peste buchetele de gura-leului. Mama ei mirosise a răceală şi solzi de peşte, tatăl ei, a praf de piatră şi câine. Îşi imagină că mama soţului ei, pe care nu o cunoscuse niciodată, avea un uşor miros de mere putrede, deşi casa ei mirosea a pudră pentru bebeluşi şi a parfum de trandafiri. Sallie mirosea a apret, a cedru. Bunica ei moartă, a lemn de santal. Unchiul său, a şvaiţer. Lumea îi spunea că ea mirosea a usturoi, a cretă, a nimic anume. Lotto, a camfor pe gât şi pe abdomen, a mărunţiş la subraţ, a clor în zona inghinală.

Înghiţi în sec. Astfel de lucruri, detalii păstrate într-un colţ al minţii, nu aveau să se mai întoarcă.

— Land, repetă Mathilde. Un nume ciudat pentru un tip ca tine.

— E prescurtarea de la Roland, spuse tânărul.

În locul unde soarele de august bătea deasupra râului începea să se formeze un nor verde. Era în continuare îngrozitor de cald, iar trilurile păsărilor nu se mai auzeau. O pisică vagaboandă traversă drumul în fugă. Avea să plouă în curând.

— În regulă, Roland, spune ce-ai de spus, zise Mathilde înăbuşindu-şi un oftat.

Land îi spuse ceea ce ea ştia deja: era actor. Juca un rol mic într-o telenovelă care îl ajuta să îşi plătească facturile.

— „The Starrs în Your Life“? zise el. Aţi auzit de ea?

O privi plin de speranţă, apoi făcu o grimasă.

— Înţeleg, spuse el. Nu vă preocupă telenovelele. Nici cea în care joc eu. Sunt la munca de jos. Am obţinut rolul de îndată ce am venit în oraş. În urmă cu cincisprezece ani. A fost prima audiţie la care m-am dus. Se plăteşte bine. Îmi permite să joc şi în piese de teatru atunci când nu filmăm.

Ridică din umeri.

— Nu sunt superstar, dar muncesc tot timpul. Presupun că şi acesta e tot un fel de succes.

— Nu e nevoie să aduci argumente pentru a susţine rolul pe care îl joci, zise ea.

Simţi că era nesăbuită, neloială.

— Lotto n-a obţinut un astfel de rol pe vremea când era actor. Ar fi fost o uşurare imensă să fi avut un venit în plus în perioada aceea. Eu munceam pe brânci, iar el câştiga maximum şapte mii de dolari pe an până când s-a apucat de scris.

— Slavă cerului că s-a apucat de scris, zise Land.

Îi povesti cum în fiecare an, de ziua lui de naştere, îşi lua liber şi mergea pe plajă ca să citească „Izvoarele”. Geniul lui Lancelot nu fusese niciodată apreciat la justa lui valoare.

— Ţi-ar fi dat dreptate, rosti Mathilde pe un ton sec.

— Asta mi-a plăcut la el: acea aroganță, zise Land.

— Și mie, spuse Mathilde.

Norii de pe cer erau de culoarea gemului de mure, dinspre nord se auzi bubuitul înăbușit al tunetului. Toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, în loc să șadă pe verandă, se adunau la umbra răcoroasă a casei, în spatele ei, privind pe fereastră. Rămase lipită de scaun.

Îl plăcea pe acest tânăr, îl plăcea enorm de mult, mai mult decât orice persoană pe care o cunoscuse după moartea lui Lotto. Îi venea să îl mănânce, atât era de drăguț; avea o relaxare în el, o blândețe pe care ea o apreciase mereu la bărbații virili.

— Ca să fiu sincer, mi-am dorit să vă cunosc aproape la fel de mult cum mi-am dorit să îl cunosc pe el, spuse Land.

— De ce? întrebă ea.

Simțea cum se înroșește. Flirta? Era imposibil.

— Sunteți ca o poveste nespusă, răspunse el. Un mister.

— Ce fel de mister? întrebă ea.

— Femeia alături de care el a ales să-și petreacă viața, răspunse Land. Despre el se știu multe lucruri. Există nenumărate interviuri cu el, iar piesele de teatru sunt scrise de el, lăsându-ți astfel o portiță prin care să pătrunzi. Dumneavoastră însă stați în umbră, vă ascundeți acolo. Dumneavoastră sunteți cea care stârniți interesul.

În timp ce ședeau acolo, pe verandă, transpirând în tăcere, Mathilde îi spuse în cele din urmă, tânărului:

— Nu cred că eu sunt cea interesantă.

Știa însă că așa era.

— Nu prea știți să mințiți, îi spuse el.

Ea îl privi și și-l imagină în pat: acele degete minunate cu unghiile lustruite, gâtul cu venele vizibile, maxilarul puternic, trupul curat sub haine, trăsăturile fine ale feței, și știu că era foarte bun la pat.

— Să mergem înăuntru, zise ea, ridicându-se.

El clipi, nedumerit. Apoi, se ridică în picioare, îi deschise ușa și o urmă în casă.

Era atent, delicat atunci când era cazul. Ceva nu părea însă în regulă. Nu era faptul că ea era cu mult mai în vârstă decât el; poate cu aproape zece ani. Cincisprezece, maximum. Și nici faptul că nu îl cunoștea deloc. Oricum, nu îi cunoscuse nici pe ceilalți cu care se culcase în ultimele șase luni. Îi plăcea la ei faptul că nu le cunoștea povestea. Se aflau în baie, iar ea îi privea fața osoasă, aflată în spatele ei. El își vârî o mână în părul ei scurt, iar pe cealaltă o așeză pe umărul ei. Și, deși îi dădea o senzație minunată, ea nu se putea concentra.

— Nu mă mai pot abține, spuse el.

Pielea lui strălucea de transpirație.

— N-o face, zise ea, iar el, ca un gentleman ce era, ieși din ea și gemu, iar ea simți ceva cald deasupra coccisului.

— Frumos, spuse ea. O mișcare porno super-sexy.

El râse și o șterse cu un prosop cald. Prin fereastră se zărea stufărișul de pe malul râului, mângâiat de bătaia vântului și de ploaia răzleață care începuse să cadă.

— Scuze, spuse el. N-am știut ce să fac. N-am vrut să te las însărcinată.

Ea se ridică în picioare și își întinse brațele deasupra capului.

— Nu-ți face griji, sunt bătrână, spuse ea.

— Nu e adevărat, o contrazise el.

— Atunci, sunt stearpă, zise ea.

Nu îi spuse că fusese alegerea ei.

El dădu din cap și, după ce ezită o clipă, o întrebă brusc:

— De aceea n-ați avut copii?

Apoi se înroși la față și, încrucișându-și brațele peste piept, continuă:

— Îmi cer scuze. A fost o grosolănie. Mă întrebam doar cum de nu ați avut copii împreună.

— De-aia, zise ea.

— O problemă medicală? întrebă el. Sunt prea băgăcios. Nu trebuie să îmi răspunzi dacă te deranjează.

— Am fost sterilizată în tinerețe.

Deoarece tăcerea lui era asurzitoare, ea continuă:

— El n-a știut. Credea că așa sunt eu, stearpă. Îl făcea să se simtă nobil știind că suferă în tăcere.

De ce îi povestea acestui tânăr toate astea? Pentru că nu exista nicio miză. Lotto murise. Acest secret nu dăuna nimănui. În plus de asta, îi plăcea de acest tânăr, voia să îi ofere ceva; pelerinii precedenți luaseră aproape tot. Bănuia că el avea motive ascunse. Vreun articol, vreo carte, vreo expunere, la un moment dat. Dacă el ar serie despre partida de sex, despre furtună, ea ar părea disperată sau tristă sau extrem de tristă. Toate erau adevărate. Așa să fie, atunci.

— De ce n-ai vrut să-i spui? o întrebă el.

Of, dragul de el, părea că suferă în numele soțului ei.

— Pentru că nimeni nu are nevoie de genele mele în această lume, răspunse ea.

Land spuse:

— Dar genele lui! Poate că acel copil ar fi fost și el un geniu.

Mathilde își trase halatul pe ea și își trecu mâna prin părul scurt. Se privi în oglindă și își admiră roșeața din obraji. Ploaia răpăia pe acoperiș; îi plăcea acel sunet, acel sentiment de confort pe care ți-l oferea semiîntunericul de afară.

— Lotto ar fi fost un tată grozav, spuse ea. Însă copiii-geniu nu sunt niciodată genii.

— Adevărat, încuviință Land.

Ea îi mângâie fața, iar el tresări, apoi își odihni obrazul în palma ei. *Animăluț drăgălaș,* gândi ea.

— Vreau să-ți pregătesc cina, zise ea.

— Mi-ar plăcea asta, răspunse el.

— Apoi vreau să mi-o tragi din nou, spuse ea.

— Mi-ar plăcea și asta, rosti el.

Când se trezi dimineața devreme, casa era cufundată în tăcere, iar ea știu că Land plecase.

Păcat. Mi-ar fi plăcut să-l mai păstrez o vreme. Să se folosească de el ca de un băiat care curăță piscina. Ca de un aparat cardio uman. God mârâia în fața ușii, deoarece fusese scoasă afară din cameră. Când Mathilde îi deschise, cățelușa dădu năvală în cameră și se cuibări în pat.

În bucătărie o aștepta o salată de fructe, macerându-se în propriul suc. Îi pregătise și cafea, care acum era călduță, în bolul albastru în care se coceau încet câteva roșii verzi culese din grădină, băiatul cel drăguț îi lăsase un bilețel într-un plic. Mathilde îl va lăsa acolo săptămâni la rând până să îl deschidă. Văzând acel amestec de alb, roșu și albastru, avu pentru prima oară senzația, de când murise soțul ei, că avea parte de o companie plăcută. Ceva care ardea înăuntrul ei începu să se răcească și să se oțelească.

•

„Fă-mă fericit, îl imploră monstrul pe Frankenstein, și *voi fi din nou virtuos.* “

10.

Mathilde avea șaisprezece ani. Se trezi cu unchiul ei aplecat deasupra sa; se obișnuise să doarmă în pat. Acesta îi spuse:

— Aurélie, este o chestiune importantă. Să nu cobori la parter.

În urma vorbelor lui, ea auzi voci bărbătești răsunând de jos, strigăte, muzică. Fața lui era inexpresivă, însă era roșu în obraji. Fără să i se spună ceva, ea înțelese că unchiul ei era liderul unei organizații rău famate. Pleca adesea în Philadelphia. Trimitea ordine printr-un telefon mobil uriaș și greu, o versiune timpurie, era plecat cu săptămânile în mod inexplicabil și se întorcea acasă dacă nu bronzat, atunci mai bronzat. [Mai trăia în el acel băiețel care scâncea în frig și în foamete. Această răutate care se născuse din instinctul de supraviețuire era mai puțin delicioasă.] El plecă, iar ea rămase încremenită o vreme. Strigătele nu mai păreau foarte vesele. Ea percepu furie, teamă. Când reuși să se miște, trase canapeaua de la perete, își aduse plapuma și perna și se întinse în spatele ei, spațiul fiind suficient de încăpător pentru trupul său, și adormi repede. Din câte

își dădu ea seama, nimeni nu intră în camera ei în timpul nopții. Cu toate acestea, ceva nu i se părea în regulă, de parcă scăpase ca prin urechile acului de ceva.

Se furișă prin adolescență ca un șoarece. Flaut, înot și cărți, toate arte mute. Încercă să devină invizibilă, astfel încât unchiul ei să uite de ea.

***

În ultimul an de liceu, deschise o scrisoare prin care era înștiințată că fusese admisă la singura facultate la care aplicase mai devreme, fără un motiv anume în afară de acela că îi plăcuseră întrebările ciudate din formularul de aplicație. Cum pot decide soarta unui om astfel de lucruri neînsemnate! Însă fericirea ei fu spulberată când înțelese că nu putea plăti școala. Dacă nu putea plăti, nu putea merge. Foarte simplu.

Luă trenul până în oraș. Ulterior, își va da seama că acesta va face parte din viața ei.

Era un expres de sâmbătă. Inima îi bătea cu putere în piept din cauza disperării. Vântul se juca cu un ziar pe peron.

Purta rochia roșie pe care i-o cumpărase unchiul ei când împlinise paisprezece ani și pantofii cu toc înalt, care o strângeau îngrozitor. Își ridicase părul blond în vârful capului. Când se privise în oglindă, nu văzuse niciun fel de frumusețe în genele ei ciudate, în buzele ei pline, însă spera ca toți ceilalți să o vadă. Mai târziu, avea să afle ceea ce nu știa. Că trebuia să poarte sutien, că trebuia să-și tundă părul pubian așa cum îl avusese în preadolescență, că ar fi trebuit să aducă fotografii. Că lucruri precum fotografiile-portret chiar existau pe lume.

Un bărbat care ședea pe unul din locurile din spate o observă când urcă în tren. Zâmbi când o văzu cum se mișcă, de parcă tocmai ar fi fost scoasă din cutie, cum își ține bărbia semeață. După un timp, el traversă culoarul și se așeză pe scaunul din fața ei, deși vagonul era aproape gol. Simțind că el o privește, încercă să îl ignore cât putut de mult, însă când își ridică privirea, el era tot acolo.

Bărbatul râse. Era urât la față, ca un buldog, avea ochii bulbucați și fălcile umflate. Sprâncenele lui arcuite semănau cu cele ale unui om pus pe glume și îi confereau aerul cuiva pus pe fapte rele, de parcă ar fi fost pe punctul de a-i șopti la ureche o poantă. Ea se aplecă în față fără să vrea. Acesta era efectul pe care îl avea el, o oglindire plăcută, o înțelegere stabilită repede. El era personajul tăcut de la o petrecere; nu scotea niciodată niciun cuvânt, însă toată lumea îl considera simpatic.

El o privea, iar ea se prefăcea că citește din cartea ei, însă în obraji era roșie ca racul. El se aplecă în față. Își așeză mâinile pe genunchii ei, mângâindu-i ușor interiorul coapsei cu degetul mare. Mirosea delicios, a lămâiță și piele.

Ea își ridică ochii din carte.

— Nu am decât optsprezece ani, zise ea.

— Cu atât mai bine, spuse el.

Ea se ridică în picioare și se îndreptă tremurând către toaletă, unde rămase închisă, cuprinzându-se cu brațele, până când conductorul anunță gara Penn Station. După ce coborî din tren, se simți eliberată – era în oraș! — și îi veni să alerge și să râdă. În timp ce se îndrepta cu pași grăbiți către viitorul ei, își aruncă privirea în vitrina unei cofetării și îl observă pe bărbatul din tren, care se afla la vreo trei sute de metri în spatele ei. Omul nu se grăbea. Ea simțea cum îi ardea călcâiul și cum i se formează o băşică, apoi un val de ușurare când beşica se sparse, fiind înlocuită de o usturime. Era prea orgolioasă pentru a se opri.

Continuă să meargă până când ajunse în fața clădirii unde se afla agenția. Paznicii, obișnuiți cu minorele frumoase și nesigure pe ele, se dădură la o parte, lăsând-o să treacă.

Stătu înăuntru ore în șir. Apoi, șezu alte câteva ore în cafeneaua de peste stradă, cu o carte cu coperte cartonate și o limonadă în față, așteptând.

Când ieși în stradă, se simți lipsită de energie. Pleoapele inferioare îi erau umflate. Părul împletit i se pleoștise din cauza căldurii neobișnuite. El o urmări pe stradă, cu o pungă de plastic și o carte în mână, până când ea începu să șchiopăteze. Atunci, bărbatul păși în fața ei și îi oferi o cafea. Ea nu mai mâncase nimic din seara precedentă, de la cină. Își așeză mâinile în șolduri, privind drept în față, apoi o luă înspre un magazin de sandviciuri și comandă un cappuccino și un *panini* cu mozzarella.

— *Porca madonna,* zise el. *Panino.* E la singular.

Ea se întoarse către fata care servea la tejghea și îi spuse:

— Aș dori două. *Panini.* Două *cappuccini.*

El chicoti și plăti. Ea mâncă sandviciurile încet, mestecând foarte bine fiecare îmbucătură. Privea oriunde altundeva, numai în ochii lui nu. Când bău din cafea, nu mai consumase cafeină până atunci, simți în degete un soi de electricitate. Hotărând să îl alunge pe bărbat cu pretențiile ei, comandă un *eclair* și încă un cappuccino. Bărbatul plăti fără să comenteze și o privi cum mănâncă.

— Tu nu mănânci? îl întrebă ea.

— Nu prea, răspunse el. În copilărie am fost gras.

Parcă îl și vedea pe acel copil gras și trist în fălcile inegale și în umerii subțiri. Simți un soi de compasiune pentru el.

— Mi-au spus că trebuie să mai slăbesc vreo cinci kilograme, zise ea.

— Ești perfectă, spuse el. N-au decât să se ducă naibii. Te-au respins?

— Mi-au spus să mai slăbesc vreo cinci kilograme și să le trimit poze care să apară în cataloage. Și, de acolo, să mă lansez mai departe.

El o privi îndelung, ținând un pai în colțul gurii.

— Însă pe tine nu te-a mulțumit această propunere, pentru că tu nu ești o fată care începe de jos, spuse el. Ești o mică regină.

— Nu, rosti ea.

Încercă să își ascundă emoțiile. Începuse să plouă tare, stropi mari de ploaie căzând pe trotuarul fierbinte. Pământul emana o ușoară duhoare, iar aerul se mai răcori.

Ea asculta ropotul ploii când el se aplecă în față, îi luă piciorul și o descălță. Îi analiză bășica sângerândă. I-o tamponă cu un șervețel muiat în apă rece, iar din punga de plastic pe care o cumpărase de la farmacia în care intrase cât timp ea fusese la agenție scoase o cutie mare cu bandaje și un tub cu unguent. După ce îi îngriji piciorul, scoase o pereche de șlapi din plastic cu striații.

— Vezi? zise el așezându-i piciorul pe pământ.

Îi venea să plângă de ușurare.

— Am rezolvat situația.

Își scoase din buzunar un șervețel umed și își șterse mâinile cu dispreț.

— Văd, spuse ea.

— Am putea fi prieteni, noi doi. Nu sunt căsătorit, spuse el. Mă port frumos cu fetele. Nu fac niciun rău nimănui. Voi avea grijă de tine. Sunt curat.

Firește că era curat; avea unghiile îngrijite; pielea lui mirosea a săpun. Mai târziu, ea va afla despre SIDA și va înțelege.

Închise ochii și o trase mai aproape de ea pe Mathilde de altădată, cea din curtea școlii pariziene. Deschise ochii și se dădu cu ruj fără să se uite în oglindă. Își tamponă buzele cu un șervețel, își puse un picior peste celălalt și spuse:

— Așadar.

El răspunse cu voce blândă:

— Așadar, te invit în apartamentul meu. Îți voi pregăti ceva de mâncare. Am putea – își arcui sprâncenele – sta de vorbă.

— Nu, fără mâncare, spuse ea.

El o privi cu atenție.

— Atunci, putem încheia un târg. Putem negocia. Rămâi peste noapte, zise el. Dacă vei reuși să îi convingi pe părinții tăi. Spune-le că te-ai întâlnit în oraș cu o prietenă de la școală. Aș putea să mă dau eu drept tatăl prietenei.

— Părinții nu reprezintă o problemă, spuse ea. N-am decât un unchi, iar lui nu-i pasă.

— Atunci, care este problema? întrebă el.

— Nu sunt ieftină, răspunse ea.

— În regulă.

El se lăsă pe spate. Ei îi venea să distrugă acea glumă ascunsă pe care el nu o rosti cu voce tare, să o zdrobească cu pumnii.

— Ia spune-mi, ce-ți dorești cel mai mult pe lumea asta, micuță regină?

Ea inspiră adânc și își lipi genunchii, pentru a-i opri din tremurat.

— Plata taxei de școlarizare. Pentru cei patru ani de facultate, spuse ea.

El își așeză palmele pe masă și râse strident.

— Și eu care mă gândeam la o geantă! Dar tu te gândeai la servilism? întrebă el.

Ea căzu pe gânduri: Oh. [Foarte tânără! Foarte plină de surprize!] Apoi, își zise: Oh, nu, el râsese de ea. Simțea cum îi ardeau obrajii. El stătea în spatele ei, lângă ușă; îi așeză sacoul deasupra capului și făcu semn cu mâna unui taxi de sub streașină. Poate el era din vată pe băț, iar ploaia l-ar fi topit.

Ea se furișă pe bancheta din spate, iar el rămase aplecat lângă portieră, însă ea nu îi făcu loc și lui.

— Hai să vorbim despre asta, spuse el. Îmi cer scuze. Mă uimești. Atâta tot.

— Las-o baltă, spuse ea.

— Cum aș putea? întrebă el.

El o atinse cu blândețe sub bărbie, iar ea fu nevoită să reziste imboldului de a-și închide ochii și de a-și odihni capul în palma lui.

— Sună-mă miercuri, zise el întinzându-i o carte de vizită.

Ea dădu s-o refuze, dar nu o făcu și nici nu o mototoli. El îi dădu șoferului o bancnotă peste scaunul din față și închise ușor portiera. Mai târziu, chipul ei palid plutea de la geamul trenului peste întinderile Pennsylvaniei. Era foarte pierdută în gânduri, încât nu observă nici chipul, nici peisajul.

•

Se întoarse în oraș sâmbăta următoare. Existase un apel telefonic, o propunere timidă. Aceeași rochie roșie, aceiași pantofi, aceeași coafură. O propunere? Se gândi la bunica ei din Paris, la hainele ei elegante și boțite, la brânza roasă de șoareci de pe pervaz, la demnitatea ei știrbită. Mathilde ascultase din garderobă și își spusese: „Niciodată. Niciodată eu. Mai bine mor".

Niciodată să nu spui niciodată. Nu avea o variantă mai bună, iar timpul trecea. Bărbatul o aștepta în fața gării, însă nu o atinse atunci când ea se așeză pe bancheta din piele a limuzinei. El luase o pastilă pentru gât, iar în aer se simțea mirosul acesteia. Deși ochii ei erau uscați, lumea părea învăluită în ceață. Avea un nod mare în gât.

Îl percepu pe portar ca fiind un bărbat păros, bondoc, cu aer mediteraneean, deși nu se uită la el. Interiorul clădirii era din marmură fină.

— Cum te cheamă? o întrebă bărbatul cărunt când intrară în lift.

— Mathilde, răspunse ea. Pe tine?

— Ariel, zise el.

Ea își privi reflexia în ușile lucioase de alamă, o pată de roșu, alb și auriu, și zise încet:

— Sunt virgină.

El își scoase batista din buzunarul de la piept și își tamponă fruntea.

— Nici nu credeam altceva, zise el, făcând o plecăciune, în glumă, și îi ținu ușa ca să poată intra.

Îi întinse un pahar cu apă minerală rece. Apartamentul era imens, sau cel puțin așa părea, și avea doi pereți din sticlă. Ceilalți pereți erau albi, pe ei aflându-se niște tablouri uriașe care păreau niște licăriri de culoare. El își scoase sacoul, și-l agăță în cuier și se așeză, apoi spuse:

— Simte-te ca acasă.

Ea încuviință, apoi se apropie de fereastră și privi orașul.

După o vreme, el spuse:

— Când am spus să te simți ca acasă, am vrut să spun că trebuie să te dezbraci.

Ea se întoarse cu spatele la el. Își scoase pantofii și își desfăcu fermoarul rochiei lăsând-o să cadă la picioare. Lenjeria ei intimă era neagră, din bumbac, cu o croială ca pentru fetițe, lucru care îi făcuse să zâmbească pe cei de la agenție în urmă cu o săptămână. Nu purta sutien; n-avea nevoie. Apoi se întoarse, cu brațele la spate, și îl privi serioasă.

— Dezbracă-te de tot, spuse el iar ea își dădu jos încet lenjeria intimă.

El o făcu să aștepte în timp ce o privea.

— Întoarce-te, te rog, rosti el iar ea se conformă.

Afară, clădirile erau învăluite în ceață și semiîntuneric, astfel încât atunci când luminile fură aprinse în clădirea din față, ferestrele păreau niște pătrate plutitoare.

Ea începuse deja să tremure când el se ridică și se apropie de ea. O atinse între picioare și zâmbi când simți umezeală pe vârful degetelor.

Trupul lui părea prea osos comparativ cu fața plină și aproape că nu era deloc acoperit cu păr, în afară de câteva fire negre de păr din jurul sfârcurilor și o săgeată întunecată care pornea de la buric înspre zona inghinală. El se întinse pe canapeaua albă și o făcu să se așeze în genunchi deasupra lui, până când ea simți că încep să îi ardă și să îi tremure coapsele. Apoi, o apucă de șolduri și o trase brusc în jos, zâmbind când văzu durerea întipărită pe fața ei.

— E mai ușor să plonjezi decât să intri încet, draga mea, rosti el. Lecția numărul unu.

Ea nu își putu da seama ce o oprise să nu se ridice în picioare, să se îmbrace și să plece. Durerea se transformă în ură. Ea începu să numere și să se uite fix la un pătrat auriu din întuneric pentru a putea suporta presiunea. El îi luă capul în mâini și o obligă să îl privească.

— Nu, zise el, uită-te la mine, te rog.

Ea se conformă. Dintr-un colț al încăperii răzbătea o strălucire tehnologică, un ceas digital, care pâlpâia verde pe profilul lui. El părea să aștepte ca ea să tresară, însă nu se întâmplă acest lucru; fața ei era încremenită, apoi simți o presiune, o explozie și o ușurare. Se desprinse de el, simțindu-și genunchii moi și o arsură internă.

Bărbatul tăie o banană în felii pe care le așeză pe trupul ei și începu să le mănânce încet – era cina lui.

— Mai mult de-atât, zise el, și mă balonez.

Comandă pentru ea un sandvici cald cu brânză și cartofi prăjiți de la restaurantul de peste stradă și îi privi gura cu atenție în timp ce ea mânca.

— Mai mult ketchup, zise el. Linge-ți brânza de pe deget.

Dimineața, el o spălă cu grijă și îi arătă cum să își tundă părul pubian. O privi din cada plină cu apă fierbinte când ea își puse piciorul pe un scaun din lemn de tec și trecu la treabă.

Apoi, îi spuse să se întindă pe spate pe patul cel mare și alb și să își îndoaie genunchii în sus. La televizorul încorporat în perete, puse o casetă cu două femei, una roșcată, iar cealaltă brunetă, care se lingeau.

— Nimănui nu îi place ce va urma să-ți fac acum, zise el. Trebuie să îți imaginezi și tu ca să funcționeze. Să rămâi conectată. Vei înțelege mai târziu.

Avu un sentiment de groază când îi simți fața acolo. Căldura gurii sale și felul în care o înțepa barba lui. Felul în care privea în rușinea ei. Nimeni nu se apropiase vreodată atât de mult de ea. Nu mai fusese niciodată sărutată pe buze. Ea își puse o pernă pe față, respirând în ea și imaginându-și un tânăr fără chip, doar un trup musculos și lucios. La început, simți cum o inundă încet un val care deveni din ce în ce mai intens, până când acesta o copleși. Ea strigă în pernă.

El se retrase; un potop de lumină albă.

— Ești surprinzătoare, micuțo! exclamă el râzând.

Ea nu știa că nu îi place mâncarea chinezească până în momentul în care el făcu o comandă și îi ceru să o mănânce pe covoraș: *moo shu* tofu, creveți gătiți la abur, broccoli și orez. El nu mâncă nimic, doar privi.

— Dacă trebuie să te întorci acasă, te duc la gară după ce faci duș.

Avea un suflet bun, în ciuda figurii lui de gargui.

Mathilde încuviință; se spălase deja de trei ori în dușul lui din marmură, întotdeauna după ce mâncase. Începuse să îl înțeleagă.

— Trebuie să mă întorc ca să ajung la timp la școală, zise ea.

— Porți uniformă? o întrebă el.

— Da, răspunse ea, întinzându-se.

— Oh, Doamne, gemu el. Să o îmbraci săptămâna viitoare.

Ea lăsă jos bețișoarele din lemn.

— Ai luat o hotărâre.

— Depinde ce facultate alegi.

Ea îi spuse.

— Ești deșteaptă, spuse el. Mă bucur să aud asta.

— Poate că nu, zise ea arătându-i apartamentul, trupul ei gol cu un bob de orez pe sân.

Ea zâmbi, însă zâmbetul ei dispăru repede. Nu ajunsese să o cunoască suficient de bine încât să știe că avea simțul umorului.

El se ridică în picioare și se îndreptă către ușă.

— În regulă. Batem palma, zise el. Vino la mine de vineri după-amiază până duminică seara. Voi spune că ești fina mea ca să evit întrebările indiscrete. Patru ani. Începând de acum. Pe timpul verii vei lucra ca stagiară la galeria mea. Sunt nerăbdător să văd cât de repede te pot învăța tot ceea ce e nevoie să știi. Poți să apari și ca model de catalog, ca să-ți explici venitul. Va trebui să iei anticoncepționale. Ca să evităm bolile, printre alte chestii neplăcute, să nu atingi sau să te uiți la un alt băiat sau la vreo altă fată cât timp vom fi împreună. Dacă aud că te-ai sărutat cu altcineva, înțelegerea noastră cade.

— Nici n-o să-mi treacă prin minte gânduri murdare, spuse ea, imaginându-și un mădular negru. Unde pleci? îl întrebă ea.

— Să-ți cumpăr lenjerie intimă și un sutien. E o rușine să umbli cu așa ceva pe tine. Tu fă un duș și du-te la culcare. Mă întorc peste câteva ore.

Se îndreptă către ușă, apoi se opri. Se întoarse către ea.

— Mathilde, zise el cu blândețe, indiferent ce-ar fi, trebuie să înțelegi că este vorba doar de afaceri. N-aș vrea să crezi că înseamnă mai mult de-atât.

Pentru prima oară, ea zâmbi larg.

— Afaceri, zise ea. Nu va apărea niciun sentiment. Vom fi ca niște roboți.

— Excelent, zise el, apoi închise ușa în urma lui.

Rămasă singură, ea simți că i se face greață, că amețește. Își privi reflexia în fereastră. De partea cealaltă, orașul se mișca încet. Își atinse stomacul, pieptul, gâtul. Își privi mâinile și văzu că îi tremurau. Deși nu era mai demnă de milă decât fata din tren, ea își întoarse privirea de la reflexia Mathildei din geam.

•

Două luni. După terminarea liceului, ea se mută în apartamentul lui Ariel. Din casa unchiului ei nu își luă prea multe lucruri. Câteva cărți, o rochie roșie, ochelarii, o fotografie cu ea, care avea un colț îndoit – o franțuzoaică drăguță cu obraji bucălați –, înainte de a deveni o fată rea. Toate lucrurile îi încăpură în geanta de școală. Șoferului îi lăsă un bilețel sub scaun când acesta era la baie; nu i-ar fi putut vedea burta și bărbia dublă fără să nu izbucnească în plâns. Bătu pentru ultima oară în ușa biroului unchiului ei și intră fără să mai aștepte ca acesta să răspundă. El o privi peste rama ochelarilor. O rază de lumină pătrundea prin fereastră, căzând peste hârtiile de pe masa de scris.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai oferit un adăpost în toți acești ani, zise ea.

— Pleci? o întrebă el în franceză.

Își luă ochelarii de la ochi și se lăsă pe spătarul scaunului, privind-o.

— Unde pleci?

— Acasă la un prieten, răspunse ea.

— Mincinoaso, zise el.

— Corect, spuse ea. Eu n-am prieteni. Poți să-i spui protector.

El zâmbi.

— O soluție eficientă pentru toate problemele tale, rosti unchiul ei. Deși e una mai carnală decât am sperat. Dar n-ar trebui să mă mire. La urma urmei, ai fost crescută de mama mea.

— La revedere, spuse ea și se întoarse către ușă.

— Sincer vorbind, spuse el, iar ea se opri cu mâna pe clanță, am avut așteptări mai mari de la tine, Aurélie. Mi-am imaginat că vei lucra câțiva ani, apoi te vei înscrie la Oxford sau ceva de genul. Am crezut că ești o luptătoare. Că îmi semeni mai mult. Trebuie să recunosc faptul că sunt dezamăgit.

Ea nu răspunse.

— Aș vrea să știi că, dacă nu vei reuși, vei găsi întotdeauna aici mâncare și adăpost. Să mă mai vizitezi din când în când. Sunt curios să văd cum te vei schimba. Prognozez fie ceva înspăimântător, fie ceva burghez. Vei fi petrecăreață sau mamă.

— Nu voi fi mamă, zise ea.

Nici nu va veni în vizită. Nu își mai dorea nimic de la unchiul ei. Când se uită pentru ultima oară la el, la urechile lui în formă de aripi și la obrajii bucălați care îl făceau să semene cu un mincinos, ea zâmbi ușor. Își luă rămas-bun în tăcere de la casă în timp ce o străbătea, de la încăperea secretă de sub scări, care conținea opere de artă și pe care își dorea din tot sufletul să o mai vadă o dată, de la coridorul lung și întunecat cu ușile lui încuiate, și de la ușa masivă din stejar. Apoi, se trezi afară. Străbătu în fugă drumul de pământ, în bătaia razelor de soare, picioarele ei luându-și parcă rămas-bun de la rumegătoarele de pe câmpuri, de la briza de iunie, de la florile sălbatice albastre de pe marginea râului. Efortul pe care îl depunea era glorios.

Vara lungă din cel de-al nouăsprezecelea an din viața ei. Lucrurile pe care le poate face cineva cu limba, cu respirația. Gustul latexului, mirosul pielii unse. Locuri în lojă la Tanglewood. Sângele ei care fierbea. Vocea lui caldă în urechea ei înaintea unei lucrări de Jackson Pollock și, brusc, ea înțelese. Căldură sufocantă, *pisco sour*[11] pe terasă, un cub de gheață care se topește pe sfârcurile ei în timp ce el privește din pragul ușii. El o învăța. Așa îți tai mâncarea în farfurie, așa comanzi vin. Așa îi faci pe oameni să creadă că ești de aceeași părere cu ei fără să rostești un cuvânt.

Privirea din ochii lui deveni mai blândă, însă ea se prefăcu că nu observă. *Afaceri,* își zise ea în timp ce stătea în genunchi pe gresia de la duș. El își vârî mâinile în părul ei. Îi făcea cadouri: brățări, casete video care o făceau să roșească, lenjerie intimă care nu însemna mai mult decât trei ațe și un petic de material.

[11] Băutura națională a peruanilor (n.tr.).

Apoi, facultatea. Timpul trecuse mult mai repede decât s-ar fi așteptat ea. Cursurile ca niște străfulgerări, weekenduri ca niște pete întunecate, lumină din nou. Mergea la toate cursurile. Nu își făcu prieteni; Ariel îi ocupa cea mai mare parte a timpului, apoi studiul. Știa că, dacă își făcea un singur prieten, i se va stârni o foame pe care nu o va putea potoli. În zilele călduțe de primăvară, cu arbuștii forsiția înmugurind sub razele soarelui, ea simțea cum îi tresaltă inima; i-ar fi fost foarte ușor să și-o tragă cu primul băiat care i-ar fi ieșit în cale, însă ar fi avut mult mai multe de pierdut decât de câștigat. Privea cu jind, în timp ce își rodea unghiile până în carne, la cei care se îmbrățișau, râdeau și glumeau. În după-amiezile de vineri, încerca să scape de această tulburare în timp ce traversa, cu trenul, râul Hudson, care arunca scânteieri în amurg. Pe vremea când era model, se prefăcea că era genul de fată pe care nu o deranja că purta bikini și care prezenta cu mândrie un sutien din dantelă în fața întregii lumi. Cele mai reușite poze erau cele în care ea își imagina că îi agresa fizic pe fotografi. În apartament: sex sălbatic, buze mușcate. El își plimbă o mână în jos pe spatele ei și îi depărtă fesele: *Afaceri,* gândi ea. Cu trenul înapoi la facultate, fiecare kilometru parcurs, o prelungire. Un an, doi. Verile în apartament sau la galerie, ca un pește în acvariu. Învăța. Trei ani, patru.

Primăvară în ultimul an de facultate. Toată viața în fața ei. Aproape prea multă strălucire ca să se poată uita la ea direct. Ariel începuse să devină agitat. O scotea la cine care durau câte patru ore, îi spunea să intre cu el în baie. Când se trezea duminica dimineața, observa că el o privea.

— Vino și lucrează pentru mine, îi spuse el odată, când ea, după ce prizase niște cocaină, începuse să prezinte pe dinafară o expunere despre geniul lui Rothko. Lucrează pentru mine la galerie, iar eu te voi pregăti și vom cuceri New Yorkul.

— Poate, răspunse ea pe un ton agreabil, zicându-și în sinea ei: *Niciodată.*

Zicându-și că nu era decât o chestiune de afaceri.

În curând, își promise ea. În curând va fi din nou liberă.

11.

Avea toată după-amiaza la dispoziție. Când coborî la parter, ea descoperi că God rosese covorașul din bucătărie și lăsase o baltă de urină pe pardoseală, cu o strălucire amenințătoare în ochi. Mathilde făcu un duș și se îmbrăcă într-o rochie albă, lăsând părul proaspăt spălat să ude materialul. O vârî pe cățelușă în cușcă, jucăriile ei și mâncarea, într-o pungă de plastic și le așeză pe toate în mașină. Cățelușa începu să schelălăie în spate, apoi se liniști.

Aşteptă în faţa magazinului alimentar până când zări o familie pe care o cunoştea vag. Tatăl era bărbatul pe care îl angajaseră să le cureţe aleea de zăpadă iarna, cu faţa aspră, poate puţin cam încet. Mama era recepţioneră la un cabinet stomatologic, o femeie corpolentă cu dinţi mărunţi şi albi. Copiii aveau ochi minunaţi, cafenii. Mathilde îngenunche la nivelul lor şi spuse:

— Vreau să v-o dau pe căţelușa mea.

Băiatul îşi supse trei degete, se uită la God şi încuviinţă. Fetiţa rosti în şoaptă:

— Îţi văd sânii.

— Doamnă Satterwhite? zise mama.

Îi aruncă o privire scurtă, iar Mathilde înţelese că nu era îmbrăcată adecvat. Rochie de culoarea fildeşului, de firmă. Nu se gândise. Mathilde aşeză câinele în braţele tatălui.

— O cheamă God, zise ea.

Femeia, uimită, spuse:

— Doamnă Satterwhite!

Însă Mathilde se îndrepta deja către maşină.

— Taci, Donna, îl auzi spunând pe bărbat. Las-o în pace pe biata doamnă.

Se întoarse acasă. În casă se auzi ecoul, era pustie. Mathilde era liberă. Nu mai avea nicio grijă.

***

Se întâmplase cu mult timp în urmă. În ziua respectivă, lumina căzuse din cer ca printr-o sticlă verde, suflată.

Pe vremea aceea avea părul lung, blond-deschis. Picioare suple, unul peste celălalt, citind „Piatra lunii”. Îşi rodea pielițele până la sânge şi se gândea la iubitul ei, dulcea dragoste de o săptămână, iar lumea îi părea mai strălucitoare datorită lui. „Lotto”, zicea trenul în timp ce se apropia: *Lotto-Lotto-Lotto.*

Băiatul scund şi unsuros care o privea de pe banchetă era invizibil pentru ea, deoarece bucuria ei şi cartea îi ţineau companie. La drept vorbind, nu îl cunoscuse încă pe Chollie. De când se întâlniseră, Lotto îşi petrecuse fiecare secundă liberă cu Mathilde; îi cedase locul din cămin prietenului său din copilărie, care participa ilegal la cursuri, deoarece nu era student al facultăţii. Lotto nu mai avea timp pentru altceva în afară de Mathilde, de vâslit şi de cursuri.

Însă Chollie o cunoştea. Fusese la petrecere atunci când Lotto îşi ridicase privirea şi o văzuse pe Mathilde, iar ea îl văzuse pe el; când Lotto doborâse la pământ mai multe persoane ca să poate ajunge la ea. Nu trecuse decât o săptămână. Chollie nu credea că e ceva serios. Era frumoasă, asta dacă îţi plăceau slăbănoagele, însă el îşi zise că Lotto nu s-ar fi mulţumit la douăzeci şi doi de ani doar cu o singură păsărică, când îl aştepta un viitor glorios plin de partide fierbinţi. Chollie era convins că, dacă Lotto ar fi fost chipeş din cale-

afară, nu ar fi avut succesul pe care îl avea. Tenul acneic, fruntea lată și nasul ușor bulbos transformau o față aproape feminină în ceva sexy.

Și apoi, chiar în ziua precedentă, îi zărise pe Lotto și pe Mathilde împreună sub un cireș ale cărui flori erau scuturate de vânt și simțise că rămâne fără aer. Uite-i împreună! Măreția lor, strălucirea lor. Fața ei palidă și tristă, o față care obișnuia să privească fără să zâmbească vreodată, zâmbea acum în continuu. Era de parcă și-ar fi trăit toată viața în tenebre, iar cineva o scosese la lumină. Uită-te la el. Toată energia lui, concentrată asupra ei. Ea reușea să mențină în el ceva ce începea să se stingă. El îi privea buzele în timp ce ea vorbea, apoi îi lua cu blândețe bărbia între degetele lui și o săruta cu ochii închiși, iar ea vorbea, mișcându-și buzele și râzând în sărutul lui. Chollie își dădu seama imediat că era ceva mult mai profund. Relația lor era explozivă, până și profesorii îi priveau cu gura căscată când treceau pe lângă ei. În acel moment, Chollie înțelese că Mathilde reprezenta o adevărată amenințare. El, un arivist, recunoștea un alt arivist atunci când vedea unul. El, care nu cunoscuse niciodată ideea de „acasă", găsise asta în Lotto; iar ea îi răpise și acest lucru.

[În sâmbăta următoare celei din gară, Chollie va trage un pui de somn în patul lui Lotto, ascuns sub un maldăr de haine, iar Lotto va intra în cameră, zâmbind foarte larg, încât Chollie va păstra tăcerea, deși ar fi putut să vorbească și să-și facă simțită prezența. Extaziat, Lotto va lua telefonul și o va suna pe cotoroanța aia bătrână de maică-sa în Florida, care, cu mulți ani în urmă, îl amenințase pe Chollie că îl va castra. Va auzi cuvinte zeflemitoare. Era o relație ciudată. Apoi, Lotto îi va spune mamei lui că era căsătorit. Căsătorit! Dar erau niște copii! Chollie va rămâne încremenit, nemaifiind atent la restul conversației, până când Lotto nu ieși din cameră. Nu putea fi adevărat. Știa că era adevărat. După un timp, bietul Chollie va începe să plângă amarnic sub maldărul de haine.]

Însă în acea zi, înainte de căsătorie, mai avea timp să îl scape pe Lotto din mrejele acestei fete. Așadar, iată-l. Urcă în tren în urma Mathildei și se așează în spatele său. O șuviță din părul ei se relaxa în spațiul dintre scaune, iar el o adulmecă. Rozmarin.

Ea coborî la Penn Station, iar el o urmări. Din putoarea din subteran la căldura și lumina de afară. Ea se apropie de o limuzină neagră, iar când șoferul îi deschise portiera, ea urcă înăuntru. Era miezul zilei în centrul aglomerat al orașului, iar Chollie încercă să țină pasul, deși începuse să transpire abundent și să gâfâie. Când mașina opri în fața unei clădiri în stil Art Deco, ea coborî și pătrunse înăuntru.

Portarul era o gorilă în uniformă, cu un accent din Staten Island: trebuia să fie direct. Chollie întrebă:

— Cine e blonda aia?

Portarul ridică din umeri.

Chollie scoase o bancnotă de zece dolari și i-o dădu portarului. Acesta zise:

— Iubita tipului de la apartamentul 4-B.

Chollie se uită la el, însă portarul își întinse mâna, iar Chollie îi dădu tot ce avea asupra lui, adică un *joint*[12]. Bărbatul rânji, apoi spuse:

— Vine de prea mulți ani pentru o fată foarte tânără, înțelegi? El e dealer de artă. Îl cheamă Ariel English.

Chollie aşteptă, iar bărbatul continuă pe un ton blând:

— Doar atâta primești pentru ce-ai de oferit, bobocel.

Mai târziu, Chollie aştepta la o masă de lângă fereastra restaurantului de peste stradă. Privea. Cămaşa transpirată i se uscase, iar chelneriţa se săturase să îl tot întrebe dacă dorea să comande ceva şi să îi toarne cafea în cană, apoi să plece.

Când întunericul începu să învăluie clădirea de peste drum, fu cât pe ce să renunțe și să se întoarcă la culcușul lui din căminul studențesc. Avea mai multe variante. Va căuta galeriile în cartea de telefoane. Va face cercetări. Apoi, portarul își îndreptă umerii și deschise ușa ceremonios, iar afară ieși o himeră, un bărbat cu obrajii fleșcăiți și un trup ca un fuior de fum îndesat într-un costum. Bogăția se citea în mișcările lui, în aspectul său îngrijit. În spatele lui venea un manechin însuflețit. Chollie o recunoscu într-o clipită pe Mathilde. Purta tocuri înalte, fusta de școlăriță abia dacă îi acoperea fundul, părul îi era strâns și era machiată mult prea strident. [Ea refuzase să prelungească termenul înțelegerii după patru ani; drept răzbunare, Ariel o îmbrăcase așa, știind că asta o va înfuria.] De pe chipul ei lipsea acel zâmbet discret pe care îl afișa mereu, care era atât scut, cât și magnet. Fața ei era inexpresivă, ca o clădire abandonată. Pășea de parcă n-ar fi conștientizat lumea care o înconjura, cu sfârcurile vizibile prin cămașa străvezie.

Cei doi traversară strada, iar Chollie se impacientă când văzu că se îndreptau către restaurantul în care se afla el.

Se așezară la o masă dintr-un colț. Bărbatul comandă pentru amândoi – omletă grecească din albușuri, pentru el, milkshake de ciocolată, pentru ea. El le privi trupurile întoarse în suportul pentru șervețele, din crom. Ea nu mânca nimic, privea în gol. Chollie privea cum bărbatul îi șoptea ceva la ureche, cum mâna lui dispăru în întunecimea dintre picioarele ei. El îl lăsă, indiferentă. [La suprafață; înăuntrul ei, o dorință arzătoare controlată.]

Chollie era copleșit. Simți un vârtej în interiorul său. Furie pentru Lotto; teama de a nu pierde ceea ce el, Chollie, se străduise din greu să păstreze. Se ridică în picioare agitat și se întoarse la gară, urcându-se în trenul care îl purtă prin întuneric. Își lipi obrazul fierbinte de geamul rece și, când ajunse la Vassar, se prăbuși pe patul lui Lotto, încercând să găsească o cale prin care să îi spună despre noua lui iubită, despre ceea ce era cu adevărat. O curvă. Însă adormi. Fu

[12] Țigară care conține cannabis (n.tr.).

trezit de râsetele din camera de zi, de zgomotul televizorului. Era trecut de miezul nopții.

Ieși din cameră și fu cât pe ce să cadă jos de uimire. Singura explicație: Mathilde trebuie să fi avut o soră geamănă. Urmărise altă fată până în oraș. În brațele lui Lotto ședea o fată îmbrăcată în pantaloni de trening și cu o coadă de cal răvășită, care râdea de ceva ce el îi șoptea la ureche. E foarte diferită de cea pe care o văzuse el, astfel încât el fu convins că nu văzuse bine. Să fi fost un vis? Pe masă se afla o brioșă cu mere mâncată pe jumătate, iar lui Chollie îi venea să se năpustească asupra ei, atât îi era de foame.

— Hei, Chollie! strigă Lotto. N-ai cunoscut-o pe… râse… Mathilde a mea. Fata de care sunt îndrăgostit nebunește. Mathilde, acesta este Chollie, cel mai vechi prieten al meu.

— Oh! exclamă ea sărind în picioare și apropiindu-se de Chollie.

Era mult mai înaltă decât el.

— Sunt foarte bucuroasă să te cunosc, zise ea. Am auzit toate poveștile.

Ea ezită, apoi îl îmbrățișă. Mirosea a săpun „Ivory" și, aha, a șampon de rozmarin.

Mulți ani mai târziu, atunci când grădinarul va încerca să crească rozmarin pe terasa apartamentului, Chollie va arunca plantele de la etajul al treizecilea, jos, pe trotuar, și va privi cum ghivecele explodează într-un nor de praf.

— Te-am mai văzut, zise el.

— N-ai cum să n-o vezi. 1,82 m și picioare perfecte, lungi până în gât, spuse Lotto.

— Nu, spuse Chollie. Azi, în trenul care duce în oraș. Sunt sigur că tu ai fost.

O ușoară ezitare, apoi Lotto spuse:

— Trebuie să fi fost o altă frumusețe. A stat toată ziua în fața computerului și și-a scris lucrarea la franceză. Nu-i așa, M.?

Cât de mult i se îngustară ochii Mathildei atunci când ea izbucni în râs. Chollie simți cum îl învăluie răceala lor.

— Toată dimineața, așa este, zise ea. Dar am terminat repede. N-am avut de scris decât zece pagini. Cât timp tu ai luat prânzul cu echipa de canotaj, m-am dus în oraș la muzeul Metropolitan. Trebuie să scriem un poem în stil *ekphrasis* pentru cursul de scriere creativă și nu am vrut să mă inspir din „Nuferii" lui Monet din muzeul campusului, din care se inspiră toată lumea. De fapt, doar ce m-am întors. Mulțumesc că mi-ai adus aminte! îi zise ea lui Chollie. I-am cumpărat ceva lui Lotto de la magazinul de suvenire.

Se duse la geanta ei supradimensionată și scoase o carte. Pe copertă era un tablou al lui Chagall, după cum va observa mai târziu Chollie, când va fura cartea. Și Mathilde o furase înainte să plece din apartamentul lui Ariel pentru ultima oară. Își încasase ultimul cec. Acum, era liberă să se culce cu Lotto.

— „Cupid cu aripi, pictat orb“, citi Lotto. „Artă inspirată de Shakespeare.” Oh, e perfect! zise el sărutându-i bărbia.

Ea se uită la Chollie. O altă licărire în întuneric. Poate de astă dată nu chiar foarte blândă.

Bine, gândi Chollie. *Vei vedea cât de răbdător pot fi. O să-ți dau în vileag viața secretă când te vei aștepta mai puțin.* [Foarte bine; și ea îi dăduse viața peste cap.] În mintea lui începu să încolțească un plan. El îi zâmbi și își zări reflexia în fereastra întunecată. Îi plăcea cât de schimbat arăta în reflexie: mult mai slab, mai palid, mult mai estompat decât în viața reală.

12.

Soțul ei nu o trezise cu o ceașcă de cafea. În fiecare zi, de când locuiau sub același acoperiș, el o trezise cu o ceașcă de cafea cu lapte. Ceva nu era în regulă. Ea deschise ochii atunci când afară era deja ziuă. Înăuntrul ei, un abis. Vedea până în fundul lui.

Ea trândăvi. Se spălă pe față. Vorbi cu cățelușa, însă aceasta o rupse disperată la fugă înspre ușă. Dădu draperiile la o parte și văzu lumea cufundată în întunericul iernii. Privi îndelung pe casa scării în jos.

Țeava unei arme, gândi ea.

M-a părăsit, gândi ea. *Din clipa în care l-am văzut, am știut că va sosi și această zi.*

Coborî scările întunecate, însă el nu era în bucătărie. Ea își spuse în șoaptă să se liniștească în timp ce urca scările către biroul lui de la mansardă. Simți un sentiment de ușurare când ajunse în prag și îl văzu șezând la masa de scris. Stătea cu fruntea pe masă. Trebuie că lucrase toată noaptea și adormise. Ea îl privi: coama lui leonină, cu tâmplele albe, fruntea-i superbă, buzele-i moi și pline.

Însă, când îl atinse, pielea lui era călduță. Avea ochii deschiși, ca niște oglinzi goale. Nu se odihnea aici, deloc.

Se strecură pe scaun în spatele lui și se lipi de el. Își plimbă mâinile pe cămașa lui, pipăindu-i abdomenul ca de cauciuc.

Degetul ei intră în buricul lui până la a doua articulație. Își vârî mâinile în pantalonii lui de pijama și în boxeri, acolo unde încă era cald. Smocul de păr pubian. Capul lui fin, umil în palma ei.

Îl ținu în mână multă vreme, simțind cum căldura se scurge din el. Se dezlipi doar atunci când nu mai reuși să îi recunoască trupul, asemenea unui cuvânt care este foarte des repetat, încât își pierde înțelesul.

13.

Mathilde fu încolțită de Chollie în piscină. Trecuseră șase luni și jumătate de când era văduvă.

Chollie își lăsase mașina un kilometru mai departe, pe drum, și venise pe jos, astfel încât ea să nu îl audă și să se ascundă în casa de lângă piscină.

Renunțase la bikini în acea dimineață ca să se poată bronza uniform. Cine avea să se scandalizeze, ciorile? Trupul ei de văduvă, ofilit și neiubit. Dar iată-l pe Chollie pe marginea piscinei, gemând. Se uită la el prin ochelarii de soare și își șterse obrajii cu palmele.

Spiridușul. Odată, el încercase să o înghesuie într-o baie, la o petrecere, iar ea se văzuse nevoită să îi aplice un genunchi în testicule ca să poată scăpa de el.

— La naiba, Chollie, rosti ea.

Înotă până la marginea piscinei și ieși afară.

— Nu pot să am și eu câteva clipe de singurătate? Dă-mi prosopul.

El i-l întinse, deși cu o lentoare exasperantă.

— Există singurătate și există suicid, spuse el. Zici că ești un pacient care face chimioterapie cu părul ăla, sau, mai degrabă, cu lipsa părului.

— De ce ai venit? îl întrebă ea.

— Toată lumea este îngrijorată. Săptămâna trecută am primit cel puțin zece telefoane. Danica crede că o să-ți faci felul.

— Ei bine, poți să te întorci acasă și să le spui că sunt în viață, spuse ea.

— Văd, zise el rânjind. Foarte vie. În carne și oase. Mi-e prea foame ca să conduc. Dă-mi ceva de mâncare.

Ea oftă.

— Nu am decât înghețată, spuse ea. Și e din fistic.

El o urmă în bucătărie și, în timp ce ea îi punea înghețată, se întinse după scrisoarea așezată în bolul albastru cu roșii. Fusese întotdeauna băgăcios, vârându-și nasul unde nu-i fierbea oala. Odată, îl găsise în biroul ei citind fragmentele ciudate de ficțiune pe care ea le scrisese pe niște foi.

— Mâinile jos! îi spuse ea. Nu-i treaba ta.

Ieșiră și se așezară pe piatra caldă de pe verandă, iar Chollie începu să mănânce.

— Se vede treaba că mi-am făcut un obicei din a te lua prin surprindere, zise Chollie.

El râgâi și înfipse lingura în pământ.

Ea își aduse aminte de mâinile lui pe antebrațele ei, la o petrecere de demult, la dorința pe care i-o citise pe chip. La cum își vârâse limba în urechea ei.

— Da. Știm cu toții cât ești de pervers, spuse ea.

— Nu. Adică, da, dar nu, mă gândeam la altceva. Știi că te-am urmărit odată? În facultate. Nu te cunoscusem încă. Tu și Lotto erați împreună de puțin timp, iar eu știam că era ceva putred în legătură cu tine. Așa că te-am urmărit până în oraș.

Mathilde încremeni.

— Mi s-a părut ciudat să o văd pe noua iubită a celui mai bun prieten al meu urcând într-o limuzină. Nu știu dacă-ți mai amintești, dar pe vremea aceea eram într-o formă fizică bună, așa că am reușit să țin pasul. Ai coborât din limuzină și ai intrat într-o clădire de apartamente. Așa că eu am așteptat în restaurantul de vizavi. Îți amintești restaurantul acela.

— Cum aș putea să-l uit, zise ea. Iar tu erai gras pe vremea aceea. N-ai fost niciodată în formă, Choll.

— Ha. Oricum, ai ieșit în stradă în ținuta aceea îngrozitoare. O cămașă transparentă și o fustă mini cât un plasture. Și erai însoțită de un bărbat ciudat, cu fața fleșcăită, care și-a vârât mâna pe sub fusta ta. Prietenul meu, Lotto, era cel mai bun om de pe planetă. Loial până la disperare și amabil, și mă lăsa să stau la el și însemna mai mult pentru mine decât propria-mi familie, o minte sclipitoare, un geniu dat naibii. Și, deși nu cred că a știut cineva asta la vremea respectivă, a avut ceva special. Charismă. Blândețe, un soi de acceptare a oamenilor așa cum sunt ei. Asta e ceva rar, știi? Era o persoană care nu judeca niciodată. Majoritatea oamenilor poartă mereu un monolog interior răutăcios, nu însă și Lotto. Prefera să gândească doar lucruri bune despre tine. Îi era mai ușor așa. Iar cu mine a fost foarte bun. Familia mea era o adunătură de cretini sadici și am renunțat la școală în ultimul an de liceu ca să scap. Singura persoană din lume care a fost întotdeauna bună cu mine a fost Lotto. De la vârsta de șaptesprezece ani, Lotto a fost căminul meu. Deci, iată acest om nemaipomenit, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, iar iubita lui se furișează în New York ca să și-o tragă cu un boșorog? Prin urmare, mă întorc acasă pregătit să îi spun prietenului meu cel mai bun că iubita lui își face de cap, căci oare ce fel de persoană i-ar face una ca asta lui Lotto? Genul de persoană care ar spânzura un cățeluș doar pentru a se amuza. Genul de fată care s-ar căsători cu el pentru bani. Însă, nu știu cum, ai reușit să ajungi înaintea mea la cămin. Sau am adormit eu. Nu-mi mai amintesc. Am ieșit din cameră și, văzându-vă împreună, nu i-am putut spune nimic. Nu era momentul. Am văzut atunci că era vrăjit. Era foarte îndrăgostit de tine, încât, dacă i-aș fi spus ceva, eu aș fi fost cel alungat, nu tu.

Ea privea cu ochii mijiți un grup de furnici de pe piatra cenușie și fierbinte.

El aștepta, însă cum ea nu zise nimic, continuă:

— Prin urmare, m-am gândit să stau deoparte și să aștept momentul potrivit ca să lansez bomba atunci când nu se aștepta nimeni.

— Douăzeci și patru de ani. Iar el a murit înainte să apuci să faci asta, zise ea încet. Păcat. Tragic.

— Greșit, zise el.

Ea îl privi, transpirând, rozaliu. Își aminti de ultima lună, înainte să moară Lotto. De firea lui ursuză, de cuvintele lui monosilabice. Felul în care evita să o privească în ochi. Încercă să-și amintească ultima oară când îl întâlniseră pe Chollie, înainte de moartea lui Lotto. Brusc, ea își aminti de seara petrecută la galeria lui Ariel, când el o târâse după el la expoziția postumă a Nataliei, acele sculpturi metalice uriașe cu fețe îngrozite. Locul fusese transformat într-o pădure de basm, numai umbre și întuneric. Poate trecuse prea mult timp ca Ariel să mai fie supărat, își zisese ea. Însă un chelner tânăr vărsase vin roșu pe rochia ei din mătase, iar ea se dusese repede la toaletă ca să încerce s-o scoată. Când se întorsese, soțul ei fusese înlocuit de un robot care îi semăna, un bărbat care nu îi zâmbea când o privea, care îi vorbea privind-o pe furiș, care, ulterior, ajunsese să fiarbă înăuntrul lui. Undeva, între momentul în care el o sărutase cu blândețe pe frunte, înainte ca paharul să se verse pe tavă și să se scurgă pe rochia ei, și momentul în care ea revenise de la toaletă, Chollie îi spusese despre înțelegerea ei cu Ariel. Lumea se stingea dinaintea ei.

Văzând că ea înțelegea, Chollie începu să râdă și spuse:

— Am pus toate cărțile pe masă, iubito. Am jucat pe termen lung.

— De ce? întrebă ea.

— L-ai răpit, zise el, iar vocea lui răsună prea aspră, prea nerăbdătoare.

Își împinse ochelarii pe nas și își împreună mâinile.

— Era singura persoană din viața mea, iar tu mi l-ai răpit. Ești o persoană rea, care nu l-a meritat niciodată.

— De ce acum, voiam să zic, spuse ea. De ce nu acum zece ani? De ce nu peste douăzeci de ani?

— Știm amândoi cât de mult iubea prietenul nostru păsărică. De orice fel. Sincer vorbind, scumpa mea, întotdeauna am știut că a ta va îmbătrâni într-o bună zi. Va deveni flască și uscată. Că se va instala menopauza. Bietul Lotto și-a dorit întotdeauna un copil al lui. Dacă tu nu ai mai fi fost în peisaj, ar fi putut avea copilul pe care și-l dorea. Cu toții am vrut să îi oferim ceea ce își dorea, nu-i așa?

Ea abia se abținu să nu împlânte linguriță în el. Se ridică în picioare, intră în casă și încuie ușa în urma ei.

Patru ore mai târziu, după ce îl urmărise cu privirea pe Chollie, care străbătuse la pas aleea din pietriș, Mathilde se așeză în bucătărie. Se lăsă întunericul, însă ea nu aprinse lumina. Cina ei constă într-o sticlă de vin pe care o primise cadou, cu mulți ani în urmă, de la unul dintre producătorii pieselor de teatru ale lui Lotto. Era un vin exorbitant de scump, fumuriu și cu un gust care îi rămase mult timp pe limbă. După ce termină toată sticla, se ridică în picioare și urcă în biroul soțului ei, la mansardă. Arborele lui din jad, foarte mult timp neglijat, se înnegrise. Cărțile sale erau deschise prin odaie, hârtiile lui, împrăștiate pe birou.

Se aşează în fotoliul din piele şi se afundă în adâncitura pe care o făcuse trupului lui de-a lungul anilor. Îşi rezemă capul pe peretele din spatele ei, care lucea în locul unde îşi rezemase şi el capul cândva. Privi fereastra în faţa căreia el visase atâtea ore, pierdut în fanteziile lui, şi simţi nişte furnicături ciudate. Se simţea ca un uriaş de mărimea casei, cu luna deasupra capului şi cu vântul vâjâindu-i pe la urechi.

[Suferinţa este o durere interiorizată, un abces al sufletului. Furia este durere ca energie, o explozie neaşteptată.]

Va fi o dedicaţie pentru Lotto.

— Va fi amuzant, zise ea cu voce tare către casa goală.

14.

Ziua absolvirii. Dealuri purpurii, soare usturător. Festivitatea se termină prea repede, astfel încât toată lumea râdea, cu sufletul la gură. Faţa durdulie a lui Chollie printre privitori; nu zâmbea. Mathilde nu-şi bătuse capul să îi spună unchiului ei că absolvea facultatea. I-ar fi plăcut să îl revadă pe şofer, însă nu îi cunoştea numele adevărat. Nu mai vorbise cu Ariel de la ultima ei vizită în oraş, de când înţelegerea lor se încheiase. Nimeni nu venise să o vadă. Ei bine, oricum nu aşteptase pe cineva anume.

Se adunară în curtea facultăţii ca să asculte discursurile lungi şi glumele unui actor de comedie, însă ea nu era atentă, pentru că Lotto stătea în rândul din faţa ei, iar ea se holba la lobul rozaliu al urechii lui. Îi venea să îl ia între buze şi să i-l sugă. Ea păşi pe scenă în aplauzele politicoase ale celorlalţi. El păşi pe scenă într-un ropot de aplauze.

— E groaznic să fii foarte popular, zise ea în timp ce se sărutau în ploaia de toci aruncate în aer.

Partida rapidă de sex din camera lui, înainte ca el să-şi strângă lucrurile. Fesele ei pe biroul din lemn de stejar, râsetele lor înfundate când auziră o bătaie în uşă.

— Tocmai intru la duş! strigă el. Durează un sex.

— Ce?

Era sora lui, Rachel, care părea că se uită prin gaura cheii.

— La naiba, şopti el. O secundă! strigă el înroşindu-se la faţă, iar Mathilde îl muşcă de umăr ca să îşi înăbuşe râsul.

Când Rachel intră în cameră, Lotto scotea chiote sub apa rece a duşului, iar Mathilde stătea în genunchi şi îi aşeza încălţămintea într-o cutie din carton.

— Salut! îi spuse ea fetiţei, care, biata de ea, nu era nici pe aproape la fel de splendidă ca fratele ei.

Avea nasul lung și subțire, fața micuță, ochii apropiați, părul închis la culoare și întins ca o coardă de chitară. Câți ani să fi avut? în jur de nouă ani. Era îmbrăcată într-o rochiță frumoasă, dantelată. Privind-o cu ochi plini de uimire, ea zise cu răsuflarea întretăiată:

— Oh! Ești foarte frumoasă.

— Deja te plac, zise Mathilde, apoi se ridică și se apropie de fetiță, sărutând-o pe obraz.

Rachel îl văzu pe fratele ei ieșind din baie. Din umerii lui ieșeau aburi, în jurul taliei avea legat un prosop. Fugi la el și îl cuprinse pe după talie, iar el chicoti și zise:

— Rachel! Rachey-ray!

În spatele lui Rachel se afla mătușa Sallie, cea cu față de dihor, care avea aceleași gene ca fetița.

— Măi să fie, zise Sallie oprindu-se brusc atunci când dădu cu ochii de Mathilde; o roșeață se ridică din gulerul ei înalt. Tu trebuie să fii iubita nepotului meu. Chiar ne gândeam care fată va fi suficient de specială încât să pună labele pe el, iar acum m-am convins. Mă bucur să te cunosc. Poți să-mi spui Sallie.

Lotto privi înspre ușă, iar privirea lui se întunecă.

— Muvva e la toaletă? întrebă el. Sau acum urcă scările?

Limpede ca bună ziua: când mama și soția lui vor ajunge în aceeași încăpere, se vor îndrăgi pe dată, își zise el. Oh, dragul băiat.

Mathilde își îndreptă umerii, își ridică bărbia, așteptând-o pe Antoinette să intre. Schimbul de priviri, contextul. În dimineața aceea primise un bilețel în cutia poștală din campus: „Să nu crezi că nu te văd“, scria. Nu era semnat, însă mirosea a parfumul de trandafiri al lui Antoinette. Mathilde îl păstrase într-o cutie de pantofi care, ulterior, avea să se umple cu astfel de bilețele.

Sallie spuse:

— Nu. Îmi pare rău, dragul meu. Îți trimite urări de bine. Mi-a spus să-ți dau asta, rosti și îi întinse un plic.

Cecul se zărea prin el la lumina care răzbătea prin fereastră, însă purta scrisul lui Sallie, nu al mamei lui.

— Oh, făcu Lotto.

— Te iubește, spuse Sallie.

— Sigur, rosti el întorcându-se.

Lotto scoase afară lucrurile care nu îi încăpuseră în mașina combi, ca să se bucure alții de ele. Nu avea prea multe; Mathilde urma să îndrăgească indiferența lui pentru lucruri. După ce căraseră totul în apartamentul ei, unde aveau să mai locuiască o săptămână, plecaseră să cineze împreună cu Sallie și cu Rachel.

Mathilde sorbea din vin ca să își ascundă emoțiile. Nu își mai amintea ultima oară când șezuse împreună cu familia la aceeași masă, darămite într-un astfel de loc, foarte confortabil și de decent cum era acea încăpere ornată cu ferigi, cu fețe

de masă albe și candelabre din alamă, cu absolvenți fericiți și părinți chercheliți. Lotto și Sallie, care ședeau unul lângă celălalt, povesteau și chicoteau.

— Crezi că n-am știut ce făceai în vechiul coteț cu mezina îngrijitorului când erați mici? zise ea, iar el se îmbujoră de plăcere. Toată acea agitație și fețele voastre transpirate și pline de vinovăție când ați ieșit afară? Oh, drăguțule, ai uitat că pot vedea prin pereți.

Apoi făcu o grimasă, de parcă și-ar fi amintit de Rachel, însă aceasta nu o băga în seamă. Se holba la Mathilde, clipind foarte des, încât Mathilde începu să-și facă griji pentru pleoapele ei.

— Îmi place colierul tău, zise fetița în șoaptă.

Mathilde își duse mâna la colier și îl atinse. Era din aur, cu o piatră de smarald. I-l oferise Ariel, la Crăciunul trecut. Verdele ar fi trebuit să se potrivească cu ochii ei, însă culoarea lor se schimba mereu. Ea și-l desfăcu de la gât și îl prinse în jurul gâtului lui Rachel.

— E al tău, zise ea.

Mai târziu, Mathilde se va gândi la acel cadou, oferit sub impulsul momentului – un colier în valoare de zece mii de dolari, în jurul gâtului unei fetițe – și se va simți împăcată cu acest gest, în ciuda perioadei de sărăcie lucie trăite în apartamentul de la subsol din Greenwich Village, în ciuda faptului că Mathilde sărea peste masa de prânz ca să poată plăti factura de telefon. Prețul unei prietenii de-o viață era mic.

Fetița făcu ochii mari de uimire, apoi luă smaraldul în palmă și își odihni capul pe brațul Mathildei.

Când își ridică privirea, Mathilde încremeni. La masa alăturată ședea Ariel. O privea peste salata neatinsă. Zâmbea, însă privirea lui era de gheață.

Nu își mută privirea. Fața ei deveni inexpresivă și îl privi drept în ochi, până când el îi făcu semn chelnerului. Îi șopti ceva, iar chelnerul se îndepărtă în grabă.

— Ți s-a făcut pielea de găină, observă Rachel atingând brațul Mathildei.

Apoi, Mathilde se trezi cu chelnerul lângă ea, desfăcând o sticlă de șampanie extrem de scumpă. Văzând asta, Sallie izbucni:

— N-am comandat asta!

Chelnerul răspunse împăciuitor:

— Știu, știu. Este un cadou de la un admirator. Îmi permiteți?

— Ce frumos! Te rog. Lotto are o mulțime de admiratori, zise Mathilde. Rolul lui Hamlet l-a făcut o celebritate prin părțile astea. E genial.

— Oh, știu, zise Sallie.

Lotto radia de încântare și se umfla în pene. Căută din priviri persoana care ar fi putut trimite la masa lor acea sticlă de șampanie. Încântarea lui era atât de mare, încât atunci când privirea lui cădea asupra cuiva, persoana respectivă își ridica privirea din farfurie sau își întrerupea conversația, cu o expresie nedumerită întipărită pe față. Aproape toți cei vizați îi zâmbeau la rândul lor,

astfel încât, în acea seară magică, cu razele soarelui care pătrundeau prin ferestre ca niște râuri aurii, cu vârfurile copacilor care se unduiau în adierea vântului, și cu străzile pline de oameni fericiți, Lotto dădu naștere în zeci de piepturi unui val inexplicabil de bucurie, care înveseli și mai mult atmosfera deja relaxată din încăpere. Atracția animalică este reală; se răspândește de la corp la corp. Până și Ariel îi zâmbi. Zâmbetele uimite rămaseră pe fețele unor oameni, în expectativă, parcă, sperând ca el să îi privească din nou sau întrebându-se cine era, deoarece în acea zi și în acea lume, el era Cineva.

— Dacă tot bem șampanie, zise Mathilde, privind cum bulele „sfârâie" în paharul ei, Lotto și cu mine aveam de făcut un anunț.

Lotto se uită peste masă la Mathilde, clipi, apoi zâmbi și se întoarse către mătușa și către sora lui.

— Regret că Muvva nu este aici ca să audă asta. Dar nu mai are rost să păstrăm secretul. Ne-am căsătorit, zise el sărutându-i mâna Mathildei.

Ea îl privi și simți cum o inundă valuri de căldură, unul după altul. Era în stare să facă orice pentru bărbatul acesta.

În acel tumult de felicitări și exclamații, cei de la mesele apropiate, care începură să aplaude, trăseseră cu toții cu urechea, Rachel, care izbucni în plâns de fericire, Sallie care își făcea vânt cu mâinile, deși era evident că aflase deja vestea, Mathilde se uită la Ariel. El se ridicase însă în picioare și ieșise din restaurant, spatele lui subțire și bleumarin făcându-se nevăzut dincolo de ușă. Scăpase de el. Pentru totdeauna, gândi ea. Simți o ușurare, de parcă ar fi fost învăluită de o boare răcoroasă. Dădu pe gât paharul de șampanie și strănută.

•

La o săptămână după absolvire, Mathilde privea prin luminator în grădina din curte, unde arțarul japonez își legăna frunzele în bătaia vântului, ca pe niște mâini micuțe.

Deja știa. Acel apartament avea să fie primul ei cămin adevărat după mulți ani de rătăcire. Avea douăzeci și doi de ani. Era îngrozitor de obosită. Aici, cel puțin, se putea odihni.

Îl simțea pe Lotto în spatele umărului ei drept, emanând căldura lui specifică. Ea știa că, într-o clipă, Lotto se va întoarce și va spune o glumă care o va face să râdă pe tipa de la agenția imobiliară, iar aceasta va vorbi pentru prima oară cu o voce caldă; fără să vrea, și în ciuda faptului că știa că nu era prea potrivit să investească în acești oameni tineri, fără bani, ea va fi interesată de ei. Va trimite o plăcintă *quiche* în ziua în care aceștia se vor muta în apartament; va trece pe la ei când va fi prin zonă și le va aduce mici atenții dulci. „Oh, Lotto", gândi Mathilde cu disperare. La fel ca în cazul altor persoane extrem de atrăgătoare, și el era înconjurat de un soi de aură. Ceea ce iubeau cel mai mult oamenii la soțul ei era faptul că reușea să îi facă să îi răspundă pe un ton mult mai dulceag.

Mathilde mirosi pardoseala, care era lustruită cu ceară de albine. Auzi pisica vecinei mieunând pe hol. Admiră frunzele care zgâriau ușor cerul. Intimitatea acelui loc o făcu să se simtă împlinită.

Fu nevoită să înăbușe acea voce interioară care o împingea să spună nu, să plece de acolo. Nu merita nimic din toate astea. Ar fi putut renunța la tot doar clătinând tristă din cap și spunând că poate ar fi fost mai bine să mai caute. Dar problema cu Lotto tot ar fi rămas. La urma urmei, el devenise casa ei.

La marele fix: gluma, râsul. Mathilde se întoarse. Soțul ei – zeul, zeul meu, al ei, pentru toată viața – zâmbea. El își ridică mâinile, îi prinse bărbia între ele și îi mângâie sprâncenele cu degetele mari.

— Cred că-i place, zise el, iar Mathilde încuviință, incapabilă să vorbească.

Ar fi putut trăi doar hrănindu-se cu fericire în sărăcia lor lucie, în acel apartament. Din cauza lipsurilor, erau subțiri ca niște fauni; apartamentul lor era mai spațios datorită lor. Cadoul lui Rachel – alocația pe care o adunase ea – nu le mai fu de ajuns după trei petreceri și după ce plătiră chiria și alimentele. Fericirea te alimentează, dar nu te hrănește. Ea încercă să servească la bar, să facă propagandă pentru Sierra Club, însă eșuă în ambele direcții. Rămaseră fără electricitate; aprindeau lumânările pe care ea le furase de pe mesele în aer liber ale unui restaurant și se duceau la culcare la ora opt seara. Organizau petreceri la care prietenii aduceau de mâncare, astfel încât să poată mânca pe săturate, și nimeni nu se supăra dacă păstrau resturile. În octombrie, când mai aveau doar treizeci și patru de cenți în contul curent, Mathilde intră în galeria lui Ariel.

El privea un tablou mare și verde de pe perete, la capătul celălalt al încăperii. O privi când ea spuse: „Ariel", însă nu se clinti din loc.

Recepționera era nouă, slabă, brunetă și plictisită. Terminase la Harvard, cu siguranță. Acel aer impunător, lungimea și strălucirea părului. Aceasta va fi, ulterior, Luanne.

— Aveți programare? întrebă ea.

— Nu, răspunse Mathilde.

Ariel își încrucișă brațele peste piept și așteptă.

— Am nevoie de o slujbă, îi strigă ea peste spațiul imens.

— Nu avem posturi libere, zise recepționera. Îmi pare rău!

Mathilde îl privi îndelung pe Ariel, până când recepționera spuse pe un ton aspru:

— Scuzați-mă. Aceasta este o afacere privată. Trebuie să plecați. Scuzați-mă.

— Ești scuzată, îi spuse Mathilde.

— Luanne, du-te și adu-ne, te rog, trei *cappuccini*, zise Ariel.

Mathilde oftă: *cappuccini*. Fata trânti ușa în urma ei după ce ieși.

— Vino aici, zise Ariel.

Lupta pe care Mathilde o ducea cu ea însăși rămase invizibilă când se apropie.

— Mathilde, în ce lume ți-aș putea fi eu dator, oare, cu o slujbă? întrebă el cu blândețe.

— Nu-mi ești dator cu absolut nimic, zise ea. Sunt de acord.

— Cum poți să-mi ceri ceva după comportamentul tău?

— Comportament? repetă ea.

— Nerecunoștință, atunci, spuse el.

— Ariel, nu ți-am fost niciodată nerecunoscătoare. Am respectat partea mea de înțelegere. După cum ai spus și tu mereu, a fost doar o chestiune de afaceri.

— O chestiune de afaceri, zise el.

Se înroși la față. Sprâncenele lui erau ca niște arcuri direcționate în sus.

— Te-ai căsătorit cu Lancelot ăsta cu două săptămâni înainte de absolvire. Pot doar bănui o relație conjugală. Mie nu mi se pare că ai respectat partea ta de înțelegere.

— Te-am cunoscut în aprilie, în ultimul an de liceu, zise ea. Dacă stăm bine să ne gândim, am prelungit contractul cu două săptămâni.

Își zâmbiră. El închise ochii și oftă. Când îi deschise, erau umezi.

— Știu că a fost doar o chestiune de afaceri, dar mi-ai rănit foarte tare sentimentele, zise el. Am fost bun cu tine. M-a surprins când ai plecat fără să mai păstrezi legătura, Mathilde.

— Afaceri, repetă ea.

O măsură din priviri. El îi cumpărase acei pantofi frumoși pe care îi purta în acel moment și care erau uzați în vârf. El îi cumpărase costumul negru. Nu își mai tăiase părul din vară. El mișcă ochii și își înclină capul într-o parte.

— Ești slabă. Ai nevoie de bani. Înțeleg. Tot ce ți-a mai rămas este să cerșești, rosti el cu blândețe.

— Eu nu cerșesc, răspunse ea.

El râse, iar recepționera cea îmbufnată își făcu apariția zgomotoasă, aducând o tavă cu trei cappuccino. Ariel zise cu voce înceată:

— Ai noroc că țin la tine, Mathilde.

Apoi, rosti mai tare:

— Luanne, ți-o prezint pe Mathilde. Va lucra cu noi începând de mâine-dimineață.

— Oh, minunat, zise Luanne lăsându-se pe spătarul scaunului.

Îi urmări cu atenție, sesizând ceva.

— Sunt angajata galeriei, spuse Mathilde în timp ce se îndreptau agale înspre ușă. Nu a ta. Nu mai sunt pe piață.

Ariel o privi, iar ea, care petrecuse foarte mult timp cu el, știa ce gândea: „Mai vedem noi".

— Dacă mă atingi, plec, spuse ea. E o promisiune.

•

Mai târziu, când ea va avea șaizeci de ani, iar Ariel șaptezeci și trei, va auzi că el este bolnav. Nu mai știa de unde auzise vestea. Poate îi șoptise cerul la ureche. Poate chiar aerul. Nu știa decât că suferea de cancer pancreatic. Rapid și feroce. Ea ezită timp de două săptămâni, apoi, într-un final, se duse să îl vadă.

Era întins pe un pat de spital pe terasa apartamentului său. Numai cupru, ghivece ornamentale și priveliște. Ea își ținu ochii larg deschiși și respiră. El părea o halcă de carne cu oase în ea.

— Îmi place să privesc păsările, zise el pe un ton tăios.

Ea își ridică privirea; nicio pasăre.

— Ține-mă de mână, spuse el.

Ea se uită la mâna lui, însă nu i-o atinse. El își întoarse capul către ea. Carnea se scurse pe falcă.

Ea așteptă. Îi zâmbi. Vedea clădirile luminate de soare cu colțul ochiului.

— Ah, făcu el.

Pe fața lui apăru o urmă de blândețe, era aproape veselă.

— Nu acceptă comenzi.

— Corect, răspunse ea.

Apoi, își spuse: *Oh, fată nemiloasă, salut. Nu te-am văzut de multă vreme.*

— Te rog, Mathilde, spuse el. Ia mâna rece a unui muribund.

Ea îi luă mâna, o lipi de pieptul ei și o ținu acolo. Ceea ce nu trebuia rostit rămase nerostit. El adormi, iar asistenta ieși pe terasă în vârful picioarelor. Mathilde intră în apartamentul steril și amenajat cu gust, dar nu întârzie în fața tablourilor pe care odinioară le cunoscuse foarte bine datorită încrâncenării cu care se holba la ele, numărând minutele până când putea să plece. Mai târziu, pășind în umbrele reci și în lumina strălucitoare a după-amiezii care pătrundea printre clădiri, simți că nu se mai poate opri; abia dacă mai putea respira; îi făcea bine să umble din nou pe acele picioare sprintene, fără să știe încotro se îndrepta.

15.

Detectivul particular pe care îl angajase avocatul ei nu era așa cum se așteptase Mathilde. Nu era nici genul unui dur, nici genul unei bunicuțe englezoaice cu păr moale. Mathilde își dădu seama, amuzată, că citise prea multe cărți cu Miss Marple și Philip Marlowe. Fata asta avea nasul ca o bardă și părul lățos și oxigenat. Avea un piept generos, cu un delfin tatuat în partea de sus, care se pregătea parcă să sară în decolteul ei. Cercei uriași. Agitația ei aparentă ascundea un substrat vigilent.

— Uf, zise Mathilde cu voce tare când dădură mâna.

N-o făcuse intenționat. Era singură de atâta vreme, încât uitase de codul bunelor maniere. Asta se întâmpla la două zile după ce Chollie o luase prin surprindere și o găsise goală în piscină. Se întâlniră în curtea unei cafenele din Brooklyn, cu vântul jucându-se printre crengile copacilor.

Fata nu se simți jignită; râse. Deschise dosarul care conținea o fotografie a lui Chollie, adresa, numărul de telefon și toate informațiile pe care Mathilde le considerase utile atunci când vorbiseră la telefon.

— Nu știu până unde ai ajuns cu investigațiile tale, zise Mathilde. El a fost cel care a înființat „Charles Watson Fund." Firma de brokeraj pentru investitori. Nu știu dacă ai aflat deja asta. A înființat-o acum douăzeci de ani, pe vremea când era doar un puștan. A folosit schema Ponzi, sunt convinsă de asta.

Fata își ridică privirea, părând extrem de interesată.

— Ați investit și dumneavoastră? întrebă ea. Despre asta este vorba?

— Nu sunt tâmpită, ce naiba! zise Mathilde.

Fata clipi și se lăsă pe spătarul scaunului. Mathilde spuse:

— Oricum, cred că este vorba despre schema Ponzi, însă am nevoie de dovezi și de mai multe informații. Chestii personale. Cele mai murdare secrete. Când îl vezi pe individ, îți dai seama că ascunde multe schelete în dulap. Poate și la propriu. E o jigodie de ultimă speță și vreau să îl jupoi de viu.

Zâmbi larg.

Fata o privi îndelung pe Mathilde, apoi spuse:

— Știți, sunt suficient de experimentată încât să îmi pot alege singură cazurile.

— Mă bucur să aud asta, zise Mathilde. Nu angajez proști.

— Singura mea ezitare este aceea că, în cazul dumneavoastră, pare a fi o vendetă personală, zise fata, iar lucrurile o pot lua razna.

— Mda, păi, o crimă ar fi ceva prea simplu, zise Mathilde.

Fata zâmbi și spuse:

— Îmi place să văd curaj la o doamnă.

— Dar eu nu sunt o doamnă, zise Mathilde sătulă deja de acest flirt ciudat.

Termină cafeaua din cană, astfel încât să poată pleca. Se ridică în picioare, însă fata spuse:

— Așteptați.

Fata își trase brațele prin mânecile cămășii și o întoarse, astfel încât decolteul ajunse în spate, conferindu-i o înfățișare profesională. Își scoase peruca lățoasă, lăsând să i se vadă părul șaten, tuns într-un bob scurt. Își scoase cerceii și genele false. Era o cu totul altă persoană, severă și serioasă. Părea a fi singura absolventă de matematică din toată facultatea.

— A fost o deghizare a la Bond, rosti Mathilde. Foarte amuzant. Pun pariu că așa închei o înțelegere de obicei.

— De obicei, spuse tânăra.

Părea nedumerită.

— Și delfinul de pe sân? întrebă Mathilde.

— Am făcut prostii în tinerețe, răspunse fata.

— Cu toții am făcut prostii în tinerețe, zise Mathilde. Mie mi se par delicioase.

Își zâmbiră peste masa presărată cu polen.

— În regulă. Sunt mulțumită cu tine.

— Vei fi mai mult decât mulțumită, scumpo, rosti fata, apoi se aplecă în față și îi atinse mâna Mathildei suficient de îndelung, încât să o facă să înțeleagă.

„Furia-mi este hrană; ființa-mi este cină,
Astfel răbda-voi de foame cu hrana lângă mine.“[13]

Spune Volumnia în piesa lui Shakespeare, „Coriolan“. Ea – dură, stăpână pe sine – este mult mai interesantă decât Coriolan.

Vai! nimeni nu va merge să vadă o piesă de teatru intitulată „Volumnia”.

16.

Norii coborâseră, deși lumina soarelui pătrundea prin ferestre.

Era proaspăt angajată la firma de internet. Aceasta administra un site de matrimoniale care ulterior avea să se vândă cu un miliard de dolari. La galerie lucrase timp de trei ani; în fiecare dimineață inspira adânc pe trotuar și închidea ochii, adunându-și curajul să intre. Deși toată ziua simțea privirea lui Ariel ațintită asupra ei, își făcea treaba. Avea grijă de artiști, îi liniștea, le trimitea cadouri de zilele lor de naștere. „Are un talent excepțional, zicea el atunci când o prezenta cuiva, într-o bună zi, Mathilde va conduce galeria.” Luanne făcea o grimasă de fiecare dată când el spunea asta. Într-o bună zi, un artist agitat sosi cu avionul din Santa Fe, iar Ariel îl scoase la o cină prelungită. Când se întoarseră, o găsiră pe Mathilde șezând pe întuneric în biroul din spate transcriind un catalog pentru o expoziție. Ea își ridică privirea și încremeni. Ariel stătea în prag și o privea. El se apropie încet, încet. Își așeză mâinile pe umerii ei și începu să i-i maseze. Se lipi de spatele ei. După ce așteptase foarte mult timp o încheiere, ea fu dezamăgită de lipsa lui de tact: un gest neașteptat de grosolan, frecare. Ea se ridică în picioare și spuse:

— Am terminat.

[13] William Shakespeare, „Coriolan”, Actul IV, scena 2 (n.tr.).

Trecu pe lângă Luanne, care îi privea de lângă ușa de la intrare, își luă tot concediul medical și își găsi o altă slujbă în câteva zile, fără să îi mai spună lui Ariel că pleca de la galerie pentru totdeauna.

Însă, în acea dimineață, Mathilde nu se putea concentra la muncă. Ea intră în biroul șefului ei, rugându-l să fie scutită, iar el o privi cum pleacă, mijind ochii în spatele ochelarilor și strâmbând din gură.

În parc, frunzele de arțar aveau o strălucire aparte, de parcă ar fi fost poleite. Rătăcise pe străzi timp îndelungat, așa că atunci când se întoarse acasă abia își mai simțea genunchii. Avea un gust amar în gură. Îngrozită, ea scoase un bețișor din cutia de douăsprezece pe care o ținea ascunsă după prosoape. Urină pe el. Așteptă. Bău o sticlă întreagă de apă. Repetă procedura de mai multe ori și de fiecare dată bețișorul îi dădu același răspuns: „da“. Semnul plus. Ai pus-o! Aruncă bețișoarele într-o pungă pe care o îndesă pe fundul coșului de gunoi.

Auzindu-l pe Lotto intrând în apartament, ea se spălă cu apă rece pe ochi.

— Hei, iubitule! strigă ea. Cum ți-a trecut ziua?

El începu să trăncănească despre o audiție, un rol infim într-un spot publicitar, pe care nici măcar nu și-l dorea, deoarece era umilitor, însă îl văzuse pe băiatul acela din emisiunea aceea de televiziune de la sfârșitul anilor ’70, cel cu părul lins și urechile ciudate, își mai amintea? Ea își șterse fața, își trecu degetele prin păr și își exersă zâmbetul până când acesta nu mai păru foarte speriat. Ieși din baie, cu haina pe ea, și spuse:

— Tocmai mă duceam să cumpăr o pizza.

— Mediteraneană? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Te ador până în măduva oaselor.

— Și eu, zise ea, cu spatele la el.

Închise ușa de la intrare și se prăbuși pe scările care duceau la apartamentul doamnei care locuia la etaj, se întinse pe spate și își încrucișă brațele peste ochi, deoarece nu știa ce să facă. Ce să facă?

Mathilde simți un miros puternic de picioare. Văzu pe treapta de lângă fața ei o pereche de papuci brodați, extrem de uzați, cusuți cu ață ca să nu se desfacă.

Bette, vecina de la etaj, privea de sus la Mathilde.

— Vino cu mine, zise femeia cu un accent pur britanic.

Mathilde o urmă amorțită pe bătrână pe scări în sus. O pisică se năpusti la ea ca un clovn micuț. Mathilde observă cu uimire că apartamentul era extrem de curat, amenajat cu mobilă de la mijlocul secolului. Pereții, o suprafață albă și lucioasă. Pe masă, un buchet de frunze de magnolie, o strălucire verde-închis cu un maro plăcut dedesubt. Pe polița șemineului, trei crizanteme bordo. Nu se așteptase la nimic din toate astea.

— Ia loc, spuse Bette.

Mathilde se conformă. Bette se îndepărtă, târându-și picioarele.

În scurt timp, ea reveni cu o cană de ceai fierbinte de mușețel și o bucată de *LU Petit Écolier Chocolat Noir*. Mathilde mușcă din ciocolată, iar gustul o purtă în curtea unei școli, unde lumina se juca printre frunzele întinse în praf, o rezervă nouă de cerneală în stilou.

— Nu te condamn. Nici eu nu mi-am dorit copii, zise bătrâna privind-o pe Mathilde de-a lungul nasului ei lung.

Avea firimituri pe buze.

Mathilde clipi.

— Pe vremea mea, nu știam nimic. Nu trăiam într-o epocă în care să avem de ales. Am rămas grea cu Lysol. Câtă ignoranță. Când mi-a venit sorocul, m-am dus la femeia de la papetărie, care avea un cuțit cu lamă subțire. A fost îngrozitor. Îmi doream să mor. Și aș fi putut-o face foarte ușor. În schimb, am rămas stearpă.

— Isuse, zise Mathilde. Oare am vorbit cu voce tare singură?

— Nu, zise Bette.

— Atunci, cum ați știut? întrebă Mathilde. Abia dacă ne cunoaștem.

— E un har al meu, răspunse Bette. Îmi dau seama după cum se comportă o femeie. De multe ori am intrat în bucluc pentru că am pomenit despre asta atunci când era vorba despre o surpriză neplăcută. Mi-am dat seama despre tine de vreo două săptămâni.

Ședură împreună în acea după-amiază lungă. Mathilde privea crizantemele, aducându-și aminte să-și bea ceaiul abia după ce acesta se răcise.

— Iartă-mă, zise Bette, dar, din punctul meu de vedere, cel puțin, un copil nu ar fi cel mai cumplit lucru care s-ar putea întâmpla. Ai un soț care te adoră, o slujbă, o casă. Pari să ai în jur de treizeci de ani, vârsta potrivită. Un copil în această casă nu ar fi cel mai cumplit lucru. Mi-ar plăcea să am grijă de un copilaș din când în când și să îl învăț poeziile scoțiene pe care mi le spunea bunica mea. „Eenity feenity, fickety feg“. Sau, nu, „As eh gaed up a field o neeps“, ce zici? Să îl răsfăț cu biscuiți. Când va putea mânca biscuiți, desigur. N-ar fi cel mai cumplit lucru.

— Ar fi cel mai cumplit lucru, zise Mathilde. N-ar fi corect față de lume. Sau față de copil. Și, apropo, n-am decât douăzeci și șase de ani.

— Douăzeci și șase! exclamă Bette. Uterul tău este, practic, bătrân. Ouăle tale încep să se rablagească. Și ce, crezi că ai da naștere unui monstru? Unui Hitler? Te rog. Uită-te la tine. Ai câștigat loteria genetică.

— Dumneavoastră râdeți, spuse Mathilde, însă copiii mei ar ieși cu colți și gheare.

Bette se uită la ea.

— Eu mi le ascund foarte bine, zise Mathilde.

— Nu sunt eu în măsură să te judec, spuse Bette.

— Nu sunteți, zise Mathilde.

— Te voi ajuta, spuse Bette. Nu sări așa în sus. Te voi ajuta. Nu vei fi singură în treaba asta.

•

— Dumnezeule, ți-a luat o veșnicie, spuse Lotto când ea se întoarse cu pizza.

Era prea înfometat ca să o vadă, asta până când înfulecă patru felii. Până atunci, ea reușise să își recapete stăpânirea de sine.

Noaptea, ea visă creaturi care trăiau în întuneric. Viermi orbi, șerpuitori, cu strălucire de perlă și piele brăzdată de vinișoare albastre. Alunecoși și umezi.

Urâse întotdeauna femeile însărcinate. Erau ca niște cai troieni.

Se îngrozea când se gândea că în interiorul unei ființe umane creștea o altă ființă umană. Un alt creier, care avea gânduri proprii. Mult mai târziu, Mathilde va urmări cu privirea o femeie cu burta atât de mare, încât stătea să pocnească, întinzându-se după o acadea de pe raftul de sus, și își va imagina cum este să ai o altă persoană înăuntrul tău, o persoană pe care nu ai înghițit-o pe de-a-ntregul. Una care nu era sortită eșecului de la început. Femeia se uită iritată la Mathilde, care era suficient de înaltă încât să ajungă la raft; apoi, pe chipul ei apăru acea expresie pe care Mathilde o disprețuia la femeile însărcinate, acea aură de sfințenie.

— Vă pot ajuta? o întrebă femeia cu o voce dulceagă.

Mathilde se întoarse brusc și o luă în direcția opusă.

Se ridică din patul unde Lotto dormea liniștit, luă o sticlă de rom și urcă la apartamentul lui Bette. Rămase în fața ușii, fără să bată, însă Bette îi deschise. Purta o cămașă de noapte ponosită, iar părul îi era un vâlvoi cenușiu.

— Haide, intră, îi zise ea.

O așeză pe Mathilde pe canapea, o înveli cu o pătură din lână și îi plantă pisica în brațe. Așeză lângă mâna Mathildei o cană de ciocolată caldă, îmbibată cu rom. Pe ecranul televizorului, Marilyn Monroe în alb și negru. Bette se așeză în fotoliu și începu să sforăie. Mathilde se întoarse tiptil în apartament înainte să se trezească Lotto, se pregăti de parcă ar fi mers la serviciu, apoi sună să-și ia o zi liberă pe caz de boală. Bette, cu fața aproape de volan, șezând pe pernele de pe canapeaua ei, o duse la o clinică.

[Rugăciunea Mathildei: Lasă-mă să fiu valul. Și dacă nu pot fi valul, atunci lasă-mă să fiu falia de pe fundul oceanului. Lasă-mă să fiu prima fisură înspăimântătoare.]

Mult timp după aceea, Mathilde se simți lipicioasă în interior. Elimina o secreție gri și gelatinoasă. Nu că ar fi regretat ceva; doar că scăpase ca prin urechile acului. Lotto se purta distant cu ea, parcă s-ar fi aflat pe un vârf de deal pe care ea obosise să îl mai urce. Trecea prin viață, lăsând zilele să o târască după ele.

Însă i se întâmplară mici miracole care o scoaseră din acea stare. Macarons trandafirii în cutia poștală din alamă, într-o pungă din hârtie ceruită. O hortensie albastră, ca o căpățână de varză, pe pragul ușii. Mâini reci și zbârcite care îi mângâiau obrajii în timp ce coborau scările. Erau micile atenții ale lui Bette. Lumini strălucitoare în întuneric.

„Va fi greu, îi spusese Bette în sala de așteptare, dar corect. Suferința ta se va estompa cu timpul." Avusese dreptate.

Când Mathilde avea douăzeci și opt de ani, soțul ei plecă pentru o săptămână în Los Angeles, unde obținuse un rol într-un film polițist. Ea își făcu programare la doctor pentru sterilizare.

— Ești sigură? o întrebă doctorul. Ești încă tânără, te poți răzgândi. N-ai de unde să știi când va începe să-ți bată ceasul biologic.

— Ceasul meu este stricat, răspunse ea.

Doctorul o privi îndelung: cizmele cu tocuri înalte și părul blond, dunga trasă cu dermatograful, curbată în exterior pentru a crea impresia că avea ochi de pisică. Lui i se păru că o înțelege și o consideră vanitoasă. Apoi încuviință și plecă brusc. Îi fixă niște bobine mici în trompe; ea mâncă Jell-O și se uită la desene animate în timp ce asistentele îi schimbară cateterul. Fusese o după-amiază chiar plăcută.

Dacă ar fi nevoită, ar repeta din nou procedura. Ca să-și salveze onoarea. Ca să se salveze pe ea însăși. Ar repeta-o la nesfârșit dacă ar fi nevoită.

17.

Mathilde nu o recunoscu pe tipa care era detectiv particular și care o aștepta pe treptele Muzeului Metropolitan. Se aștepta să o vadă pe fata pe care o întâlnise la cafeneaua din Brooklyn în urmă cu două săptămâni, fie cu aceeași perucă și același delfin la vedere, fie cu o înfățișare spilcuită. În fața muzeului mai erau un grup de turiști destul de corpolenți, un tânăr, pe care Mathilde îl privi cu atenție, și o școlăriță cu păr bălai, care purta un kilt și un blazer și care căra un rucsac greu în spate. Când se așeză lângă școlăriță, aceasta se întoarse și îi făcu cu ochiul.

— Dumnezeule! exclamă Mathilde. Limbajul trupului și tot tacâmul. Picioare zvelte și atitudine. Parcă m-am văzut pe mine, cea de acum treizeci de ani.

— Am avut un filaj mai devreme, zise fata. Îmi iubesc meseria.

— Ești fata cu multe costume, nu? zise Mathilde.

Fata zâmbi trist. Pentru o clipă, își arătă vârsta.

— Ei bine, am fost actriță, răspunse ea. Întotdeauna mi-am dorit să fiu versiunea mai tânără a lui Meryl Streep.

Deoarece Mathilde nu zise nimic, fata continuă:

— Și, da. Firește că am știut despre soțul tău. De fapt, l-am și cunoscut. În tinerețe, am jucat într-una dintre piesele lui. Atelierul pentru „Cartea de magie" de la ACT din San Francisco. Toată lumea îl iubea. Știi, întotdeauna m-am gândit la el ca la o rață. Atunci când era adorat, Lancelot Satterwhite se simțea ca o rață pe apă. Nu își dorea decât să înoate printre adulatori, fără ca aceștia să îl poată atinge.

— Ai dreptate, spuse Mathilde. Îmi dau seama că, într-adevăr, l-ai cunoscut.

— Poate n-ar trebui să spun asta, dar, acum că nu mai este, nu văd niciun rău în asta. Dintre toți oamenii, tu știi cel mai bine cum a fost. Actorii și echipa au făcut un pariu. Ori de câte ori cineva o dădea în bară la repetiții, trebuia să pună într-un borcan o monedă de 25 de cenți, iar cel sau cea care reușea să îl seducă pe Lancelot păstra banii. Băieți și fete deopotrivă. Toți doisprezece.

— Cine a câștigat? întrebă Mathilde.

Își mișcă ușor colțul gurii.

— Nu te agita, îi zise fata. N-a reușit nimeni. În seara premierii i-am dat banii regizorului, a cărui soție născuse de curând.

Scoase un dosar din rucsac și i-l dădu Mathildei.

— Mă ocup în continuare de chestiile personale. Sunt convinsă că nu e în regulă ceva, trebuie doar să descopăr ce anume. Între timp, am mituit un informator din interiorul companiei lui Charles Watson. E prim-vicepreședinte. Se consideră un turnător de viță nobilă. A strâns o avere considerabilă și deține o casă în Hamptons, *ad nauseam*. Dosarul acesta conține doar ce se vede la suprafață. Lucrurile stau altfel în profunzime, crede-mă.

Mathilde citi, iar când își ridică privirea, strada era inundată de lumina soarelui.

— Dumnezeule mare! exclamă ea.

— Mai am și alte informații, zise fata. E destul de grav. Va stârni furia multor bogătani. Indiferent de motiv, o să facem o favoare întregii lumi.

— Ei bine, nu m-am grăbit niciodată să spun „hop" până n-am sărit gardul, zise Mathilde. Vom sărbători cum se cuvine când îmi vei aduce informații personale.

— Vom sărbători? Tu și cu mine și un apartament la St. Regis? întrebă fata ridicându-se în picioare.

Mathilde îi privi picioarele zvelte și goale, buzele subțiri, expresia vigilentă de pe fața încadrată de părul blond. Zâmbi, simțind cum mecanismul ruginit al flirtului se pune în funcțiune. Nu mai fusese niciodată cu o femeie. Probabil ar fi mai blând, mai puțin musculos, ca un soi de yoga sexuală. Măcar va fi o noutate.

— Poate, spuse ea. Depinde de ce-mi dai.

Fata fluieră încet, apoi spuse:

— Mă apuc de lucru.

•

La patru ani de la moartea lui Lotto, când Mathilde avea cincizeci de ani, își cumpără un bilet de avion pentru Paris.

Din avion, totul era foarte strălucitor și se văzu nevoită să își pună ochelarii de soare la ochi. Chiar și așa, lumina puternică pătrundea prin lentile, provocându-i dureri de cap. De asemenea, nu dorea să observe cineva cât de mult o copleșea mirosul locului unde se întorcea, cum ochii se umpluseră de lacrimi.

Era din nou mică. În această limbă, devenea din nou invizibilă. După ce trecu de poartă, se așeză la masă, într-o cafenea, ca să își adune gândurile. Când chelnerul din aeroport îi aduse *espresso* și *pain au chocolat* într-o pungă din plastic, el îi vorbi într-o franceză clară, apoi se întoarse și se adresă într-o engleză flexionară persoanelor sofisticate care ședeau la o masă alăturată. Când veni momentul să plătească, ea nu înțelese care era treaba cu euro. Scotoci în geantă după franci.

În acea zi mohorâtă și cenușie, Parisul o copleși cu mirosurile lui. Gaze de eșapament, urină, pâine, rahat de porumbel, praf, platani umbroși și vântul.

Taximetristul, care avea un nas cu porii dilatați, o privi îndelung în oglinda retrovizoare și o întrebă dacă se simțea bine. Văzând că ea nu îi răspunde, el îi zise cu blândețe:

— Poți plânge aici, căprioară. Poți plânge cât vrei. Nu e greu să vezi o femeie frumoasă plângând.

Când ajunse la hotel, făcu un duș și se schimbă, apoi închirie un Mercedes alb și ieși în oraș. Vuietul traficului o liniști pe americanca din ea.

Sensurile giratorii deveneau mai comprimate. Străzile mai mici. În cele din urmă, se transformară în pământ. În peisaj își făcură apariția vacile, tractoarele, satele din piatră cenușie acoperită cu funingine, aproape abandonate.

Lucrurile care în mintea ei luaseră proporții uriașe în realitate erau extrem de mici. Fațada casei fusese reîmprospătată, iar acum ascundea o vopsea albă sub iedera cățărătoare. Pietrișul de pe alee fusese înlocuit cu altul nou, crem, finisat. Tisele crescuseră și fuseseră tunse, asemenea băieților în prima zi de școală. Via se întindea ca un covor verde cât vedeai cu ochii, până în pășunile de altă dată ale bunicii ei.

Un bărbat, puțin mai tânăr decât Mathilde, repara pe alee roata unei motociclete. Purta o haină de motociclist, iar părul îi era dat cu gel peste frunte. Mathilde recunoscu în el aceleași degete lungi ca ale ei, același gât zvelt, aceeași ureche stângă cu vârful îndoit.

— Papa, zise ea cu voce tare, însă nu, acest bărbat era mult prea tânăr.

În bovindou își făcu apariția o femeie. Era robustă, cu ochii roșii, mai în vârstă, deși avea părul vopsit în negru. Pe pleoapele inferioare era dată generos cu dermatograf. O privi pe furiș pe Mathilde, care ședea în mașină, și își mișcă

buzele ţuguiate, de parcă ar fi mestecat ceva. Mâna care ţinea draperia era roşie şi zbârcită, ca şi cum şi-ar fi petrecut toată viaţa în măruntaie reci de peşte.

Mathilde îşi amintea o cămară plină cu toate soiurile de brânză, mirosul copleşitor. Se îndepărtă, orbită parcă.

În sătuc, catedrala era o ruşine. O grămadă de pietre în stil romanic, acolo unde ea îşi amintea, de fapt, o construcţie impunătoare, în stil gotic. La tutungerie se vindeau ouă necurăţate de găinaţ. Deşi nu era încă amiază, *la boulangerie*[14] se închidea. Intră într-o clădire unde puteai comanda pizza pentru acasă, dar unde se afla şi *la mairie*[15].

Când primăriţa luă loc, iar Mathilde îi spuse ce voia, aceasta se înfurie şi începu să clipească foarte des, încât îşi lăsă urme de rimei negru pe interiorul ochelarilor.

— Sunteţi absolut convinsă? întrebă ea. Casa aceea este în familia lor de sute de ani.

— Este singura casă pe care mi-o doresc, zise Mathilde.

Accentul breton îi reveni repede. Era ferm şi de neclintit ca şi stâncile.

— O să vă coste, îi zise primăriţa. Familia respectivă este foarte zgârcită, ţine foarte mult la bani.

Femeia îşi ţuguie buzele şi îşi frecă vârful degetelor, aproape de piept.

— Cred că voi fi fericită aici, zise Mathilde. Şi numai aici. Vreau să-mi petrec verile în acest orăşel. Poate chiar să deschid un magazin de antichităţi şi o ceainărie, ca să atrag turiştii.

La aceste cuvinte, expresia de pe chipul primăriţei se mai detensionă. Mathilde scoase cartea de vizită de culoarea crem a avocatului ei şi o împinse pe masă.

— Vă rog să luaţi legătura cu acest bărbat pentru a pune la punct toate detaliile. Firește că veţi primi un comision de 5%.

— 6%, zise primăriţa.

— 7%, nu-mi pasă. Oricât va fi nevoie, zise Mathilde, iar primăriţa încuviinţă.

Mathilde se ridică în picioare şi, pregătindu-se de plecare, spuse:

— Faceţi tot posibilul.

Reveni la Paris simţindu-se de parcă altcineva ar fi condus maşina până acolo. Când se aşeză la masa din restaurantul La Closerie des Lilas, trecuseră deja douăzeci şi patru de ore de când nu mai mâncase. Nu era cea mai gustoasă mâncare din Paris, însă era cel mai livresc dintre restaurante. Se îmbrăcase într-o rochie argintie, din mătase, îşi legase părul la spate şi se machiase discret.

Când chelnerul se apropie de masa ei, Mathilde îi spuse doar atât:

[14] Brutărie (n.tr.).
[15] Primărie (n.tr.).

— A trecut mult timp de când nu am mai fost în Franța. Mi-a fost foarte dor de mâncarea de aici.

Ochii lui căprui scânteiară. Mustața lui se arcui.

— Am să vă aduc cel mai gustos preparat al nostru, îi promise el.

— Și un vin care să meargă cu el, adăugă ea.

El mimă exasperarea.

— Firește că da, zise el. Altfel ar fi blasfemie.

Când el așeză dinaintea ei șampania și homarul în sos de maioneză cu ierburi, ea îi mulțumi. Mathilde începu să mănânce, cu ochii pe jumătate închiși.

În tot acest timp, știa că Lotto era acolo cu ea, în fața ei, savurând mâncarea împreună cu ea. I-ar fi plăcut seara aceea, rochia ei, mâncarea, vinul. Simți cum o inundă un val de dorință, până când aceasta deveni insuportabilă. Știa că, dacă își va ridica privirea, nu va vedea decât un scaun gol. Nu își va ridica privirea.

După ce servi brânza, chelnerul îi aduse o farfurie cu fructe colorate din marțipan, iar Mathilde îi zâmbi.

— *À la victoire*! zise ea.

— À *l'amour*! răspunse el cu o licărire în priviri.

Se îndreptă agale către hotel, străbătând dalele de piatră din care ieșeau aburi pe care îi lăsase în urma ei ploaia rapidă de vară care căzuse peste oraș cât timp cinase. Umbra ei o însoțea. Reuși să ajungă până la baie și să se așeze liniștită pe cada din travertin galben înainte de a se apleca în față pentru a voma.

Luă avionul, întorcându-se la căsuța albă din livada de cireși. Achiziționarea casei din Franța durase câteva luni. În ziua în care vânzarea fu finalizată – o sumă mai mică decât ar fi fost dispusă Mathilde să plătească, dar, pare-se, o sumă mai mare decât valora casa –, avocatul ei îi trimise o sticlă de Château d'Yquem.

Îl sună.

— Ai făcut o treabă excelentă, Klaus.

— Mulțumesc, doamnă Satterwhite, zise el. Au fost… exigenți.

— Oh, da, sunt oameni exigenți, zise ea. Îmi pare rău, dar trebuie să te anunț că mai am să te rog ceva.

— Sigur. De aceea sunt aici, spuse el.

— Te rog să aranjezi cu cineva să dărâme casa. Din temelii. Iar vița de vie să fie smulsă din pământ. Toată. Știu că este veche și neproductivă. Mișcă-te repede, astfel încât nimeni să nu afle ce faci. Vreau ca totul să se întâmple cât mai curând cu putință.

Doar o mică ezitare. Îl adora pe acest bărbat foarte discret.

— Dorința îți va fi îndeplinită, spuse el.

În fotografiile pe care el i le trimise o săptămână mai târziu, hornurile lăsau loc liber cerului, iar locul unde stătuseră zidurile vechi de patru sute de ani oferea o priveliște clară către livadă. Pământul era acoperit cu o mantie de praf.

Îi era mai ușor să privească un cadavru decât un loc unde fusese îngropat un cadavru.

Simți cum îi tresaltă inima. Toate acestea fuseseră pentru ea.

Îi trimise lui Klaus o mașină mai frumoasă decât a ei. Când îl sună, vocea lui părea amuzată.

— Am dus treaba la bun sfârșit, îi zise el, dar asta nu înseamnă că nu au existat țipete și furie. Multe lacrimi. Tare mă tem că nu îți vei putea arăta fața pe-acolo prea curând.

— Ei bine, spune-mi ceva ce nu știu, spuse ea.

Rosti ușurată aceste cuvinte, da. Cu toate acestea, simțea cum vechea fiară începe să se trezească înăuntrul ei.

18.

„Tu nu poți să minți", îi spusese Lotto cândva, iar ea zâmbise, încuviințând. În acel moment, nu era sigură dacă spunea adevărul sau dacă mințea.

Mari perioade din viața ei erau niște necunoscute pentru soțul său. Exista un echilibru echitabil între ceea ce îi spunea și ceea ce nu îi spunea. Cu toate acestea, există neadevăruri alcătuite din cuvinte și neadevăruri alcătuite din tăcere, iar Mathilde îl minți pe Lotto omițând să-i spună anumite lucruri.

Nu îi spusese că nu o deranjase niciodată faptul că ea fusese cea care adusese banii în casă pe vremea când aveau doar douăzeci și ceva de ani, că nu o deranjase niciodată sărăcia, mesele de prânz peste care sărise și cinele compuse doar din orez și fasole boabe, nici măcar faptul că transferase banii dintr-un cont nesemnificativ pentru a putea plăti facturile, nici măcar faptul că acceptase banii de la sora lui Lotto, care i-i oferise deoarece se număra printre puținii oameni din lume care aveau cu adevărat un suflet bun. Recunoștința lui pentru ceea ce considerase a fi un sacrificiu din partea Mathildei îl îndatorase față de ea.

O deranjase însă ceva ce nu spusese niciodată cu voce tare: și-ar fi dorit ca soțul ei să își fi făcut treaba mai bine.

Tot acel timp irosit, așteptând la rând în ploaie. Toate acele audiții, doar ca să recite un monolog. Toate acele ore petrecute acasă, așteptând să sune telefonul și să primească un rol. Proasta lui dispoziție, băutura, petrecerile. Faptul că se îngrășase, că își pierduse părul, că își pierduse farmecul. Și toate acestea, ani la rând.

În ultima iarnă petrecută în apartamentul de la subsol, ea zugrăvise tavanul în auriu ca să imite lumina soarelui, ca să o mai înveselească, ca să îi dea curaj să poată să îi spună adevărul lui Lotto pe un ton cât mai blând: că, deși credea în el,

ar fi fost mai indicat să își găsească o carieră în care să creadă și el. Că toată treaba cu actoria nu ducea nicăieri.

Până să-și adune curajul, veni și Anul Nou. El se îmbătă, ca de obicei, însă, în loc să adoarmă, stătu treaz toată noaptea și, sub impulsul momentului, se apucă să aștearnă pe hârtie tot ceea ce îl apăsa pe suflet de atâția ani. Când se trezi dis-de-dimineață, ea văzu computerul și se gândi, cuprinsă de o gelozie suprimată cu multă hotărâre, că el stătuse la povești pe Instant Messenger cu avatarul blond și atrăgător al vreunei proscrise triste de șaisprezece ani. Ea luă laptopul și citi ce scrisese el, văzând cu surprindere, că era o piesă de teatru care ascundea în ea o adevărată mană cerească.

Intră în debaraua din dormitor și se puse pe lucru. Edită, restrânse textul, aranjă dialogurile și reorganiză scenele. Când se trezi, el nu își mai aminti ce scrisese. Ea îi acordă lui tot meritul.

Piesa „Izvoarele" fu terminată în câteva luni. Finisată. Mathilde o citise noaptea de câteva ori, ascunsă în debara, în timp ce Lotto dormea. Știa că era o reușită.

Însă, deși era o piesă de teatru nemaipomenită, o piesă care ulterior avea să le schimbe viața, nimeni nu dorea să o citească. Lotto o arătă producătorilor, directorilor de teatre. Aceștia acceptaseră copiile legate, însă niciunul nu revenise cu un telefon, iar Mathilde văzu cum soțul ei începe din nou să se clatine. Părea o moarte lentă, cu răni sângerânde.

Ideea îi veni sub forma unui bilet pe care îl primise de la Antoinette – un articol scurt, rupt dintr-o revistă, despre Han van Meegeren, falsificatorul de tablouri care convinsese întreaga lume că tablourile lui erau opera lui Vermeer, deși fiecare Isus pictat avea chipul falsificatorului. Antoinette încercuise un fals supus razelor X, unde, prin fața rotundă și străvezie a unei fete se putea zări pânza neinspirată, aparținând secolului al XVII-lea, pe care Meegeren pictase o fermă, rațe, stropitori. „Un strat fals pe o bază proastă. Îmi amintește de cineva", scrisese Antoinette.

Într-un weekend, Mathilde se duse la bibliotecă. Lotto era plecat cu cortul împreună cu Samuel și Chollie, în munții Adirondack, o vacanță pe care o planificase chiar ea pentru a scăpa de el. Găsi farfuria pe care o căuta într-o carte groasă. În prim-plan, un cal alb, superb, cu un călăreț în robă albastră, o mulțime de capete pe alți cai, o clădire splendidă pe un deal, pe fundalul cerului. Jan van Eyck, descoperise ea cu mulți ani în urmă, pe când era în facultate. Când văzuse diapozitivul în timpul cursului, inima îi stătuse în loc.

Când te gândești că ținuse farfuria în mână în cămăruța de sub scări din casa unchiului ei! O mirosise: lemn vechi, ulei de in, timpul.

„A fost furată în 1934, explicase profesorul. Este o bucată dintr-un retablu. Se presupune că a fost distrus în urmă cu mulți ani." El trecuse la următorul exemplu de artă pierdută, însă ea nu mai văzuse nimic decât o strălucire neclară.

Ajunsă la bibliotecă, ea cumpără o fotocopie color și edită o scrisoare. Fără introducere. Începea cu „Mon oncle“.

Trimise scrisoare împreună cu fotocopia prin poștă.

O săptămână mai târziu, ea pregătea *spaghetti* cu sos pesto, iar Lotto ședea pe canapea, holbându-se la un exemplar din „Fragmente dintr-un discurs îndrăgostit”. Avea privirea pierdută și respira pe gură.

El răspunse la telefon când acesta sună. Ascultă.

— Oh, Dumnezeule! zise el, ridicându-se în picioare. Da, domnule. Da, domnule. Da, domnule. Nici că aș putea fi mai fericit. Mâine la nouă. Oh, mulțumesc. Mulțumesc.

Ea se întoarse, ținând în mână o lingură aburindă.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

Era palid la față și își freca tâmplele.

— Nici măcar… zise el așezându-se.

Ea se apropie de el și se propti între picioarele lui, atingându-i umărul.

— Iubitule? S-a întâmplat ceva?

— M-au sunat de la Playwrights Horizons. Vor să pună în scenă „Izvoarele.” Unui investitor privat îi place la nebunie și vrea să finanțeze toată treaba.

El își lipi fruntea de pieptul ei și izbucni în lacrimi. Ea îi sărută „vârtejul” de pe ceafa pentru a-și ascunde expresia de pe față, știind că era una feroce, întunecată.

•

Câțiva ani mai târziu, când avocatul o contactă la telefonul de la teatrul unde Lotto ajuta la punerea în scenă a noii lui piese, ea ascultă cu atenție. Avocatul îi spuse că unchiul ei murise [mașina lui fusese deturnată; o rangă]. Lăsase toți banii unei case pentru mame neajutorate. Exista însă o colecție de artă erotică japoneză pe care i-o lăsase lui Aurélie. Ea spusese: „Dar nu eu sunt persoana pe care o căutați. Pe mine mă cheamă Mathilde”, și închisese. Când cărțile îi fuseseră livrate totuși la apartament, ea le dusese la Strand, iar pe banii câștigați îi cumpărase lui Lotto un ceas rezistent la apă până la o adâncime de o sută douăzeci de metri.

•

În ziua premierei piesei de teatru „Izvoarele”, Mathilde stătea cu Lotto pe întuneric.

Broadway! Un început grandios! El fusese amețit de noroc; ea zâmbea, știind că norocul nu era real.

Atelierele decurseseră minunat; atrăseseră pentru rolul lui Miriam o câștigătoare a Premiului Tony: mlădioasă, leneșă, clocotitoare, mama. Actorii care îi jucau pe Manfred și pe Hans, tatăl și fiul, erau nume puțin cunoscute în acel moment, însă vor deveni nume notorii în filmele viitoare.

Exista o brumă de străini, câțiva avangardiști cutezători. Confruntată de către regizor într-o conversație șoptită tete-â-tete despre vânzările proaste înregistrate cu o zi înainte, Mathilde își petrecuse toată dimineața și după-amiaza la telefon, și reușise să umple locurile goale cu prieteni de-ai lor. Publicul era gălăgios, iar în teatru domnea o atmosferă veselă și prietenoasă înainte să se stingă luminile. Numai Lotto putea atrage în ultimul moment trei sute de loialiști doar prin prisma bunăvoinței. Era profund iubit, fără nicio îndoială.

În acel moment, în întuneric, ea privea transformarea subtilă în timp ce soțul ei se lăsa absorbit de ceea ce se întâmpla. Fusese foarte agitat în ultimele luni, încât devenise din nou acel băiat slab și prea înalt cu care se măritase. Cortina se deschise. La început, ea privi amuzată, apoi cu o blândețe care se transformă în respect, cum el rostea în șoaptă fiecare replică, cum imita expresiile faciale ale fiecărui personaj, în timp ce actorii intrau și ieșeau de pe scenă. Susținea singur reprezentația din culise.

În timpul scenei în care Manfred murea, fața lui Lotto deveni lucioasă. Transpirație, nu lacrimi, cel puțin așa i se părea ei. Era greu de spus. [Lacrimi.]

Reprezentația fu aplaudată în picioare, de opt ori, actorii revenind pe scenă iar și iar, și asta nu pentru că publicul l-ar fi îndrăgit foarte mult pe Lotto, ci pentru că piesa de teatru se legase, ca prin magie, se închegase încă de la început. Când Lotto păși pe scenă, ropotele de aplauze se auziră din bărulețul de lângă teatru, unde prietenii care fuseseră implorați să asiste la piesă și care atunci când sosiseră la teatru aflaseră că biletele se terminaseră hotărâseră să organizeze o petrecere ad hoc.

Entuziasmul dură toată noaptea, chiar și după ce barul se închise și nu mai circula niciun taxi pe străzi. Mathilde și Lotto hotărâră să se întoarcă pe jos acasă, mână în mână, vorbind despre nimic, vorbind despre tot, inspirând mirosul neplăcut care ieșea prin grătare de la metrou. „Htonian", zise el, băutura făcându-l să renunțe la prefăcătorie și să se bucure de acel moment de glorie. Era foarte târziu, încât puțini oameni mai circulau pe stradă. Pentru un moment, avură impresia că orașul era la picioarele lor.

Ea se gândi la viața subterană peste care ei treceau în acel moment, fără să bage de seamă. Ea spuse:

— Știai că greutatea totală a tuturor furnicilor de pe pământ este egală cu greutatea totală a tuturor oamenilor de pe pământ?

Ea, care nu bea niciodată peste măsură, era ușor cherchelită, era adevărat; se simțea foarte ușurată. Când se lăsase cortina, parcă li se deschisese calea către viitor.

— Ele vor fi tot aici, când noi nu vom mai fi, zise el.

Bea dintr-o ploscă. Se îmbătase de-a binelea până ajunseră acasă.

— Furnicile, și meduzele, și gândacii de bucătărie. Vor stăpâni pământul.

Ea îl amuza; el, care era mai mereu beat. Bietul lui ficat, încerca să și-l imagineze – un șobolan pârlit, roz și brăzdat de cicatrice.

— Merită să trăiască pe pământul acesta mai mult decât noi, zise ea. Noi suntem nesăbuiți cu ceea ce ni s-a oferit.

El zâmbi și își ridică privirea. Nu se vedeau stelele; smogul le acoperea.

— Știai că s-a descoperit de curând că există miliarde de lumi unde poate exista viață și asta numai în galaxia noastră? întrebă el.

Încercă să îl imite cât mai bine pe Carl Sagan:

— Miliarde și miliarde!

Ea simți că i se umezesc ochii, însă nu își putea da seama de ce o emoționa acel gând.

El înțelese perfect. [O cunoștea; lucrurile pe care nu le știa despre ea ar fi putut scufunda un pachebot; o cunoștea.]

— Ne simțim singuri aici, e adevărat, însă nu suntem singuri, rosti el.

•

În perioada tenebroasă de după moartea lui, când ea fusese cuprinsă de o suferință ascunsă și atemporală, urmărise pe internet un film despre ceea ce se va întâmpla cu galaxia noastră peste miliarde de ani. Dansăm un tangou lent cu galaxia Andromeda, ambele galaxii fiind în formă de spirală cu brațele întinse, și ne apropiem încet, ca niște trupuri care fac piruete. Pe măsură ce galaxiile se apropie una de cealaltă, se vor învârti din ce în ce mai repede, aruncând în aer scântei albastre, stele noi, până când vor trece, învârtindu-se, una pe lângă cealaltă. Apoi, ambele galaxii își vor întinde și mai mult brațele și se vor prinde de mână în ultima clipă și se vor întoarce învârtindu-se în direcția opusă, își vor încolăci picioarele, fără să se lovească vreodată, până când cea de-a doua piruetă se va transforma într-o îmbrățișare, o cufundare, un sărut. Apoi, când se va ajunge în punctul culminant, când se vor afla cel mai aproape cu putință, se va deschide o uriașă gaură neagră.

•

În dimineața următoare acelei nopți glorioase, când totul fusese perfect, iar lumina plăcută, ea ieși să cumpere ziarul și o cutie de produse de patiserie, *pains au chocolat, chaussons aux pommes* și *croissants*. În drum spre casă, termină din patru îmbucături o *viennoiserie* delicioasă cu migdale. Odată ajunsă în vizuina lor confortabilă cu tavan auriu, ea își turnă un pahar cu apă, în timp ce Lotto frunzărea ziarul, cu părul ciufulit. Când se întoarse la el, ea observă că fața lui încântătoare pălise. Făcu o grimasă ciudată și își trase buza inferioară în jos până când își dezveli dinții, rămânând, poate pentru prima oară, fără cuvinte.

— Uh-oh, făcu ea apropiindu-se repede de el și citind peste umărul lui.

După ce termină, ea spuse:

— Criticul acela n-are decât să mănânce o farfurie de mădulare.

— Limbajul, iubito, spuse el, însă rosti aceste cuvinte mecanic.

— Nu, pe bune, zise Mathilde. Lui Phoebe Delmar asta nu-i place nimic. Nu i-a plăcut cea mai recentă piesă de teatru a lui Stoppard. A afirmat că este autoindulgentă. De fapt, a spus că Suzan Lori-Parks nu a reușit să semene cu Cehov, ceea ce este o prostie, desigur, având în vedere faptul că Suzan Lori-Parks nici nu încearcă să fie Cehov. Îi e destul de greu să fie Suzan Lori-Parks. E cel mai simplu criteriu după care se ghidează un critic, acela de a evalua o lucrare în termenii săi proprii. Nu este decât o poetesă ratată, care nu știe nimic și care se comportă ca o jigodie, încercând să îi tragă în jos și pe alții. Nu face decât să critice. Să n-o bagi în seamă.

— Mda, zise el aproape în șoaptă.

Se ridică în picioare și se întoarse o clipă, mâhnit, ca un câine mare care caută să se cuibărească în iarbă și să tragă un pui de somn, apoi urcă în dormitor, se vârî sub așternuturi și rămase acolo, nemișcat, chiar și atunci când Mathilde, goală, se furișă în patru labe în cameră și se strecură pe sub plapumă, frecându-se de trupul lui până când își scoase capul la nivelul gâtului său; trupul lui era moale și ochii închiși, iar el nu reacționă. Când îi așeză mâinile pe fese, acestea căzură flasci, atât era de supărat.

Era un caz extrem. Râse în sinea ei; oh, cât îl iubea pe acel bărbat morocănos! Mathilde ieși în grădina care fusese năpădită de buruieni, acum că biata Bette trecuse în neființă, și dădu câteva telefoane. La ora patru după-amiază, Chollie, cu Danica la braț, sună la ușă – „Pupici, pupici“, strigă Danica în urechile Mathildei, apoi: „Ești foarte frumoasă! Să te ia naiba! Te urăsc“ – apoi sosiră Rachel și Elizabeth, ținându-se de mână, având același tatuaj în formă de nap la încheietură, în loc să le divulge semnificația, ele începură să chicotească. Apoi, veni Arnie și începu să pregătească cocktailuri *sloe gin fizz,* iar Samuel își făcu apariția ținând bebelușul la piept. Când Mathilde reuși să îl convingă pe Lotto să se îmbrace cu o cămașă albastră și pantaloni kaki și să îl târască în fața prietenilor lor, ea observă că, odată cu fiecare îmbrățișare și cu fiecare felicitare sinceră pentru piesa lui, el începea să își revină; ea observă cum își recapătă culoarea în obraji. Accepta laudele așa cum alergătorii acceptă să înghită electroliții.

Mathilde deschise atunci când sosi pizza și, cu toate că era îmbrăcată în colanți și într-o bluză semitransparentă, băiatul care livra pizza își pironi ochii asupra lui Lotto care stătea în mijlocul încăperii și gesticula, cu ochii mari cât cepele, în timp ce povestea cum fusese jefuit la metrou, amenințat fiind cu un pistol la ceafă. Emana lumina lui obișnuită. Mimă cum se clatină pe picioare, apoi căzu în genunchi. Băiatul cu pizza se aplecă în față pentru a urmări scena, nebăgând în seamă banii pe care Mathilde încerca să i-i dea.

Când închise ușa, Chollie stătea lângă ea.

— De la porc la bărbat doar într-o oră, zise el. Ești un Circe inversat.

Ea râse pe înfundate; el pronunțase „Chir-chee“, de parcă Circe ar fi fost un italian din zilele noastre.

— Oh, autodidact obscen ce ești, zise ea. Se pronunță „Ser-see“.

Deși părea jignit, el preferă să ridice din umeri și să spună:

— N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar ești bună pentru el. Ei bine, la naiba! spuse el cu un accent de Florida. O cocotă de lux cu păru' blond și nimic în cap, care se dovedește a fi bună. Cine-ar fi știut? La început, am crezut că vei lua banii și o vei rupe la fugă. Dar nu! Lotto a tras lozu' norocos.

Apoi, Chollie continuă cu o voce normală:

— Dacă va ajunge să facă un lucru măreț pentru el, atunci ți se va datora ție.

În ciuda pizzelor fierbinți din mâinile ei, camera părea rece. Mathilde îl privi în ochi pe Chollie.

— E în stare să facă un lucru măreț și fără mine, zise ea.

Ceilalți ședeau pe canapea și râdeau în timp ce Lotto își spunea povestea. Rachel o privea pe Mathilde de lângă blatul din bucătărie, ținându-se de coate.

— Nici măcar tu nu ai fi putut face o magie ca să se întâmple asta, vrăjitoareo, zise Chollie luându-i o cutie de pizza din mâini, deschizând-o, servindu-se cu trei felii, apoi puse cutia la loc peste celelalte, ca să poată mânca mizeria din mâinile lui.

El îi zâmbi cu gura plină de unsoare.

•

Chiar și în anii când Lotto simțea că se descurca destul de bine și se afla în siguranță, chiar și atunci când muncea constant, când piesele lui de teatru erau publicate, când reprezentațiile se înmulțeau pe teritoriul întregii țări, astfel încât ajunseseră să ducă o viață confortabilă, chiar și atunci, Phoebe Delmar era ca un ghimpe în coasta lui.

Când apăru piesa „Telegonia“, Lotto avea patruzeci și patru de ani, iar ovațiile fură instantanee și aproape universale. Mathilde îi „plantase” această idee în cap; Chollie i-o „plantase” ei în cap în urmă cu doar câțiva ani, odată cu acel comentariu al lui despre Circe. Era povestea lui Circe și a fiului lui Ulise, Telegon, care, după ce fuseseră abandonați de către Ulise, fură crescuți de mama lui într-un conac în adâncul pădurii Aeaea, care era apărată de tigri și de porci vrăjiți. Înainte ca Telegon să se întoarcă acasă, așa cum trebuie să facă toți eroii, mama lui, vrăjitoarea, îi dădu o suliță cu vârful otrăvit; se întoarse în Itaca la bordul micii sale corăbii, începu să îi fure vitele lui Ulise și sfârși prin a duce o luptă crâncenă cu acest bărbat despre care nu știa că era tatăl lui, ucigându-l în cele din urmă.

[Telegon se căsători cu Penelopa, soția îndurerată a lui Ulise; fiul pe care Penelope îl avea cu Ulise, Telemah, sfârși prin a se căsători cu Circe; frații vitregi deveniră tați vitregi. Deoarece Mathilde citea mereu acest mit, susținea erotismul la femeile în vârstă.]

Piesa de teatru a lui Lotto era o încuviințare tacită a ideii vehiculate în secolul al XIX-lea referitoare la termenul „telegonie”: că odrasla ar putea moșteni trăsăturile genetice ale foștilor iubiți ai mamei sale. Telegon, în versiunea lui Lotto, moștenise râtul porcului, urechile lupului și dungile tigrului, toți fiind foști iubiți ai lui Circe, pe care aceasta îi transformase în animale. Personajul purta întotdeauna o mască înspăimântătoare pe față, a cărei inexpresivitate făcea ca acest personaj cu vorba blândă să pară și mai puternic. În glumă, Telemah purta o mască rotundă pe față, prevăzută cu douăzeci de ochi și zece guri și nasuri, care simbolizau toți pretendenții pe care îi avusese Penelopa atunci când Ulise fusese plecat în mica sa călătorie pe apele Mediteranei.

Întreaga scenă se petrecea în orașul Telluride al zilelor noastre. Era o acuzație adusă societății democratice, care, cumva, reușea să adăpostească miliardari.

„Lancelot Satterwhite nu se trage cumva dintr-o familie bogată? Nu e fățărnicie din partea lui?“ fură cuvintele mirate ale unui bărbat, auzite în foaier în timpul pauzei. „Oh, nu, a fost dezmoștenit pentru că s-a căsătorit cu soția lui. E o poveste foarte tristă, de fapt“, rosti o femeie în treacăt.

Această noutate trecu din gură în gură, devenind virală. Povestea Mathildei și a lui Lotto, o poveste de dragoste interzisă; el era fără familie, un proscris căruia i se interzisese să se întoarcă acasă, în Florida. Și toate din cauza Mathildei. Din cauza dragostei pe care i-o purta acesteia.

Oh, Doamne, își zise Mathilde. *Câtă pietate*! Era suficient cât să îi provoace greață. Însă, de dragul lui, permise acest „adevăr”.

Apoi, cam la o săptămână de la premieră, după ce termenul de comandă a biletelor fu prelungit cu încă două luni și după ce Lotto se delectă cu toate e-mailurile și telefoanele de felicitare, el se duse la culcare în toiul nopții. Ea se trezi brusc și îl întrebă:

— Plângi?

— Să plâng?! repetă el. Niciodată. Sunt bărbat în toată firea. M-am stropit în ochi cu coniac.

— Lotto, zise ea.

— Am tăiat ceapă în bucătărie, am vrut să zic. Cui nu-i place să taie ceapă dulce pe întuneric?

Ea se ridică în șezut.

— Spune-mi.

— Phoebe Delmar, zise el și îi întinse laptopul.

În lumina slabă a ecranului părea afectat.

Mathilde citi și lăsă să-i scape un fluierat.

— Femeia asta ar face mai bine să-și păzească spatele, rosti ea pe un ton sumbru.

— Are dreptul la o părere.

— Ea? Nu. Este singura recenzie răutăcioasă despre „Telegonia“. E nebună.

— Liniștește-te, zise el simțindu-se însă mângâiat de supărarea ei. Poate că are dreptate. Poate sunt supraestimat.

Bietul Lotto. Nu putea face față niciunei obiecții.

— Cunosc fiecare părticică din tine, zise Mathilde. Cunosc fiecare punct și fiecare elipsă din lucrările tale. Am fost lângă tine când le-ai scris. Dintre toți, eu sunt cea mai în măsură să îți spun că nu ești supraestimat și nu jigodia asta de femeie, care se dă drept critic. Nu ești deloc supraestimat. Ea este supraestimată. Ar trebui să i se taie degetele, ca să nu mai poată scrie nimic.

— Mă bucur că n-ai înjurat, zise Lotto.

— Și n-are decât să își înfigă încet un crăcan încins în fund, spuse Mathilde.

— Aha, făcu el. „Așa cum face și duhul rău. Te face să asuzi, cum te face un măr putred, dacă-l mănânci. Mai cu seamă plin de sos.“[16]

— Încearcă să dormi, îi spuse Mathilde sărutându-l. Scrie o altă piesă de teatru, una mai bună. Pentru ea, succesul tău e ca pelinul. O otrăvește.

— Ea este singura care mă urăște, zise el cu amărăciune.

Ce însemna obsesia aceea pentru adorare universală?

Mathilde știa că ea însăși nu merita dragostea unui singur suflet, iar el își dorea să fie iubit de toată lumea. Își înăbuși un oftat.

— Scrie o altă piesă de teatru și-o să-și revină, zise ea, așa cum spunea mereu.

Iar el scrise o piesă de teatru nouă, așa cum făcea mereu.

19.

Mathilde începu să alerge mai mult timp pe dealuri. Două ore, trei ore.

Uneori, când Lotto era în vervă, cuprins de focul creației, în biroul lui de la mansardă, iar ea îl auzea din grădină rostind fiecare replică cu vocea personajului, își încălța pantofii de alergare și pleca pe drum, deoarece îi venea să urce la el și să se scalde în fericirea lui; nu se oprea din alergat, spunându-și întruna că trupul ei rezistent era un privilegiu în sine.

Însă, după moartea lui Lotto, suferința începuse să pună stăpânire pe corpul ei; când ieși să alerge, după câteva luni de văduvie, Mathilde fu nevoită să se oprească la câțiva zeci de kilometri de casă și să se așeze pe malul unei ape. Șezu acolo mult timp, deoarece, pare-se, trupul ei nu mai era la fel de rezistent ca odinioară. Când se ridică, începu să se clatine pe picioare ca o bătrână. Deoarece începuse să plouă, hainele îi erau ude leoarcă, iar părul i se lipise de frunte și de urechi. Se întoarse agale înspre casă.

[16] W. Shakespeare, „Romeo și Julieta“, Act 2, scena 4 (n.tr.).

Detectivul particular o aștepta însă în bucătăria casei, cu lumina aprinsă deasupra chiuvetei. Afară se lăsa întunericul ruginiu de octombrie.

— Am intrat singură, acum un minut, zise fata.

Purta o rochie neagră, strâmtă, și era machiată. Semăna cu o nemțoaică, elegantă, fără a fi neapărat frumoasă. În urechi purta cercei în forma cifrei opt, infinitatea legănându-se de fiecare dată când își clătina capul.

— Ptiu! făcu Mathilde.

Își scoase pantofii de alergat, șosetele și tricoul ud, și își uscă părul cu prosopul lui God.

— Nu mi-am dat seama că știi unde locuiesc, zise Mathilde.

Detectivul dădu din mână, apoi spuse:

— Sunt bună în ceea ce fac. Sper că nu te superi că am turnat vin în pahare. Vei avea nevoie de asta după ce vei vedea ce am descoperit despre vechiul tău prieten, Chollie Watson.

Ea râse încântată.

Mathilde luă plicul din mâna ei și ieșiră pe veranda din piatră, unde soarele scăldat de ploaie începea să apună după dealurile albastre și reci. Priviră în tăcere peisajul până când Mathilde începu să tremure.

— Ești supărată pe mine, rosti domnișoara detectiv.

Mathilde îi răspunse pe un ton blând:

— Acesta este locul meu. Nu las pe nimeni înăuntru. M-am simțit violată când te-am găsit aici.

— Îmi pare rău, zise fata. Nu știu unde mi-a fost capul. Am crezut că s-a creat o legătură între noi. Uneori exagerez.

— Tu? Zău? făcu Mathilde relaxându-se și sorbind din vin.

Detectivul zâmbi, iar dinții ei străluciră.

— În câteva minute, nu vei mai fi foarte supărată pe mine. Am descoperit niște chestii interesante. Hai să spunem că amicul tău are mulți prieteni. Toți sunt acolo.

Arătă către plicul pe care i-l dăduse Mathildei, apoi își întoarse capul.

Mathilde scoase fotografiile din plic. Era extrem de ciudat să vadă o persoană pe care o cunoștea de atâta timp „încâlcită" astfel. După doar patru fotografii, ea se înfioră, și nu din cauza frigului.

— Ai făcut o treabă excelentă, zise ea. E dezgustător ce văd.

— Și scump, pe deasupra, adăugă detectivul. Te-am crezut pe cuvânt când ai spus că banii nu constituie o problemă.

— Așa e, spuse Mathilde.

Domnișoara detectiv se apropie și o atinse pe Mathilde.

— Casa ta m-a surprins, să știi. E perfectă până în cel mai mic detaliu. Dar e foarte mică pentru cineva care are atât de mult. Numai lumină și pereți albi și simpli. Aproape că vibrează.

— Am dus o viață monastică, răspunse Mathilde referindu-se, firește, la mai multe aspecte.

Își ținea brațele încrucișate. Într-o mână ținea paharul cu vin, iar în cealaltă fotografiile. Asta nu o împiedică pe domnișoara detectiv să se aplece peste brațul fotoliului și să o sărute pe Mathilde. Buzele ei erau moi, curioase, iar când Mathilde zâmbi, fără să îi răspundă la sărut, femeia se lăsă din nou pe spătarul fotoliului și zise:

— Oh, în regulă. Scuze. A meritat să încerc.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, zise Mathilde strângându-i antebrațul. Doar nu te comporta ca o ciudată.

•

Dacă ai înșira pe o ață într-un șirag toată petrecerile la care participaseră Lotto și Mathilde, ai avea căsătoria lor în miniatură. Ea îi zâmbi soțului ei pe plaja unde bărbații se întreceau cu mașinile de colecție. El era ca un sequoia printre brazi. Lumina care îi strălucea în părul moale, râsul lui care acoperea mugetul valurilor, muzica răsunând în mod misterios din tavan, conversațiile femeilor de pe veranda acoperită, care beau mojito și îi urmăreau pe bărbați. Era iarnă, un frig de crăpau pietrele; cu toții purtau haine din lână. Se prefăceau că nu îi deranjează frigul.

Petrecerea era pe sfârșite, cu toate că nici Mathilde, nici Lotto nu își dădeau seama de asta.

Era doar o masă de prânz prin care sărbătoreau mutarea lui Chollie și a Danicăi în casa nouă din Hamptons: aproape 1 000 m^2, menajeră permanentă, bucătar și grădinar. *E o tâmpenie,* își zise Mathilde. Prietenii lor erau niște idioți. După moartea lui Antoinette, ea și Lotto ar fi putut cumpăra o astfel de casă de o mie de ori. Mai târziu, în mașină, Lotto și ea își vor lua în derâdere prietenii pentru acea risipă necugetată, genul de risipă în care fusese crescut și el înainte să-și dea duhul tatăl său, genul de risipă despre care amândoi știau că nu însemna decât fățărnicie. Mathilde făcea curățenie atât în casă, cât și în apartament, ducea gunoiul, repara toaleta, spăla geamurile, plătea facturile. Gătea, spăla vasele și mânca resturile din ziua precedentă.

Dacă trupului i se neagă necesitățile de bază, acesta devine o simplă fantomă.

Femeile de prin zonă nu erau decât niște fantome. Aveau tenul bronzat. Luau trei îmbucături din mâncarea cea mai fină a bucătarului și se declarau sătule. Își etalau bijuteriile din platină și diamantele. Excese ale sinelui.

Exista acolo însă o femeie pe care Mathilde nu o cunoștea, iar această femeie părea a fi cât se poate de normală. Era brunetă, pistruiată și nemachiată. Rochia ei era drăguță, dar nu neapărat frumoasă. Avea o expresie crispată întipărită pe față. Mathilde se apropie încet de ea și i se adresă cu o voce suavă.

— Dacă mai aud un cuvânt despre Pilates, o să plesnesc.

Femeia râse pe înfundate și zise:

— Țara arde și baba se piaptănă.

Vorbiră despre cărți, despre manualul de masochism care lua forma unui roman pentru adolescenți, fiind completat cu mare atenție cu fotografii de graffiti de pe stradă. Femeia fu de acord că noul restaurant vegetarian din Tribeca era interesant, însă afirmă că un întreg meniu alcătuit în jurul napului porcesc nu aducea nicio notă discordantă, preparatele semănând între ele.

— Poate-ar trebui să folosească și alte ingrediente. Anghinarea, de pildă, zise Mathilde.

— Cred că sunt supraevaluate, zise femeia.

Încetul cu încetul, ele se îndepărtară de celelalte femei până când ajunseră lângă scări.

— Îmi cer scuze, dar nu știu cum te cheamă, zise Mathilde.

Femeia trase aer în piept. Oftă. Îi strânse mâna Mathildei.

— Phoebe Delmar, rosti ea.

— Phoebe Delmar, repetă Mathilde. Măi să fie! Criticul.

— În persoană, spuse femeia.

— Eu sunt Mathilde Satterwhite. Lancelot Satterwhite este soțul meu. Dramaturgul. E acolo. Matahala aceea cu râs colorat ale cărei piese le-ai eviscerat în ultimii cincisprezece ani.

— Știam asta. Riscurile meseriei, zise Phoebe Delmar. Am tendința să apar pe la petreceri ca o mătușă enervantă. Iubitul meu m-a adus aici. Nu știam că și voi veți fi aici. Nu v-aș fi stricat niciodată distracția cu prezența mea.

Părea tristă.

— Întotdeauna am crezut că te voi pune la pământ în momentul în care te voi întâlni, spuse Mathilde.

— Îți sunt recunoscătoare că n-ai făcut asta, răspunse Phoebe.

— Ei bine, n-am luat încă o hotărâre fermă în privința asta, spuse Mathilde.

Phoebe își așeză mâna pe umărul Mathildei.

— N-am vrut niciodată să provoc durere. Asta mi-e meseria. Îl iau foarte în serios pe soțul tău. Vreau ca el să evolueze.

Vocea ei era sinceră, blândă.

— Oh, te rog. Vorbești de parc-ar fi bolnav, spuse Mathilde.

— Este. „Sfânta Lene Americană", zise Phoebe Delmar. Mai mare. Mai zgomotoasă. Dând din coate să ajungă pe cea mai înaltă treaptă a hegemoniei. Nu ți se pare că îi cuprinde un soi de boală pe bărbații care încearcă să facă artă în țara asta? Spune-mi, de ce a ales Lotto să scrie o piesă de teatru despre război? Motivul este că lucrările despre război au întotdeauna un atu față de lucrările despre sentimente, deși piesele de teatru mai mici, mai domestice sunt mai bine scrise, mai inteligente, mai interesante. Poveștile despre război sunt cele care aduc întotdeauna premii. Vocea soțului tău este însă cea mai puternică atunci când el vorbește în tăcere, răspicat.

Ea privi chipul Mathildei, făcu un pas în spate și exclamă:

— Whoa!

— Prânzul! strigă Danica sunând la un clopot mare de alamă din pe verandă.

Bărbații își strânseră mașinile, își stinseră trabucurile, urcară în grabă dunele de nisip, cu pantalonii suflecați până la genunchi și pielea roșie, mușcată de vântul rece. Se așezară la o masă lungă, în fața farfuriilor aduse de la bufet. Radiatoarele deghizate în tufișuri emanau căldură. Mathilde ședea între Lotto și soția lui Samuel, care le arăta poze pe telefon cu cel mai mic copilaș – al cincilea copil al lui Samuel.

— Și-a pierdut un dinte la locul de joacă, maimuțica, zise ea. Are doar trei ani.

La capătul mesei, Phoebe Delmar asculta tăcută vocea unui bărbat care vorbea foarte tare, încât frânturi din conversație ajungeau până la Mathilde.

— Problema cu Broadway-ul zilelor noastre este aceea că este destinat turiștilor… cel mai mare dramaturg al Americii este August Wilson… nu ajung la teatru. E numai pentru snobi și pentru locuitorii din Boise, Idaho.

Phoebe îi surprinse privirea, iar Mathilde zâmbi, privindu-și friptura de somon din farfurie. Doamne, cât și-ar fi dorit să nu o simpatizeze pe femeia aceea. Totul ar fi fost mult mai ușor.

— Cine e doamna cu care-ai stat de vorbă? o întrebă Lotto în mașină.

Ea îi zâmbi și îi sărută încheieturile degetelor.

— Nu i-am reținut numele, răspunse ea.

Phoebe Delmar adoră piesa de teatru „Escatologie“ atunci când aceasta fu jucată pentru prima oară.

Șase săptămâni mai târziu, Lotto avea să moară.

Deseori am spus că voi scrie „Soțiile oamenilor de geniu alături de care am stat“. Am stat alături de multe. Am stat alături de soții, care nu erau soții, ale oamenilor de geniu care erau adevărate genii. Am stat alături de soții adevărate ale oamenilor de geniu care nu erau adevărate genii… Pe scurt, am stat adesea și timp îndelungat alături de multe soții și de soții ale multor oameni de geniu. Gertrude Stein a scris asta pentru a da voce partenerei sale, Alice B. Toklas. Stein fiind, pare-se, omul de geniu, iar Alice, pare-se, soția.

„Nu sunt nimic decât o amintire a ei“, spuse Alice după moartea lui Gertrude.

După ce Mathilde se răsturnă cu Mercedesul, sosi și polițistul. Ea își depărtă buzele, lăsând sângele să șiroiască doar pentru a accentua efectul dramatic.

Luminile albastre și roșii ale girofarului îl făceau să pară bolnav, apoi sănătos, apoi iar bolnav. Ea își văzu reflexia, de parcă fața lui ar fi fost o oglindă. Avea

chipul palid și tras, era rasă în cap, bărbia, gâtul, mâinile și brațele îi erau pline de sânge.

Își ridică în aer palmele sfârtecate în gardul de sârmă ghimpată peste care încercase să treacă pentru a ajunge la șosea.

— Stigmatizată, zise ea încet, apoi râse.

20.

Procedase aproape perfect. La început, acea dimineață însorită de aprilie după reprezentația piesei „Hamlet" la Vassar, după întâlnirea neașteptată cu Lotto, după ce începuse să simtă fluturi în stomac.

Se trezise pe înserate, când ultimele felinare de afară începeau să se stingă. Era îmbrăcată și nu simțea nicio inflamație premonitorie acolo, jos. Își ținuse promisiunea față de Ariel; nu făcuse sex cu Lotto. Nu încălcase nicio înțelegere. Nu făcuse decât să doarmă lângă acest băiat fermecător. Se uită sub cearșaf. El era dezbrăcat. Și încă cum.

Lotto își ținea bărbia proptită în pumni și, chiar și în timpul acelui somn neliniștit, părea banal. Obrajii care purtau cicatrice. Părul des și răsucit în jurul urechilor, genele, maxilarul sculptat. Nu mai întâlnise niciodată o ființă foarte inocentă. În aproape toți cei pe care îi cunoscuse ea zărise un dram de răutate. Nu și în el: știuse asta din clipa în care îl văzuse cocoțat pe pervazul ferestrei în seara precedentă, fulgerul brăzdând cerul în spatele lui. Înflăcărarea și bunătatea erau atuurile lui. Această liniște sufletească de a se fi născut bărbat, bogat, alb și american în aceste vremuri prospere, când luptele se dădeau departe de casă. Din momentul în care se născuse, acest băiat putuse face tot ce-și dorise. Nu trebuia decât să încerce. Putea s-o dea în bară la nesfârșit; toată lumea avea să aștepte până când reușea.

Ar fi trebuit să fie indignată. Lui însă nu îi putea purta ranchiună. Îi venea să se lipească de el până când inocența lui frumoasă ar fi împresurat-o și pe ea.

Înăuntrul ei, vocea pe care încercase să o înăbușe în toți acești ani îi repeta cu încăpățânare să plece. Să nu se vâre în sufletul lui. Nu fusese niciodată supusă, însă gândul că el se va trezi și o va găsi acolo, gândul că situația nu va mai putea fi desfăcută o făcu să se supună; se îmbrăcă și plecă.

Își trase gulerul hainei peste obraji, ca să nu îi observe nimeni tulburarea, deși afară era încă noapte.

În oraș era un restaurant, învăluit în întuneric, pe o străduță lăturalnică, un loc de care majoritatea studenților de la Vassar nu se apropiau niciodată. De aceea ei îi plăcea foarte mult. De asemenea, unsoarea, și mirosul, și bucătarul sadic, care trântea crochetele de cartofi de parcă le-ar fi urât, și chelnerița, care părea a fi

dezechilibrată mintal, coada ei de cal, care părea a fi legată neintenționat lângă o ureche, ochii pe care și-i ațintea în tavan atunci când lua o comandă. Unghiile de la o mână îi erau lungi, iar cele de la cealaltă mână erau tăiate scurt și date cu lac roșu.

Mathilde se așeză în separeul unde se așeza de obicei și se ascunse în spatele meniului, ștergându-și zâmbetul de pe față. Chelnerița nu spuse niciun cuvânt, îi turnă cafea și așeză dinaintea ei pâine de secară prăjită și o batistuță din pânză cu o broderie albastră, de parcă ar fi știut că vor urma și lacrimile. Era posibil, deși Mathilde nu mai plânsese de pe vremea când era Aurélie. Chelnerița îi făcu cu un semn cu ochiul și se întoarse la radioul unde se auzea vocea unui DJ care făcea comentarii la limita bunului-simț.

Mathilde știa cum se va desfășura viața ei dacă îi va da frâu liber. Știa deja că ea și cu Lotto se vor căsători dacă ea îi va inocula acest gând. Întrebarea era dacă ea ar fi fost capabilă să îl elibereze de obligații. Practic, oricine altcineva era mai potrivit pentru el, nu însă și ea.

Privi cum chelnerița se apleacă în spatele bucătarului sadic pentru a lua o cană de pe raftul de sub tejghea. Văzu cum femeia își așază mâinile pe șoldurile lui, cum el o împinge cu fundul, o comedie bufa, un sărut al șoldurilor.

Mathilde lăsă cafeaua și pâinea prăjită să se răcească. Plăti și lăsă un bacșiș generos. Apoi, se ridică în picioare și se îndreptă spre oraș. Se opri la Caffè Aurora ca să cumpere *cannoli* și cafea, apoi se întoarse în camera lui Lotto cu două aspirine, un pahar cu apă și mâncare. Când el dădu ușor din gene, trezindu-se din vis – unicorni, spiriduși, fauni veseli –, o văzu așezată lângă el.

— Oh, făcu el. Am crezut că nu ești reală. Am crezut că ești cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată.

— Nu e un vis, spuse ea. Sunt reală. Sunt aici.

El își duse mâna la obraz și se lipi de ea.

— Cred că sunt pe moarte, spuse el în șoaptă.

— Ești mahmur. Te-ai născut muribund, zise ea, iar el râse.

Ea îi mângâie obrazul cald și neras, dedicându-i-se lui pentru totdeauna.

N-ar fi trebuit s-o facă. Știa asta. Însă dragostea ei pentru el era nouă, iar dragostea ei pentru propria-i persoană era veche; nu mai avusese parte de așa ceva de foarte mult timp. Obosise să înfrunte lumea de una singură. Apăruse în viața ei la momentul potrivit, deși ar fi fost mai bine pentru el dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie blândă și evlavioasă, așa cum și-ar fi dorit mama lui, după cum avea să afle în curând. Fata aceea, Bridget, ar fi făcut pe oricine fericit. Mathilde nu era nici blândă, nici evlavioasă. Însă ea își puse în gând să nu îi arate latura ei întunecată, să nu îi arate niciodată răul care zăcea în ea, să îi ofere doar dragoste și momente senine. Dorea să creadă că îi oferise toate aceste lucruri de-a lungul vieții petrecute împreună.

— Poate, după absolvire, vom merge în vizită în Florida, spuse Lotto respirându-i în ceafa.

Era la puțin timp după ce se căsătoriseră. Câteva zile, poate. Ea se gândi la vorbele pe care i le spusese mama lui la telefon, la felul în care Antoinette încercase să o mituiască. Un milion de dolari. Să fim serioși! Preț de o secundă, îi trecu prin cap să îi spună totul despre convorbirea telefonică, apoi se gândi la cât de mult ar fi suferit el și își dădu seama că nu putea face acest lucru. Îl va proteja. Era mai bine ca el să creadă că mama lui voia doar să îl pedepsească și nu că era de o cruzime înfiorătoare. Apartamentul Mathildei de la etajul magazinului de antichități părea ciudat de alungit la lumina felinarelor, care pătrundea înăuntru.

— N-am mai fost acasă de la vârsta de cincisprezece ani. Vreau să mă laud cu tine. Vreau să-ți arăt toate locurile unde am delincvențat, zise el, cu o voce groasă.

— Acesta nu e un cuvânt, murmură ea sărutându-l atât de prelung, încât el uită.

Apoi:

— Iubito, spuse el ștergând cu piciorul gol și cu un prosop de hârtie apa pe care o vărsase pe podeaua din stejar a noul lor apartament din Greenwich Village.

Locul era strălucitor, însă nemobilat.

— Mă gândeam că poate ne-am putea lua un weekend liber și să le facem o vizită lui Sallie și mamei la casa de pe plajă. Mi-ar plăcea să îți văd fundulețul bronzat.

— Bineînțeles, zise Mathilde, dar hai să așteptăm până când vei obține primul rol important. Ar fi frumos să te întorci ca un învingător. Și-apoi, nu mai avem niciun ban, mulțumită mamei tale.

Când el o privi neîncrezător, ea se apropie de el, își vârî mâna în pantalonii lui și îi spuse:

— Dacă vei reveni cu un rol important, vei fi cel mai tare din oraș.

El o privi și cârâi.

Apoi:

— Cred că sufăr de tulburări afective sezoniere, mormăi el, privind cum lapovița îmbrăca strada în culoarea cositorului și tremurând din cauza curentului care se furișa pe lângă ferestrele care atingeau trotuarul. Hai să mergem acasă de Crăciun și să ne bucurăm de soare.

— Oh, Lotto, zise Mathilde. Cu ce? Tocmai am cumpărat alimente pentru o săptămână cu treizeci și trei de dolari și un pumn de mărunțiș.

Ochii i se umplură cu lacrimi de frustrare.

El ridică din umeri.

— Va plăti Sallie. Trei secunde la telefon și totul se va rezolva.

— Sunt convinsă, zise ea, dar suntem prea mândri ca să primim pomană de la cineva. Corect?

Omise să îi spună că o sunase pe Sallie în urmă cu o săptămână; că Sallie le plătise chiria pe două luni, plus factura de telefon.

El se înfioră.

— Corect, răspunse el cu tristețe în glas.

Își privea chipul întunecat care se reflecta în geam.

— Suntem foarte mândri, prea mândri, nu-i așa?

Apoi:

— Nu-mi vine să cred, spuse Lotto ieșind din dormitor, ținând în mână telefonul la care vorbea cu mama lui și cu Sallie, care îl țineau la curent în fiecare săptămână cu tot ce mai era nou, că suntem căsătoriți de doi ani și încă nu ai cunoscut-o pe mama. E o nebunie.

— Totală, spuse Mathilde.

Se gândea încă la bilețelul pe care Antoinette i-l trimisese la galerie. Fără conținut de astă dată. Doar o imagine ruptă dintr-o revistă cu pagini lucioase, tabloul lui Andrea Celesti „Regina Jezebel pedepsită de Jehu“, femeia era aruncată pe fereastră și sfâșiată de câini. Când deschisese plicul, Mathilde râsese surprinsă; Ariel, privind peste umărul ei, îi spusese: „Oh, nu e genul nostru“. Ea se gândi la bilețel și își atinse baticul pe care îl purta pe cap. Își tunsese părul scurt și și-l vopsise într-un portocaliu țipător. Aranja pe perete un tablou pe care îl salvase din containerul galeriei; un albastru tulburător pe care avea să îl prețuiască toată viața, mai mult decât toate iubirile și poftele trupești. Ea se uită la Lotto și spuse:

— Nu sunt sigură că vrea să mă cunoască, iubitule. E încă foarte supărată pentru că te-ai căsătorit cu mine, încât n-a venit în vizită la noi nici măcar o dată.

El o ridică și o lipi de ușă. Ea își încolăci picioarele în jurul taliei lui.

— O să se mai îmbuneze. Acordă-i timp.

Cât de transparent era soțul ei, cum credea el că dacă îi va demonstra mamei lui că făcuse o alegere bună în cazul Mathildei, totul va fi în regulă. Dumnezeule, aveau mare nevoie de bani!

— Eu n-am avut niciodată mamă, spuse ea. Și mie mi se frânge inima când mă gândesc că nici măcar nu vrea să mă cunoască. Sunt noua ei fiică. Când ai văzut-o ultima oară? În anul doi de facultate? Ea de ce nu vine în vizită la noi? Xenofobia e tare păcătoasă.

— Agorafobia, o corectă el. E o boală cât se poate de reală, Mathilde.

— Asta voiam să spun și eu, zise ea. [Ea, care își exprima întotdeauna intențiile.]

Apoi:

— Mama a spus că ne va trimite bucuroasă bilete de avion anul acesta pentru 4 Iulie dacă vrem să sărbătorim.

— Oh, Lotto, aș vrea eu, răspunse Mathilde lăsând pensula jos și privind încruntată peretele, care era de un albăstrui-verzui ciudat. Îți mai amintești că urmează să organizăm o expoziție importantă la galerie? Asta îmi va ocupa tot timpul. Dar tu poți să te duci, fără nicio problemă. Nu-ți face griji în privința mea.

— Fără tine? zise el. Scopul călătoriei este acela ca ea să ajungă să te îndrăgească.

— Data viitoare, spuse ea.

Ea luă pensula și îi mânji vârful nasului cu vopsea. Râse atunci când el și-l frecă de abdomenul ei gol, lăsând urme pe pielea sa albă.

Viața își urmă cursul ei. Nu aveau niciodată bani, iar când aveau, el juca un rol mic, când nu primea un rol, ea era nevoită să muncească din greu la un proiect important, și vai, sora lui venea în weekend să stea la ei, apoi mai era petrecerea aceea la care trebuiau să participe, și, în fine, poate era mai ușor dacă venea Antoinette la ei în vizită? Adică, era putred de bogată și nu avea o slujbă și, dacă într-adevăr își dorea foarte mult să îi vadă, putea să ia, pur și simplu, primul avion, nu? Ei aveau un program foarte încărcat, iar weekendurile erau doar pentru ei doi, un timp prețios pe care puteau să și-l petreacă împreună ca să nu uite de ce se căsătoriseră! Și nu era de parcă femeia ar fi făcut vreun efort vreodată, nici măcar nu se obosise să vină la festivitatea de absolvire a lui Lotto. La nicio reprezentație a lui; la nicio premieră a vreunei piese de teatru. Pe care le scrisese el cu mâna lui! Ce dracu'? Ca să nu mai pomenim că nu le văzuse niciodată apartamentul micuț din Greenwich Village, că nu văzuse niciodată clădirea în care locuiau, că nu le făcuse nici măcar o vizită la căsuța de la țară din livada de cireși, bucuria Mathildei, pe care ea o amenajase pornind de la nimic. Firește că agorafobia era un lucru cumplit, însă Antoinette refuzase mereu să vorbească cu Mathilde la telefon. Știa că Sallie alegea fiecare cadou de ziua ei de naștere și de Crăciun pe care le primea din partea ei. Oare Lotto știa cât de mult o durea acest lucru? Mathilde, fără mamă, fără familie, să fie înlăturată astfel; cât de dureros era pentru ea să știe că iubirea vieții ei are o mamă care o respinge!

Lotto ar fi putut pleca singur. Categoric. Însă ea era cea cu inițiativa; el nu cumpărase niciodată un bilet de avion, nu închiriase o mașină. Firește că exista un motiv mai grav, unul întunecat, pe care el îl înlătura repede de fiecare dată când își aducea aminte de el – o furie înăbușită pe care el o ignorase foarte mult timp, încât, în acel moment, devenise prea mare ca să se mai gândească la ea.

Situația se mai atenuă atunci când îi cumpărară un computer lui Antoinette, iar mesajele de duminică se transformară în conversații în fața camerei de luat vederi. Antoinette nu mai era nevoită să iasă din casă pentru a-și lăsa chipul alb să plutească precum un balon în încăperea întunecată. În fiecare duminică, timp de zece ani, vocea lui Lotto se confundă cu vocea veselă și excesiv de clară a

copilului care fusese odinioară. Mathilde trebuia să plece de acasă atunci când el primea telefon.

Odată, când el se ridică din fața ecranului computerului ca să aducă o recenzie sau un articol pe care să i le arate mamei lui, Mathilde se întoarse pe neașteptate de la alergat, cu bustiera de sport îmbibată de transpirație. Își îndepărtă părul ud de pe față, își luă rola din spumă și se întinse pe o parte, cu spatele la computer, apoi începu să se împingă înainte și înapoi pe rolă până când mușchii începură să i se detensioneze. Abia când se întoarse pe partea cealaltă observă figura lui Antoinette pe ecran. Aceasta stătea atât de aproape de camera video, încât nu se mai vedea decât o frunte enormă, o bărbie ascuțită, o dungă roșie de ruj și mâini în păr. O privea cu interes pe Mathilde, iar aceasta înlemni. Un tractor străbătu drumul lor de pământ și se îndepărtă cu un huruit profund. Ea reuși să se ridice și să plece doar când auzi pașii lui Lotto, care cobora scările. Din hol, ea îl auzi zicând: „Muvva. Ruj! Te-ai făcut frumoasă pentru mine“, iar ea îi răspunse cu o voce blândă, suavă: „Ah, vrei să spui că nu sunt întotdeauna frumoasă?” Lotto râse, iar Mathilde ieși în fugă afară, în grădină, simțindu-și genunchii moi.

Apoi: Oh, iubitule, nu plânge, categoric ar trebui să o viziteze pe Antoinette, având în vedere cât era de bolnavă. Avea cel puțin 180 de kilograme și era diabetică, prea grea ca să facă altceva decât să se mute din pat pe canapea. Trebuia neapărat să o vadă. Categoric. Așa vor face. [De această dată, Mathilde vorbea serios.]

Înainte să apuce să facă planuri, Antoinette, suferindă, o sunase acasă pe Mathilde în toiul nopții. Vocea ei era foarte stinsă, încât abia se auzea.

Ea îi spuse:

— Lasă-mă să-mi văd fiul, te rog. Lasă-l pe Lancelot să vină la mine.

Capitulare. Mathilde așteptă, savurând momentul. Antoinette oftă, iar în acel oftat se simți iritarea, atitudinea de superioritate. Mathilde închise fără să rostească un cuvânt. Lotto sună din biroul lui de la mansardă, unde lucra.

— Cine-a fost?

Iar Mathilde îi strigă de pe scări:

— A greșit numărul!

— La ora asta târzie? întrebă el.

— Unii n-au pic de rușine.

Număr greșit. Își turnă niște whisky. Îl bău în fața oglinzii din baie, privind cum roșeața îi dispare din obraji și cum i se măresc pupilele.

Apoi, fu cuprinsă de un sentiment ciudat, de parcă niște degete ar fi pătruns în interiorul ei și i-ar fi cuprins plămânii, strângându-i. „Ce naiba fac?“ se întrebă ea cu voce tare. Mâine ar trebui să o sune pe Antoinette și să îi spună că Lotto putea merge să o vadă. La urma urmei, era singurul fiu al Lui Antoinette. Acum era prea târziu; o va suna la prima oră a dimineții. Sau imediat după ce se va întoarce din cursa de 130 de kilometri cu bicicleta. Oricum, el nu avea să se

trezească până să se întoarcă ea. Dormi bine și ieși afară înainte de a se crăpa de ziuă. Negura dimineții, traseul făcut în viteză pe dealurile minunate, burnița răcoritoare, soarele care usucă umezeala. Își uitase sticla cu apă acasă; se întoarse după ce străbătu doar 30 de kilometri. Coborâșul pe drumul de țară până la căsuța ei albă.

Când pătrunse înăuntru, Lotto stătea în prag și își ținea capul în mâini. Își ridică privirea și se uită la ea, era palid și tras la față.

— A murit mama, zise el.

Timp de mai bine de o oră, el nu reuși să plângă.

— Oh, nu, zise Mathilde.

Când se gândea la Antoinette, nu credea că aceasta va muri vreodată. [Atât de imens era ceea ce le separa, nemuritor.] Se apropie de soțul său și îi lipi fața de tricoul ei transpirat, ținându-i capul în palme. Apoi, propria ei suferință își făcu loc, o durere ascuțită și surprinzătoare în tâmple. Acum, împotriva cui să mai lupte? Nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile.

•

Odată, când era în facultate, Mathilde îl însoți pe Ariel în Milwaukee.

El avea ceva treabă acolo, iar ea era a lui în weekend, făcându-i toate poftele. Ea își petrecu majoritatea timpului tremurând în bovindoul camerei de motel. La parter, alamă lustruită, farfurii cu biscuiți din grâu și orz, pereți acoperiți cu picturi în ulei executate de fetele bătrâne din epoca victoriană, o femeie cu nările umflate, care îi spuse Mathildei ce credea despre ea.

Afară se așternuse un strat gros de zăpadă pe timpul nopții. Plugurile împinseseră zăpada de pe străzi în versanții care mărgineau trotuarul. Era ceva liniștitor în acea întindere neatinsă și albă.

Mathilde urmărea cu privirea o fetiță în salopetă roșie de schi care venea pe stradă. Mănuși cu un singur deget, o căciulă prea mare pentru capul ei. Fetița privea în jurul său dezorientată. Începu să urce muntele de zăpadă care îi bloca accesul la stradă, dar era foarte slăbită. Pe la mijlocul urcușului, alunecă. Încercă din nou să urce, înfigându-și vârfurile picioarelor mai adânc în zăpadă. Mathilde își ținea răsuflarea de fiecare dată, expirând când fata cădea. Își imagina un gândac de bucătărie într-un pahar de vin, care încerca să urce pe pereții alunecoși.

Când Mathilde se uită peste stradă la complexul lung de locuințe, construit din cărămidă și ornat în stilul anilor ’20, zări trei femei care priveau de la ferestre diferite zbuciumul fetiței.

Mathilde se uita la femei, în timp ce acestea se uitau la fetiță. Una râdea, aruncând o privire peste umăru-i gol la cineva care se afla în încăpere, îmbujorată datorită sexului. Alta era mai în vârstă și bea ceai. A treia, pământie și trasă la față, privea cu brațele-i subțiri încrucișate pe piept și cu buzele țuguiate.

Într-un final, extenuată, fetița se lăsă să alunece și rămase cu fața în zăpadă, nemișcată. Mathilde era convinsă că plângea.

Când își ridică privirea, Mathilde văzu că femeia cu brațele încrucișate o fixa furioasă cu privirea, prin geam, prin frig, prin zăpadă. Mathilde tresări, convinsă fiind că fusese invizibilă. Femeia dispăru. Își făcu apariția pe trotuar, în haine subțiri de casă, din tweed. Străbătu nămeții din fața complexului de apartamente, traversă strada, o apucă pe fetiță de mănuși și o trase peste muntele de zăpadă. O traversă strada în brațe și repetă procedura. Când intrară în clădire, atât mama, cât și fiica erau pudrate cu alb.

Mathilde se gândi la femeie mult timp după ce aceasta se făcuse nevăzută. Oare ce își imaginase când își văzuse fetița căzând? Se gândi la genul de furie care îți împietrește inima atât de tare, încât poți să privești mult timp cum un copil se chinuie, și eșuează, și plânge fără să îi sari în ajutor. Mathilde știuse mereu că mamele erau genul de oameni care te lăsau să lupți de unul singur.

În acel moment, ea înțelese că viața avea o formă conică, trecutul lărgindu-se dincolo de momentele trăite. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât baza conului se extinde mai mult, astfel încât rănile și trădările, care au fost aproape imperceptibile la momentul respectiv, încep să se mărească precum niște puncte micuțe pe un balon care este umflat încet. O pată mică din copilărie se transformă la vârsta maturității într-o mare diformitate, iminentă, cu margini neregulate.

Lumina se aprinse în apartamentul mamei și fiicei. Fetița se așeză la fereastră, cu un jurnal. Își ținea aplecat capul mic. După un timp, mama așeză o cană aburindă lângă fetiță, iar aceasta o luă în mână și o roti cu ambele mâini. Mathilde simți în gură gustul dulce-sărat al laptelui fierbinte.

Poate m-am înșelat, își zise Mathilde privind fulgii de zăpadă care cădeau în întuneric și strada pustie. Poate că mama o privise pe fiica ei cum eșuează și nu o ajutase dintr-un motiv de neînțeles, dintr-un motiv pe care Mathilde se chinuia să îl înțeleagă, un soi de dragoste nețărmurită.

•

În ziua în care Mathilde îi oferise cățelușei o nouă viață alături de acea familie, ieși afară în toiul nopții, sub cerul acoperit de nori. Piscina era ca o pată de smoală. Îmbrăcată în rochia lungă, de culoarea fildeșului, se trezi strigând-o pe cățelușă.

— God! strigă ea. God!

Însă cățelușa nu veni în fugă la ea. Totul era cufundat în tăcere. Inima începu să îi bată cu putere. Începu din nou să strige: „God? God?“ Căută în toate debaralele, pe sub toate paturile; căută și în bucătărie. Își aminti că o dăduse altcuiva abia când văzu că pătuțul ei lipsea.

O dăduse unor străini, de parcă animăluțul nu ar fi fost o bucată din ființa ei.

Abia aşteptă ivirea zorilor. Lumina zilei era o fâşie portocalie pe un fundal întunecat atunci când ea bătu la uşa casei cu etaj din mijlocul câmpului. Îi răspunse soţul. Era desculţ. Omul îşi duse degetul la buze. Se aplecă înăuntru şi fluieră o dată. God veni în fugă la uşă, cu o panglică violet în jurul gâtului. Când o văzu pe Mathilde, căţeluşa începu să chelălăie, să geamă şi să se frece de picioarele ei. Mathilde se aplecă şi îşi lipi îndelung obrazul de blana căţeluşei, apoi îşi ridică privirea la bărbat.

— Îmi pare rău, spuse Mathilde. Spune-le copiilor tăi că îmi pare rău.

— Nu e nevoie să îţi ceri iertare, zise bărbatul. Jeleşti. Dacă soţia mea ar muri, draga mea, aş fi în stare să dau foc casei.

— Acesta este următorul lucru pe listă, zis ea.

El chicoti scurt, fără să zâmbească.

Bărbatul aduse pătuţul şi jucăriile căţeluşei şi i le puse în maşină. Când ieşi din nou din casă, fu urmat de soţia lui, care traversă peluza în vârful picioarelor, ţinând ceva aburind în mâini. Avea o expresie serioasă întipărită pe faţă; părea obosită, părul îi era ciufulit. Îi întinse nişte brioşe cu afine prin geamul maşinii, se aplecă înăuntru şi îi spuse:

— Nu ştiu dacă să te pocnesc sau să te pup.

— Povestea vieţii mele, spuse Mathilde.

Femeia se întoarse pe călcâie şi se îndreptă cu pas hotărât înspre casă. Mathilde o urmări cu privirea, simţind cum cratiţa îi arde mâinile.

Privi în oglinda retrovizoare faţa drăgălaşă şi ochii migdalaţi ai lui God, care şedea pe bancheta din spate.

— Toată lumea mă părăseşte. Să nu îndrăzneşti s-o faci şi tu, spuse ea.

Căţeluşa căscă, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi şi limba umedă.

•

În ultimul lor an împreună, Ariel trebuie să îi fi simţit încordarea, cu toate că ea nu spusese nimic. Înţelegerea lor era pe sfârşite. Lumea o aştepta cu braţele deschise, plină de oportunităţi. Era foarte tânără.

Îşi imagina viaţa ei după facultate, după Ariel. Va locui într-o cameră cu tavan înalt, pereţi ivorii şi pardoseală deschisă la culoare. Se va îmbrăca doar în negru, va lucra printre oameni şi îşi va face prieteni. Nu avusese niciodată, cu adevărat, prieteni. Nu ştia despre ce îşi vorbeau prietenii. Va cina în oraş în fiecare seară. Îşi va petrece fiecare weekend singură, în cadă, cu o carte bună şi o sticlă de vin. Ar putea îmbătrâni fericită, printre oameni, dar singură.

Măcar ar putea să şi-o tragă cu un bărbat de vârsta ei. Cineva care să o privească în faţă.

În martie, cu puţin timp înainte de a-l întâlni pe Lotto, care adusese culoare în viaţa ei, ea urcă în apartamentul lui Ariel. Acesta o aştepta deja acolo. Ea îşi aşeză geanta jos cu grijă. El şedea, nemişcat pe canapea.

— Ce-ai vrea să mănânci? o întrebă.

Ea nu mai mâncase din seara precedentă. Îi era foame.

— Sushi, răspunse ea fără să se gândească.

Nu va mai putea mânca niciodată sushi.

Când sosi băiatul cu mâncarea, Ariel o obligă să îi deschidă ușa și să îi plătească dezbrăcată. Când o văzu, băiatului i se tăie respirația.

Ariel luă cutia din polistiren, o deschise, amestecă sosul de soia și *wasabi,* luă o bucată de *nagiri* și o vârî în amestec. Așeză bucata respectivă pe gresia din bucătărie. Pardoseala fusese curățată cu migală, așa cum era tot ceea ce îl înconjura.

— Lasă-te în patru labe, spuse el zâmbindu-i larg. Târăște-te. Nu-ți folosi mâinile. Ia-o cu dinții. Și-acum linge mizeria pe care ai făcut-o.

Podeaua era tare sub palmele și genunchii ei. Ura acea parte din ea, mică și înfierbântată, care se aprindea la gândul că se afla acolo, în patru labe. Fată rea. Ardea de dorință. Își făcu o promisiune: să nu se mai umilească niciodată în fața unui bărbat. [Zeilor le place să-și bată joc de tine, va spune mai târziu Mathilde; ea deveni soție.]

— Mai vrei una? întrebă Ariel.

El mai vârî o bucată în sos, o așeză la capătul holului, la douăzeci de metri mai încolo.

— Târăște-te, zise el.

Râse.

•

Cuvântul „soție" provine din cuvântul proto-indo-european „weip".

„Weip" înseamnă „a întoarce, a răsuci sau a împacheta".

Într-o etimologie alternativă, cuvântul „soție" provine din cuvântul proto-etc. „ghwibh".

„Ghwibh" înseamnă „pudenda". Sau „rușine".

21.

Domnișoara detectiv își făcu apariția la magazinul alimentar. Mathilde așeză pungile cu alimente în portbagaj și intră în mașină, unde fata o aștepta ținând pe genunchi o cutie plină cu documente. Purta un machiaj „smokey eyes", iar pe buze era dată cu ruj roșu; era sexy.

— Dumnezeule! exclamă Mathilde, tresărind. Ți-am spus să nu fii ciudată.

Fata râse.

— Bănuiesc că asta este „amprenta" mea.

Arătă înspre cutie.

— Ta-da! Am făcut rost de tot. Individul ăsta o să înfunde închisoarea federală. Când ai de gând să-l dai în vileag pe fraierul ăsta? Vreau să-mi pregătesc popcornul și să privesc relaxată știrile la televizor.

— Primul pas, fotografiile personale. O să-l fac în câteva zile, spuse Mathilde. Sunt invitată la o petrecere. O să îl fac să sufere puțin înainte să trec la pasul doi.

Porni motorul și se întoarse acasă împreună cu domnișoara detectiv.

Momentul nu fu nici atât de ciudat cum se așteptase Mathilde, nici sexy. În timp ce privea candelabrul, se întristă când simți cum o învăluie o căldură bine cunoscută; te-ai aștepta ca o lesbiană să fie expertă, însă, în realitate, Lotto fusese mai priceput. Doamne, se pricepuse mai bine la toate decât oricine altcineva. O distrusese prin priceperea lui la sex. Ce rost aveau toate astea? Nu avea cum să existe un al doilea act al acelui joc între așternuturi, doar o replică la primul act, cu personaje inversate, fără un final trepidant și murdar. Sincer vorbind, nu era prea convinsă că avea chef să își vâre capul între picioarele altei femei. Mimă orgasmul și îi zâmbi domnișoarei detectiv, când aceasta își scoase capul de sub cearșaf.

— A fost… începu Mathilde.

— Nu, am înțeles. Tare și răspicat. Nu îți plac gagicile, o întrerupse fata.

— Nu e că nu-mi plac, spuse Mathilde.

— Mincinoaso, zise fata.

Își scutură părul negru, iar acesta se umflă ca o ciupercă.

— Dar e mai bine așa. Acum putem fi prietene.

Mathilde se ridică în capul oaselor și o privi pe fată, care își punea sutienul.

— În afară de cumnata mea, nu cred că am avut o prietenă adevărată, zise ea.

— Ai numai prieteni bărbați? o întrebă fata.

Mathildei îi luă ceva timp până să poată răspunde:

— Nu.

Fata o privi o clipă, apoi se aplecă și o sărută părintește pe frunte.

•

Primi un telefon de la impresarul lui Lotto. Cu un tremur în voce, el îi sugeră că era timpul să se ocupe din nou de afaceri. Fusese și el, de câteva ori, ținta veninului ei discret.

Când ea întârzie să dea un răspuns, el zise:

— Alo? Alo?

O mare parte din ea își dorea să lase în urmă piesele de teatru, să pășească mai departe în necunoscut.

Însă ținu în continuare telefonul la ureche. Privi în jurul ei. Lotto nu mai era în casă, nu mai stătea întins în pat sau la biroul din mansardă. Nu mai îmbrăca hainele din dulap. Nu mai era nici în apartamentul lor micuț de la subsol, unde, în urmă cu doar câteva săptămâni, aruncase o privire prin luminatoare și văzuse doar canapeaua violet a unui străin și un pechinez care sărea la clanța ușii. Soțul

ei nu va mai pătrunde cu mașina pe aleea din fața casei, deși ea asculta, cu urechile ciulite. Nu erau copii; trăsăturile lui nu vor fi moștenite de altcineva. Nu exista nici rai, nici iad; nu îl va reîntâlni pe un nor sau într-o oală cu smoală sau pe o pajiște cu asfodele. Lotto putea fi regăsit doar în operele sale. Un miracol, posibilitatea de a lua un suflet și de a-l introduce, în întregime, într-un alt corp, fie doar și pentru câteva ore. Toate acele piese de teatru erau crâmpeie din Lotto care, împreună, formau un soi de întreg.

Prin urmare, îi spuse impresarului să îi comunice tot ce trebuia să facă. Nimeni nu îl va uita pe Lancelot Satterwhite. Nimeni nu îi va uita piesele de teatru. Nimeni nu va uita nici cea mai mică părticică din el, regăsită în operele lui.

•

Când împlini opt luni de văduvie, Mathilde încă simțea cum se cutremură pământul. Rochia ei argintie, silueta zveltă și părul tuns băiețește și vopsit în blond platinat o făceau să semene cu o amazoană. Purta niște clopoței la încheietura mâinii. Voia ca ei să o audă când sosește.

— Dumnezeule! exclamă Danica atunci când Mathilde deschise ușa și intră în apartament, dându-i haina unei servitoare. Văduvia ți se potrivește ca o mănușă. Isuse, uită-te la tine!

Danica nu fusese niciodată o frumusețe, iar acum încerca să compenseze cu un bronz artificial și mușchi lucrați la yoga. Era foarte slabă și i se zăreau coastele în locul unde acestea se uneau în dreptul pieptului. Colierul pe care îl purta costa cât salariul anual al unui manager de personal. Mathilde urâse întotdeauna rubinele. „Corpusculi uscați, lustruiți pentru a străluci”, gândea ea.

— Oh, mulțumesc, zise Mathilde.

O lăsă pe cealaltă femeie să imite un sărut pe obraji.

Danica spuse:

— Doamne, dacă aș avea garanția că aș arăta ca tine dacă aș rămâne văduvă, l-aș lăsa pe Chollie să mănânce slănină la fiecare masă.

— Ai spus un lucru îngrozitor, zise Mathilde.

Ochii negri ai femeii se umeziră. Răspunse:

— Oh, îmi pare foarte rău. Încercam să fac o glumă. Doamne, sunt îngrozitoare. Mereu gafez. Am băut prea multe pahare de martini și n-am mâncat nimic ca să încap în rochia asta. Îmi cer scuze, Mathilde. Sunt o proastă. Nu plânge.

— Nu plâng, zise Mathilde.

Se duse la Chollie, luă paharul cu gin din mâna lui și îl dădu pe gât în jos. Așeză pe pian cadoul Danicăi, eșarfa Hermes pe care Antoinette – ei bine, Sallie, mai exact – i-o trimisese cadou de ziua de naștere în urmă cu vreo câțiva ani. Era încă în punga sa originală, de un portocaliu intens.

— Oh, e superbă! zise Danica sărutând-o pe Mathilde pe obraz.

Danica se duse la uşă ca să întâmpine alţi prieteni, un fost candidat la primărie şi soţia lui cherchelită.

— Te rog s-o ierţi. E beată, zise Chollie.

Se furişase lângă ea pe neobservate, cum îi stătea în obicei.

— Mda, păi, când nu e? zise Mathilde.

— *Touché*. O merită din plin, zise el. Nu are o viaţă prea uşoară. Se simte neînsemnată, încercând să ţină pasul cu toţi aceşti mondeni de rasă. Vrei să te duci la toaletă să-ţi pudrezi nasul?

— Îmi pudrez întotdeauna nasul, zise Mathilde.

— Adevărat, zise Chollie. Dar faţa ta pare, nu ştiu, ciudată.

— Oh, asta e din cauză că nu mai zâmbesc, zise Mathilde. Mulţi ani la rând, toată lumea m-a văzut doar cu zâmbetul pe faţă. Nu ştiu de ce nu am încetat să zâmbesc mai devreme. E nemaipomenit de relaxant.

Părea îndurerat. Îşi întinse mâinile şi se îmbujoră la faţă, apoi zise, aruncându-i o privire:

— Am fost surprins că ai răspuns invitaţiei, Mathilde. Dai dovadă de maturitate, mai ales după discuţia noastră. După ceea ce ţi-am dezvăluit. Iertare. Bunătate. N-am crezut că eşti în stare de aşa ceva.

— Ştii, Chollie, am fost foarte supărată, zise ea. Am vrut să te strâng de gât cu şireturile. Era cât pe ce să înfig linguriţa de îngheţată în tine. Apoi, mi-am dat seama că spui minciuni. Lotto nu m-ar fi mânţit niciodată. Spun asta cu toată convingerea. Indiferent ce ai fi făcut, nu ne-ai fi putut face niciun rău. Ce am avut noi nu putea fi distrus cu atâta uşurinţă. Eşti ca un ţânţar, Chollie. Doar iritaţie, nu otrăveşti. Eşti o nulitate.

Chollie dădu să spună ceva, apoi oftă, părând obosit.

— Oricum, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, suntem prieteni vechi, zise ea strângându-i antebraţul. Nu poţi avea prea mulţi prieteni vechi într-o viaţă. Mi-a fost dor de tine. De amândoi. Chiar şi de Danica.

El rămase nemişcat mult timp, privind-o îndelung. În cele din urmă, spuse:

— Ai fost întotdeauna mult prea amabilă, Mathilde. Nu te meritam.

Chollie transpira. Se întoarse cu spatele. Fie era iritat, fie emoţionat. O vreme, ea răsfoi o carte de pe masa de cafea, intitulată „Cupidon cu aripi pictat orb“, care îi părea ciudat de cunoscută, atât doar că imaginile păreau amestecate, iar ea nu mai vedea nimic.

Mai târziu, când toată lumea traversa salonul către sufragerie, Mathilde rămase în urmă câteva secunde, privind cu încăpăţânare un tablou mic de Rembrandt pe care Chollie îl cumpărase de curând. Dacă Rembrandt putea fi plictisitor, atunci tabloul acesta al lui era plictisitor. Compoziţie clasică, trei persoane într-o încăpere întunecată, una turna un unguent dintr-un recipient, alta şedea, cealaltă vorbea. Ei bine, nimeni nu putea spune despre Chollie că avea gusturi bune. Se duse la pian. Scoase un al doilea cadou din geantă. Acesta era

împachetat într-o hârtie albastru-deschis. Era subțire, de mărimea unui plic, împachetat. Nu avea nicio felicitare, dar ea era convinsă că era cel mai bun cadou dintre toate. Chollie, în acea mare de trupuri dezgolite, părea aproape artistic.

A doua zi la prânz, după petrecerea de ziua de naștere a Danicăi, Mathilde aștepta. Citea ziarul în salon, relaxându-se în pijama. Zâmbi când ridică receptorul la primul țârâit.

— M-a părăsit, izbucni Chollie. Târfă ticăloasă!

Mathilde își luă ochelarii de pe nas și și-i așeză pe cap. Îi dădu lui God o bucată din clătita ei.

— Ca să vezi, și eu știu să joc tare, zise ea. Se pare că jocul meu este mai tare decât al tău. Stai să vezi ce te mai așteaptă.

— Am să te omor, zise el.

— N-ai cum. Am murit acum opt luni, zise ea.

Apoi așeză încet receptorul în furcă.

***

Rămase în bucătărie, savurând momentul. Cățelușa ședea pe pat, iar luna strălucea prin fereastră. Roșiile pe care le culesese din grădină vara se zbârciseră în bolul cel frumos și albastru, iar acum emanau un miros puternic, dulceag, aproape putrezite. Timp de două luni nu se atinsese de scrisoarea pe care Land i-o lăsase acolo, imaginându-și. Ce anume? Recunoștință? Cuvinte deocheate? O invitație de a-l vizita în oraș? Îi plăcea enorm de mult de el. Avea ceva ce pentru ea era ca un pansament. S-ar fi dus la el, ar fi petrecut noaptea în apartamentul lui exorbitant de scump, cu exteriorul din cărămidă, amplasat într-un cartier modern, cu vedere la râu, și s-ar fi întors acasă la ivirea zorilor, simțindu-se ridicol. De asemenea, s-ar fi simțit bine lingând o „acadea“ de treizeci și ceva de ani. Sexy. Tânără din nou.

Tocmai se întorsese de la penultima întâlnire cu detectivul FBI. Acesta jubilase când aflase ce descoperise ea despre Chollie. Fotografiile deocheate cu Chollie își făcuseră treaba. [Peste trei luni, Danica va fi o divorțată putred de bogată.] Își odihnea picioarele, în bucătărie, pe cutia care conținea dosarele pe care urma să le dea a doua zi agentului scund și transpirat, cu perciuni. Continua să privească în jos, pe întuneric, la cutia luminată de razele lunii.

Pe ecranul laptopului rula un film franțuzesc. În mână ținea un pahar de vin *malbec*. Simțea ceva satisfăcător; era liniștită. Își imagina căderea în gol a lui Chollie. Își imagina fața lui durdulie pe ecranul televizorului în timp ce era vârât într-o mașină de poliție; cât de imatur va arăta, cât de pierdut.

Auzi soneria. Le deschise lui Rachel și lui Sallie. Pe verandă, stafia soțului ei.

Mathilde se lăsă îmbrățișată de ele timp de câteva secunde și, pentru prima oară, simți o ușurare.

Deschise o sticlă de șampanie pe care o ținuse la rece. [De ce nu?]

— Sărbătorim ceva? întrebă Rachel.

— Tu să-mi spui, zise Mathilde.

Observase gulerul strâmb al lui Sallie și inelul pe care Rachel îl învârtea întruna pe deget. Emoții. Se întâmpla ceva. Însă ele nu îi spuseră. Nu era momentul. Băură. În lumina amurgului, fața lungă și osoasă a lui Rachel părea a fi din rășină; Sallie purta o haină din mătase și o coafură șic. Mathilde și-o imagină pe Sallie în călătoria sa în jurul lumii: abundență, fructe în formă de lebede, amanți în așternuturile umede. Cuvântul „fată bătrână" ascundea o libertate strălucitoare; cum de Mathilde nu observase asta până atunci?

Rachel așează paharul pe masă și se aplecă în față. Smaraldul se lovi ușor de trei ori de clavicula ei, scânteind ușor când rămase suspendat în aer.

Mathilde închise ochii.

— Spune.

Sallie scoase dintr-o carte de buzunar un dosar din hârtie și îl așează pe genunchii Mathildei. Aceasta ridică un colț cu degetul arătător și îl deschise. O paletă de vicii, de la cel mai recent la cel mai îndepărtat. Majoritatea nici măcar nu erau ale ei. De la cele mai recente până la cele mai vechi; toate înainte de moartea lui Lotto. O fotografie neclară cu Mathilde în costum de baie pe o plajă din Thailanda, separarea eșuată. Mathilde sărutându-l pe obraz pe Arnie, la colțul unei străzi. [Ridicol, chiar dacă ar fi fost înclinată spre infidelitate, el era prea libidinos.] Mathilde, trasă la față, scheletică, tânără, intrând într-o clinică unde se făceau avorturi. Unchiul ei, pagini lucioase și ciudate furate dintr-un dosar secret prezentând presupusele lui fapte ilicite, începând cu 1991 – le va citi mai târziu, ca pe un roman. Și, într-un final, bunica ei din Paris și cazierul ei judiciar, în franceză. Aceasta zâmbea malițios la cameră, *prostituée* ca niște pete pe o coală de hârtie.

Mari lacune aici: ca o broderie a propriei vieți. Slavă cerului că cele mai rele dintre ele nu erau decât niște lacune. Ariel. Sterilizarea, speranța neîntemeiată pentru copii pe care i-o dăduse lui Lotto. Ceea ce făcuse Aurélie cu mulți ani în urmă. Toată acea lipsă de bunătate care se adăuga unei Mathilde fără trecut.

Amintindu-și să respire, Mathilde își ridică privirea.

— Ați căutat informații despre mine?

— Nu, noi, ci Antoinette, zise Sallie lovindu-și dinții de paharul de sticlă. Încă de la bun început.

— În tot acest timp? zise Mathilde. A fost perseverentă.

Un spasm. În tot acest timp, Antoinette nu își luase gândul de la Mathilde.

— Muvva a fost o femeie răbdătoare, zise Rachel.

Mathilde închise dosarul și aranjă hârtiile. Turnă restul șampaniei în cele trei pahare, în mod egal. Când își ridică privirea, atât Sallie, cât și Rachel se schimonoseau la ea. Mathilde tresări. Cel două izbucniră în râs.

— Mathilde crede că vrem să-i facem rău, zise Sallie.

— Draga de ea, zise Rachel. N-o să-i facem rău.

Sallie oftă și își șterse fața.

— Nu-ți face griji. Te-am ferit de rău. Antoinette a încercat de două ori să îi trimită pachete lui Lotto – prima oară când v-ați căsătorit, informații despre unchiul tău și despre avort. Și, a doua oară, când l-ai părăsit. A uitat faptul că eu eram cea care ducea și aducea corespondența de la cutia poștală din capătul aleii.

Rachel râse.

— Testamentul pe care mi l-a trimis ca să îl duc la notar s-a pierdut. Voia să doneze partea din moștenirea lui Lotto unei organizații care slava cimpanzei. Bietele maimuțe vor fi nevoite să se descurce și fără banane, zise ea, apoi ridică din umeri. A fost vina Muvvei. Nu se aștepta să fie trădată de cei blânzi și ascultători.

Mathilde își zări propria reflexie în fereastră, dar nu, era o bufniță care ședea pe o creangă joasă a unui cireș.

Abia dacă se mai putea stăpâni. Nu s-ar fi așteptat niciodată la una ca asta. Femeile astea. Atâta bunătate! Ochii lor străluceau în lumina slabă din încăpere. O înțelegeau. Nu știa de ce, dar ele o înțelegeau și o iubeau în continuare.

— Ar mai fi ceva, zise Rachel, atât de repede, încât Mathilde trebui să se concentreze ca să înțeleagă. Nu știi asta. Nici noi n-am aflat decât după moartea mamei. A fost un adevărat șoc. A trebuit să ne gândim bine înainte să facem ceva. Urma să-i spunem și lui Lotto după ce puneam totul în ordine. Însă el…

Lăsă fraza neterminată. Mathilde privea cum fața ei se schimonosea încet de durere. Îi întinse un album foto învelit în cordovan ieftin. Mathilde îl deschise.

Conținutul: confuzie totală. O față surprinzător de cunoscută. Chipeș, brunet, zâmbitor. Cu fiecare fotografie, fața devenea din ce în ce mai tânără, până când se transformă într-un bebeluș cu pielea roșie și zbârcită, care dormea într-o păturică de spital.

Un certificat de adopție.

Un certificat de naștere. Satterwhite, Roland, născut 9 iulie 1984. Mama: Watson, Gwendolyn, vârsta 17. Tată: Satterwhite, Lancelot, vârsta 15.

Mathilde scăpă albumul din mână.

[Un puzzle, pe care crezuse că îl deslușise, devenea și mai complicat.]

22.

Mathilde ținuse întotdeauna la adevăr. Numai față de Lotto ținuse secrete.

Aceeași seară; roșii putrede. Parfumul lui Sallie se mai simțea încă, deși ea și Rachel adormiseră, sub influența alcoolului, în camera de oaspeți de la etaj. În fereastră, luna. O sticlă de vin, masa din bucătărie, câinele sforăind. Dinaintea

Mathildei, o mare de hârtie albă, fină ca și obrazul unui copilaș. [Scrie, Mathilde. Înțelege.]

Florida, scrise ea. Vara. 1980. Afară, dogoarea insuportabilă a soarelui peste valurile oceanului. Înăuntru, covoare bej. Tavane zugrăvite cu „stropi". Mănuși de cauciuc în bucătăria zugrăvită într-o nuanță măslinie și imprimeuri serigrafice reprezentând conturul Floridei, sirene în stânga, rachete în dreapta. Fotolii cu spetează înclinată; o emisiune despre viața modernă americană se derula la televizor. Zburdând în acea peșteră fierbinte, care era casa: un băiat și o fată. Gemeni, abia dacă aveau cincisprezece ani. Charles, zis și Chollie; Gwendolyn, zisă și Gwennie.

[Ciudat cât de repede vin amintirile. Ca o durere dintr-un vis. O viață pe care ți-ai imaginat-o cu foarte mult timp în urmă, încât aproape că s-a transformat într-o amintire; această copilărie a clasei muncitoare americane din anii '80 pe care tu n-ai avut-o niciodată.]

Aflată în camera ei, fata își ungea buzele cu alifie, respirația ei aburind oglinda.

Va ieși în pijamaua sa roz ca să îl întâmpine pe tatăl ei când acesta va sosi acasă, cu părul cârlionțat împletit în două cozi, și va încălzi cina pe care o pregătise pentru el, niște pui cu legume fierte. Va căsca, prefăcându-se că îi este somn. Ținându-i companie tatălui lor în bucătărie, fratele ei își imagina metamorfoza care avea loc în camera surorii lui: picioarele rase, palide în fusta mini, ochii înnegriți de machiaj. O ființă ciudată, foarte diferită de sora pe care o cunoștea el, furișându-se în noapte prin fereastră.

Schimbările ei nocturne nu se petreceau în ciuda fricii, ci datorită ei. Mică de înălțime pentru o fată de cincisprezece ani, ar fi putut fi ținută pe loc de orice băiat care ar fi trecut pe-acolo. O răzvrătire din partea unui fete care studiase deja analiza matematică și care câștigase concursuri de știință, construind roboți. Străbătea tremurând străzile întunecate, către magazinul alimentar, simțind acut locul neatins de sub fusta ei. Se plimba pe aleile magazinului; Burt Bacharach; vânzătorul cu pielea atinsă de vitiligo o privea cu gura căscată. Un bărbat în salopetă albă o urmărea cu privirea la sectorul de sucuri, scuturându-și mărunțișul în buzunar. „Dă-mi unul de-ăsta", comandă el referindu-se la un hot dog unsuros. Sub lumina felinarului de afară, unde moliile se agitau de colo-colo, trei sau patru puștani se dădeau cu skateboardurile. Fata nu îi cunoștea. Erau mai mari decât ea – păr unsuros, jachete cu glugă – deși se îndoia că mergeau la facultate. Ea se duse la telefonul public și începu să își vâre și să își scoată degetul din fanta pentru monede. Nu găsi niciuna. Cineva se apropie încet. Ochi albastru-deschis sub sprâncenele unite.

Era discutabil cât timp dura seducția. Cu cât fata era mai deșteaptă, cu atât mai repede decurgea totul. Un scop fizic direct drept operațiune riscantă: plăcere nu de dragul plăcerii, ci de dragul performanței și al răzbunării împotriva

servilismului și a așteptărilor. Sex ca rebeliune împotriva felului în care ar trebui să stea lucrurile. [Vă sună cunoscut? Da. Nu există pe lume poveste mai cunoscută.]

Vreme de aproape un an, un amestec de degete și limbi. Ea se furișa în fiecare noapte pe fereastră afară; apoi, începu școala și concursurile de dezbatere și repetițiile cu trupa. O umflătură sub coaste care creștea încet, asemenea unui adeziv pe bază de cauciuc expus la aer. Corpul știe ceea ce creierul respinge. Nu era proastă. În anul acela, avu noroc cu moda: hanorace largi și lungi, până la genunchi. Mama se întoarse acasă târziu, în Ajun de Crăciun. Fata ieși din camera ei în dimineața de Crăciun, îmbrăcată în cămașa de noapte din flanel, iar mama se întoarse, cântând. Când văzu umflătura fiicei ei, scăpă din mână aluatul pe care îl pregătea.

Fata fu dusă într-un loc mișto. Toată lumea era amabilă. Interiorul îi fu curățat. Vocile blânde. Când plecă, nu mai era aceeași fată care intrase acolo.

[Viețile celorlalți se adună în fragmente. O lumină care strălucește peste o poveste poate lumina ceea ce a rămas în umbră. Creierele sunt miraculoase; ființe narative. Fragmentele se unesc și alcătuiesc un tot.]

Gemenii împliniră șaisprezece ani în primăvară, închizătorile de la ușile și ferestrele camerei fetei fură înlocuite. Brusc, fratele ei ajunse să fie cu șapte centimetri mai înalt decât ea. El începu să o urmeze oriunde mergea, o umbră caraghioasă. „Vrei să joci Monopoly?“ o întrebă el, când ea traversă încăperea într-o seară plictisitoare de sâmbătă. „Nu-ți bate capul cu mine”, îi răspunse ea. Era pedepsită. Trebuia să vorbească în șoaptă cu băieții cu skateboardurile, care își pierdeau vremea dincolo de porțile școlii, așteptând, cu fetele pe care le știa de la grădiniță și care voiau ca ea să urmărească împreună cu ele filmul „The Dark Crystal” și să mănânce popcorn și să-și încrețească părul. Fusese mereu mai populară decât fratele ei geamăn. În curând, îi veni pofta de sex. Nu îl avu decât pe fratele ei. Apoi, pe Michael.

•

Michael era frumos, pe jumătate japonez, înalt și visător, cu o șuviță de păr negru care îi acoperea un ochi. La școală, Gwennie petrecea săptămâni întregi imaginându-și cum îi lingea pielea albă din interiorul încheieturii. El visa la băieți; Gwennie visa la el. Chollie îl plăcea fără voia lui; fratele ei cerea absolutul: loialitate, generozitate, lucruri pe care Michael nu le putea oferi. Însă marijuana pe care o împărțeau îl relaxa pe Chollie suficient de mult încât să înceapă să spună glume, să zâmbească. Astfel trecu timpul până la sfârșitul școlii. Mama ei era în San Diego, Milwaukee, Binghamton; era asistentă medicală la domiciliu, care avea grijă de bebeluși cu șanse slabe de supraviețuire.

Îl cunoscură pe Lotto. Teribil de înalt, cu fața plină de coșuri și suflet bun. Aveau toată vara în fața lor: droguri diverse, bere, aurolac, le puteau încerca pe

toate atâta timp cât gemenii se întorceau acasă la cină. Gwennie era centrul acestui cerc; băieții se învârteau în jurul ei ca niște sateliți.

[Acest *menage a quatre* dură foarte puțin. Vara trecu repede și veni luna octombrie, însă totul se schimbă.]

Stăteau pe crenelurile unei vechi fortărețe spaniole și inhalau vaporii din niște canistre furate. Orașul St. Augustine împânzit de turiști strălucind dedesubt. Michael făcea plajă, unduindu-se pe ritmurile care răzbăteau din casetofon, pielea netedă de pe acel trup. Lotto și Chollie erau adânciți în conversație, ca de obicei. Marea reflecta lumina. Ea voia ca ei să se uite la ea. Stătu în mâini pe marginea fortului, o căzătură mortală de la doisprezece metri înălțime. Făcuse gimnastică până când trupul ei începuse să o trădeze pentru că îi crescuseră sânii; rămase în acea poziție. Cu fruntea în jos, ea îi privea cum stăteau pe fundalul cerului albastru. Fratele ei sări în picioare speriat. Ea reveni în picioare și fu cât pe ce să leșine din cauza lipsei oxigenului din creier. Se așeză. Timpanele îi pulsau atât de tare, încât nu auzea ce îi spunea el. Își flutură mâna și spuse: „Calmează-te, Choll, ce dracu'! Știu ce fac".

Lotto râse. Michael își încorda mușchii abdominali când se uită la Lotto. Gwennie îi admira mușchii.

La începutul lui octombrie, ei își petrecură o zi de sâmbătă la plajă. Tatăl lor începuse să aibă din nou încredere în ea, sau să aibă încredere în faptul că Chollie o va menține pe drumul cel bun și luă avionul până în Sacramento ca să își petreacă weekendul împreună cu mama lor. Aveau la dispoziție două zile de libertate totală. Băură bere toată ziua și stătură la soare până când adormiră. Când ea se trezi, pielea îi era arsă de soare, apoi veni apusul, iar Lotto începuse să construiască din nisip ceva grandios, avea deja un metru și jumătate înălțime și trei metri lungime și era îndreptat către mare. Simțindu-și capul greu, ea se ridică în picioare și îl întrebă ce era. El îi răspunse: „O spirală". Iar ea îl întrebă: „Din nisip?" El îi zâmbi și spuse: „În asta constă frumusețea ei". Ea simți ceva explodând în interiorul ei. Se uită la el. Nu observase până atunci, însă acel moment avea ceva special. Ea voia să pătrundă în interiorul lui ca să poată înțelege ce era. Dincolo de timiditate și de tinerețe, ceva strălucea. O dulceață. Simți cum vechea poftă îi reveni – pofta aceea de a simți o parte din el în ea, pofta aceea de a-l face să fie al ei pentru un scurt timp.

În schimb, ea se aplecă și îl ajută, cu toții îl ajutară, iar înspre dimineață, când terminară treaba, rămaseră în tăcere, mângâiați de vântul rece, și priviră cum mareea înghite cu totul construcția de nisip. Cumva, totul se schimbase. Se întoarseră acasă.

A doua zi era duminică. Sandviciuri mâncate deasupra chiuvetei, gălbenuș moale. În pat până la ora trei după-amiaza.

Când ea ieși din cameră ca să mănânce, văzu că fața lui Chollie era plină de bășici din cauza arsurilor solare. El zâmbi. „Am inhalat niște acid", spuse el,

singura cale prin care ar fi putut rezista la petrecerea care urma să aibă loc în noaptea aceea în casa abandonată de lângă mlaştină. Ea simți cum o străbate un fior. „Minunat", răspunse ea prefăcându-se a fi relaxată. Luară nişte hamburgeri pe care să îi mănânce pe plajă. Scaunul salvamarului, pe care îl îngropaseră în spirala de nisip, era dezgropat şi stătea ridicat ca degetul mijlociu. Ea se abținu de la droguri, însă băieții, nu. Chollie se urcă pe scaunul salvamarului şi, stând pe fundalul cerului înstelat, începu să strige, ținând în mână o sticlă de rom: „Suntem zei!" în seara respectivă, şi ea avu aceeaşi impresie. Viitorul ei semăna cu una dintre acele stele: rece, strălucitor şi sigur. Va face ceva măreț. Ştia asta. Ea râse de fratele ei, care strălucea la lumina focului de tabără şi a stelelor, apoi Chollie scoase un țipăt şi sări, plutind în aer precum un pelican, legănându-şi stângaci gâtul şi membrele. Ateriză cu o bufnitură. Apoi, fratele ei țipă, iar ea îi ținu capul, Lotto o luă la fugă să ia maşina mătuşii lui, apoi o aduse pe plajă, Michael îl luă pe Chollie în brațe şi îl aşeză pe bancheta din spate, apoi se urcă repede la volan şi plecă, fără Gwennie sau Lotto.

Ei priviră întristați cum lumina roşie a farurilor din spate dispare pe rampa care ducea la şosea. Fără țipetele lui Chollie, vântul părea mai zgomotos.

Ea îl rugă pe Lotto să meargă cu ea ca să îi dea vestea tatălui ei, iar el fu de acord. [Ce să vezi! Un suflet bun şi tânăr.]

Când ajunse acasă, se demachie, îşi scoase piercingurile, îşi împleti părul în două cozi şi îşi luă pe ea hanoracul. Deşi nu o mai văzuse nemachiată, el se abținu şi nu râse. Avionul în care se afla tatăl ei ateriză la ora şapte, iar la şapte şi douăzeci, maşina lui opri sub portic. El intră pe uşă extrem de nemulțumit: weekendul petrecut împreună cu mama gemenilor trebuie să fi fost unul nereuşit, căsnicia lor atârnând de un fir de ață. Deşi Lotto era deja cu vreo câțiva centimetri mai înalt decât bărbatul mai în vârstă, acesta din urmă umplea încăperea, iar Lotto făcu un pas în spate.

Pe chipul tatălui ei se citi furia.

— Gwennie, ți-am spus că n-ai voie să aduci băieți în casă. Spune-i să plece.

— Tată, acesta este Lotto, este prietenul lui Chollie. Chollie a sărit de pe ceva şi şi-a rupt piciorul, e la spital. Lotto a venit acum câteva secunde ca să-ți spună, pentru că n-aveam cum să dăm de tine. Îmi pare rău, zise ea.

Tatăl ei îl privi pe Lotto.

— Charles şi-a rupt piciorul? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse Lotto.

— A consumat alcool? Droguri? întrebă tatăl.

— Nu, domnule, minți Lotto.

— Gwennie a fost de față? întrebă tatăl.

Ea îşi ținu respirația.

— Nu, domnule, răspunse încet Lotto. O cunosc doar de la şcoală. Ea îşi petrece timpul cu tocilarii.

Tatăl îi privi pe amândoi. Încuviință, iar spațiul pe care îl ocupa păru că se comprimă.

— Gwendolyn, spuse bărbatul, sun-o pe mama ta. Eu plec la spital. Mulțumesc că mi-ai spus, băiete. Și-acum, pleacă.

Ea îi aruncă o privire lui Lotto, iar după ce tatăl ei plecă în trombă cu mașina, ea ieși din casă purtând cea mai scurtă fustă pe care o avea, o cămașă tăiată sub sâni și machiaj din abundență.

Lotto o aștepta lângă azalee.

— La naiba cu el, zise Gwennie. Mergem la petrecere.

— Ești de belea, spuse el cu admirație în glas.

— Habar n-ai, răspunse ea.

Se urcară pe bicicleta lui Chollie. Ea ședea pe ghidon, iar Lotto pedala. De-a lungul drumului întunecat, broaștele orăcăiau a jale, iar mlaștina emana un miros de putregai. El se opri din pedalat și își așeză hanoracul pe umerii ei. Mirosea frumos, a balsam. Avea acasă pe cineva care îl iubea. Când ajunseră la destinație, Lotto se ridică pe pedale și își odihni capul pe umărul ei, iar ea se rezemă de el. Îi adulmecă mirosul înțepător de pe obrajii „bombardați" de acnee. Casa era luminată de focurile de tabără și de farurile lăsate aprinse. Se adunaseră deja câteva sute de tineri, iar muzica era asurzitoare. Stăteau rezemați cu spatele de pereții din lemn și beau bere, care era mai mult spumă. Simți privirea lui Lotto ațintită asupra ei. Se prefăcu că nu observă. El se apropie de urechea ei ca să îi șoptească ceva, însă el, ce făcea? I-o lingea? O străbătu un fior și se duse lângă foc. „Ce naiba", zise ea lovind pe cineva cu pumnul în umăr. Capul se ridică, buzele erau mânjite. Michael. Tocmai își dezlipise buzele de cele ale unei blonde.

— Oh, salut, Gwennie, zise Michael. Lotto, frate!

— Ce naiba? zise din nou Gwennie. Trebuia să fii cu fratele meu. Cu Chollie.

— Oh, nu, zise Michael. Am ușchit-o de-acolo când a sosit tatăl tău. E un tip înfricoșător. M-a adus tipa asta cu mașina, zise el.

— Sunt Lizzie. Fac voluntariat la un azil de bătrâni în weekend, zise ea.

Fata își frecă fața de pieptul lui Michael.

— Whoa! zise Lotto în șoaptă. Asta da fată!

Gwennie îi strânse mâna lui Lotto și îl trase în casă. Lumânări aprinse pe pervazuri, luminile lanternelor dansând jucăușe pe pereți, trupuri pe saltelele pe care cineva le târâse în casă cu un anume scop, fese, spinări și membre goale. Muzici diferite, răzbătând din mai multe încăperi.

Îl conduse, pe scări, către fereastra care ducea afară pe acoperișul verandei. Stăteau în noaptea răcoroasă. Auzeau doar zgomotul petrecerii, luminați de strălucirea focului de tabără. Fumară în tăcere o țigară în tăcere, apoi ea își șterse fața și îl sărută. Dinții lor se loviră. El le povestise despre astfel de petreceri unde își făcuse de cap, însă ea nu se așteptase ca el să știe, într-adevăr, cum să-și

folosească buzele și limba, însă știa. Simți cum o împresoară din nou acel val de căldură bine cunoscut. Ea îi luă o mână și i-o așeză în locul ei intim, iar el își furișă degetele în chiloții ei și simți cât de mult se udase. Ea îl făcu să se întindă pe spate. Îl încălecă, îi scoase mădularul la vedere, îl privi cum se întărește, apoi îl vârî în ea. El gâfâi, plin de uimire, apoi o prinse de șolduri și începu să o miște înainte și înapoi. Ea închise ochii. El îi ridică bluza și sutienul, dezvelindu-i sânii cu sfârcurile întărite. Era ceva nou, o căldură nemaipomenită, asemănătoare cu a soarelui. Ea nu își mai amintea să mai fi simțit o astfel de căldură înainte. El rămase nemișcat în ea, apoi ieși. Ea deschise ochii și îl văzu cum, cu fața plină de teroare, se rostogolește peste marginea acoperișului și cade în gol. Ea privi în jurul ei și zări, prin fereastră, o perdea de flăcări. Sări, fusta i se ridică, și tot ce lăsase el în ea rămăsese acolo.

[Era ceva ciudat în această excitare; nevoia de a chema din trecut această fată și acest băiat, morți amândoi, ca să facă sex.]

Ea tremură toată noaptea în închisoare. Părinții erau furioși când se întoarse acasă.

Lotto lipsi o săptămână, apoi două, apoi o lună, iar Chollie găsi o scrisoare pe noptiera lui în care scria că mama lui Lotto îl trimisese la un internat pentru băieți, bietul fraier. Îi spuse lui Gwennie, însă acesteia nu îi mai păsa. Toți petrecărețiii, pompierii și ofițerii de poliție văzuseră cum și-o trăseseră Gwennie și Lotto. Toată școala știa că era o curvă. Punct. O paria. Michael nu știa ce să spună; se îndepărtă de ei, își făcu alți prieteni. Gwennie deveni mută.

În primăvară, când ea nu își mai putu ascunde starea în care se afla, gemenii îi furară mașina vecinului. Greșeala lui că își lăsase cheia în contact. Pătrunseră pe alee, privind sagotierii, peluza și cutia mică și roz așezată pe picioroange. Chollie părea dezamăgit; sperase ca familia lui Lotto să fie putred de bogată, însă realitatea părea a fi alta. [Niciodată n-ai de unde să știi.] Margarete neîngrijite, care își țeau capetele din iarbă ca niște sfârcuri. Bătură la ușă. Fe deschise o femeie micuță de statură, cu înfățișare aspră și buze subțiri.

— Lancelot nu este acasă, spuse ea. Ar trebui să știți asta.

— Am venit să vorbim cu Antoinette, spuse Chollie.

Sora lui îl prinse de braț.

— Tocmai voiam să plec la cumpărături. Intrați, zise ea. Sunt Sallie, mătușa lui Lancelot.

După zece minute, timp în care își băură ceaiul cu gheață și mâncară fursecuri, ușa se deschise și își făcu apariția o femeie. Era înaltă, impunătoare, dolofană, și își purta părul prins cu grijă în vârful capului. Emana o oarecare lejeritate, prin materialul din care erau fabricate hainele ei, prin felul în care își mișca mâinile. Avea o blândețe dezarmantă.

— Ce drăguț! murmură ea. Nu ne așteptam să avem musafiri.

Chollie rânji, încercând să o citească, însă nu îi plăcu tot ce descoperi.

Gwennie surprinse privirea lui Antoinette ațintită asupra ei și făcu un gest cu mâinile, arătând către abdomenul său.

Antoinette se aprinse la față. Apoi, zâmbi larg.

— Bănuiesc că fiul meu are legătură cu asta. Chiar îi plac fetele. Vai, Doamne!

Chollie își îndreptă umerii, pregătindu-se să spună ceva, însă din dormitorul femeii ieși o fetiță în scutece, doar cu câteva firicele de păr. El se răzgândi. Antoinette luă fetița în brațe și spuse: „Salută, Rachel!“ și flutură mânuța durdulie a fetiței înspre gemeni. Rachel își molfăia pumnul, privindu-i pe musafiri cu ochii ei căprui și curioși.

— Ce vrei de la mine? îi întrebă Antoinette. Un avort poate fi un iad pentru o fată, știi asta. N-am de gând să îți dau bani pentru așa ceva.

— Vrem dreptate, zise Chollie.

— Dreptate? repetă cu blândețe Antoinette. Cu toții vrem dreptate. Și pace în lume. Unicorni zburdalnici. La ce te referi mai exact, băiețelule?

— Dacă mă mai faci o singură dată băiețel, îți zbor dinții, cotoroanță grasă, zise el.

— Arăți că ești sărac cu duhul dacă înjuri, băiețelule, zise ea. Fiul meu, fie binecuvântat, n-ar putea fi niciodată foarte vulgar.

— Să te ia dracu', cotoroanță pocită.

— Dragule, spuse cu blândețe Antoinette, așezându-și mâna peste cea a lui Chollie și întrerupându-l brusc prin acest gest. E foarte bine că lupți pentru sora ta. Dar dacă nu vrei să rămâi fără bărbăție, îți sugerez să aștepți în mașină. Eu și sora ta vom ajunge la o înțelegere și fără tine.

Chollie păli, își deschise gura și brațele, le închise, apoi ieși din casă și aștepta o oră în mașină, cu geamul lăsat, ascultând muzică din anii '60.

Rămase singure, Antoinette și Gwennie îi zâmbiră politicos lui Rachel, până când aceasta se întoarse, clătinându-se pe picioare, în dormitor.

— Uite cum facem, zise Antoinette aplecându-se în față.

Gwennie le va spune fratelui și părinților ei că făcuse un avort. Va aștepta o săptămână, apoi va fugi de acasă, dar, în realitate, se va duce într-un apartament din St. Augustine. Avocații lui Antoinette vor aranja totul. Va fi îngrijită cât timp va sta acolo. Avocații se vor ocupa și de adopție. După ce va naște, Gwennie va lăsa bebelușul în spital și se va întoarce la viața ei. Nu va sufla o vorbă nimănui despre cele întâmplate, altminteri nu va mai primi alocația lunară.

[Ecouri peste tot. Dureroase aceste manipulări secrete, dureros faptul că banii sunt mai presus decât inima. Fie. Răsucește cuțitul în rană; chinuiește-te.]

Fata ascultă mugetul înfundat al oceanului care răzbătea prin fereastră. Rachel își făcu din nou apariția în cameră, porni televizorul și se așeză pe covor, sugându-și degetul mare. Gwennie o privi, dorindu-și să-i facă rău acestei femei

care mirosea a trandafiri și a pudră pentru bebeluși. Într-un final, se uită la Antoinette cu o mină serioasă.

— Îți renegi propriul nepot? o întrebă ea.

— Lancelot va avea un viitor strălucitor, zise femeia. Va fi mai puțin strălucitor dacă se va întâmpla asta. Datoria unei mame este aceea de a deschise toate ușile pentru copiii ei. Și-apoi, vor exista candidate mai potrivite care să îi poarte copiii în pântece.

Tăcu și zâmbi amabil.

— Copii mai potriviți, în consecință.

Gwennie avea impresia că înăuntrul ei se zvârcolea un șarpe.

— Prea bine, zise ea.

[Cât din toate astea era supoziție, proiecție? Totul. Nimic. Nu ai fost acolo. Dar o știai pe Antoinette, știai cum amabilitatea ei ascundea ceva înfricoșător. Ea va mai rosti acest discurs, deși a doua oară nu îi va mai reuși. Oh, da. Ai cunoscut-o pe Antoinette până în măduva oaselor.]

Din nou în mașină. Chollie conducea și simțea cum îi vine greața când o văzu pe sora lui plângând în pumni.

— Ai trimis-o la dracu'? o întrebă el.

O va da în judecată pe cotoroanța aia și va stoarce toți banii de pe ea! Și ce dacă era mama lui Lancelot? Va pune mâna pe toată averea ei și va locui în casa de pe plajă tot restul vieții lui, lăfăindu-se în lux.

Gwennie își luă mâinile de la ochi și spuse:

— Bani pentru tăcere. Nu mi te împotrivi. Am semnat contractul.

El încercă să îi transmită prin tăcerea lui ceea ce n-ar fi spus cu voce tare, însă ea nici nu voia să audă.

— Îmi place de ea, zise ea, deși era o minciună sfruntată.

Se întoarseră la casa părintească, pentru că acolo era locul cel mai potrivit pentru ei. Bame, și pui, și pâine de mălai dintr-o cutie, mama lor scăpând spatula din mână și venind în întâmpinarea lor cu brațele deschise. Gwennie îi anunță că rămăsese însărcinată și că făcuse avort în timp ce mâncau budinca de caramel. O făcuse pentru Chollie, pentru ca acesta să nu se amestece. Tatăl ei își așeză fruntea pe marginea mesei din bucătărie și începu să plângă. Mama ei se ridică în picioare, fără să rostească un cuvânt, iar a doua zi dimineața luă avionul către El Paso, unde muncea. Lui Gwennie îi fu ușor să fugă de acasă. Își vârî câteva haine într-o geantă mică de mână și urcă în mașina care veni după ea când ar fi trebuit să fie la școală. Fu instalată într-un apartament cu două dormitoare, cu mochetă crem și căni din plastic. În fiecare săptămână o vizita o asistentă medicală, iar cineva îi aducea alimente pe care i le lăsa în fața ușii. Putea să se uite la televizor cât voia, fără nicio restricție, lucru care era mai mult decât bine-venit, deoarece nu ar fi putut citi o carte nici dacă ar fi găsit așa ceva prin apartament. Nu exista

nici urmă de cărți în tot acel complex trist de apartamente, cu fântâni cu apă turcoaz și chiparoși cu frunze roșii.

Fătul o solicita. Îi solicita fiecare os și fiecare zi din tinerețea ei. Gwennie mânca puțin și urmărea emisiuni de televiziune toată ziua. „Dragă Lotto", îi scrise ea într-o zi băiatului alungat în acel loc mizer și rece din nord. Însă jumătate din cuvinte erau deja o minciună, așa că rupse scrisoarea și o aruncă la gunoi, lângă filtrul de cafea. Numai băile calde îi aduceau alinarea.

Viața ei se oprise; însă bebelușul se născu. Gwennie primi o injecție epidurală; totul se desfășură ca într-un vis. Asistenta ei personală veni la spital și se ocupă de tot. Așeză bebelușul în brațele lui Gwennie, însă când aceasta ieși din salon, Gwennie așeză bebelușul înapoi în pătuț. Două zile, trei zile. Budincă și brânză americană cu pâine. Într-o bună zi, ea semnă niște acte și bebelușul dispăru. În rucsac găsi un plic plin cu bani. Ieși din spital în dogoarea lunii iulie. Se simțea mai mult decât goală pe dinăuntru.

Se întoarse pe jos acasă, mai mult de șaisprezece kilometri. Când intră în casă, îl găsi pe Chollie în bucătărie, bând Kool-Aid. El scăpă paharul de plastic din mână. Se făcu roșu la față și începu să strige la ea că părinții ei anunțaseră poliția, că tatăl bătuse străzile în fiecare noapte în căutarea ei, că el, Chollie, avusese coșmaruri că fusese violată. Ea ridică din umeri, își așeză rucsacul pe jos și se duse în camera de zi ca să se uite la televizor. După o vreme, el îi aduse o omletă și pâine prăjită, se așeză lângă ea și privi cum lumina reflectată de ecranul televizorului se juca pe fața ei. Astfel se scurseră câteva săptămâni. Corpul ei funcționa independent de mintea sa, care era în altă parte, într-o altă emisferă. Parcă o ținea în loc ceva, o ancoră implântată în ceva invizibil. Îi era foarte greu să se miște.

Părinții ei erau blânzi cu ea. O lăsau să chiulească de la școală, o duseră la un psiholog. Nu avea nicio importanță. Ea zăcea în pat.

— Gwennie, trebuie să apelezi la un ajutor, îi spuse fratele ei.

Nu avea niciun rost. Fără să se uite la ea, fratele ei îi luă mâna. Cu atâta blândețe, cu atâta delicatețe, încât ea nu se simți stânjenită. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai făcuse duș. Era prea obosită ca să mănânce.

— Puți, îi spuse Chollie pe un ton aspru.

Tu întotdeauna puți, gândi ea, însă tăcu. Chollie era îngrijorat, lipsea de acasă doar atunci când era la școală. Tatăl ei lipsea de acasă doar atunci când era la muncă. Rămânea singură doar trei ore, nu mai mult. Într-o zi, când se simți mai plină de energie decât de obicei, îl sună pe un prieten al lui Michael care vindea droguri. Acesta veni la ea acasă, însă când îi văzu părul uns și cămașa de noapte, îi dădu punga din hârtie cu strângere de inimă. Ea îi îndesă banii în palmă și îi trânti ușa în nas. Vârî punga între saltea și suportul patului. Fiecare zi trecea la fel. Un strat subțire de praf pe marginea brațelor ventilatorului de deasupra capului. Gata.

Chollie îi arătase provizia lui de pastile Ecstasy și îi spusese pe un ton viclean:

— Așa voi începe să cuceresc lumea.

Îi spuse că va merge în noaptea aceea într-un club ca să vândă pastile.

— Du-te, îi spuse ea. Fă-ți niște bani.

El se duse. Tatăl lor era în cameră, dormea. Ea luă plicul cu bani pe care îl primise de la Antoinette și căzu pe gânduri; apoi, schimbă așternuturile murdare și așeză din nou plicul cu bani sub pernă. Scoase punga cu droguri de sub salteaua ei, înghiți o pastilă și așteptă ca aceasta să își facă efectul, apoi goli întreg conținutul flaconului în gură și înghiți pastilele, bând lapte direct din sticlă. Începu să o doară stomacul.

Era deja amețită. Aerul era îmbâcsit. Se prăbuși pe pat. Ca prin vis, îl auzi pe tatăl ei plecând la serviciu. Somnul o învălui asemenea unor valuri, iar aceste valuri îi aduseră liniștea.

[Haide, n-ai decât să plângi cu paharul de vin în mână, femeie furioasă. Ce speri să te urmeze din întuneric? Dimineața care se furișează prin fereastră așa cum se întâmplă în fiecare zi, câinele care se trezește în patul său din visul cu veverițe; nu există înviere. Cu toate acestea, tu ai făcut-o, nu-i așa? Ai înviat-o pe biata fată. Și-acum, ce-ai de gând să faci? Iat-o în fața ta, mai vie ca oricând, iar părerile tale de rău își vor pierde orice valoare.]

Când Chollie se întoarse acasă și simți acea tăcere apăsătoare, știu că ceva nu era în regulă. Tatăl plecase la muncă, iar Chollie întârziase din cauza concertului. Rămase în prag și ciuli urechile. Neauzind nimic, o zbughi din loc. Descoperi ceea ce descoperi. Fu răvășit. Așteptă ambulanța și, în tot acest timp, își făcu un plan, cum va proceda, cât timp îi va lua. Așeză capul lui Gwennie în poala lui și îl ținu acolo. Sunetul se auzi de la un kilometru depărtare. Sirenele.

•

Zori de zi, o întindere palidă împrăștiindu-se în depărtare. Mathilde tremura, dar nu din cauza frigului. Îi compătimea pe cei lași. Pentru că și ea era cuprinsă de disperare; și ea era orbită de întuneric, însă era prea ușor să întorci spatele, înșelatul. Problemele, paharul rece, nodul din gât. Scaunul răsturnat, arsura pe care o simțea în gât. Un minut de durere, apoi liniște. Vrednică de dispreț, această lipsă de mândrie. Mai bine să simtă tot. Era mai bună acea frământare îndelungată și lentă.

Sufletul Mathildei era plin de venin, dornic de răzbunare. [Adevărat.]

Sufletul Mathildei era blând. [Adevărat.]

Mathilde se gândi la spatele superb al lui Land, musculos și lung, șira spinării ca un „fierăstrău" delicat. Semăna cu spatele lui Lotto. Buzele, pomeții, genele erau ale lui. O prezență fantomatică, într-un trup viu. I-ar putea oferi băiatului acest dar. Dacă nu un tată sau o mamă, măcar ceva din sângele lui, un unchi. La urma urmei, Chollie îl cunoscuse foarte bine pe Lotto; i-ar putea povesti lui Land despre Lotto, să îl cheme dinaintea lui Land din trecut: interviuri, piese de teatru,

dintr-un moment scurt alături de văduva lui. Mathilde știa, însă, cât de mult se închisese în ea, cum îi arătase doar trupul, nu și sufletul. Chollie i-ar putea povesti despre Gwennie, mama lui. Mathilde i-ar putea oferi lui Land ceva tangibil. I-ar putea oferi lui Land momente alături de unchiul lui.

Se ridică în picioare. Ceea ce îi oferise lejeritate în ultimele luni dispăruse, iar acum își simțea oasele grele, ca din granit, iar pielea întinsă ca o prelată veche peste ele. Ea ridică de pe jos cutia, simțind în brațe greutatea răutății lui Chollie, și o așeză în chiuvetă.

Aprinse un chibrit și privi cum flacăra albastră consuma bețișorul. Preț de o secundă, simți cum îi revine acea lejeritate și dădu să sufle în flacără pentru a o stinge – la naiba, Chollie merita ce era mai rău pentru ceea ce îi făcuse lui Lotto în ultimele zile de viață, pentru îndoiala pe care o sădise – însă ceva o opri să stingă chibritul. [Ceva din interior; nu noi.] Înainte ca flacăra să îi atingă pielea, ea aruncă în cutie chibritul. Privi pierdută cum ard hârtiile, blestemul pe care îl aruncase asupra lui Chollie ridicându-se într-o limbă de fum. Le-ar putea trimite mai târziu ambilor bărbați o scrisoare scrisă de mâna ei. Land l-ar putea suna în fiecare zi pe unchiul lui. Așa va face. Chollie va organiza nunta lui Land în palatul lui de pe malul mării. Chollie va lua parte la festivitățile de absolvire ale copiilor lui Land, cărora le va oferi câte un Porsche. Land va fi iubit.

— E mai mult decât nimic, zise ea cu voce tare.

Cățelușa se trezi și începu să chelălăie când văzu fumul. Când Mathilde își ridică privirea de la cutia arsă, fetița pe care o chemase ea din negura timpului dispăruse.

23.

Decenii mai târziu, asistenta medicală personală va intra în salonul din casa Mathildei. [Tabloul albastru pe perete; un vag sentiment de a fi tânăr și nefericit în dragoste.] Îi va aduce o farfurie cu prăjituri, singura mâncare pe care o mai mânca Mathilde. Femeia aceasta îi vorbea întruna, deoarece pe buzele Mathildei apăruse un zâmbet. Însă când o atinse, asistenta medicală își dădu seama că bătrâna murise. Nu mai respira. Trupul i se răcea. Ultimul gând din creierul Mathildei o duse la mare, pe plaja cu nisip aspru, la o iubire arzătoare ca o torță în noapte, aproape imperceptibilă pe țărm.

Chollie, care primi vestea o oră mai târziu, luă primul avion. Dimineața, el forță încuietoarea ușii apartamentului Mathildei din Londra și pătrunse înăuntru gâfâind, cu pași șovăitori. Devenise și el la fel de gras și de învechit ca o sobă din fontă. Reușise să treacă prin toate încercările și să supraviețuiască precum șobolanii, meduzele sau gândacii de bucătărie. Luă cele trei cărți subțiri pe care

le scrisese Mathilde, fără să fi primit ovații, și le vârî în geanta lui. [„Alazon“, „Eiron“, „Cerșetorul”; ea dăduse dovadă de șiretenie, dar nu și de subtilitate. Într-o cameră din casa lui, într-o cutie din carton, se află câteva tiraje mâncate de gândaci.] Deși bătrân, este mai agil ca oricând. Își turnă niște whisky, apoi, neglijând paharul, luă sticla și urcă la mansardă. Își petrecu noaptea răsfoind primele ciorne valoroase ale pieselor de teatru ale lui Lancelot Satterwhite, care erau arhivate cu grijă în cutii, în căutarea primei ciorne, surprinzător de îngălbenite, a piesei de teatru „Izvoarele”. Valora mai mult decât întreaga casă. Nu o va găsi. Nu se mai afla printre celelalte piese de teatru, deoarece, într-o bună dimineață, cu multe decenii în urmă, aceasta dispăruse din casa Mathildei, fiind șterpelită de mâna unui tânăr care se trezise rușinat și supărat într-o casă străină, care lăsase cățelușa afară să se ușureze și care făcuse salată de fructe și cafea fără să aprindă lumina. Tânărul ascunsese hârtiile sub cămașă, încălzindu-le cu pielea lui în timp ce se întorcea în oraș. În cele din urmă, nici nu mai conta. Land avusese un motiv la fel de întemeiat ca oricare altul, ce-i drept; un băiat care își explicase furtul într-o scrisoare pe care o așezase într-un bol mare și albastru plin de roșii care începeau să se coacă, un băiat care fusese absolut sigur de ceva ce doar o singură persoană știa.

•

Mathilde era văduvă de doi ani când se duse să îl viziteze pe Land în New Jersey. O punere în scenă a piesei „Furtuna”. El îl jucase pe Caliban. Își făcuse treaba bine, dar, vai, nu strălucise. Copiii geniilor rareori erau genii, et cetera. Cel mai mare talent al lui era fața-i minunată, pe care o ascundea în spatele latexului.

După chemarea la rampă, ea se făcu nevăzută în amurg. Nu se deghizase, considerând că nu era nevoie; revenise la greutatea normală, iar părul avea culoarea lui naturală, șaten-deschis. Iată-l însă fumând o țigară în fața teatrului, cu machiajul scorojit, cu cocoașa în spate și cu hainele zdrențuite.

— Cum ți s-a părut, Mathilde? strigă el peste capetele oamenilor care se duceau la cină, la dădacă, la un pahar.

Privirea pe care el i-o aruncă. Isuse! Era de parcă ar fi privit în adâncul sufletului ei întunecat și ar fi fost dezgustat de ceea ce văzuse.

Ei bine, e adevărat că și Lotto avea aceeași rigiditate morală. Dacă el ar fi știut – tot ceea ce făcuse ea, cum era ea, furia care o străbătea ca un fulger, momentele în care ea îl ascultase cum se lăudase la vreo petrecere, îmbuibat de băutură, și urâse fiecare cuvânt care îi ieșise pe gura aceea frumoasă, cum ea voise să îi ardă toți pantofii pe care și-i lăsa împrăștiați prin casă, felul lui relaxat de a se juca cu sentimentele delicate ale oamenilor, orgoliul lui, mai mare decât plăcile de granit din care era construită casa lor, cum uneori ea se sătura de trupul lui, care odinioară îi aparținuse ei, de mirosul trupului său, de burta lui fleșcăită, de firele

de păr dezgustătoare care îi acopereau trupul care acum era numai oase –, oare ar fi iertat-o? Oh, Isuse, firește că ar fi iertat-o.

Ea se opri în loc. *Îndreaptă-ți umerii,* își zise în sinea ei. Îi zâmbi larg bietului Land.

— Nu te descuraja. Mergi înainte! îi spuse ea.

În timp ce se întorcea la casa ei, la cățelușa sa, conducând cu viteză prin noapte, chipul lui îi reveni neîncetat în minte. Cât de urât poate fi uneori un bărbat chipeș! Poate că Land era un actor mult mai bun decât crezuse ea; cu siguranță era mai bun decât fusese Lotto. Cunoștea prea bine sentimentul.

•

Teatrele goale sunt mai tăcute decât alte locuri goale. Când teatrele dorm, visează la zumzet, lumină și mișcare. Găsi doar o singură ușă deschisă dinspre stradă și intră pentru a se feri de vântul rece. Osoasa Danica și frumoasa Susannah își terminau discuția, făcându-i semn chelnerului să plece, și se pregăteau să o bârfească pe Mathilde pentru că le trăsese țeapă. N-aveau decât. Toată ziua la muncă, ea fusese stăpânită de o neliniște inexplicabilă, iar când Lancelot nu îi răspunsese la mesaje, când el nu se întorsese acasă, plecase în căutarea lui. Un afiș cu „Gacy". O piesă de teatru despre rău, care îl măcina în interior. Ea îi urmă vocea înăbușită care răzbătea din culise, orbecăind prin întuneric cu mâinile întinse. În cele din urmă, ajunse în partea laterală a scenei și îl văzu acolo, firește, în lumina slabă, recitând:

„Bietul lord cinstit, adus la disperare de propria-i inimă,
Ruinat de bunătate! Sânge ciudat și neobișnuit,
Când păcatul cel mai mare al omului este că face prea mult bine!
Cine, atunci, cutează să fie iarăși bun?
Căci dărnicia zeilor încă pocește oamenii."[17]

Ea recunoscu piesa de teatru abia la sfârșitul scenei: „Timon din Atena". Piesa lui Shakespeare care ei îi plăcea cel mai puțin. El începu să interpreteze scena următoare. Oh. Interpreta toată piesa. Singur. Fără public.

Simțindu-se în siguranță în întuneric, ea își permise să zâmbească – bărbat dulce și caraghios iar acel zâmbet se lăți din ce în ce mai mult. Inspiră adânc, încercând să se abțină să nu izbucnească în râs. Uitați-vă la el, prea înalt pentru scenă. El încerca să își păstreze vechiul vis cu acele „infuzii" de actorie; vechiul eu pe care ea îl crezuse mort trăia în secret. Însă era prea teatral, prea zgomotos. Nu era actorul care credea el că este.

Rămase ascunsă în cutele cortinei, iar când el își termină interpretarea, făcu nenumărate reverențe; apoi, inspiră adânc și își veni în fire. Stinse luminile. Avea un led la celular și ieși din teatru ghidându-se după lumina lui. Ea avu grijă să se țină departe de acel mic cerc de lumină slabă. Când el trecu pe lângă ea,

[17] William Shakespeare, „Timon din Atena", Actul IV, scena 2 (n.tr)

Mathilde îi adulmecă mirosul: dulceag și cafea și miros de timp și, poate, whisky, ca să se mai detensioneze. Ea așteptă până când auzi ușa închizându-se, apoi făcu cale întoarsă, orbecăind prin întuneric, de astă dată mai repede. Ieși în frigul de afară, sări într-un taxi și se întoarse acasă. Ajunse înaintea lui. El sosi acasă la câteva minute după ea, însă ea simți mirosul iernii în părul său atunci când își lipi capul de gâtul ei. Ea îi cuprinse capul cu blândețe, simțindu-i fericirea din suflet.

•

Mai târziu, folosind un pseudonim, ea scrise o piesă de teatru intitulată „Volumnia". Aceasta fu jucată într-un teatru cu cincizeci de locuri. Se dedicase întru totul piesei.

[Nu ar fi trebuit să fie surprinsă când nu veni niciun spectator.]

24.

Cu mult timp în urmă; era foarte mică pe-atunci. Între amintirile ei și consecințe se întindea un spațiu întunecat. Exista ceva întredeschis. Ești copil la patru ani. Ești destul de aspru dacă judeci un copil pentru că este copil, pentru că face greșelile pe care le fac de obicei copiii.

Poate că fusese mereu acolo; poate că devenise un soi de explicație, însă în spatele poveștii ei se afla o a doua poveste, care ducea o luptă crâncenă și tăcută cu certitudinile ei. Trebuia să creadă că varianta mai bună a poveștii era și cea adevărată, deși varianta mai rea era destul de insistentă.

Avea patru ani când îl auzise pe fratele ei jucându-se la etaj, în casa bunicii ei, în timp ce restul familiei se înfrupta cu fazanii pe care tatăl ei îi împușcase în acea dimineață. Familia se adunase sub copac, baghete și o oală de fasole boabe și cârnați pe masă, vin. Mama ei își ridica fața rozalie către cer, iar razele soarelui se jucau pe chipul ei. Tatăl ei îi dădea lui Bibiche ceva de mâncare. Bunica ei zâmbea, semn că era fericită. Vântul se intensifică, frunzele începură să freamăte. În aer se simțea miros de bălegar, iar pe blatul din bucătărie o prăjitură delicioasă *far Breton* aștepta să fie servită la desert. Ea ședea pe oliță, însă fratele ei îi stârni interesul cu cântecelele lui și zgomotele înăbușite pe care le făcea la etaj. Ar fi trebuit să doarmă. Ce băiat rău!

Fetița urcă scările, adunând praful pe vârful degetelor.

Deschise ușa camerei. Când o văzu, frățiorul ei începu să chițăie de fericire. „Haide", îi spuse ea. El ieși din cameră cu pași mărunți. Ea îl urmă până la scările din stejar vechi, care deveniseră lucioase și alunecoase datorită acelui du-te-vino zilnic.

Fratele ei rămase în capul scărilor, clătinându-se, și își întinse mâinile către ea, convins că ea îl va ajuta. Se lipi de ea. Însă, în loc sa îi ia mânuța, ea își trase piciorul de care se agățase el. Nu o făcuse intenționat, sau, poate, o parte, doar o parte din ea. Copilașul se clătină. Apoi, îl privi cum se rostogolește, încet, pe scări în jos. Capul lui, ca o nucă de cocos, se izbea de fiecare treaptă.

Trupul lui micuț și nemișcat la baza scărilor. Niște haine murdare aruncate.

Când își ridică privirea, o văzu pe verișoara ei de zece ani, pe care nu o observase până atunci. Aceasta rămăsese cu gura căscată în ușa băii de la etaj.

Aceasta era versiunea rea a poveștii. Această versiune o ajutase să înțeleagă ceea ce se întâmplase ulterior. Era la fel de reală ca și cealaltă. Cele două variante se repetau simultan în buclă.

Cu toate acestea, Mathildei nu îi venea să creadă. Acea mișcare de picior, o inserție ulterioară, cu siguranță. Nu îi venea să creadă, dar, cu toate acestea, ceva din ea o îndemna să creadă. Această contradicție din interiorul ei deveni sursa a tot.

Nu mai rămaseră decât faptele. Înainte de acea întâmplare, fusese foarte iubită. După acea întâmplare, iubirea îi fusese răpită. Că îl împinsese sau nu, rezultatul era același. Pentru ea nu mai exista iertare. Dar fusese foarte mică. Cum era posibil așa ceva, cum era posibil ca părinții ei să facă asta, cum era posibil ca ea să nu fie iertată?

25.

Căsnicia era ceva ce ținea de matematică. Nu era adițională, cum te-ai aștepta, ci exponențială.

Un bărbat emoționat, într-un costum cu o mărime prea mică pentru trupul lui lung și zvelt. O femeie într-o rochie din dantelă verde, scurtă până la jumătatea coapsei, cu un trandafir roz la ureche. Doamne, foarte tânără!

Femeia din fața lor era o preoteasă unitariană, iar părul cărunt îi strălucea în bătaia razelor soarelui care pătrundeau prin fereastră. Orășelul Poughkeepsie începea să se trezească, în spatele lor, un bărbat îmbrăcat în uniformă de custode plângea încet lângă un bărbat în pijama, care era însoțit de un cățel din rasa teckel: martorii lor. O strălucire în ochii tuturor. Dragostea plutea în aer. Sau, poate, doar atracția fizică. Sau, poate, amândouă.

„Da“, rosti ea.

„Da“, rosti el.

Erau căsătoriți.

Copilul nostru va fi al naibii de frumos, gândi el privind-o.

Am un cămin, gândi ea privindu-l.

— Vă puteți săruta, rosti preoteasa.

Se sărutară.

Apoi, le mulțumiră tuturor celor de față și râseră, semnară actele și primiră felicitările. Zăboviră o clipă, căci nu doreau să părăsească acel salon, unde domnea atâta liniște. Mirii le mulțumiră încă o dată tuturor, cu timiditate în glas, și ieșiră în aerul răcoros al dimineții. Râdeau, îmbujorați. Intraseră nume întregi; ieșiseră la pătrat.

•

Viața ei. În fereastră, un papagal mic. O fâșie de cer albastru în amurgul din Londra. Parcă trecuse o veșnicie de la momentele trăite foarte intens. O zi pe plaja stâncoasă, creaturi aduse de maree. Toate acele după-amiezi obișnuite, ascultând zgomotul de pași răsunând pe grinzile casei și știind sentimentele pe care îl ascundeau.

Căci este adevărat: dincolo de momentele importante, strălucitoare, ea își trăise viața prin lucrurile mărunte de zi cu zi. Nenumăratele ori în care ea săpase pământul din grădină, simțind de fiecare dată satisfacție atunci când lopata „mușca" din solul care emana un miros lutos, conturau acea căldură care o învăluia atunci când se afla în casa din livada cu cireși. Sau asta: în fiecare zi, ei se trezeau în același loc, soțul ei trezind-o cu o ceașcă de cafea în care frișca se învârtea într-o mare neagră. Această bunătate trecuse aproape neobservată. El o săruta pe creștetul capului înainte să plece, iar ea simțea cum parcă un val o ridica pentru a-l întâmpina. Aceste gesturi intime tăcute ale căsniciei lor, nu festivitățile, sau petrecerile, sau premierele, sau ocaziile, sau partidele spectaculoase de sex.

Oricum, acea parte se încheiase. Ce păcat. Mâinile ei pe cana de ceai fierbinte semănau cu niște împletituri pe care le-ar fi realizat un copil cu degete nesigure. După mai multe decenii, trupul se gârbovește încet, până când se transformă într-un cârcel mai mare. Fusese și ea sexy cândva, sau, dacă nu sexy, avusese măcar o înfățișare suficient de aparte încât să se poată impune. Prin această fereastră curată, ea vedea cât de frumos fusese totul. Nu regreta nimic.

[Nu este adevărat, Mathilde; o șoaptă la ureche.]

Vai, Doamne! Exista ceva. Solitar, scânteietor. Un regret.

Regretul că niciodată nu putuse să spună nu. Lăsase prea puțini oameni în sufletul ei încă de la început. Încă din prima seară – fața lui tânără, privind-o zâmbitoare în lumina difuză, forfota trupurilor din jurul lor –, înăuntrul ei își făcuse loc acea recunoaștere neașteptată; oh, da, o liniște neașteptată care puse stăpânire pe ea. Nu mai avusese parte de liniște din copilărie. Iar aceasta venise pe neașteptate. Rezultase din acea seară surprinzătoare plină de fascicule de lumină care brăzdau furtuna dezlănțuită afară, în campus, o seară plină de căldură, de muzică, de sex și de frici interioare. El o zărise, făcuse un salt și își croise drum prin mulțime, apoi o luase de mână, acest băiat minunat, oferindu-i

liniștea de care avea nevoie. El îi oferise nu numai întreaga lui ființă strălucitoare, trecutul care îl formase, căldura trupului, care o emoționa prin frumusețea lui, și viitorul care ei i se păru că se comprimă și așteaptă, ci și acea „torță“ pe care el o ținea în fața lui pe întuneric și înțelegerea lui prin care o făcea să își dea seama că exista un miez de bunătate în ea. Odată cu acest dar veni și acel regret amarnic, acel hău de netrecut dintre Mathilde cea adevărată și Mathilde pe care o văzuse el. La urma urmei, era o chestiune de perspectivă.

Și-ar fi dorit să fie Mathilde cea blândă, cea bună. Să fie așa cum și-o imaginase el. L-ar fi privit zâmbind; ar fi înțeles lumea care se ascundea în spatele acelor cuvinte; „Vrei să fii soția mea“. Nu ar fi șovăit. Ar fi râs, i-ar fi mângâiat chipul pentru prima oară. I-ar fi simțit căldura în palmă. „Da. Desigur”, i-ar fi răspuns.

MULȚUMIRI

În primul rând, aș dori să îi mulțumesc lui Clay, pe care l-am văzut pentru prima oară în 1997, atunci când a ieșit din sala de recreere de la Colegiul Amherst, cu coada lui lungă și neagră. M-am întors uimită către prietena mea și i-am spus că mă voi căsători cu el, deși eu nu credeam în căsnicie. La cartea care a prins viață în MacDowell Colony au contribuit Anne Carson, Evan S. Connell, Jane Gardam, Thomas Mann, William Shakespeare și mulți alții; aceasta a fost îmbunătățită considerabil în momentul în care a trecut prin mâinile impresarului meu, Bill Clegg, și ale minunaților mei prieteni Jami Attenberg, Kevin A. González, Elliott Holt, Dana Spiotta, Laura von den Berg și Ashley Warlick. Orășelul Riverhead a fost un cămin primitor atât pentru cartea mea, cât și pentru mine, și le mulțumesc tuturor celor de acolo, în special lui Jynne Martin și lui Sarah McGrath, care a câștigat respectul meu prin calmul său imperturbabil și prin editările sale uimitor de directe. Fie binecuvântați toți editorii din lume. Fie binecuvântați și cititorii acestei cărți. Dacă tot veni vorba, fie binecuvântați toți cei care citesc cărți. Beckett și Heath sunt bucuriile mele cele mai mari, pilonii mei în momentele de disperare, însă la fel sunt și oamenii care au grijă de ei pentru ca eu să pot lucra. Dacă această carte începe cu Clay, tot cu el se și termină: și-a tăiat coada de cal, iar noi am înaintat în vârstă și suntem mai lenți. Cu toate că mi-am păstrat părerea ambivalentă în ceea ce privește căsnicia, nu-mi vine să cred cât de fericită este a mea.

LAUREN GROFF
DESTIN
ȘI
FURIE